

KLOKAN

NORA
ROBERTSOVÁ

Modrá
v
jirina

NORA ROBERTS

SÉRIE

1 Past na dobrodruha

2 Bouřlivý příliv

3 Tichý přístav

4 Modrý záliv

1 Odvaha snít

2 Věrná svému snu

3 Nalezený sen

1 Posvěcené zlo

2 Srdcová dáma

1 Klíč světla

2 Klíč vědění

3 Klíč odvahy

SAMOSTATNÉ TITULY

Kde končí řeka

Nebe mé lásky

Skryté poklady

Sladká pomsta

Soukromý skandál

Temná dáma

Tři osudy

Únik

Útes

Veřejná tajemství

Zlodějka

Zlověstný úplněk

Zrádná věrnost

Žhavý led

Poslední přípitek

Půlnoční zátoka

Prvorozená

Nora Robertsová

Modrá jiřina

KLOKAN

Copyright © Nora Roberts, 2004
Translation © Soňa Tobiášová, 2006
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů,
které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Blue Dahlia
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2006
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o.,
Václavská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80-7362-253-X

Drahý čtenáři!

Nemám koníčky, ale vášně. Zahradničení je jednou z nich a jaro – když přijde čas vyjít ven a kutat v hlíně – je mým nejoblíbenějším obdobím.

Žiji v lesích na úpatí Blue Ridge Mountains, kde je půda neúrodná a kamenitá. Drsné prostředí pro vášnivé zahrádkáře. Tento problém jsem částečně vyřešila vyvýšenými záhony, ale kameny si přesto nacházejí cestu na povrch. Každé jaro dojde na bitvu já verzus skála, v níž obvykle vyhrávám.

Jsem naštěstí provdána za muže, jehož práce venku těší. Protože kdykoli chci do kamenité půdy zasadit cibulku narcisu, musím volat manžela s krumpáčem. Ale stojí to za to. Každé jaro, když vidím, jak rozkvétají narcisy, vrby se zelenají a trvalky, které jsem zasadila do kamenité půdy, vystrkují hlavy, jsem šťastná. Stejně jako když pak s pomocí lopaty a rýče připravuji půdu pro nové sazenice.

Je to těžká, namáhavá a špinavá práce, ale dělám ji ráda rok za rokem znova. Na zahradě je vždycky co vylepšovat, práce nikdy nekončí a výsledek vždy potěší oko. Téměř před dvaceti lety vysadil můj muž před domem magnolii. A teď mám každé jaro okno do ložnice plné nádherných růžových květů. Když odkvetou a opadají, objeví se jiné květy a vyloudí mi na rtech úsměv.

Na konci dlouhého dne, ať ho strávím psáním, zahradničením nebo plněním desítek úkolů, které život přináší, se nic nevyrovná procházce v zahradě, jež vždycky uklidní mysl a srdce.

Také zasad'te květiny a sledujte, jak rostou. Odměna zdaleka překoná vynaložené úsilí.

Nora Robertsová

*Pro Danyho a Jasona.
Třebaže už jste dospěli
pro mě zůstanete mými chlapci*

Pokud je kořenový bal příliš těsný, jemně kořeny uvolněte. Po přesazení by se měly volně rozrůstat a nezůstávat pevně sevřené

(Z KNIHY ZAHRADNÍKŮV POKLAD,
KAPITOLA PŘESAZOVÁNÍ HRNKOVÝCH ROSTLIN)

Já věřím v to, že každý květ
miluje vzduch, který dýchá

WORDSWORTH

PROLOG

*Memphis, Tennessee
srpen 1892*

Porodit bastarda neměla v plánu. Když pochopila, že čeká dítě svého milence, prvotní šok a strach se rychle proměnily ve zlost.

Jistěže existoval způsob jak si s tím poradit. Žena v jejím postavení měla svoje kontakty a cestičky. Ale bála se jich. Potratáři jí naháněli skoro stejný strach jako to nechtěné, co v ní rostlo.

Milenka muže jako Reginald Harper si těhotenství nemohla dovolit.

Vydržoval si ji už téměř dva roky, a to dobře. Věděla, že si vydrží i jiné – včetně své ženy – ale o to se nestarala.

Byla stále mladá a krásná. Mládí a krásu považovala za přednosti, které se daly zpeněžit. Dělna to s chladným srdcem i hlavou již celých deset let. A vytěžila z nich dost, protože je vyšperkovala grácií a šarmem, jaké odkoukala od lepších dam, které navštěvovaly panství u řeky, kde její matka pracovala.

Dostala určité vzdělání. Ale víc než knihy a hudba jí dalo umění flirtu.

Poprvé se prodala v patnácti letech a spolu s penězi získala cenné zkušenosti. Jenže prostituce nebyla jejím cílem, stejně jako práce v domácnosti nebo každodenní dřina ve fabrice. Pochopila rozdíl mezi děvkou a milenkou. Děvka prodávala rychlý a chladný sex a bývala zapomenuta dřív, než si muž zapnul zip u kalhot.

Avšak milenka – chytrá a šikovná milenka – nabízela spolu se zbožím pod sukní i romantiku, inteligenci, konverzaci a veselou společnost. Uměla být společnící, zdí nářků i sexuální fantazií. Cílevědomou milenkou, která nevyžadovala nic a získala mnohé.

Amelia Ellen Connerová měla vysoké cíle.

A dosahovala jich. Většinou.

Reginalda si například vybrala záměrně. Nebyl hezký ani příliš chytrý. Ale podle toho, co zjistila, oplýval bohatstvím a neuměl být věrný své hubené počestné manželce, která vládla domu zvanému Harper House.

Jednu milenkou měl v Natchez a druhou údajně v New Orleansu. Mohl si dovolit další, a tak se na něho Amelia zaměřila. Nadbíhala mu a získala ho.

Ve čtyřiaadvaceti už žila v hezkém domě na South Main a měla tři sloužící. Její šatník přetékal krásnými šaty a v klenotnici se blýskaly šperky.

Bohaté dámy, kterým kdysi záviděla, ji mezi sebe sice nepřijaly, přesto existoval módní polosvět, kde se žena jako ona cítila vítaná. Kde jiní teď záviděli jí.

Pořádala velkolepé večírky. Cestovala. Žila.

A pak, sotva rok po tom co ji Reginald ubytoval v jejím pěkném domě, se její promyšleně budovaný svět začal hroutit.

Skrývala před ním své tajemství, dokud nenajde odvahu navštívit čtvrt' červených luceren a celou věc ukončit. Jenže Reginald ji přistihl při prudké nevolnosti a tmavýma, bystrýma očima pátral v jejím obličejí.

Poznal to.

A potom, nejenže měl radost, on dokonce zakázal, aby těhotenství ukončila. K jejímu překvapení dostala na počest svého stavu safírový náramek.

Ona dítě nechtěla, ale on ano.

A tak se rozhodla vyzkoušet, co dítětem získá. Jako matka Reginaldova potomka – třeba bastarda – by mohla být zajištěná navěky. I kdyby ztratil zájem o ni, jakmile by mládí a krása pominuly, spolu s dítětem by ji podporoval dál.

Jeho žena mu syna nedala. Ale ona by mohla. Ona mu ho určitě dá!

Během posledních zimních dnů a začátkem jara nosila dítě a plánovala budoucnost.

Pak se něco divného přihodilo. Pohnulo se v ní. Záchvěvy, napínání, hravé žduchnutí. Dítě, které dřív za své vůbec nepovažovala.

Rostlo v nijako květina, kterou pouze ona mohla vidět, cítit a poznat. A s ním i silná, nepřekonatelná láska.

Za lepkavě horkých letních dnů rozkvetla a poprvé v životě pocítila lásku k jiné bytosti než k sobě a svému pohodlí.

Dítě, její syn, ji potřebovalo. Chtěla ho chránit do posledního dechu.

S dlaněmi položenými na velkém břiše dohlížela na výzdobu dětského pokoje. Bledě zelené stěny, bílé krajkové záclony. Houpací kůň, dovezený z Paříže, ručně vyrobená kolébka z Itálie.

Do miniaturního prádelníku ukládala maličké oblečky. Irské a bretaňské krajky, francouzské hedvábí. Na všech se vyjímalý krásně vyšité iniciály. Bude to James Reginald Conner.

Ona porodí syna. Bude mít konečně něco svého. Někoho, koho bude moci milovat. Vydají se na cesty, ona a její krásný synek. Ukáže mu svět. Zapiše ho do nejlepších škol. Stane se její pýchou, radostí a láskou. A jestli se během parného léta Reginald ukazoval v jejím domě méně a méně, tím lépe.

Byl to přece jen muž, kdežto v ní rostl syn.

Už nikdy nebude znovu sama.

Když pocítila první stahy, nebála se. Během upocených hodin porodních bolestí měla na mysli jediné – svého Jamese. Svého syna. Svě dítě.

Před očima se jí zatmívalo únavou a horko, ta živoucí bestie, se zdálo horší než samotné bolesti.

Všimla si, jak si doktor s asistentkou vyměnili pohledy. Vážné, podmračené pohledy. Ale je přece mladá, zdravá, ona to zvládne.

Čas ubíhal, hodina se přelévávala v hodinu za světla plynové lampy, vrhající do pokoje mihotavé stíny. Skrze omamující vyčerpanost zaslechla slabý křik.

„Můj syn.“ Slzy jí začaly smáčet tváře. „Můj syn.“

Žena ji přidržela na lůžku a konejšivě šeptala: „Ležte. Napijte se trochu. Odpočívejte.“

Napila se, aby svlažila vysušené hrdlo, a ucítila laudanum. Než mohla protestovat, propadala se někam hluboko a daleko.

Pak se probudila do šeré místnosti se zataženými závěsy. Pohnula se a ze židle vstal lékař, aby jí vzal za ruku a zkontroloval puls.

„Můj syn. Moje dítě. Chci vidět svoje dítě.“

„Pošlu pro hovězí vývar. Spala jste velmi dlouho.“

„Můj syn. Bude mít hlad. Přineste mi ho.“

„Madam.“ Doktor usedl na okraj postele. Oči měl zvláště bledé a v nich ustaraný pohled. „Je mi to líto, ale dítě se narodilo mrtvé.“

Její srdce uchvátilo cosi obludného, děsivého a zatínalo do ní spáry žalu a strachu. „To je lež! Slyšela jsem ho plakat. Proč mi říkáte něco tak hrozného?“

„Ona neplakala.“ Vzal ji jemně za ruku. „Měla jste velmi dlouhý a těžký porod. Na konci jste upadla do deliria. Je mi to líto, madam, ale porodila jste mrtvou holčičku.“

Nemohla tomu uvěřit. Vřískala a zuřila a plakala. Pak ji uspali, aby se probudila a mohla ječet, zuřit a plakat znovu.

Nejdříve dítě nechtěla. Pak už nechtěla nic jiného.

Její žal se nedal pojmenovat, ani zdůvodnit.

Žal ji dohnal k šílenství.

Spálila smetanovou omáčku. Stella si měla tenhle nepříjemný detail pamatovat navždy, stejně jako zvuk hromu pozdní letní bouřky a hašteření dětí v obývacím pokoji.

Měla si zapamatovat nepříjemný zápach, náhlé kvílení požárního alarmu a mechanický pohyb, kterým stáhla pánev ze sporáku a vhodila ji do dřezu.

Nebyla bůhvíjaká, ale vcelku poctivá kuchařka. Na uvítanou chtěla Kevinovi připravit kuře Alfredo, jeho oblíbené jídlo, doplnit ho zeleným salátem, čerstvým, křupavým chlebem a omáčkou pesto.

V útulné kuchyni hezkého příměstského domu měla všechny ingredience pečlivě vyrovnané a otevřenou kuchařku na stojánku zajištěnou plastovým kolíčkem.

Přes čisté kalhoty a košili si uvázala námořnický modrou zástěru a husté rudé kudrlinky si na hlavě sepjala do drdolu, aby nepřekážely.

S vařením začala později, než plánovala, ale v práci ten den měli hotový blázinec. Zahradnictví zahájilo výprodej podzimních květin a teplé počasí přitáhlo celé zástupy zákazníků.

Stelle to nevadilo. Milovala svoji práci, skutečně si v pozici manažerky zahradnictví libovala. Dělal jí dobře pracovat zase na plný úvazek, teď když Gavin nastoupil do školy a Luke byl dost starý na dětskou skupinu. Bože, jak to přišlo, že už má jedno dítě školou povinné?

A než se naděje, bude i Luke zralý na školku.

Měli by s Kevinem přistupovat k vysněnému třetímu děcku trochu aktivněji. Možná dnes večer, pomyslela si s úsměvem. Až přijde na řadu poslední a velmi osobní fáze plánovaného uvítání.

Odměřovala ingredience, když se z obýváku ozvala rána a kvílení. To má za trest, napadlo ji, když odložila, co měla v ruce, a spěchala za dětmi. Myslí na třetího potomka a přitom ji ti dva, co má, dohánějí k šílenství.

Vešla do obývacího pokoje a uviděla je, své malé andělky. Gavina se zlatými vlasy a čertovským výrazem ve tváři, který seděl na zemi a nevinně narážel dvěma autíčky do sebe, a Lukea, jehož jasně zrzavé kudrny tolik připomínaly ty její, v pláči nad rozházenými dřevěnými kostkami.

Nemusela vidět, co se stalo, aby pochopila. Luke postavil, Gavin zbořil.

Zákonitost jejich her.

„Gavine. Proč?“ Zvedla Lukea do náruče a hladila ho po zádech. „To nic, zlatíčko, postavíš to znova.“

„Můj domeček! Můj domeček!“

„To byla nehoda,“ tvrdil Gavin a stále měl v očích šibalský výraz, který ji nutil k úsměvu. „Nabouralo do něj auto.“

„Auto určitě nabouralo, ale až potom, co ses s ním do domečku trefil. Proč si nemůžeš hezky hrát? On tě nijak neotravuje.“

„Já jsem si hrál. On je ještě mrně.“

„Přesně tak.“ Pohled jejích očí přiměl Gavina sklopit ty jeho. „A jestli se taky chceš chovat jako mrně, můžeš to dělat ve svém pokoji. A sám.“

„Byl to pitomej domeček.“

„Ne, ne, mami.“ Luke chytil Stellu oběma rukama pod bradou a zadíval se na ni užaslýma, plovoucíma očima. „Byl hezkej.“

„A ty si postavíš ještě hezčí, vid? Gavine, nech ho na pokoji. Nedělám si legraci. Mám práci v kuchyni, za chvíli dorazí tatínek. Chceš ho snad přivítat s trestem?“

„Ne. Já nemám co dělat.“

„To je smutné, že nemáš žádné hračky.“ Spustila Lukea na zem. „Postav nový domeček, Lukeu, a ty nech jeho kostky být, Gavine. Jestli sem budu muset ještě přijít, nebude se ti to líbit.“

„Já chci jít ven!“ zakňoural Gavin, když byla na odchodu.

„Prší, takže to nejde. Všichni tu musíme zůstat zavření, tak se chovej slušně.“

Nakvašeně se vrátila ke své kuchařce a snažila se uklidnit. Podrážděným pohybem zapnula kuchyňskou televizi. Bože, jak se jí po Kevinovi stýskalo. Kluci celé odpoledne zlobili, i když měla spěch a cítila únavu. Ty poslední čtyři dny, co byl pryč, už mlela z

posledního. Domácnost, děti, práce a pochůzky, všechno viselo jen na ní.

Proč všechny domácí spotřebiče vysloveně čekají na to, až manžel odjede z města, aby se mohly porouchat? Včera začala stávkovat pračka a dnes ráno vyhořel toaster.

Společně všechno zvládali v tak klidném rytmu, rozdělili si úkoly, starosti i radosti související s dětmi. Kdyby byl teď Kevin doma, hrál by si s nimi a dělal by rozhodčího, aby měla klid na vaření.

Nebo ještě líp, vařil by sám a ona by se jim věnovala.

Stýskalo se jí po jeho vůni, když se k ní zezadu přitiskl a položil si tvář na její. Nebo po tom, jak se k němu v posteli choulila, zatímco si ve tmě povídali, plánovali nebo se smáli něčemu z toho, co kluci přes den vyvedli.

Proboha, člověk by myslel, že je pryč čtyři měsíce namísto čtyř dnů, napomenula se.

Napůl ucha poslouchala, jak se Gavin snaží přesvědčit Lukea, aby postavil mrakodrap, který by pak mohli zbořit společně, a přitom oknem pozorovala, jak vítr rozvířil listí.

Nebude muset tolik cestovat, až ho povýší. Už brzy, řekla si v duchu. Pracoval opravdu tvrdě a skoro nadoraz. A peníze navíc se rozhodně hodily, zvlášť když by měli další dítě – třeba tentokrát holčičku.

Pokud ho povýší a ona bude pracovat na plný úvazek, mohli by příští léto s dětmi někam zajet. Možná do Disney Worldu. To by je nadchlo. Zvládli by to, i kdyby byla těhotná. Už teď ukládala peníze na prázdninový účet a taky na nové auto.

Nutnost koupit novou pračku značně poničí pohotovostní účet, ale nějak to zvládnou.

Zaslechla, jak se kluci smějí, a trochu se uvolnila v ramenou. Život byl vážně fajn. Vlastně super, přesně takový, jaký ho chtěla. Provdala se za báječného chlapa, do něhož se zamilovala už na první pohled. Kevin Rothchild a jeho sladký, pomalý úsměv.

Měli dva krásné syny, pěkný dům v dobré čtvrti, práci, která je bavila, a společné plány do budoucna. A když se milovali, ještě stále to mezi nimi jiskřilo.

Přitom si představila jeho reakci, až uloží děti a ona si oblékne to sexy prádélko, které si koupila v jeho nepřítomnosti. Trochu vína, pár svíček a...

Nová a větší rána z obývacího pokoje ji přiměla zvednout oči v sloup. Aspoň že po ní následoval radostný křik namísto pláče.

„Mami! Mami!“ vběhl nadšený Luke do kuchyně. „My jsme zbořili velikánskej dům! Můžu si vzít jednu sušenku?“

„Teď před večeří ne.“

„Prosím, prosím, prosím!“

Tahal ji za nohavici a všemožně se snažil vyšplhat nahoru. „Žádné sušenky před večeří, Lukeu.“

„My máme hlad.“ Gavin se přišoural také a narážel autíčky do sebe. „Proč si nesmíme nic vzít, když máme hlad? A proč vůbec musíme jíst to pitomý Alfredo?“

„Protože.“ Takovou odpověď jako dítě nesnášela, ale stejně jí teď připadala nejvhodnější.

„Budeme jíst všichni společně, až dorazí tatínek.“ Ale vyhlédla z okna a napadlo ji, jestli jeho letadlo nemá zpoždění. „Na, můžete si rozdělit jablko.“ Vzala jedno z mísy na lince a chopila se nože. „Já nemám rád slupku,“ stěžoval si Gavin.

„Nemám čas ho teď loupat.“ Několikrát krátce zamíchala omáčkou. „A slupka je zdravá.“ Nebo není?

„Můžu se napít? Můžu se napít, mami?“ Luke ji nepřestával tahat za šaty. „Mám žízeň.“

„Panebože. Dejte mi pět minut. Pět minut, ano? Běžte něco postavit. Pak vám dám plátky jablka a džus.“

Venku zahřmělo a Gavin vyskočil a křičel: „Zemětřesení!“

„To není zemětřesení.“

Ale dál vesele běhal dokola a pak zmizel z kuchyně. „Zemětřesení, zemětřesení!“

Luke se nechal strhnout a se stejným křikem běžel za ním.

Stella si přitiskla dlaň na čelo. Dělalí nesnesitelný rámus, ale snad je to zaměstná, než dostane jídlo pod kontrolu.

Obrátila se ke sporáku a bez většího zájmu poslouchala znělku televizních zpráv.

Skrze bolest hlavy k ní pronikala informace, která ji automaticky přiměla otočit se k přijímači.

Havárie malého dopravního letadla. Na lince z Lansingu do Detroitu. Deset pasažérů na palubě.

Vařečka jí vypadla z ruky. A srdce z těla.

Kevin. Kevin.

Její děti radostně ječely a venku burácel hrom. Stella se v kuchyni svezla na podlahu, protože se jí rozpadl svět.

Přišli jí říct, že Kevin nežije. Cizí lidé s vážnými tvářemi u dveří. Nemohla to pochopit, nemohla to přijmout. Třebaže to věděla. Věděla to už tu minutu, když na malém televizoru slyšela reportérův hlas.

Kevin přece nemohl zemřít. Byl mladý a zdravý. Vracel se domů, měli si dát k večeři kuře Alfredo.

Jenže spálila omáčku. Kouř spustil požární hlásič a v jejím hezkém domku propuklo šílenství.

Měla by děti poslat k sousedce, aby jí všechno mohli vysvětlit.

Copak se nemožné a nemyslitelné dalo nějak vysvětlit?

Chyba. Bouřka, zásah blesku a všechno se navždy změnilo. Jediný okamžik a muž, kterého milovala, otec jejích dětí, už nežil.

Chtěla byste někomu zavolat?

Komu by volala než Kevinovi? On byl její rodina, přítel, její život.

Mluvili o detailech, které jí v hlavě zněly jako bzukot, o vyřizování formalit a poradenství. Prý litují, jaká je to pro ni ztráta.

Pak odešli a ona zůstala sama v domě, který s Kevinem koupili, když čekala Lukea. V domě, na který šetřili, který vymalovali a vyzdobili společně. V domě se zahradou, již sama navrhla.

Bouřka se přehnala, nastalo ticho. Bylo vůbec někdy takové ticho? Slyšela tlukot svého srdce, hučení bojleru, který naskočil, a crkot dešťové vody v kanále.

Pak se přidalo její kvílení, když se zhroutila na podlahu u vchodových dveří. Vleže na boku se choulila do klubka v obraně i nevěřícínosti. Slzy nepřicházely, ještě ne. Jako by trčely v horkém tvrdém uzlu kdesi v jejím nitru. Žal byl tak hluboký, že k němu slzy

nemohly dosáhnout. Dokázala tam jen ležet, zatímco jí z hrdla vycházely zvuky raněného zvířete.

Vstala až za tmy. Měla závrat', bylo jí špatně, kymácela se. Kevin. Někde v mozku slyšela to slovo pořád dokola.

Musí pro svoje děti, musí je přivést domů. Musí jim to říct.

Ach bože. Bože, jak jim tohle má říct?

Zašátřala po dveřích, vyšla do chladného povětří a mysl měla blaženě prázdnou. Nechala za sebou otevřeno, prošla kolem záhonu velkokvětých aster a leskle zelených keřů azalek, které jednoho hezkého jarního dne s Kevinem zasadili.

Jako slepec přešla silnici, několik kaluží a mokrý trávník, které jí zmáčely boty, ke světlu na verandě sousedů.

Jak že se její sousedka jmenuje? Divné, zná ji už čtyři roky. Jezdili spolu autem do práce, nakupovali spolu, a přece si najednou nemohla vzpomenout...

No ano, jistě, Diane. Diane a Adam Perkinsovi a jejich děti, Jessie a Wyatt. Prima rodina, pomyslela si otupěle. Hezká, normální rodinka. Zrovna před pár týdny se sešli na grilování. Kevin opékal kuřata. Miloval to. Dali si dobré víno, zasmáli se, děti si pohrály. Wyatt upadl a odřel si koleno.

Jistěže se pamatovala.

Přesto zůstala stát na verandě a nevěděla docela přesně, co tam pohledává.

Její děti. No ano. Přišla si pro děti. Musí jim říct...

Nemysli. Zatvrdila se, zavrávorala a ztuhla. Ještě nepřemýšlej. Jestli to uděláš, rozsypeš se. Na milión kousků, které nikdy nedáš dohromady.

Její děti ji potřebovaly. Hned teď. Už měly jenom ji.

Zapřela se o ten horký, tvrdý uzel v sobě a zazvonila.

Uviděla Diane jakoby skrze tenkou vodní plochu. Potrhaný vjem, který skutečně neexistuje. Nejasně slyšela její hlas. Ucítla paže, které ji útěšně a soucitně objaly.

Ale tvůj muž je naživu, víš, pomyslela si Stella. Tvůj život neskončil. Tvůj život je stejný jako před pěti minutami. Nemůžeš tomu rozumět. Nemůžeš.

Když ucítila, jak se třese, odtáhla se. „Teď ne, prosím. Teď nemůžu. Musím odvést kluky domů.“

„Můžu jít s tebou.“ Diane měla na tvářích slzy. Vztáhla ruku a dotkla se Stelliných vlasů. „Chceš, abych šla a zůstala s tebou?“

„Ne. Teď ne. Potřebuju... kluci.“

„Přivedu je. Pojd' dál.“

Nato jen zavrtěla hlavou.

„Dobře. Jsou v obýváku. Přivedu ti je. Stello, kdybych něco, cokoli mohla udělat, stačí zavolat. Je mi to moc líto. Moc líto.“

Stála ve tmě, dívala se za světlem a čekala.

Zaslechla, jak protestují, stěžují si, pak se škrábou na nohy. A tady byli – Gavin se světlými vlasy svého otce a Luke s jeho ústy.

„My ještě nechceme jít,“ řekl Gavin. „Hrajeme hru. Nejdřív to dohrajeme.“

„Ne. Musíme domů.“

„Ale já vyhrávám, to není fér a...“

„Gavine, musíme jít.“

„Je tatka doma?“

Pohlédla dolů na Lukeův nevinný, šťastný obličej a málem ji to zlomilo. „Ne.“ Sehnula se, vzala ho do náruče a políbila na rty, které byly docela jako ty Kevinovy. „Pojd'me domů.“

Chytla Gavina za ruku a vedla je zpět do jejich prázdného domu.

„Kdyby byl táta doma, nechal by mě to dohrát.“ V Gavinově hlase byly slyšet slzy rozčilení. „Já chci tátu.“

„Já vím. Já taky.“

„Můžeme mít psa?“ zeptal se Luke a obrátil její tvář k sobě.

„Můžeme se zeptat tatínka? Chtěli bysme mít psa jako Jessie a Wyatt.“

„O tom si promluvíme později.“

„Já chci tátu,“ opakoval Gavin s rostoucím napětím v hlase. Ví to, pomyslela si Stella. Ví, že se něco stalo, něco hrozného. Musím to udělat. Teď hned.

„Radši si sedneme.“ Velmi opatrně za nimi zavřela a donesla Lukea k pohovce. Posadila se s ním a položila Gavinovi ruku na rameno.

„Kdybysme měli psa,“ řekl Luke vážně, „staral bych se o něj. Kdy přijede tatínek?“

„Nemůže přijet.“

„Protože má práci?“

„On...“ Pomoz mi, panebože, pomoz mi. „Došlo k nehodě. Tatínek měl nehodu.“

„Jako když se nabouraj auta?“ zeptal se Luke. Gavin neříkal nic, ale jeho oči se jí vpalovaly do tváře.

„Byla to moc zlá nehoda. Tatínek musel odejít do nebe.“

„Ale pak musí přijít domů.“

„Nemůže. Už nikdy nepřijde domů. Musí zůstat v nebi.“

„Já nechci, aby tam byl.“ Gavin se snažil vykroutit, ale držela ho pevně. „Chci, aby se vrátil hned teď.“

„Já taky, dítě, ale on se nevrátí, i kdybychom chtěli sebevíc.“

Lukeovy rty se zachvěly. „On se na nás zlobí?“

„Ne. Ne, ne, zlatíčko. Ne.“ Přitiskla tvář k jeho hlavě, protože se jí stáhl žaludek a to, co zbylo ze srdce, tepalo jako otevřená rána.

„Nezlobí se na nás. Miluje nás. Vždycky nás bude milovat.“

„On je mrtvej.“ V Gavinově hlase i tváři se objevila zuřivost. Pak zase vymizela a byl zas jen malým chlapcem, plačícím matce v náručí.

Objímala je, dokud neusnuli. Pak je zanesla do své postele, aby se ani jeden nemuseli probudit o samotě. Jako už tolikrát předtím jim zula boty a přehodila přes ně pokrývku.

Nechala svítit světlo, zatímco procházela nebo spíš proplouvala domem, zamykala a kontrolovala okna. Když všechno zabezpečila, zamkla se v koupelně. Napustila si do vany tak horkou vodu, až se místnost zahalila párou.

Teprve když vklouzla do té horké vody a ponořila se pod hladinu, dovolila tomu uzlu v sobě, aby se uvolnil. Její chlapci spali, zatímco ona se chvěla v horké vodě a plakala a plakala a plakala.

Vydržela to. Několik přátel navrhovalo, aby si vzala sedativum, ale nechtěla odblokovat svoje pocity. I hlavu potřebovala mít jasnou – musela se starat o děti.

Zařídila to jednoduše. Kevin by si to tak přál. Myslela na každou drobnost – hudba, květiny, fotografie z obřadu. Vybrala stříbrnou schránku na urnu s popelem a usmyslela si, že ho rozsype po jezeře. Na jezeře, na vypůjčené loďce jednoho letního odpoledne ji požádal o ruku.

Na obřad se oblékla do černého, jednatřicetiletá vdova se dvěma malými syny a hypotékou a srdcem tak rozlámaným, že měla obavy, že jí jeho střepy budou bodat do duše po zbytek života.

Děti zůstaly po celou dobu s ní, vzala je i na schůzku s psychologem.

Detaily. Musí se zabývat detaily. Dokud bude mít co zařizovat, vydrží. Dokáže být silná.

Přicházeli přátelé s projevy soustrasti, zakrytými talíři s jídlem a usazenými očima. Byla jim vděčnější za rozptýlení než za slova útěchy. Pro ni útěcha neexistovala.

Z Memphisu přiletěli její otec s manželkou a o ty se mohla opřít. Nechala Jolene, druhou ženu svého otce, aby se o ni starala, utěšovala ji i děti, a přitom musela snášet stíznosti své matky, že musí s tou ženskou pobývat v jedné místnosti.

Když bylo po obřadu, přátelé se rozešli a otec s Jolene odletěli zpět domů, přiměla se svléknout černé šaty.

Nacpala je do pytle, který se rozhodla poslat na charitu. Už nikdy je nechtěla znova vidět.

Její matka se ještě zdržela. Stella ji požádala, aby pár dní zůstala. Za daných okolností by snad měla pobýt s matkou. Rozpory, které mezi nimi byly, se přece nedaly srovnávat s úmrtím v rodině.

Když vešla do kuchyně, matka vařila kávu. Stella byla vděčná, že se o tyhle drobné úkoly nemusí starat, a tak přistoupila blíž a políbila jí na tvář.

„Díky. Z čaje už mi je nanic.“

„Pokaždý když jsem se ohlídla, ta ženská vařila další čaj.“

„Snažila se pomoci a do téhle chvíle bych asi kávu pít nemohla.“

Carla se obrátila. Byla to štíhlá žena s krátkými blond vlasy. S uplývajícím časem bojovala pravidelnými návštěvami plastického

chirurga. Menší operace, face-lifty a injekce jí několik let ubraly. Působila však ustaraně a drsně, pomyslela si Stella.

Někdo jí mohl hádat čtyřicet, ale jako by z toho stejně neměla radost.

„Ty se jí pořád zastáváš.“

„Nezastávám se Jolene, mami.“ Stella se unaveně posadila. Detaily už jsou vyřešené, uvědomila si. Už není co konkrétního dělat.

Jak přežije tuhle noc?

„Nechápu, proč bych ji měla tolerovat.“

„Je mi líto, že ti to bylo nepříjemné. Ale snažila se být milá. Vždyť jsou s tátou spolu, jak dlouho?, asi pětadvacet let. Už sis mohla zvýknout.“

„Nelíbí se mi, že se na ni musím dívat a poslouchat ten její huhňávej hlas. Čubka z přívěsu.“

Stella otevřela a zase zavřela pusu. Jolene nepocházela z přívěsu a rozhodně nebyla čubka. Ale proč by to matce měla opakovat? Nebo jí připomínat, že ona se chtěla s otcem rozvést a ona odešla z manželství. Stejně tak nemělo smysl zdůrazňovat, že se Carla od té doby provdala už dvakrát.

„No, vždyť už odjela.“

„Ještěže tak.“

Stella se zhluboka nadechla. Žádné hádky, pomyslela si, protože se jí žaludek několikrát sevřel. Na to teď neměla sílu.

„Kluci už spí. Měli toho za dnešek dost. Zítřka... zítřka se uvidí. Jinak to asi nepůjde.“ Zvrátila hlavu na opěradlo a zavřela oči. „Pořád mám dojem, jako by to byl jenom zlý sen, ze kterého se každou chvíli probudím, a Kevin tady bude. Nevím... Neumím si život bez něj představit. Ani nechci.“

Znovu jí začaly téct slzy. „Mami, já nevím, co budu dělat.“

„Měl pojistku, nebo ne?“

Stella zamrkala a pohlédla na matku, která před ni postavila šálek s kávou. „Co?“

„Životní pojistku. Tohle je pokryté, ne?“

„Ano, ale...“

„Měla bys zajít za právníkem a zažalovat aerolinky. Začni myslet na praktické věci.“ Usadila se se svou kávou u stolu. „To ti jde stejně nejlíp.“

„Mami,“ mluvila pomalu, jako by překládala z cizího jazyka, „Kevin je mrtvý.“

„Já vím, Stello, a je mi to líto.“ Carla se natáhla a poplácala Stellu po ruce. „Vždyť jsem všeho nechala a jela ti pomoci, nebo ne?“

„Ano.“ Měla by si to připomínat a ocenit to.

„Je to zatraceně hnusnej svět, když chlap v jeho věku bezdůvodně umře. Taková zbytečná ztráta. Nikdy to nepochopím.“

„Hm.“ Stella vytáhla z kapsy kapesník a otřela si oči. „Já taky ne.“

„Líbil se mi. Ale fakt je, že teď jsi v bryndě. Účty, děcka. Vdova se dvěma odrůstajícím klukama. Málokterej mužskej stojí o hotovou rodinu, to mi věř.“

„A já zas nestojím o nějakého muže, proboha.“

„Ale budeš,“ odpověděla Carla s kývnutím. „Nech si poradit a koukej, aby ten příští měl peníze. Nedělej stejnou chybu jako já. Ztratila jsi manžela a to je zlý. Moc zlý. Jenže ženský přicházej o manžela každý den. Lepší ztratit ho takhle než procházet rozvodem.“

Bolest, kterou Stella pocítila, byla příliš ostrá, aby se podobala žalu, a příliš chladná na vztek. „Mami. Kevin měl dneska pohřeb. Jeho popel mám v mizerné krabici v ložnici.“

„Chtělas moji pomoc.“ Zakývala lžičkou. „Tak ti ji nabízím. Zažaluj aerolinky, vysud' z nich poslední pětník a zařid' se do budoucna. A nenabal si nějakýho zoufalce, jako to vždycky udělám já. Myslíš, že rozvod není rána? Ještě jsi žádný nezažila. Já jo. A dvakrát. A schyluje se ke třetímu. Už mám toho parchanta po krk. Nemáš představu, čím jsem s ním prošla. Nejenže to je samolibej nařvanec, on mě nejspíš i podvádí.“

Vstala od stolu, šramotila po kuchyni a pak si ukrojila kus koláče. „Jestli myslíš, že to budu snášet, tak se plete. Už vidím, jak se zatváří, až dostane rozvodový papíry. Dneska.“

„Je mi líto, že vám to nevychází,“ řekla Stella chladně. „Ale je dost těžké cítit soucit, když vím, že třetí manželství i třetí rozvod

byly tvoje volba. Kevin je mrtvý. Můj muž zemřel a něco takového jsem si určitě nevybrala.“

„Ty myslíš, že tím chci procházet znova? A pak přijedu, abych ti pomohla, a musím se tady dívat na tu slepici od tvýho táty.“

„Je to jeho žena, která se k tobě vždycky chovala slušně a mně pomáhala.“

„Jen tak na oko.“ Carla si nacpala sousto do pusy. „Ty myslíš, že jsi jediná, kdo má problémy? A koho bolí srdce? Nemávala bys nad tím rukou, kdyby ti bylo padesát a hrozilo ti, že budeš žít sama.“

„Tobě už bude spíš šedesát, mami, a samotou sis vybrala.“

Carle zlostí potemněly oči. „Tenhle tón se mi nelíbí, Stello. Tohle snášet nemusím.“

„Ne, nemusíš. Jistěže ne. Asi by bylo nejlepší, kdybys odjela. Třeba hned. Nebyl to dobrý nápad. Nevím, co jsem si od toho slibovala.“

„Chceš, abych odjela, fajn.“ Carla vyskočila od stolu. „Tak se zase rychle vrátím ke svému životu. Tys nikdy neuměla být vděčná a pořád na mně hledáš chyby. Až se příště budeš potřebovat někomu vyplakat na rameni, zavolej si svojí přitroublý maceše z venkova.“

„To udělám,“ zamumlala Stella, když matka odkráčela z kuchyně, „to mi věř.“

Nesla šálek od kávy do dřezu, ale pak se poddala nutkání a třískla tam s ním. Měla chuť zničit všechno tak, jak se sama cítila zničená. Vrátit světu to, co provedl jí.

Místo toho tam stála, držela se dřezu a modlila se, aby se její matka co nejdřív sbalila a odjela. Už ji tam nechtěla. Proč ji vůbec napadlo, že by spolu měly chvíli zůstat? Chovaly se k sobě jako vždycky. Zraňovaly se a bojovaly. Žádné souznění, žádný společný základ.

Bože, ale ona se tolik potřebovala vyplakat. Aspoň tuhle jednu noc. Zítra bude muset plnit svoje povinnosti. Ale dnes, dnes toužila po pohlazení a útěše.

Třesoucíma se rukama vytahala ze dřezu střepy a trochu si nad nimi poplakala, když je házela do smetí. Pak přešla k telefonu a zavolala matce taxík.

Už spolu nepromluvily a Stellu napadlo, že je to tak lepší. Zavřela za ní dveře a poslouchala, jak auto odjíždí.

Už zase sama zkontrolovala děti, lépe je přikryla a každému vtiskla polibek do vlasů.

Byly všechno, co teď měla. A ona zas všechno, co měly ony.

Stane se lepší matkou, přísahala si. Trpělivější. A nikdy, nikdy je nezlame. Neopustí je, až ji budou nejvíc potřebovat.

A pokud budou chtít plakat na jejím rameni, poskytne jim ho. Kdykoli a kdekoli.

„Jste pro mě to hlavní,“ zašeptala. „A vždycky budete.“ Ve své ložnici se svlékla a vytáhla ze skříně Kevinův starý flanelový župan. Zabalila se do něho a do té známé, srdce drásající vůně jeho těla.

Schoulila se na posteli, přitáhla klopy županu blíž k hrudi, zavřela oči a modlila se, aby už přišlo ráno. Aby čas zase běžel dál.

Nemohla se nechat zastrašit tou usedlostí ani její paní. I když obě předcházela pověst.

O domě se říkalo, že je prastarý a elegantní a okolní zahrady připomínají ráj na zemi. O tom se už sama přesvědčila.

Paní domu měla být zajímavá, trochu samotářská a možná i „složitá“. Stella věděla, že ten výraz může znamenat cokoli od cílevědomé po nesnesitelnou.

Tak či tak, ona to zvládne, připomněla si a potlačila nutkání přecházet kolem. Už zvládla horší věci.

Tu práci potřebovala. Nejen kvůli platu – a ten byl skvělý – ale kvůli podstatě, výzvě a práci samotné. Chtěla přerušit monotónní kruh povinností, do něhož zapadla doma.

Toužila mít nějaký život, nejen odpočítávat pracovní dobu a chodit si pro výplatu, kterou stejně hned zhlitly účty. Hledala něco, i kdyby to znělo sebevíc čítankově, co by ji naplnilo a vzpružilo.

Rosalind Harperová to dokázala, to Stella věděla jistě. Měla krásný dům po předcích a prosperující podnik. Jaké asi bylo, uvažovala, probouzet se každé ráno s pocitem, že je tam, kde má být, a žije správně?

Jestli tady něco chtěla získat, pak právě tohle vědomí, které by mohla předat svým dětem. Měla dojem, že s Kevinovou smrtí o tohle přišla. Smysl pro povinnost? Žádný problém. Stačilo zadat jí úkol, poskytnout jí trochu prostoru a vždycky se osvědčila.

Jen vědomí, kdo je, ten hluboko zakořeněný pocit, se někam vytratilo v září roku 2001, a nikdy se docela nevzpamatovala.

Tohle měl být nový začátek, návrat do Tennessee. A k tomu tenhle osobní pohovor s Rosalind Harperovou. Pokud nedostane tuhle práci, sežene jinou. Nikdo ji nemohl nařknout, že neumí pracovat a zabezpečit sebe a svoje děti.

Ale sakryš, stála právě o tohle místo.

Narovnala se v ramenou a snažila se ignorovat šepot pochybností ve své hlavě. A taky že ho dostane.

Na schůzku se pečlivě oblékla. Profesionálně, ale zase ne příliš módně, do tmavomodrého kostýmu a bílé blůzy. Slušné boty, kvalitní kabelka, jednoduché šperky. Nic okázalého. Jemné líčení, aby vynikly její modré oči. Vlasy dokázala zkrotit a sepnout do drdolu na šíji. Když bude mít štěstí, žádný z pramenů jí při rozhovoru nevypadne.

Rosalind ji nechala čekat. Asi to má být hra nervů, uvažovala Stella a svírala v rukou držadlo kabelky. Nechat ji vysedávat v nádherné hale se všemi těmi starožitnostmi a obrazy a mít před očima úchvatný výhled oknem z průčelí.

Všechn ten snový a velkorysý jižanský luxus jí měl připomenout, že je jen Yankee mimo svůj rybník.

Ale tady dole se nikam nespěchá, říkala si. Měla by mít na paměti, že tady se žije jiným stylem a tempem, že jde vlastně o jinou kulturu, než na jakou je zvyklá.

Ten krb je možná skutečný Adam a ta lampa asi zase pravý Tiffany. Říkají tady těm závěsům portiéry, anebo je to už slovo z časů Scarlett O'Harové? Nejsou ty krajkové záclony rodinné dědictví?

Bože, mohla se vůbec ocitnout v ještě cizejším prostředí? Co chtěla vdova ze střední třídy z Michiganu dělat uprostřed téhle jižanské nádhery?

Snažila se uklidnit a nasadit neutrální výraz, protože za zády zaslechla kroky,

„Donesl jsem kafe.“ Nebyla to Rosalind, ale usměvavý muž, který ji předtím uvedl dovnitř.

Asi třicetiletý, odhadovala, středně vysoký a velmi štíhlý. Lesklé hnědé vlasy se mu vlnily kolem filmově krásné tváře, v níž vynikaly jiskřivé modré oči. Přestože byl oblečený v černém, nepůsobil jako domovník. Na to byl až příliš stylový a bohémský. Říkal, že se jmenuje David.

Na stůl položil táč se soupravou starožitného porcelánu, lněnými ubrousky, cukrem, smetanou a vázičkou plnou fialek.

„Roz se trochu zdržela, ale přijde za chvíli, takže si udělejte pohodlí a dejte si kávu. Nechybí vám tady něco?“

„Ne, děkuji.“

„Nemám vám ještě něco přinést?“

„Ne.“

„Tak to tak necháme,“ řekl a nalil kávu do šálku. „Není nic příjemnějšího, než si v lednu zatopit v krbu, že? Člověk by málem zapomněl, že ještě před pár měsíci bylo vedro, že by vylétl z kůže. Jak pijete kávu, zlato?“

Nebyla zvyklá, aby jí cizí muži říkali zlato, zvlášť když jí servírovali kávu v honosném salonu a vypadali o pár let mladší.

„Jen s trochou smetany.“ Donutila se necivět tolik na jeho obličej, který byl až příliš krásný s plnými rty, safírovýma očima, výraznými lícními kostmi a sexy zářezem na bradě. „Pracujete pro paní Harperovou dlouho?“

„Odjakživa.“ Kouzelně se usmál a podal jí šálek. „Nebo mi to tak připadá, v tom nejlepším slova smyslu. Odpovídejte přímo na přímé otázky a nevymýšlejte si.“ Jeho úsměv se rozšířil. „Ona kecý nesnáší. Víte, zlato, moc se mi líbí vaše vlasy.“

„Ach.“ Automaticky k nim zvedla ruku. „Díky.“

„Tizian věděl, co dělá, když tuhle barvu použil. Hodně štěstí u Roz,“ dodal a vydal se pryč. „Pěkné boty, mimochodem.“

Vzdychla si nad kávou. Všiml si jejích vlasů a bot a obojí ocenil. Je to gay. To je tedy smůla.

Ale káva byla dobrá a David měl v jednom pravdu – oheň v krbu se v lednu hodil. Venku bylo vlhko a sychravo a nebe zamračené. Lehce by si zvykla na kávu u krbu, servírovanou v čem vlastně? Je to míšeň, nebo wedgwood? Ze zvědavosti zvedla šálek, aby si přečetla značku na spodku.

„Je to staffordshire, který si přivezla jedna z Harperových nevěst z Anglie někdy v polovině devatenáctého století.“

Nemělo cenu si nadávat, uvědomila si Stella. Ani se stydět za to, jak její bílá pleť zrudla rozpaky. Jednoduše položila šálek a zadívala se zpřímá na Rosalind Harperovou. „Je krásný.“

„Taky se mi líbí.“ Vešla do salonu, plácla s sebou do křesla vedle Stelly a nalila si kávu. Jedna z nich, uvažovala Stella, se na

interview špatně oblékla. Rosalind si vysokou, štíhlou postavu zakryla pytlovitým zeleným svetrem a hnědými pracovními kalhotami s ošoupanými nohavicemi. Místo bot měla jen silné hnědé ponožky na dlouhých úzkých nohou. Což způsobilo ten nepozorovaný příchod, pochopila Stella. Černé, rovné vlasy nosila nakrátko sestříhané. Třebaže spolu zatím komunikovaly jen přes telefon, fax a e-mail, Stella si další informace vyhledala na internetu. Chtěla o své potenciální zaměstnavatelce něco vědět, a hlavně si ji prohlédnout.

Novinových a časopiseckých článků našla nepřeborně. Studovala Rosalind jako dítě i dospívající slečnu. Obdivovala fotografie úchvatné, jemné osmnáctileté nevěsty a soucítila s bledou, stoicky vyhlížející vdovou.

Bylo toho samozřejmě mnohem víc. Články ze společenských rubrik, spekulace, jestli se vdova vůbec ještě provdá. Později se psalo o založení zahradnické firmy, o jejích zahradách a milostném životě. Také o krátkém druhém manželství a rozvodu.

Stella získala představu chytré ženy silné vůle. Jen ty úchvatné fotografie přičítala úhlu pohledu, osvětlení a líčení té tváře.

Spletla se.

I v šestačtyřiceti byla Rosalind Harperová jako růže v plném květu. Ale ne skleníková, usmála se v duchu, spíš taková, co se rok za rokem otužuje, a přesto vždycky rozkvétá silnější a krásnější.

Měla úzkou, výrazně tvarovanou tvář a hluboké, podlouhlé oči barvy čisté whisky. Plné, nápadně prokreslené rty si nenalíčila, stejně jako zbytek té krásné tváře, jak Stella znaleckým okem rozeznala.

Měla nějaké vrásky, tenké zářezy, které jí bůh času narýsoval do koutků očí, ale ty dojem nekazily.

Stellu napadla jen známá věta: Chtěla bych být jako ty, až vyrostu. Jen bych se oblékla trochu líp, jestli se neurazíš.

„Nechala jsem vás čekat, že?“

Přímé odpovědi, připomněla si. „Trochu, ale není žádné mučení sedět v takovémhle pokoji a pít kávu ze staffordshiru.“

„David to má rád načinčané. Byla jsem v množárně, zdrželi mě tam.“

Mluvila rychle, napadlo Stellu. Ne úsečně – to v Tennessee ani nebylo možné – ale k věci a energicky. „Vypadáte mladší, než jsem čekala. Kolik že vám je, třiatřicet?“

„Ano.“

„A vašim synům... šest a osm?“

„Přesně tak.“

„S sebou jste je nevzala?“

„Ne. Jsou právě u otce a jeho ženy.“

„Willa s Jolene mám moc ráda. Jak se mají?“

„Dobře. Rádi si užívají vnoučat.“

„To bych řekla. Váš tatínek čas od času ukazuje jejich fotografie a dme se přitom pýchou.“

„Jeden z důvodů, proč jsem se přestěhovala, byl, aby spolu mohli trávit víc času.“

„To je dobrý důvod. Mám taky ráda malé kluky. Chybí mi tady. To, že je máte, hovořilo ve váš prospěch. Životopis, doporučení tatínka a bývalého zaměstnavatele ale taky neuškodily.“

Vzala si z tácku sušenku, ale ani na okamžik ze Stelly nespustila oči. „Potřebuju dobrou organizátorku, někoho kreativního a pilného, taky s osobním přístupem a neúnavného. Mám ráda lidi, kteří se mnou dokážou držet krok, a to jsem nasadila slušné tempo.“

„Slyšela jsem.“ Tak fajn, pomyslela si Stella, krátce a k věci. „Vystudovala jsem zahradnický management. Kromě tří let, když jsem byla doma s dětmi a navrhovala svoji zahradu a zahrady svých přátel, jsem nepřetržitě pracovala v oboru. Poslední dva roky, od smrti mého muže, vychovávám syny a pracuju na plný úvazek. Obojí zvládám dobře. Dokážu s vámi držet krok, paní Harperová. Dokážu držet krok s každým.“

Ještě se uvidí, pomyslela si Roz. „Ukažte mi ruce.“

Stella trochu podrážděně poslechla. Roz odložila kávu, uchopila je, obrátila dlaněmi vzhůru a přejela po nich palci. „Vy umíte pracovat.“

„Ano, umím.“

„Ten kostým mě trochu zmátl. I když je moc krásný.“ Roz se usmála a dojedla sušenku. „Posledních pár dní je hodně vlhko.“

Zkusíme vám najít něco na nohy, abyste si nezničila ty hezké boty. Provedu vás po pozemcích.“

Holínky jí byly velké a ve vojensky zeleném gumáku taky nenadělala moc parády, ale rozblácená půda a šterk by jí nové boty opravdu krutě poničily.

Její vzhled ale ztratil význam ve srovnání s podnikem, který vybudovala Rosalind Harperová.

Firma V zahradě se prostírala na západní straně pozemků bývalého panství. Samotné zahradnické centrum stálo obrácené k silnici a zahrada kolem něho i podél parkoviště byla nádherně upravená. I teď v lednu dokázala Stella rozeznat péči a tvořivost, s jakou jsou prezentovány a rozmístěny stálezelené dřeviny a okrasné keře nebo zkyprněné pahorky, kde nejspíš vyraší cibuloviny a trvalky a od jara do podzimu ještě různorodé barevné letničky.

Stačil jeden pohled a už tu práci nechtěla. Ona po ní zoufale zatoužila. Žádost se jí v nitru proměnila v uzel rozjitřených nervů, jaký bývá obyčejně vyhrazen pro milence.

„Nechtěla jsem mít provozovnu příliš blízko u domu,“ řekla Roz, když zaparkovala dodávku. „Aby mi byznys neležel oknem až do salonu. Ale Harperové vždycky byli obchodníci. Už v dobách, kdy se všude kolem místo domů táhly bavlníkové plantáže.“

Stella jen přikývla, protože jí vyschlo v krku. Usedlost odsud nebylo vidět. Pruh přirozeného lesa zastíral výhled, a tak centrum samotné, přístavky a většina skleníků nerušily pohled z Harperova domu.

Páni, takový nádherný obří červený kaštan!

„Tenhle úsek je otevřený po celý rok,“ vysvětlovala Roz. „Nabízíme všechny vedlejší produkty, co vás napadnou, od pokojových rostlin po knihy o zahradnictví. S tím mi pomáhá nejstarší syn, i když je šťastnější ve skleníku nebo venku v terénu. Teď právě zaměstnáváme jen dvě prodavačky na půl úvazku. Za pár týdnů jich budeme potřebovat mnohem víc.“

Snaž se nějak zapojit, nařídila si Stella. „Sezóna tady na jihu začíná už v březnu, že?“

„Tak, tak.“ Roz ji vedla k podlouhlé bílé budově a pak přes asfaltovou rampu a vzorně čistou verandu dovnitř.

Stella si ihned všimla dvou dlouhých přepážek po obou stranách vstupních dveří. A spousty světla, což působilo vesele. Spatřila police s půdními přípravky, hnojivy, pesticidy a semeny. Jiné police byly plné knih, barevných květináčků na bylinky a drobných kuchyňských rostlin. Uviděla výstavku zvonkoher, zahradních plastik a dalších doplňků.

Dáma se sněhobílými vlasy oprašovala skříňku se slunečními hodinami. Měla na sobě modrý svetřík s vyšitými růžemi a pod ním bílou halenku, naškrobenou jako prkno.

„Ruby, to je Stella Rothchildová. Ukážu jí podnik.“

„Těší mě.“

Podle pátravého pohledu Stella poznala, že paní ví, že přišla kvůli práci, ale usmívala se přesto srdečně. „Vy jste dcera Willa Dooleyho, že ano?“

„Ano, přesně tak.“

„Odněkud... ze severu.“

Řekla to, jako by mluvila o zemi třetího světa s pochybnou pověstí. „Z Michiganu, ano. Ale narodila jsem se v Memphisu.“

„Vážně?“ Dáma se usmála o něco víc. „To je tedy něco. Stěhovala jste se už jako maličká, vidíte?“

„Ano, s matkou.“

„A teď byste se chtěla vrátit?“

„Už jsem se vrátila,“ opravila ji Stella.

„Mno.“ Jediným slůvkem naznačila, že se ještě ukáže. „Dneska je tam dost sychravo,“ pokračovala. „Vevnitř je člověku líp. Jen si to tu hezky prohlédněte.“

„Díky. Já jsem stejně nejradši v zahradnické školce.“

„Tak to jste si vybrala tu nejlepší. Roz, Marilee Bookerová přijela a koupila si dendrobium. Nedokázala jsem jí to vymluvit.“

„A sakra. Do týdne bude po něm.“

„Dendrobium není náročné na péči,“ podotkla Stella.

„Pro Marilee ano. Ta vždycky něco zpacká. Měla by mít zákonem zakázáno vlastnit cokoli živého.“

„Je mi to líto, Roz. Ale přesvědčila jsem ji, aby ho přivezla zpátky, když začne chřadnout.“

„Za to nemůžeš.“ Roz mávla rukou a pak prošla do další části budovy. Byla plná pokojových květín od běžných po exotické, vysazených v různých nádobách od květníků velikosti náprstků po obří barely. Doplnovala je nabídka náslapných kamenů, trelází, náradí, zahradních fontán a laviček.

„Očekávám, že mí zaměstnanci se vyznají tak trochu ve všem,“ řekla Roz za chůze. „A když něco nevědí, umí si odpověď vyhledat. Nejsme velká firma ve srovnání s velkoobchody nebo některými zahradními ateliéry. Ani nelákáme na ceny jako výprodeje v hypermarketech. Takže se soustředíme na nabídku neobvyklých rostlin společně s běžnými a na služby zákazníkům. Zajedeme na požádání i domů.“

„A přímo tady někdo zákazníkům poskytuje konzultaci?“

„Buď to já nebo Harper vyřizujeme problémy, které lidi mají s tím, co si koupili. A občas lidem radíme s výběrem.“

Strčila si ruce do kapes a zhloupila se na podpatcích zabláčených bot. „Kromě toho mám taky zahradního architekta. Musela jsem ho děsivě přeplatit, abych ho přetáhla od konkurence, a ještě mu dát ve všem volnou ruku. Ale je nejlepší. Tyhle služby bych chtěla taky rozšířit.“

„A jaké je vaše firemní heslo?“

Roz se obrátila a vysoko zvedla obočí. Její bystré oči se pobaveně zaleskly. „Tak se na ni koukněte. Proto potřebuju někoho jako vy, kdo dokáže s vážnou tváří říct slova jako ‚firemní heslo‘. Moment.“

S rukama v bok se nejprve rozhlédla a pak otevřela prosklené dveře do přilehlého skleníku. „Myslím, že by mělo dvě části... Tady skladujeme většinu sezónních květín a závěsných košů, které se mimochodem začnou prodávat už v březnu. První zásada je sloužit malým zahrádkářům. Od začátečníků po ty zkušenější, co chtějí zkusit něco nového nebo neobvyklého. To jsou naši hlavní zákazníci a měli by dostat kvalitní zboží, služby a poradenství. Pak jsou tu taky lidé, kteří mají peníze, ale už ne čas nebo chuť hrabat se v hlíně. Chtějí si zkrášlit příbytek, ale nevědí, jak na to, nebo nestojí o práci s

tím spojenou. K těm zajedeme a za poplatek dodáme návrh, rostliny a najmeme dělníky. Spokojenost zaručena.“

„Dobře.“ Stella si prohlížela dlouhé stoly, zavlažovací systém a odvodňovací kanálky ve svažující se betonové podlaze.

„Až začne sezóna, vystavíme stoly s letničkami a trvalkami venku podél budovy. Budou vidět už od vchodu. A zřídíme taky zastíněný koutek pro stínomilné rostliny,“ vysvětlovala, zatímco kráčela dál a klapala podrážkami o beton. „Támhle skladujeme bylinky a vzadu je ještě místnost na květináče, plastové přepravky a jmenovky. Ještě máme dva skleníky, kde se předpěstovávají rostliny a kultivují semenáčky. Ty taky otevřeme pro veřejnost. Odtamtud prodáváme letničky po platech.“

Její nohy křupaly po šterku, pak přešly asfaltový chodník. „Keře a okrasné stromy.“ Ukázala do míst, kde čekaly zazimované rostliny. „Vzadu máme taky množírnu a místnost, kde se roubuje a očkuje. Ty jsou pro lidi uzavřené. Rostliny vysazujeme převážně do kontejnerů, ale vyhradili jsme pár arů taky pro venkovní rostliny. S vodou nejsou problémy díky nedalekému rybníku.“

Pokračovaly v obhlídce a Stella přemýšlela a počítala. Žádostivý uzel v jejím nitru se proměnil v ocelovou kouli.

Tady by mohla něco dokázat. Přidat něco k vynikajícímu základu jiné ženy. Tohle místo by pomohla vylepšit, rozšířit a zkrášlit.

Naplnění? uvažovala. Výzva? Kruci, tady by měla tolik práce, že by si výzvy a naplnění užívala každou minutu.

Bylo to dokonalé.

Prohlížely si bílé, zaoblené skleníky, pracovní stoly, výkladní stoly, markýzy, žaluzie, zavlažovací zařízení. Stella uviděla další moře rostlin a u nich velké skupiny zákazníků. Cítila růst a nové možnosti.

Pak Roz otevřela dveře do množírny a Stella vydala tichý zvuk, který nedokázala potlačit. Výraz opravdového požitku.

Vůně půdy a mladých rostlin, vlhká horkost. Byl tam těžký vzduch, což jí muselo okamžitě zničit účes, přesto vešla dál.

Semenáčky rašily v malých kontejnerech, jemné mladé rostlinky v obohacené zemině. Už osázené závěsné koše se houpaly na hácích,

kde je dostatek světla přiměje předčasně vykvést. U stěn skleníku byly rozestavěny matečné rostliny, z nichž se odebíraly řízky. Na věšáku visely zástěry, různé nářadí čekalo na stolech nebo na zemi v kbelících.

Stella tiše procházela uličkami. Všimla si, že semenáčky jsou zřetelně označené. Sama dokázala určit některé z nich, aniž by názvy četla. Krásenky a orlíčky, petúnie a dračíky. Takhle daleko na jihu se budou už za pár týdnů moci vysazovat do záhonů, do květináčů na patia, na výslunní i do stínu.

A co ona? Je taky připravená přesadit se sem a zakořenit? A pak rozkvést? Co její synové?

Zahradničení je vždycky riskantní, uvažovala. Ale život ještě víc. Chytří lidé riziko znají, minimalizují ho a směřují k cíli.

„Chtěla bych vidět i laboratoř, sklady a kanceláře.“

„Dobrá. Stejně už bychom měly jít. Tady si zničíte kostým.“

Stella se na sebe zadívala, prohlédla si i gumáky a pak se zasmála. „A je po profesionálním vzhledu.“

Její smích přiměl Roz souhlasně přikývnout. „Jste moc hezká žena a máte vkus v oblékání. Taková image nikdy neškodí. Na rozdíl ode mě jste si kvůli schůzce dala práci se svým zevnějškem. To musím ocenit.“

„Vy ale držíte karty v ruce, paní Harperová. Můžete se oblékat, jak chcete.“

„To máte pravdu.“ Roz zamířila ke dveřím, pokynula Stelle a pak vyšly do mrazivého mrholení. „Pojďme do kanceláře. V takovém počasí nemá cenu chodit po venku. Jaký další důvod jste měla ke stěhování?“

„Nemohla jsem spíš přijít na žádný, proč zůstat v Michiganu. Přesunuli jsme se tam po svatbě s Kevinem, kvůli jeho práci. Asi jsem tam po jeho smrti vydržela taky jen kvůli němu nebo jsem na to prostě byla zvyklá. To nevím jistě. Měla jsem ráda svou práci, ale nějak jsem necítila, že... že tam patřím. Jako bych jen přežívala ze dne na den.“

„A co rodina?“

„Ne, v Michiganu nikoho nemáme. Žila jsem s klukama sama. Kevinovi rodiče zemřeli už před naší svatbou. Moje matka žije v

New Yorku, ale já nemám chuť bydlet ani vychovávat děti ve velkém městě. A mimo to s matkou nejsme tak zadobře. Jak to mezi matkami a dcerami někdy bývá.“

„Ještěže mám samé syny.“

„No ano.“ Stella se znovu zasmála, víc uvolněně. „Rodiče se rozvedli, když jsem byla malá. Ale to asi víte.“

„Něco vím. Jak jsem říkala, vašeho otce i Jolene mám moc ráda.“

„Já taky. A tak radši než píchat špendlík do mapy, rozhodla jsem se vrátit sem. Narodila jsem se tady. Nepamatuju si skoro nic, ale napadlo mě..., doufala jsem, že ucítím nějaké spojení. Že třeba tohle bude to pravé místo pro mě.“

Prošly kolem skleníků zpět do malé, přecpané kanceláře, kde se pořádkumilovná Stella trochu vyděsila. „Moc ji nepoužívám,“ promluvila Roz. „Papíry mám částečně tady i doma. Jakmile tady skončím, jdu radši do skleníků nebo ven.“

Shodila ze židle stoh knížek, ukázala na ni, a když se Stella posadila, usedla na okraj přeplněného stolu.

„Znám svoje přednosti a umím dobře obchodovat. Tuhle firmu jsem vybudovala od základu za necelých pět let. Když byla menší, to jsem tu pracovala vlastně sama, mohla jsem si dovolit dělat chyby. Ale teď máme v sezóně až osmnáct zaměstnanců. Spoléhají na mě a na to, že dostanou svůj výplatní šek. Už nemůžu chybovat. Umím sázet, určovat ceny, vím něco o designu, o skladování, umím jednat se zaměstnanci i zákazníky a umím organizovat.“

„To máte určitě pravdu. Proč potom potřebujete někoho jako já?“

„Protože něco z toho, co umím, nedělám ráda. Nerada organizuju práci. A taky jsme se moc rozrostli, aby byl výběr zboží jen na mně. Potřebuju nový pohled, nové nápady a chytrou hlavu.“

„Chápu. Přála jste si ale, aby budoucí manažerka žila ve vašem domě, aspoň prvních pár měsíců. Jenže...“

„To nebylo přání, ale požadavek.“ Z neústupného tónu Stella poznala, co u Roz Harperové znamenal výraz *složitá osobnost*. „Vstáváme brzo a pracujeme do večera. Potřebuju mít někoho po ruce, aspoň dokud nepoznám, jestli najdeme společnou řeč. Memphis

je moc daleko, takže pokud si hned nepořídíte dům do deseti kilometrů od mého, nemáte jinou volbu.“

„Mám dva neposedné kluky a psa.“

„Mám ráda neposedné kluky a pes mi nevadí, pokud nehrabe v záhonech. To by pak se mnou měl problémy. Jinak je to velký dům, budete mít pro sebe a syny dost místa. Nabídla bych vám hostinský domek, ale tam bydlí Harper a nedostanu ho pryč ani dynamitem. To je můj nestarší,“ dodala. „Chcete tu práci, Stello?“

Otevřela ústa a pak se zkusmo nadechla. Copak už si nespočítala všechna pro a proti předem? Přišel čas vyrazit k cíli. Jedna nejistá podmínka snad nepřeváží všechny výhody.

„Ano. Moc tu práci chci, paní Harperová.“

„Pak ji máte.“ Roz si s ní potřásla rukou. „Zítra si můžete přivést věci – nejlíp po ránu – ubytujeme vás. Pak vám dáme pár dní, abyste se s dětmi aklimatizovala.“

„Děkuji. Oni se těší, ale taky mají trochu strach.“ Jako já, pomyslela si. „Ale budu k vám upřímná, paní Harperová. Kdyby se tady kluci necítili dobře – samozřejmě po nějakém čase na přizpůsobení – musela bych vymyslet jiný plán.“

„Kdybych si to o vás nemyslela, nenajala bych vás. A říkejte mi Roz.“

Na oslavu koupila láhev šampaňského a láhev perlivého moštu. Vracela se do domu svého otce. Déšť a zajížďka způsobily, že se dostala do nepříjemné odpolední špičky. Docházelo jí, i když jí to zpočátku přišlo divné, že bydlení blízko pracoviště má svoje výhody.

Ona tu práci dostala! Snovou práci, aspoň podle svých měřítek. Ještě nemohla vědět, jaká bude Rosalind – říkejte mi Roz – šéfka a taky se musela víc seznámit se zahradničením v docela jiném klimatu a netušila, jestli zaměstnanci budou přijímat rozkazy od cizinky, a navíc ze Severu.

Ale přesto se nemohla dočkat, až začne pracovat.

A kluci budou mít víc možností se proběhnout na tom Harperovic... panství, jak jinak to nazvat. Ještě nebyla připravená kupovat nějaký dům, ne dřív, než se seznámí s okolím a místními lidmi. Bohužel v tom otcově byli trochu stěsnaní. On i Jolene se

chovali pohostinně a mile, ale v domku se dvěma ložnicemi prostě nemohli zůstat věčně.

Tohle řešení je praktické, aspoň na kratší dobu.

Zaparkovala stárnoucí SUV vedle nablýskaného malého roadsteru své nevlastní matky, popadla tašku a proběhla deštěm ke dveřím.

Zaklepala. Měla sice klíč, ale nebylo jí příjemné kdykoli vtrhnout dovnitř bez ohlášení.

Jolene, v černých legínách a těsném černém topu, jí otevřela a vůbec nevypadala, že by jí mohlo táhnout na šedesát.

„Přerušila jsem ti cvičení?“

„Právě jsem skončila, díkybohu.“ Otřela si tvář malým bílým ručníkem a pohodila medově blondatými vlasy. „Ztratila jsi klíč, zlato?“

„Promiň. Nemůžu si na něj zvyknout.“ Vešla dovnitř a zaposlouchala se. „Co to ticho? Jsou snad kluci přivázaní ve sklepe?“

„Tvůj otec je vzal do Peabody na odpolední průvod kachen. Myslela jsem si, že si to ve třech víc užijí, a zůstala jsem tady se svou jógou na kazetě.“ Jolene naklonila hlavu ke straně. „Pes usnul na terase. Tváříš se potměšile.“

„Aby ne. Dostala jsem práci!“

„Já to věděla, já to věděla! Gratuluju!“ Jolene rozpráhla náruč a objala ji. „Ani na chvíli jsem o tom nepochybovala. Roz Harperová není hloupá. Poznává pravé zlato od kočičího.“

„Mám žaludek jako na vodě a nervy v kýblu. Měla bych počkat na tátu a kluky, ale...“ Vytáhla šampaňské. „Co si dát skleničku na přípitek?“

„Bránit se nebudu. Mám takovou radost, děvče!“ Jolene vzala Stellu kolem ramen a vedla ji do obývacího pokoje. „A jak na tebe zapůsobila Roz?“

„Zblízka zas tak strašidelná není.“ Stella postavila láhev na přepážku, zatímco Jolene vytahovala šampusky z prosklené vitríny. „Spíš zemitá, přímá a sebevědomá. A ten dům!“

„To je nádhera.“ Jolene se zasmála lupnutí zátky. „Takový dekadentní zvuk uprostřed odpoledne. Harper House se dědí po celé generace. Ona je vlastně Ashbyová podle prvního manžela. Staré

příjmení Harperová začala používat, až když jí nevyšlo druhé manželství.“

„Pověz mi o tom něco. Táta se k tomu nemá.“

„Trocha klepů za šampaňské? To je dobrá výměna, zlato.“ Jolene si sedla na stoličku a pozvedla sklenku. „Nejdřív na Stellu a její nové začátky.“

Přitlikly si a napily se. „Hmmm. Skvělé. Ted' drby.“

„Vdávala se velmi mladá. Asi v osmnácti. Takový sňatek z rozumu – dobré rodiny, stejný společenský okruh. Ale naštěstí v tom byla i láska. Ti dva úplně zářili. Tehdy jsem se zamilovala do tvého otce a ženská vycítí, když nějaká jiná prožívá to samé. Roz měla starší rodiče. Myslím, že mamince bylo čtyřicet a otcí skoro padesát, když se narodila. Její maminka se pak už docela nezotavila, anebo předstírala chatrné zdraví, záleží na tom, kdo to vypráví. V každém případě Roz do dvou let po svatbě o oba přišla. Tou dobou už čekala druhého syna. A to je... moment. Austin, myslím. Začali se s Johnem starat o Harper House. Měli celkem tři kluky a ten nejmenší byl ještě batole, když se John zabil. Však víš, jak to musela mít těžké.“

„Vím.“

„Dva nebo tři roky ji skoro nebylo vidět. Když zase začala chodit mezi lidi a pořádat večírky, lidi byli zvědaví, jestli se znova provdá a kdy. Vždyť ji viděla. Je to krásná žena.“

„Neskutečně.“

„A tady na jihu to spolu s jejím rodokmenem něco znamená. Krása a postavení, mohla si vybrat, koho chtěla. Mladého, starého nebo něco mezi tím, svobodného, ženatého, bohatého i chudého. Ale zůstala sama a vychovala syny.“

Sama, opakovala v duchu Stella a usrkla šampaňské. Téhle volbě rozuměla dobře.

„A hlídala si soukromí,“ pokračovala Jolene, „což memphiská společnost špatně nesla. Největší aféra byla, když vyhodila zahradníka, vlastně oba dva. Prý je hnala ze zahrady s motykou v ruce.“

„Vážně?“ Stella obdivně vykulila oči. „Vážně?“

„Slyšela jsem to a taková historka se drží, ať už je pravdivá, nebo vymyšlená. My tady dole dáme často přednost zábavné lži než

nezáživné pravdě. Zřejmě jí něco vykopali. Od té doby už nikoho nenajala a o své zahrady se stará sama. A za dalších pět let se pustila do budování firmy na západním konci panství. Před třemi lety se podruhé vdala a zase rozvedla, sotva člověk řekl švec. Zlato, co si dát rovnou dvě odpolední skleničky?“

„Proč ne?“ Stella znovu nalévala. „Tak co bylo za problém s druhým manželem?“

„Hmm. Dost divný týpek. Po hříchu hezký a dvakrát tak okouzující. Bryce Clerk. Tvrdil, že jeho rodina pochází ze Savannah, ale tomu bych nevěřila ani nos mezi očima. Každopádně jim to spolu moc slušelo. Jenže jemu to bohužel slušelo se spoustou jiných žen a snubní prstýnek na tom nic nezměnil. Roz ho pak rychle vyprovodila.“

„Dobře udělala.“

„Ona si nenechá všechno líbit.“

„To mi došlo hned.“

„Řekla bych, že je hrdá, ale ne marnivá, cílevědomá, ale zase ne tvrdá, tedy ne moc tvrdá, i když by s tím asi pár lidí nesouhlasilo. Dobrá přítelkyně, nebezpečná jako nepřítel. Ale ty ji zvládneš, Stello. Ty zvládneš úplně všechno.“

Líbilo se jí, že si to lidé mysleli, ale možná díky šampaňskému, možná kvůli nervům měla trochu nejistý žaludek. „No, to brzo uvidíme.“

3

Měla kufr plný zavazadel, aktovku napěchovanou poznámkami a skicami, nešťastného psa, který dal najevo svůj názor na přesun tím, že se pozvracel na přední sedadlo, a vzadu dva rozhádané kluky k tomu.

Se psem a sedadlem už se vypořádala na odpočívadle a i přes zimní chlad nechala okénka otevřená. Jejich bostonský teriér Parker ležel na podlaze a tvářil se zoufale.

Netušila, proč se kluci tak dohadují, ale protože ještě nedošlo na facky, nechala je být. Věděla, že jsou kvůli dalšímu stěhování stejně nervózní jako Parker.

Vykořenila je. Ať kopete sebeopatrněji, pro rostlinu je to šok. Teď mají být všichni tři přesazeni. Doufala, že budou taky prospívat. Musela tomu věřit, jinak by se jí dělalo stejně špatně jako jejich psovi.

„Nesnáším tvoje slizký, smradlavý břicho,“ prohlásil osmiletý Gavin.

„A já zas tvoji velkou, pitomou prdel,“ nedal se šestiletý Luke.

„Nesnáším tvoje hnusný sloní uši.“

„A já tvůj odpornej obličej!“

Stella si vzdychla a zapnula rádio.

Počkala, dokud nedorazili k cihlovým sloupům, lemujícím příjezdovou cestu k Harperovu domu. Pak na jejím okraji zastavila. Chvilí jen tak seděla, zatímco vzadu pokračovala slovní přestřelka. Parker se na ni zvědavě podíval, pak vyskočil na sedadlo a zavětril okýnkem.

Stella vypnula rádio a nehýbala se. Hlasy za jejími zády utichaly a po konečném: „Nesnáším celý tvoje tělo,“ nastalo ticho.

„Víte, co mě napadlo?“ začala lehkým konverzačním tónem. „Že na paní Harperovou vyzkoušíme jeden trik.“ Gavin se přes zapnutý pás naklonil kupředu. „Jakej trik?“

„Mazanej trik. Ale asi to nezvládneme. Ona je moc chytrá, to mi věřte. Museli bysme být děsně úskoční.“

„Já umím být úskočný,“ ujišťoval ji Luke. Pohledem do zrcátka zjistila, že se mu bojovná červeň vytrácí z tváře.

„Fajn, vidím to takhle.“ Otočila se, aby oběma synům viděla do očí. Znova jako vždy ji zaskočilo, jak zvláštně se v nich propojila její a Kevinova podoba. Její modré oči v Lukeově tváři, Kevinovy zelené u Gavina. Její pusa na Gavinovi a Kevinova u Lukea. Stejná barva pleti a vlasů, jaké měla ona, ach chudáček Luke, a Gavin blondák jako tatínek. Dramaticky se odmlčela a oba kluci napjatě čekali. „Ne, asi ne.“ Lítostivě zavrtěla hlavou. „Asi to není dobrý nápad.“

Došlo na protesty, prosby a poskakování, až se pes nadšeně rozštěkal.

„Dobře, dobře,“ zvedla ruce. „Uděláme to takhle: Dojedeme k domu a dojdeme ke dveřím. Přivítáme se s paní Harperovou. A teď přijde ten chytrý trik.“

„My to dokážeme!“ vykřikl Gavin. „Fajn, až na to dojde, budete předstírat – i když je to moc těžké – že jste zdvořilí, slušní a dobře vychovaní hoši.“

„To zvládneme! My...“ Luke se náhle zamračil. „Hej!“

„A já zas budu předstírat, že se ani trochu nedivím, že takoví jste. Myslíte, že to dokážeme?“

„Třeba se nám tam nebude líbit,“ zamumlal Gavin. Pocit viny jí rozjitřil nervy. „Možná ne, možná jo. To musíme zjistit.“

„Radši bych bydlel u dědy a tety Jo.“ Lukeovy rty se zachvěly a Stelle se sevřelo srdce. „To nejde?“

„Nejde. Ale můžeme je hodně navštěvovat. A oni nás. Teď když bydlíme tady, můžeme se vídat pořád. Má to být dobrodružství, nezapomeňte. Vyzkoušíme to, pořádně vyzkoušíme, a když to nevyjde, zkusíme něco jiného.“

„Lidi tady mluvěj legračně,“ stěžoval si Gavin.

„Jen jinak.“

„A nemají tu snůh. Jak máme stavět sněhuláky a sáňkovat, když nenapadne ani pitomej snůh?“

„Tos mě dostal. Ale můžete dělat spoustu jiných věcí.“ Kdy naposled zažila bílé Vánoce? A proč na to vůbec nepomyslela?

Gavin vystrčil bradu. „Jestli bude zlá, nezůstanu tam.“

„Ujednáno.“ Stella nastartovala, pro uklidnění se nadechla a rozjela se po cestě k domu.

Po chvíli uslyšela užaslého Lukea. „To je ale obrovské dům!“

To rozhodně, pomyslela si Stella a uvažovala, jak děti asi dům vnímají. Jsou prostě jen ohromené velikostí třípodlažní budovy? Nebo si všímají i detailů? Jemně žlutého kamene, majestátních sloupů, velkolepého vchodu, lemovaného z obou stran schodišti do patra a terasou nad portálem?

Nebo uvidí jen jeho mohutnost – trojnásobnou oproti jejich hezkému domku v Southrieldu?

„Je hodně starý,“ řekla jim. „Víc než sto padesát let. Rodina paní Harperové v něm žije odjakživa.“

„To jí je taky sto padesát?“ chtěl vědět Luke a vysloužil si tím pohrdavé frknutí a žďuchanec od svého bratra. „Troubo. To už by byla mrvta. A lezli by po ní červi.“

„Musím připomenout, že slušní, vychovaní a zdvořilí hoši neřikají bratrům troubo. Vidíte ten velikánský trávník? Bude sem Parker rád chodit na procházky? A vy tady máte místo na hraní. Jen musíte dávat pozor na květinové záhony, stejně jako doma. Nahoře v Michiganu,“ opravila se. „Zeptáme se paní Harperové, kam všude smíte chodit.“

„Jsou tady veliký stromy,“ zašeptal Luke. „Fakt veliký.“ Objela příjezdový okruh a musela obdivovat, jak ostrůvek vyplňují azalky, zlatý cedr a červený japonský javor.

Připnula Parkerovi vodítko mnohem jistějšíma rukama, než byl tep jejího srdce. „Gavine, ty povedeš Parkera. Pro věci se vrátíme, až pozdravíme paní Harperovou.“

„Musíme ji poslouchat?“ zeptal se.

„Ano. Děti mají takový strašný osud, že musejí poslouchat dospělé. Jenže je to moje šéfka, takže ji musím poslouchat i já. Tentokrát jsme na tom stejně.“

Gavin vzal vodítko a pak se psem vystoupil. „Nelíbí se mi to.“

„To je na tobě fakt báječné, Gavine.“ Stella ho podržela ve vlnitých vlasech. „Jak vždycky myslíš pozitivně. Tak jdeme na to.“ Vzala je oba za ruku a povzbudivě je stiskla. Všichni čtyři pak zamířili ke vstupním dveřím.

Obě křídla, natřená stejně jasnou bílou jako okenní rámy, se prudce otevřela.

„Konečně!“ David rozpráhl náruč. „Chlapi! Tak dlouho jsem tady byl skoro sám.“

„Gavine, Lukeu, tohle je pan... Promiňte, Davide, ale neznám vaše příjmení.“

„Wentworth. Ale zůstaneme u Davida.“ Dřepl si a zadíval se divoce štěkajcímu Parkerovi do očí. „Copak se děje, kamaráde?“

Pes mu v odpověď položil packu na koleno a s velkým nadšením mu olízl tvář.

„To už je lepší. Pojd'te dál. Roz přijde hned. Zrovna nahoře telefonuje, pucuje nějakého subdodavatele.“

Vešli do velkého foyer, kde kluci jednoduše ztuhli a zírali.

„Jako v nóbl hotelu, co?“

„Nebo v kostele?“

„Ne.“ David se zazubil na Lukea. „Je to tu hezké, ale jinak je to dům k bydlení. Provedu vás tady, ale možná byste si po dlouhé cestě nejdřív dali horkou čokoládu.“

„David umí skvělou čokoládu.“ Roz scházela po elegantním schodišti, které rozdělovalo halu na dvě části. Měla na sobě stejné pracovní šaty jako předchozí den. „Se spoustou šlehačky.“

„Paní Harperová, to jsou moji kluci. Gavin a Luke.“

„Moc ráda vás poznávám. Gavine.“ Podala mu ruku.

„Tohle je Parker. Náš pes. Je mu rok a půl.“

„Je moc hezký. Parkere.“ Přátelsky psa pohladila. „Já jsem Luke. Je mi šest, chodím do první třídy a už se umím podepsat.“

„To neumí.“ Ušklíbl se Gavin opovržlivě. „Leda hůlkovým.“

„Někde se začít musí, že? Moc mě těší, Lukeu. Doufám, že se tady všichni budete cítit dobře.“

„Nevypadáte tak stará,“ prohlásil Luke a David se rozesmál.

„No, to ti děkuji. Necítím se moc stará, tedy většinou.“

Stelle se udělalo nevolno, ale pokusila se o úsměv. „Vysvětlovala jsem jim, jak je starý váš dům a že tady vaše rodina žila odjakživa. Je trochu zmatený.“

„Já tady nejsem tak dlouho jako ten dům. Co zajít na tu čokoládu, Davide? Sedneme si v kuchyni a seznámíme se.“

„On je váš manžel?“ zeptal se Gavin. „Jak to, že se jmenujete jinak?“

„Ona by si mě nevzala,“ odpověděl David a vedl je do kuchyně. „Jen mi chce zlomit srdce.“

„Dělá si legraci. David se stará o dům a o spoustu jiných věcí. Taky tady bydlí.“

„Takže ona je i vaše šéfka?“ Luke zatahal Davida za ruku. „Mamka říkala, že bude šéfka nás všech.“

„Nechávám ji při tom.“ Zavedl je do kuchyně s mramorovými deskami na skřínkách z třešňového dřeva. Pod širokým oknem stála velká pohovka s modrými koženými polštářky.

Na dlouhé pracovní desce bujely bylinky v modrých květináčích. Měděné hrnce se leskly.

„Tohle je moje království,“ řekl jim David. „Tady jsem šéfem já, aby bylo všem jasno. Vy ráda vaříte, Stello?“

„Nevím, jestli zrovna ráda, ale určitě nevařím tak, abych mohla mít takovouhle kuchyň.“

Dva mrazáky, sporák jako ve velké restauraci, dvojitá trouba a neskutečná pracovní plocha.

Navíc roztomilé detaily, které ten prostor činily útulným, všimla si s úlevou. Cihlový krb s plápolajícím ohněm a starý sekretář se spoustou starožitného skla. Rychlené cibulky tulipánů a hyacintů hned u řeznického pultu.

„Já žiju pro vaření. A řeknu vám, že na Roz je mého talentu škoda. Ta by mohla jíst jen studené cereálie. A Harper se tady ukáže málokdy.“

„Harper je můj nejstarší syn. Bydlí v hostinském domku. Někdy ho uvidíte.“

„Je to šilený vědec.“ David vytáhl hrnek a tabulky čokolády.

„To vyrábí monstra? Jako byl Frankenstein?“ Jakmile to Luke vyslovil, znova se chytil Stelly za ruku.

„Frankenstein je vymyšlený,“ připomněla mu, „a syn paní Harperové zkoumá rostliny.“

„Jednoho dne třeba vypěstuje obří kytku, která mluví.“

Gavin se pobaveně postavil k Davidovi. „Ne ne.“

„Jsou věci mezi nebem a zemí, Horatio. Přines si stoličku, mladý příteli, a můžeš se dívat, jak mistr vyrábí nejlepší horkou čokoládu na světě.“

„Asi byste se hned chtěla pustit do práce,“ řekla Stella Roz. „Včera v noci jsem vypracovala nějaké návrhy, které bych vám chtěla ukázat.“

„Jste pilná.“

„Dychtivá.“ Ohlédla se, když se Luke pustil její ruky a běžel si sednout ke Gavinovi. „Dneska jsem se sešla s ředitelem školy. Kluci mají přijít už zítra. Chtěla jsem se v kanceláři zeptat na možnosti hlídání před a po vyučování, ale...“

„Hele,“ ozval se David, který míchal mléko s čokoládou, „tihle hoši už patří mně. Myslel jsem, že mi po škole budou dělat společnost a zastanou trochu té otrocké práce.“

„Nemohla bych vás přece žádat...“

„Klidně zůstaneme s Davidem,“ pípl Gavin, „to bude fajn.“

„Já nevím...“

„To ale záleží na tom,“ dodal David jemně a přisypal do hrnce cukr, „jestli máte rádi Playstation. Mám svoje zásady.“

„Já mám rád Playstation,“ odpověděl Luke.

„Ve skutečnosti byste museli milovat Playstation.“

„Já ho miluju! Já taky!“ začali vyskakovat na stoličce.

„Stello, než to tady dodělají, co kdybychom zašly do auta pro vaše věci?“

„Dobře. Hned jsem zpátky. Parkere...“

„Pes je tady v pohodě,“ řekl David.

„No, tak dobře.“

Roz počkala, než došly k domovním dveřím. „David to s dětmi báječně umí.“

„To je jasné na první pohled.“ Stella otáčela řemínkem od hodinek a donutila se přestat. „Jen bych nechtěla obtěžovat. Zaplatila bych mu, jistě, ale...“

„To si domluvíte spolu. Chtěla jsem vám jen říct – jako matka matce – že mu můžete svěřit dohled nad nimi, jejich zábavu i to, že nic... ne, že nic nevyvedou, to zaručit nemůže. Ale určitě nic vážného.“

„K tomu by taky potřeboval nadpřirozené schopnosti.“

„On v tomhle domě vlastně vyrůstal. Je jako můj čtvrtý syn.“

„Takhle by to bylo až moc snadné. Nemusela bych je vozit k paní na hlídání.“ K dalšímu cizímu člověku, napadlo ji.

„Ale vy nejste na snadné věci zvyklá, co?“

„Ne, to nejsem.“ Z kuchyně zaslechla jásot a smích. „Ale chci, aby kluci byli šťastní, a to je rozhodující.“

„Úžasný zvuk, že ano? To mi chybělo. Pojd'me pro vaše věci.“

„Musíte nám stanovit hranice,“ řekla Stella před domem. „Kam kluci smějí chodit, kam ne. Potřebují pravidla a povinnosti. Byli na to zvyklí i doma. Teda v Michiganu.“

„Popřemýšlím o tom. I když David – přestože mám být šéfka vás všech – už to má asi promyšlené. Hezký pes mimochodem.“ Roz vytáhla z auta dva kufry. „Můj umřel před rokem a neměla jsem to srdce kupovat si nového. Chytré jméno.“

„Parker jako Peter Parker. To je...“

„Spiderman. Vždyť jsem vychovala tři kluky.“

„Jasně.“ Stella popadla další kufr a kartónovou krabici. Cítila napětí ve svalech, ale Roz nesla zavazadla s očividnou lehkostí.

„Chtěla jsem se zeptat, kdo tu ještě bydlí nebo jaké další zaměstnance máte.“

„Jenom Davida.“

„O? Říkal ale něco o tom, že je tady sám mezi ženami.“

„Ano. To myslel mě a Harperovu nevěstu.“ Roz vešla do domu a rovnou zamířila do schodů. „To je náš duch.“

„Váš...?“

„V takhle starém domě přece musí strašit, jinak by to byla ostuda.“

„I tak se na to dá dívat.“

Napadlo ji, že se Roz snaží pobavit nováčka trochou místní historie. Duchové asi patří k rodinné tradici. Nechala to tedy být.

„Budete mít pro sebe část západního křídla. Myslím, že pokoje, co jsme vybrali, budou nejvhodnější. Já bydlím na východní straně a David má byt za kuchyní. Takže každý má svoje soukromí, což je myslím pro dobré vztahy podstatné.“

„Tohle je nejkrásnější dům, jaký jsem viděla.“

„To asi je.“ Roz se na chvíli zastavila a vyhlédla oknem do zahrad. „Když v zimě hodně prší, pořád musíme volat instalatéra

nebo elektrikáře, ale přesto tady miluju každý koutek. Někdo by ale řekl, že je to pro samotnou ženskou škoda.“

„Je to váš dům. Vaše rodinné dědictví.“

„Přesně, a taky to tak zůstane, kdyby nevím co. Tohle budou vaše pokoje. Ze všech vedou dveře na terasu a nechám na vás, jestli ty z dětského pokoje zamknete. Napadlo mě, že v tomhle věku ještě budou chtít bydlet spolu, zvlášť v novém prostředí.“

„Trefa.“ Stella vešla do pokoje za Roz. „Jé, ten se jim bude líbit. Spousta místa a světla.“ Položila krabici a kufřík na jednu ze dvou postelí. „Ale co ty starožitnosti.“ Přejela prstem po dětském prádelníku se zásuvkami. „Mám strach.“

„Nábytek je od toho, aby se používal. A krásné kusy respektujeme.“

„Bojím se, že vás vezmou za slovo.“ Bože, prosím, ať kluci něco nezničí.

„Vy máte pokoj vedle a koupelna oba propojuje.“ Roz pokynula ke dveřím a pak naklonila hlavu ke straně. „Myslela jsem, že byste ráda byla blízko.“

„Perfektní.“ Stella zašla do koupelny. Prostorná vana na nožkách stála na mramorovém pódiu přímo přede dveřmi na terasu. Římské žaluzie zajišťovaly soukromí v případě potřeby. Toaleta byla ukrytá v kabině ze žluté borovice a zavírala se na řetízek. No, nebudou z toho mít kluci radost?

Vedle umyvadla na podstavci spatřila měděný sušák, omotaný nadýchanými ručníky mořsky zelené barvy.

Za spojovacími dveřmi byl další pokoj, prosycený zimním světlem. Na dubové podlaze vynikaly letokruhy.

Před bílým mramorovým krbem stála pohodlná sedací souprava a nad krbem visel obraz zahrady v plném květu.

Na posteli s růžovými a bílými nebesy leželo množství hedvábných polštářků snově pastelových barev. Skříňka s oválným zrcadlem zářila mahagonovým dřevem, stejně jako kouzelně ženský kosmetický stolek a vyřezávaná šatní skříň.

„Začínám si připadat jako Popelka na bále.“

„Hlavně aby střevíček padl.“ Roz odložila kufry. „Chci, abyste se tady cítila dobře a kluci byli šťastní, protože od vás budu chtít

hodně práce. Je to velký dům, David vás tady někdy provede. Nebudeme se potkávat, pokud o to nebudeme stát.“

Rozhlédla se a vyhrnula si rukávy. „Nejsem moc společenský člověk, ale s lidmi, které mám ráda, se ráda uvidím. Myslím, že si vás oblíbím. Vaše děti už si mě získaly.“

Pohlédla na hodinky. „Teď si skočím pro tu horkou čokoládu – to nikdy neodolám – a půjdu do práce.“

„Taky bych se tam chtěla stavít a ukázat vám, co jsem zatím vymyslela.“

„Prima. Tak si mě najděte.“

Přesně to musela udělat. Nejdřív myslela, že kluky po návštěvě ve škole vezme s sebou, ale neměla srdce je tahat od Davida.

Tím vzaly za své její obavy, jak si budou zvykat na nový dům a cizí lidi. Vypadalo to, že nejvíc se bude muset přizpůsobovat ona sama.

Tentokrát se oblékla vhodněji, do pohodlných bot, které už se něco našlapaly v blátě, onošených džínů a černého svetru. S aktovkou v ruce zamířila do hlavní budovy zahradního centra.

Za přepážkou uviděla stejnou ženu jako prve, která teď obsluhovala zákazníci. Stella si všimla malé dieffenbachie v červeném květináči a čtveřice bambusových výhonků v nízké krabici.

Na markování čekal ještě sáček oblázků a hranatá skleněná váza.

Prima.

„Je tady Roz?“ zeptala se.

„O...“ Ruby neurčitě mávla rukou. „Tam nebo onde.“

Stella kývla ke dvěma chodbám za přepážkou. „A něco z toho bude mít s sebou?“

Vtip Ruby pobavil. „To nevím.“

„Fajn, já si ji najdu. Ty jsou veselé, že?“ řekla zákaznici a kývla na bambusové výhonky. „Zajímavé a nenáročné. A v té váze budou vypadat úžasně.“

„Myslela jsem, že je postavím na přepážku v koupelně.“

„Perfektní. A hodí se jako zajímavý dárek pro hosty. Jsou nápaditější než obvyklé květiny.“

„To mě nenapadlo. Víte, asi si vezmu ještě jeden trs.“

„To uděláte dobře.“ Zářivě se na ženu usmála, vydala se ke skleníkům a cestou si gratulovala. Za Roz příliš nespěchala. Alespoň měla příležitost znova si všechno prohlédnout, zkontrolovat zásoby, způsob prezentace, počty zákazníků. A udělat si poznámky.

V množírně se chvíli zdržela, prohlížela si, jak rostou semenáčky a řízkované rostliny, druh matečných rostlin a jejich stav.

Teprve za hodinu došla k laboratoři, kde se očkovalo a roubovalo. Už přes dveře zaslechla hlasitou hudbu, nejspíš The Corrs.

Nakoukla dovnitř. U stěn spatřila dva dlouhé stoly a další dva sražené uprostřed místnosti. Bylo tam horko a vzduch plnil pach rašeliny a vermikulitu.

Uviděla mnoho květináčů s očkovanými rostlinami a na každém stole přichycené tabulky s grafy jako v nemocnici. V rohu místnosti stál počítač a barvy spořiče jako by pulzovaly v rytmu hudby.

Na tácech ležely skalpely, nože, kleštičky, očkovací pásky, vosk a jiné propriety tohoto oboru.

Roz postávala v jiném rohu za stoličkou, kde seděl nějaký muž. Pracoval na něčem se shrbenými rameny. Roz měla ruce v bok.

„Nezabere to víc než hodinu, Harpere. Tahle firma je i tvoje, tak by ses s ní měl sejít a poslechnout si její návrhy.“

„Jasně, jasně, ale teď tu mám něco rozdělaného. Ty chceš, aby to tu řídila, tak ji nech. Mně je to fuk.“

„Zapomínáš na slušné vychování.“ V přetopené místnosti zaznělo rozčarování. „Chci jen, abys chvilku předstíral, že nějaké máš.“

Ta poznámka Stelle připomněla, co říkala vlastním synům. Musela se smát, ale snažila se to zamaskovat kašlem, když procházela úzkou uličkou mezi stoly.

„Nerada ruším. Já jen že...“ Zastavila se u jednoho květináče s naočkovaným kmínkem a novými lístky. „Tohle nějak neumím určit.“

„Vavřín.“ Rozin syn na ni jen krátce mrkl.

„Stálezelená varieta. Je naočkovaný na postranním kmínku.“

Otočil se na stoličce. Ve tváři měl vepsanou podobu své matky – stejně výrazné rysy a hluboké oči. Jeho tmavé vlasy byly podstatně delší než její, proto si je vzadu stáhl lýčeným provázkem. Byl stejně jako matka štíhlý, měl nekonečně dlouhé nohy a podobně nedbale se oblékal do odraných džínů a zašpiněného trika s logem memphiské univerzity.

„Vyznáte se v očkování?“

„Jen v základech. Jednou jsem naočkovala kamélii a vyšlo to. Jinak dávám přednost řízkům, jmenuju se Stella. Ráda vás poznávám, Harpere.“

Otřel si ruku do kalhot a pak si jimi potřásl. „Mamka říká, že nás budete organizovat.“

„Mám to v plánu a doufám, že to pro nikoho nebude bolestné. Na čem to pracujete?“ Přistoupila k řadě květníků, zakrytých čistými igelitovými sáčky.

„Gypsophilia – nevěstin závoj. Jde mi o modrou barvu, ale i bílou a růžovou.“

„Modrá. Tu mám nejradši. Nebudu zdržovat. Doufala jsem,“ obrátila se k Roz, „že si někde promluvíme o mých návrzích.“

„Zajdem do skleníku s trvalkami. V kanceláři je to hrozné. Harpere?“

„Dobře. Běžte, dorazím za pět minut.“

„Harpere.“

„Fajn, za deset. Ale to je poslední nabídka.“

Roz mu se smíchem vlepila jemný pohlavek. „Tak abych pro tebe nemusela chodit.“

„Bu bu bu,“ zamumlal, ale usmál se.

Za dveřmi laboratoře si Roz povzdechla. „Jakmile se tady usadí, musel by ho člověk píchnout vidličkou do zadku, aby ho dostal ven. Ale jako jediný z mých synů se o tuhle práci zajímá. Austin je reportér a pracuje v Atlantě. Mason je doktor, nebo spíš bude. Odpracovává si praxi v Nashvillu.“

„Musíte na ně být pyšná.“

„Jsem, ale vídám je málokdy. Jen Harpera mám tady, a stejně ho musím dlouho nahánět, když si chci popovídat.“

Roz se vyhoupla na okraj jednoho stolu. „Tak co máte?“

„Vypadá úplně jako vy.“

„Říkají to. Já prostě vidím jen Harpera. Vaši kluci jsou s Davidem?“

„Nedostala bych je o něj ani heverem.“ Stella otevřela aktovku. „Vytiskla jsem nějaké poznámky.“

Roz pohlédla na štos papírů a trochu sebou trhla. „To vidím.“

„Mám tady hrubé náčrty, jak by se mohlo zboží lépe vystavit, aby se zvedly tržby a stoupl prodej doplňkových produktů. Obchod má výbornou polohu, pozemky jsou upravené a vstupní prostor je působivý.“

„Jako bych už slyšela to ‚ale‘.“

„Ale...“ Stella si navlhčila rty. „Hlavní prodejní hala je poněkud neorganizovaná. S několika změnami bude lépe propojena s druhou halou a dál se skleníky. Tady je funkční organizační plánec.“

„Funkční organizační plánec, panebože.“

„Jen klid, nebude to bolet. Stačí rozdělit odpovědnost za jednotlivé úseky. To jest za prodejnu, výrobu a množírnu. Vy rozhodně umíte dobře množit rostliny, ale na organizaci prodeje a dodávky potřebujete mě. Jestli dokážeme zvýšit prodej, jak plánuju tady...“

„Vy jste sestavila tabulky.“ Roz měla úžas v hlase. „A nakreslila grafy. Nějak mě to... děsí.“

„Ale neděsí,“ Stella se zasmála a pohlédla Roz do tváře, „nebo jen trochu. Ale podívejte se, třeba tady je manažer – teda já – a vy jako šéfka celé firmy. Od toho jde vidlička k vedoucímu množírny – což je, předpokládám, Harper, a k manažerovi prodeje a výroby, což jsem zase já. Zatím. Potřebovala byste ale někomu předat odpovědnost nebo najmout člověka, který by se staral o rostliny v kontejnerech a na záhonech. Tady ten oddíl stanoví přesný popis práce a odpovědnost jednotlivých lidí.“

„Dobrá.“ Roz si s mírným povzdechem promnula šiji. „Ale než mě z toho všeho začnou bolet oči a než začnu uvažovat o najímání nových lidí, měla byste vědět, že o venkovní rostliny zatím pečuje Logan, náš architekt. O kontejnery se můžu dál starat já. Nezačala

jsem podnikat, abych pak seděla se založenýma rukama a koukala, jak pracují jiní.“

„Super. Pak bych se někdy měla sejít s Loganem, abychom svoje představy nějak zkoordinovali.“

Roz se potouchle usmála. „To by mohlo být zajímavé.“

„Ale když už jsme obě tady, co kdybychom s těmi poznámkami zašly přímo do hlavní haly a prošly si to na místě? Uvidíte jasněji, co jsem měla na mysli, a mně se to bude jednodušeji vysvětlovat.“

Jednodušeji? pomyslela si Roz, když sklouzla ze stolu. Nevěřila, že něco z toho bude jednoduché. Ale hergotkruci, určitě to nebude nudné.

4

Všechno šlapalo dobře. Stella pracovala dlouho do večera, třebaže zatím hlavně plánovala. Téměř nic neměla raději než plánování. Snad kromě *zařizování*. Měla určitou představu o tom, jak by věci mohly fungovat.

Někdo by to mohl považovat za nedostatek, tuhle tendenci organizovat, plánovat a prosazovat nápady, zvláště když to ostatní neviděli stejně.

Ale nepřesvědčili by ji.

Život přece plynul snáz, když bylo všechno na správném místě.

Její život takový byl, protože se o to postarala, ale jen do Kevinovy smrti. Předtím zažila dětství plné rozporů, problémů a zmatků. Dalo se říct, že přišla o tatínka už ve třech letech, kdy se rodiče rozešli.

Jediné, na co se ze stěhování z Memphisu pamatovala, bylo, jak plakala po tatínkovi.

Od té chvíle se s matkou dohadovaly snad kvůli všemu, počínaje barvou malby v pokojíčku přes finance až po způsob trávení svátků a prázdnin.

Někteří lidé by asi řekli, že se to stává, když se dvě stejně paličaté ženské sejdou pod jednou střechou. Ale Stella věděla svoje. Zatímco ona byla praktická a pořádkumilovná, matka roztržitá a spontánní. Což mělo za následek čtyři manželství a tři zrušená zasnoubení.

Její matka milovala rušný život a divoké románky. Stella dávala přednost klidu, stálosti a cílevědomosti.

Ne že by nebyla romantická, ale tyhle věci brala s rozumem.

Když se zamilovala do Kevina, byly v tom rozum i romantika. Našla milého, přátelského a stálého muže. Toužili po stejných věcech. Po domově, rodině a společné budoucnosti. Cítila se s ním šťastná, v bezpečí a hýčkaná. Bože, pořád jí tolik scházel.

Uvažovala, co by asi na její stěhování řekl. Věřil by jí. Vždycky jí věřil. Bylo to vzájemné.

On byl její pevný bod. Byl jako skála, na které mohla postavit svůj život po nenaplněném a rozháraném dětství.

Jenže osud jí podtrhl nohy a oporu jí vzal. Přišla o lásku, o drahého přítele a jediného člověka na světě, který mohl milovat jejich děti stejně jako ona.

Zažila chvíle, a po Kevinově smrti jich bylo mnoho, kdy si zoufala, že novou rovnováhu nikdy nenajde.

Teď se ale stala skálou a oporou pro své syny a byla připravená udělat cokoli, aby jim zajistila dobrý život.

Když je uložila do postelí a v jejím pokoji se rozhořel oheň – jednou si rozhodně musí pořídit dům s krbem v ložnici – usadila se na posteli s laptopem na klíně.

Nebyl to zrovna profesionální způsob práce, ale nedokázala ještě požádat Roz, aby jednu z ložnic směla přeměnit na kancelář.

Zatím si takhle vystačí. Přece jen bylo příjemné a uvolňující procházet přípravy na další pracovní den uvelebená v krásné staré posteli.

Sepsala si seznam telefonátů dodavatelům, které chtěla vyřídit, postup při reorganizaci sekce zahradních doplňků a pokojových rostlin. Chtěla zavést nový systém prodeje květin podle barev a taky nový fakturovací program.

S Roz potřebovala probrat nábor sezónních zaměstnanců, kolik jich bude a jakou jim přidělí odpovědnost.

Musela někde sehnat zahradního architekta. Člověk by řekl, že si za týden najde čas, aby odpověděl na její telefonickou zprávu. Naťukala jméno Logan Kitridge velkým, podtrženým písmem.

Pohlédla na hodiny a připomněla si, že lépe zvládne pracovní den, když se předtím dobře vyspí.

Vypnula laptop a odnesla ho na kosmetický stolek. Tu kancelář bude opravdu potřebovat.

Pak se pustila do obvyklé večerní procedury. Pečlivě odstranila make-up z tváře a pak ji prohlédla v zrcadle, jestli do ní potvora čas stihl vyrýt další vrásku. Aplikovala si oční krém, krém na rty a zvlhčující noční krém, které měla podle účelu použití vyrovnané na poličce. Po nanesení krému na ruce ještě chvíli pátrala po šedivých vlasech. Potvora čas umí být pěkně zákeřný.

Přála by si být krásnější. Toužila mít pravidelnější rysy a rovné vlasy rozumnější barvy. Jednou je obarvila nahnědo, ale byla to katastrofa. Takže se raději smířila s...

Přistihla se, jak si tiše zpívá, a zamračila se na sebe. Co je to za písničku? Proč ji má tak zaseknutou v hlavě a vůbec si to neuvědomuje?

Pak pochopila, že to není z její hlavy, že píseň skutečně *slyší*. Něžný, zasněný zpěv z dětského pokoje.

Udivilo ji, co to Roz napadlo zpívat klukům v jedenáct v noci, a natáhla se ke spojovacím dveřím.

Když otevřela, zpěv ustal. V jemném světle lampy s Harrym Potterem spatřila oba syny spící v postelích.

„Roz?“ zašeptala, když vešla.

Zachvěla se. Proč tam byla taková zima? Rychle přešla ke dveřím na terasu, ale byly bezpečně zavřené stejně jako okna. A dveře na chodbu taky.

Prísahala by, že něco slyšela. A cítila. Ale chlad se vytrácel a v pokoji už nebylo slyšet nic než oddychování jejích dětí.

Přitáhla jim přikrývky k bradě jako každou noc a políbila je do vlasů.

Spojovací dveře pak nechala otevřené.

* * *

Ráno se jí to vykourilo z hlavy. Luke nemohl najít svoje triko pro štěstí a Gavin na ranní procházce zápasil s Parkerem, takže si musel převléknout to svoje. Proto jí skoro nezbyl čas na kávu a vdolek, který jí David vnutil.

„Vyřídíš Roz, že jsem odjela dřív? Chtěla bych dokončit vstupní halu, než v deset otevřeme.“

„Ta odjela už před hodinou.“

„Před hodinou?“ Stella mrkla na hodinky. Udržet s Roz krok považovala za svůj cíl, ale zatím se jí to nedařilo. „Spí ona vůbec někdy?“

„S ní ranní ptáče nejenom dál doskáče, ale ještě si k snídani usmaží červa ve švestkové omáče.“

„Promiň, ale musím letět.“ Spěchala ke dveřím, ale ještě se zarazila. „Davide, s dětmi to jde dobře? Řekl bys mi, kdyby byl nějaký problém, vid’?“

„Určitě. Pořád se skvěle bavíme. Dneska po škole se chystáme závodit s nůžkami, pak budeme soutěžit, kdo najde víc předmětů, kterými jdou vypíchnout oči. A nakonec přejdeme k hořlavinám.“

„Díky. Teď budu mít klid.“ Sehnula se a naposled Parkera pohladila. „Tady toho chlápka dobře hlídej,“ řekla mu.

Logan Kitridge měl časový skluz. Kvůli dešti musel odložit dokončování svého soukromého projektu – jako vždy – a věnovat se nejdřív smluvním závazkům.

Nevadilo mu to. Tvorba zahrady byl nepřetržitý proces. Nikdy nekončící. A tak to bylo správné. Když člověk pracuje s Přírodou, Příroda má navrch. Je to zákeřný, zlomyslný, ale neskonečně fascinující šéf.

Člověk musel být neustále na nohou, ochotný přizpůsobit se a dělat kompromisy podle její nálady. Mít jediný možný plán znamenalo přijít o iluze, a o ty se dalo přijít mnoha jinými způsoby.

Protože se šéfka Příroda rozhodla nadělit jim jeden hezký, jasný den, hodlal se věnovat soukromému projektu. To znamenalo pracovat sám, a to měl stejně nejraději, a taky si najít čas na kontrolu svých dvou lidí na firemním projektu.

Potřeboval se tedy stavět v zahradnictví, naložit označené stromy, zavézt je k sobě domů a zasadit je ještě před polednem.

Nebo do jedné. Maximálně do dvou.

No, ještě uvidí, jak to půjde.

Na co si už neuměl vyšetřit čas, byla ta nová manažerka, kterou Roz najala. Vůbec nechápal, proč vůbec někoho najímala a proč to ke všemu musí být Yankee. Připadalo mu, že Rosalind Harperová vede firmu dobře a určitě se obejde bez nějaké rychle mluvící cizinky, která jen naruší jejich systém.

Rád pro Roz pracoval. Vyznala se v oboru, a přesto nestrkala nos do jeho podnikání víc, než bylo zdrávo. Milovala svou práci stejně jako on a vypěstovala si správné instinkty. Takže když něco navrhla, člověk ji poslouchal a návrh zvažoval.

Platila dobře a neotravovala lidi kvůli prkotinám.

Věděl skoro jistě, naprosto jistě, že ta nová manažerka přinese jenom problémy.

Copak mu už nenechala několik zpráv na záznamníku, kde tím chladným severským hlasem mluvila o časovém harmonogramu, systému fakturace a inventáři nářadí?

Tyhle nesmysly ho nikdy nezajímaly a ani teď si kvůli nim nohu za krk nedá.

On a Roz měli přece svůj systém. Svou práci odvedli a zákazníci byli spokojení.

Proč přeorávat to, co šlape?

Projel svým velkým pick-upem přes parkoviště, pak mezi hromadami mulče, písku a stavebního dřeva k nákladnímu prostoru.

Rostliny si předběžně vybral a označil, ale než je naloží, chtěl se ještě porozhlédnout. Mohl by použít i některé z mladých stálezených keřů a pár borovic.

Harper mu naočkoval několik vrb a keřových pivonek. Tohle jaro je bude moci vysadit spolu s množstvím řízků a hříženců, se kterými mu pomohla Roz.

Procházel řadou mezi stromky, pak se obrátil a vracel se.

Tady něco nehraje, říkal si. Všechno je jinak, nic nenašel na svém místě. Kde má svoji svídu? Kde jsou sakra rododendrony a vavříni, co si označil? Kde je jeho magnolie?

Zamračil se na rostliny a pak začal pomalu, krok za krokem, procházet celý úsek.

Všechno bylo jinak. Stromy a keře už netvořily podle něho zajímavé směsice typů a druhů, ale byly vyrovnány do řad jako vojáci. Dokonce abecedně seřazené, prokristapána. Podle latinských jmen.

Keře byly rozděleny a srovnány stejným podělaným způsobem.

Nakonec své stromky našel a nasupeně je naložil do auta. Zlostně si mumlal a rozhodl se ihned zajet na pozemky a vykopat rostliny, které chtěl odtamtud. Bude to zřejmě bezpečnější.

Jenže nejdřív musí vystopovat Roz a tenhle bordel s ní prodiskutovat.

Stella stála na štaflích, vyzbrojená hadrem a kbelíkem mýdlové vody, a zaútočila na horní polici, kterou právě vyklidila. Pořádný úklid, říkala si, a vznikne vhodné místo pro novou prezentaci. Už v duchu viděla polici zaplněnou barevně sladěnými květináči, místy přizdobenou směsicí různých květin a doplňky, jako sisálová vlákna, dekorativní konvičky, květinářské kameny a drť a tak dále.

Při placení u kasy tak mnozí ještě koupí něco navíc.

Přesunula se k půdním doplňkům, hnojivům a repelentům u příčné stěny. To bylo základní zboží, které se nekupuje z náhlého popudu. Zákazníci si tam pro ně zajdou a přitom minou zvonkohry, které sem nechá pověsit, lavičku a betonový truhlík. S několika dalšími změnami se všechno hezky propojí. Zákazníci plynule projdou k pokojovým květinám přes sekci s venkovními květináči a zahradním nábytkem, odkud pak teprve zamíří pro sazenice.

Za hodinu a půl do otevření by mohla být hotová, pokud umluví Harpera, aby jí pomohl s těžkými předměty.

Ze zadního traktu zaslechla kroky a odfoukla si vlasy z tváře. „Dělám pokroky,“ začala, „já vím, že to ještě není vidět, ale...“

Zarazila se, když ho uviděla.

I vysoko na štaflích se rázem cítila docela maličká. Musel měřit nejmíň sto devadesát centimetrů. Byl to silný, rozložitý a sportovní typ v opraných džínách s bílou skvrnou na jednom stehnu. Měl ještě flanelovou košili bundového střihu, pod ní bílé tričko a pár vysokých bot, tak špinavých a rozedraných, že nechápala, proč už je dávno někde nezakopal.

Delší, vlnité, neupravené vlasy měly přesně tu barvu, o níž se kdysi sama snažila.

Nenazvala by ho hezkým mužem, působil přece tak tvrdě a ostře – drsná ústa, propadlé tváře, ostrý nos a stejný výraz v očích. Byly zelené, ale docela jinak než ty Kevinovy. Tyhle byly hluboké, náladové a pod výrazným obočím skoro žhavé.

Ne, není hezký, napadlo ji, ale upoutá, silně a tvrdě. Teď vypadal dokonce tak zle, jako by chtěl někoho praštit pěstí a nadělat hodně velkou škodu.

Usmála se, třebaže horečně uvažovala, kde je Roz, Harper nebo kdokoli jiný.

„Promiňte, ještě nemáme otevřeno. Můžu pro vás něco udělat?“

No jasně, ten hlas poznával. Úsečný, chladný hlas, co ho otravoval vzkazy o organizačních plánech a cílech prodeje.

Podle hlasu očekával, že bude vypadat docela jinak – což byl jeho běžný omyl. Na těch divokých zrzavých vlasech, které schovávala pod pitomý šátek, a na velkých modrých očích nebylo zholu nic chladného a úsečného.

„Sakra, přestěhovala jste moje stromy.“

„Promiňte?“

„Jo, měla byste se omluvit. A víckrát to nedělejte.“

„Nechápu, o čem mluvíte.“ Sevřela pevně držadlo kbelíku, jen pro případ, a sestoupila ze štaflí. „Objednal jste si snad nějaké stromky? Když mi sdělíte vaše jméno, ráda se podívám po vaší objednávkce. Zavádíme nový systém, takže...“

„Já si nemusím nic objednávat a váš nový systém se mi nelíbí. A kruci, co to provádíte tady? Kde jsou všechny věci?“

Hlas měl jako místní, ale prosycený nepříjemnou netrpělivostí. „Bude nejlepší, když přijdete znovu, až otevřeme. V zimním období otvíráme v deset. Řekněte mi své jméno a...“ Ustupovala k pultu s telefonem.

„Kitridge, a měla byste to vědět, když mě celý týden otravujete svými vzkazy.“

„Nevím... ach, Kitridge.“ Uvolnila se, ale jen nepatrně. „Zahradní architekt. A neotravuju,“ dodala se zlostí, když všechno pochopila, „snažím se vás sehnat, abychom si domluvili schůzku. A vy jste neměl dost slušnosti, abyste se mi ozval. Doufám, že se ke klientům nechováte tak hrubě jako ke spolupracovníkům.“

„Hrubě? Sestro, ty vůbec netušíš, co je hrubost.“

„Mám dva syny,“ odsekla. „Viděla jsem hrubosti až dost. Roz si mě najala, abych do jejího byznysu vnesla pořádek a ulevila jí s organizací systému a...“

„Organizace systému?“ Vyslal ke stropu zoufalý pohled, jako by se modlil. „Ježíši, to pořád mluvíte takhle?“

Pro uklidnění se nadechla. „Pane Kitridgi, jsem tu zaměstnaná. Částečně i organizací oblasti zahradní architektury. A je to velmi důležitá a výnosná oblast.“

„To bych řekl. Taky je to moje oblast.“

„Jenže taky směšně chaotická a připomínající cirkus. Celý týden nacházím různé útržky papíru a rukou načmárané objednávky a faktury, když tomu tak chcete říkat.“

„No a?“

„Kdybyste se namáhal zavolat mi a sejít se se mnou, vysvětlila bych vám, jak tahle oblast bude od nynějška fungovat.“

„Vážně?“ Jeho přízvuk západního Tennessee získal jemně výhružný podtón. „Tak vy mi to vysvětlíte?“

„Přesně tak. Systém, který zavádím, vám nakonec ušetří spoustu času a starostí díky počítačovým inventářům, fakturám, seznamu zákazníků a návrhům a...“

Měřil si ji. Musela být o dobrých třicet centimetrů menší a padesát kilo lehčí, ale pusu měla pořádně proříznutou. Jeho matka by řekla, že je jako vos – trefné – a nikdy tu pusu nezavře.

„Jak by mi vysedávání u počítače ušetřilo čas?“

„Až se do něj všechny údaje zanesou, ušetří se ho dost. Zatím to vypadá, že nosíte všechny informace po kapsách nebo v hlavě.“

„A co? Když je mám v kapse, najdu je. A když v hlavě, najdu je taky. Nemám problémy s pamětí.“

„Možná. Jenže zítra vás může přejet auto a příštích pár let třeba strávíte v komatu.“ Ta hezká ústa se ledově usmála. „A co si pak počneme?“

„Kdybych byl v komatu, asi by mi na tom nezáleželo. Pojd'te ven.“

Popadl ji za ruku a vlekl ji ke dveřím. „Hej!“ vykřikla. A pak: „Hej!“

„Jde o byznys.“ Rozrazil dveře a táhl ji dál. „Nehodlám vás odvléknout do jeskyně.“

„Tak mě pustle.“ Měl ocelový stisk a jeho nohy rázně ukusovaly zem dlouhými, hladovými sousty, jak ji vlekl od hlavní budovy a nutil k nedůstojnému cupitání.

„Bude to jen minutka. Koukněte na tohle.“

Ukázal k úseku stromků a keřů, zatímco se snažila popadnout dech. „A co má být?“

„Je to zpřeházené.“

„To rozhodně ne. Strávila jsem tady skoro celý den.“ A její bolavé svaly to mohly potvrdit. „Je to přehledně seřazené, aby zákazník – nebo pracovník firmy, který hledá třeba okrasný keř – rychle našel ten správný druh. A stejně tak když hledá na jaře kvetoucí keř nebo...“

„Jsou srovnané do latě. Co jste použila, tesařské pásmo? Copak teď lidi uvidí, jak se dají různé druhy dřevin hezky kombinovat?“

„To je vaše práce a pak personálu. Jsme tu přece od toho, abychom zákazníkům ukázali nové možnosti anebo pomohli najít něco specifického. Když budou chodit dokola a marně hledat třeba pitomou hortenzii...“

„Padne jim do oka třeba tavolník či kamélie a koupí si je taky.“

Mohl mít pravdu a ona to zvažovala, zas tak hloupá nebyla. „Nebo taky odejdou s prázdnýma rukama, protože hned nenašli, co potřebovali. Pozorný a dobře připravený personál by měl zákazníka nasměrovat a pomoci mu objevit nové věci. Oba způsoby mají samozřejmě svá pro a proti, ale mně se víc líbí tenhle, a rozhoduju já.

Takže,“ ustoupila o krok, „jestli máte chvíli čas, měli bychom...“

„Nemám.“ Otočil se a vyrazil k autu.

„Počkat.“ Rozběhla se za ním. „Musíme si promluvit o novém systému objednávek a fakturace.“

„Nechte mi zase přiblblý vzkaz, co zní, jako když šteká kulomet.“

„Nechci vám nechávat přiblblé vzkazy. A co to děláte s těmi stromy?“

„Beru si je domů.“ Otevřel auto a naskočil do něj.

„Jak to myslíte, že je berete domů? Nemám k nim žádné objednávky.“

„Já taky ne.“ Zabouchl dveře a pak jen na centimetr stáhl okénko. „Radši ustupte, Zrzko. Nechtěl bych vám přejet palce.“

„Hele, nemůžete si jen tak vzít, co vás napadne.“

„Proberte to s Roz. Jestli tady ještě šéfuje ona. Jestli ne, můžete rovnou volat poldy.“ Nastartoval, a když ustoupila, nahodil zpátečku a nechal ji tam ohromeně stát.

Stella, zruřovělá zlostí, vyrazila zpět k hlavní budově. To by mu patřilo, říkala si, patřilo by mu, kdyby zavolala poldy. Prudce vzhledla a oči jí žhnuly, když Roz otevřela dveře.

„Nebyl to Loganův nákladák?“

„Dostává se do kontaktu se zákazníky?“

„Jistě. Proč?“

„To máte štěstí, že vás ještě nikdo nežaloval. Vběhne sem a na všechno si stěžuje. Blá, blá, blá,“ zavrčela Stella, když kolem Roz prošla dovnitř. „Nelíbí se mu tohle, tamto, vlastně vůbec nic. Pak si klidně odjede s nákladem stromů a keřů.“

Roz si zamyšleně mnula lalůček. „On mívá takové nálady.“

„Nálady? Viděla jsem jen jednu a vůbec se mi to nelíbilo.“ Stáhla si z hlavy šátek a hodila ho na stůl.

„Rozčílil vás, co?“

„A jak. Snažím se dělat to, proč jste mě najala.“

„Já vím. A zatím jsem snad neřekla nic, co by se dalo označit jako stížnost nebo bla, bla, bla.“

Stella se zhrozila. „Ne! Jistěže ne. Nemyslela jsem tím... Ach bože.“

„Nacházíme se ve fázi přizpůsobování. A někteří se neumějí přizpůsobit tak lehce jako jiní. Většina vašich nápadů se mi líbí a s jinými to hodlám risknout. Logan si dělá věci po svém a mně to vždycky vyhovovalo. Fungovalo to.“

„Vzal si zboží. Jak mám udělat inventuru, když nevím, co a proč si vzal? Potřebuju to na papíře, Roz.“

„Předpokládám, že si odvezl stromy, které si vybral do své zahrady. Kdyby ne, řekl by mi to. Ale tak vy to nehodláte dělat, já vím,“ pokračovala, když Stella otvírala pusy. „Promluvím s ním. Ale vy se taky pokuste přizpůsobit. Už nejste v Michiganu. Teď vás nechám dělat vaši práci.“

Radši se vrátí ke svým rostlinám, ty aspoň nepřidělávají tolik starostí jako lidé.

„Roz? Já vím, že dokážu být pěkně otravná, ale vážně se vám snažím pomoci s růstem vaší firmy.“

„Obojí už jsem pochopila.“

Stella o samotě chvíli dumala. Pak popadla kbelík a vyšplhala zpátky na štafle. Nečekaná návštěva způsobila zpoždění v jejím programu.

„Nelíbí se mi.“ Logan seděl u Roz v salonu s pivem a vyčítavým pohledem. „Je panovačná, upjatá, povýšená a uječená.“ Když Roz povytáhla obočí, trhl rameny. „Fajn, tak uječená ne, zatím, ale za zbytkem si stojím.“

„Mně se zas líbí. Má spoustu energie a nadšení. A potřebuju někoho, kdo zvládne detaily, Logane. Už je toho na mě moc. Žádám od vás dvou jen to, abyste se pokusili setkat někde na půli cesty.“

„Pochybuju, že by přistoupila na něco polovičního. Ona jde do extrémů. Takovým ženským prostě nevěřím.“

„Ale věříš mně.“

Zamyšleně zíral do piva. To byla pravda. Kdyby Roz nedůvěřoval, nešel by pro ni pracovat, ani kdyby mu nabízela sebelepší plat a výhody. „Donutí nás vyplňovat všechny formuláře třikrát a zapisovat, o kolik centimetrů jsme přesně zastříhli keř.“

„Na to myslím nedojde.“ Roz si položila nohy pohodlně na stolek a také popíjela pivo.

„Když už jsi chtěla nějakého manažera, proč jsi proboha nenajala někoho odsud? Někoho, kdo by chápal, jak to tady chodí?“

„Protože jsem místního nechtěla. Chtěla jsem právě ji. Až sejde dolů, dáme si spolu hezky drink a civilizovaně se najíme. Je mi fuk, jestli se nemáte rádi, naučíte se spolu prostě vycházet.“

„Ty jsi tady šéf.“

„To je fakt.“ Přátelsky ho plácla po stehně. „Přijde taky Harper. I když jsem ho musela donutit.“

Logan se mračil o něco déle. „Tobě se ta ženská vážně líbí?“

„Vážně. A chyběla mi společnost ženy. Teda ženy, která není hloupá a otravná. Což ona není. A užila si svoje, Logane. Přišla o muže jako velmi mladá. Dobře vím, jaké to je. Ale nezlomilo ji to, ani nezahořkla. Takže ano, líbí se mi.“

„Pak ji budu snášet, ale jen kvůli tobě.“

„Ty lichotníku.“ Roz se se smíchem nahnula a políbila ho na tvář.

„Jen proto, že jsem do tebe blázen.“

Stella se blížila ke dveřím právě ve chvíli, kdy Logan uchopil Roz za ruku. A do hajzlu! pomyslela si.

Ona se pohádala, napadala a stěžovala si na milence své šéfky.

Se sevřeným žaludkem postrčila kluky před sebe a se strojeným úsměvem vešla dovnitř. „Doufám, že nejdeme pozdě,“ prohodila zvesela. „Měli jsme menší problém s domácím úkolem. Dobrý den, pane Kitridgi. Představím vám svoje syny. Tohle je Gavin a tohle Luke.“

„Jak se vede?“ Vypadali jako normální děcka, a ne jako nějakí kulihrášci, které by si se Stellou představoval.

„Viklá se mi zub,“ řekl mu Luke.

„Jo? Tak to mi ho ukaž.“ Logan odložil pivo na stolek a vážně si prohlížel zub, který Luke rozkýval jazykem. „Super. Víš, v kufríku s náradím mám kleštičky. Jedno škubnutí a bude venku.“

Když se za jeho zády ozval vyděšený zvuk, usmál se zlomyslně na Stellu.

„Pan Kitridge žertuje,“ vysvětlovala Stella udivenému Lukeovi. „Zub vypadne sám.“

„Pak přijde Zoubková víla a dá mi za něj *babku*.“

Logan našpulil rty. „Tak babku, jo? Dobrý obchod.“

„Poteče mi krev, ale já se nebojím.“

„Paní Roz? Můžeme za Davidem do kuchyně?“ Gavin pohlédl i na matku. „Mamka říkala, že se nejdřív musíme zeptat.“

„Jistě, jen běžte.“

„A žádné sladkosti,“ volala za nimi ještě Stella.

„Logane, nalijte Stelle trochu vína.“

„Zajdu pro něj, nevstávejte,“ nabídla se Stella.

Teď už nevypadal jako přerostlý pitomec, uvědomila si. Dal se do pořádku a bylo docela jasné, co na něm Roz přitahuje. Pokud někdo stojí o supermužné týpky.

„Říkala jste, že přijde i Harper?“ zeptala se Stella.

„Dorazí.“ Roz máchla pivem. „Uvidíme, jak spolu budeme všichni vycházet. Ale něco si vyjasníme hned, abychom si pak nekazili dobré zažívání. Stella má na starosti prodej a zásobování a

pak i každodenní běh firmy. Spolu se mnou se dělí o personální otázky a Harper se mnou zase o vedení množiny.“

Usrkla pivo a odmlčela se, protože znala svoji pozici a věděla, že ji nikdo nebude přerušovat. „Logan je odpovědný za zahradní architekturu ve firmě i u zákazníků. Z toho důvodu má volnou ruku při výběru rostlin a je oprávněn ke speciálním objednávkám, prodeji nebo výpůjčkám materiálu a nářadí, které k tomu potřebuje. Změny, které Stella uskutečnila nebo navrhla – a které jsem osobně schválila – platí i nadále. Aspoň do chvíle kdy rozhodnu, že se neosvědčily nebo se mi prostě nebudou líbit. Zatím všechno jasné?“

„Naprosto,“ odpověděla Stella chladně.

Logan trhl rameny.

„Což znamená, že budete spolupracovat a uděláte všechno pro to, aby vám svěřené úseky dobře fungovaly. Firmu V zahradě jsem vybudovala od samého základu a dokážu ji vést sama, když budu muset. Ale nechci. Stojím o to, abyste se spolu s Harperem podělili o odpovědnost. Dohadujte se, jak chcete, to mi nevadí, ale odved'te dobrou práci.“

Dopila pivo. „Otázky? Námitky?“ Po chvíli ticha vstala. „Fajn, tak jdeme jíst.“

5

Když o tom později uvažovala, byl to docela příjemný večer. Žádné z dětí nezvracelo, ani u jídla nedělalo dávivé zvuky. To je vždycky plus. Konverzace byla zdvořilá, a dokonce živá, zvláště když se kluci dověděli, že se Kitridge jmenuje křestním Logan jako rosomák z X-Menů.

Stal se okamžitě hrdinou a ještě mu přidalo na lesku, když se zjistilo, že s Gavinem sdílají posedlost po komiksech.

Fakt, že se Logan raději bavil s kluky než s ní, znamenal další plus.

„Víš, myslím, že kdyby se Hulk a Spiderman do sebe někdy pustili, že by Spiderman vyhrál.“

Logan přikývl a zařízl nožem do krvavého rostbífů. „Protože je rychlejší a pohotovější. Ale kdyby ho Hulk někdy chytil, bylo by po něm.“

Gavin napíchl na vidličku malou novou bramboru a chvíli s ní šermoval jako s hlavou na kopí. „A kdyby byl pod vlivem nějakého zlého chlápka jako...“

„Třeba Mr. Hydea.“

„Ho! Mr. Hyde by Hulka donutil, aby šel po Spidermanovi. Ale stejně si myslím, že by Spidey vyhrál.“

„Proto je tak úžasný,“ souhlasil Logan, „a Hulk neuvěřitelný. Na boj se zlem je třeba víc než svaly.“

„Hm, musíš bejt taky chytřej a statečnej.“

„Peter Parker je nejchytřejší.“ Luke s bramborou na vidličce napodobil bratra.

„Bruce Banner je ale taky dobřej.“ Protože to kluky rozesmálo, Harper si taky nabodl bramboru a zakýval s ní. „Vždycky má na sobě nové šaty, když se promění z Hulka.“

„Kdyby byl opravdu chytřej,“ komentoval to Harper, „zařídil by, aby se na něm ty šaty rozpínaly taky.“

„Vy vědci,“ zazubil se Logan na Harpera. „Nikdy nemyslíte na ordinérnost.“

„Je Ordinérnost nějaká zlá mocnost?“ chtěl vědět Luke. „To znamená obyčejné věci,“ vysvětlila mu Stella. „Jíst brambory je obyčejnější věc, než si s nimi hrát, ale u stolu je to slušnost.“

„Ach.“ Luke se usmál sladce i prohnane zároveň a strčil si bramboru do pusy. „Tak.“

Po jídle se omluvila s tím, že musí kluky uložit, a odebrala se nahoru. Bylo třeba vypořádat se s koupáním, odpověďmi na tisíce otázek a uklidněním přebytečné energie, což znamenalo, že jeden nebo oba chvíli lítali kolem polonazí.

Pak přišla oblíbená chvílka, kdy se usadila na židli mezi jejich postelemi a četla jim, zatímco Parker usínal u jejích nohou. Právě četli *Mystického koně*, a když zavřela knihu, došlo na očekávané protesty a prosby, aby pokračovala. „Zítřka, protože přišel čas na mlaskavé pusy.“

„Mlaskavé pusy ne.“ Gavin se obrátil na břicho a schoval tvář do polštáře. „To ne.“

„Jo, a ty se musíš podvolit.“ Zasypávala jeho hlavu a krk polibky, zatímco se hihňal.

„A teď moje druhá oběť.“ Obrátila se k Lukeovi a zamnula dlaněmi.

„Počkej, počkej!“ Napráhl ruce, aby odrazil útok. „Myslíš, že mi ten zub vypadne zítřka?“

„Ukaž mi ho.“ Posadila se vedle něj a s vážnou tváří pozorovala, jak viklá zubem. „Nejspíš jo.“

„A můžu si přát koně?“

„Ten by se nevešel pod polštář.“ Rozesmál se a ona ho políbila na čelo, tváře a sladké rty.

Vstala, zhasla lampu a zanechala je v přišeeří. „Dovolují se jen veselé sny.“

„Přeju si sen o tom, že mám koně, protože sny se někdy vyplní.“

„Ano. Takže dobrou.“

Vrátila se do své ložnice a ještě slyšela jejich šepot, což také patřilo k večernímu rituálu.

Za poslední dva roky si na něj zvykli. Večer před spaním byli jenom tři, kde kdysi bývali čtyři. Ale už to nebolelo, pomyslela si, když se do šepotu kluků vmísilo hihňání.

Někde během té doby přestala cítit každou noc a každé ráno bolest pro to, co bylo, a začala si vážit toho, co je.

Pohlédla na laptop a pomyslela na práci, kterou si na večer připravila. Místo toho se vydala ke dveřím na terasu.

Na posezení venku bylo ještě moc chladno, ale zatoužila po čerstvém vzduchu a tichu noci.

Jestli by ji napadlo, že bude v lednu takhle postávat venku a přitom nezmrzne... I když ve zprávách předpovídali déšť, nebe bylo poseté hvězdami a ozářené srpkem měsíce. V přítmí rozeznala kvetoucí kamélii. Květiny v zimě – to bylo další plus, které musela přičíst ke stěhování na jih.

Objala se a pomyslela na jaro, až se vzduch ohřeje a zahrada zavoní.

Přála si tady být na jaře a vidět, účastnit se toho, jak se vše probouzí. Chtěla si udržet práci. Neuvědomila si, jak moc si to přeje, až do té Roziny rozumné a neústupné promluvy před večerí.

Ještě ani ne po dvou týdnech a už se zakousla. Možná až moc pevně, připustila. To byl vždycky její problém. Co začala, musela dokončit. Stellina zásada, řekla by její matka.

Ale tady šlo o víc. Začala mít k práci citový vztah. Asi dělá chybu. Už byla napůl zamilovaná do tohoto zahradnictví a taky do své představy jak ho vylepšit. Chtěla mít stoly plné barev a zeleně, kaskádovitých květin v závěsných koších, které budou lemovat uličky. Toužila vidět davy zákazníků, jak procházejí kolem a plní auta a vozíky kontejnery.

Ještě tu byla její touha jít každému osobně vysvětlit, jak se co sází a pěstuje, ale s tou už se nějak vypořádá.

Musela připustit, že má ráda i správně vyplněné formuláře, objednávky a týdenní inventury.

A ať se mu to líbí, nebo ne, měla v úmyslu navštívit některé Loganovo pracoviště v terénu, aby jeho práci lépe pochopila.

Pokud tedy už nepřemluvil Roz, aby ji vyhodila. Taky ho trochu uzemnila, vzpomněla si Stella, ale přece jen měl výhodu domácího pole.

V každém případě by nemohla pracovat, uvolnit se, ani myslet na jiné věci, kdyby si to neujasnila hned.

Zajde ještě dolů, třeba pod záminkou, že si chce uvařit šálek čaje. Pokud už neuvidí jeho nákladák, třeba bude mít možnost promluvit si s Roz.

Dole byl klid a Stellu náhle vyděšeně napadlo, jestli ti dva neodešli do postele. Nechtěla si něco takového představovat. Po špičkách vešla do předního salonu a nakoukla oknem před dům. Neviděla žádné auto, ale pak si uvědomila, že stejně neví, kde parkoval a čím vůbec přijel.

Nechá to na ráno. To bude nejlepší. Ráno Roz požádá o krátký rozhovor a všechno urovná. Radši se na to vyspí a promyslí si co a jak přesně říct.

Když už byla dole, rozhodla se uvařit ten čaj. Vezme si ho nahoru a usadí se na chvíli k práci. Půjde to lépe, když si všechno naplánuje.

Tiše vešla do kuchyně a leknutím vyjekla, protože v přitmí zablédla nejasnou postavu. Ta rovněž vykřikla a bleskově rozsvítila světlo u sporáku.

„Příště mě radši zastřelte,“ řekla Roz a držela se za srdce.

„Promiňte. Bože, to jsem se ale lekla. Víím, že David dneska vyrazil do města, a myslela jsem, že tady už nikdo není.“

„Jenom já. Vařím si kafe.“

„Potmě?“

„Na sporáku svítí světýlko. Vyznám se tady i po hmatu. Přišla jste dolů vybílit ledničku?“

„Co? Ne. Ne!“ Tak pohodlně by se v kuchyni jiné ženy nemohla cítit. „Chtěla jsem si uvařit trochu čaje a vzít si ho nahoru k práci.“

„Tak do toho. Leda že byste si se mnou dala kávu.“

„Když piju kafe po večeri, nemůžu potom usnout.“

Bylo zvláštní stát tam takhle jen s ní uprostřed ztichlého domu. Její dům, pomyslela si Stella, její kuchyň, dokonce i to ticho bylo její. A ona nebyla host, ale zaměstnanec.

I kdyby byla Roz sebevíc štědrá, všechno kolem patřilo jí.

„Pan Kitridge už odjel?“

„Říkejte mu Logan, Stello. Tohle zní hrozně povýšeně.“

„Promiňte, tak jsem to nemyslela.“ Anebo jen trochu. „Asi jsme to vzali za nesprávný konec, to je všechno... Děkuji,“ dodala, když jí

Roz podala konvici. „Uvědomila jsem si, že jsem si na něho neměla stěžovat.“

Naplnila konvici vodou a zalitovala, že neměla čas předem si promyslet, co řekne. Nacvičit si to.

„Protože?“ chtěla vědět Roz.

„Asi není konstruktivní, aby se do sebe manažerka a zahradní architekt hned zkraje pustili a ještě k vám chodili fňukat.“

„Rozumné a dospělé.“ Roz se naklonila nad sporák a čekala, až se její voda začne vařit. A naivní, napadlo ji. Musela si připomenout, že i přes podobné zkušenosti bylo tohle děvče o víc než deset let mladší než ona. A ještě dost křehké.

„Snažím se o obojí,“ řekla Stella a postavila vodu na sporák.

„Jako já kdysi. A pak jsem si řekla, že se na to vykašlu a zřídím si vlastní firmu.“

Stella si odhrnula vlasy z tváře. Kdo vlastně byla tahle žena, na pohled elegantní i v ostrém světle? Která mluví bez obalu tónem debutantky jižanské aristokracie a místo pantoflí nosí jen staré vlněné ponožky? „Nějak vám nerozumím. Neumím si vás zařadit.“

„A to děláte neustále, vidíte? Snažíte se všechno zařadit.“ Natáhla se do skříňky pro hrnek na kafe. „U manažerky je to dobrá vlastnost, ale v osobním životě může být trochu na obtíž.“

„Nejste první, kdo to říká.“ Stella si povzdechla. „A na té osobní úrovni bych se chtěla ještě jednou omluvit. Neměla jsem o Loganovi tak mluvit. Za prvé proto, že není hezké pouštět se do jiného zaměstnance, a taky jsem netušila, že jste si blízcí.“

„Ne?“ Taková chvíle, usoudila Roz, si žádá něco sladkého, Našla sklenici, kterou si David schovával, a vytáhla sušenku. „A na to jste přišla jak?“

„Když jsem přišla dolů, před večeří. Nechtěla jsem vás špehovat, ale náhodou jsem si všimla...“

„Vemte si sušenku.“

„Já vlastně nejím sladké po...“

„Jen si vemte,“ trvala Roz na svém. „My jsme si opravdu blízcí. On pro mě pracuje, třebaže to tak vždycky nevidí.“ Pobavený úsměv jí přejel po tváři. „Z jeho pohledu je to spíš spolupráce, ale to mi nevadí. Aspoň dokud je hotová práce, plynou z ní zisky a zákazník je

spokojený. Jsme taky přátelé. Mám ho moc ráda. Ale nespíme spolu. Nejsme v žádném případě milenci.“

„Aha.“ Stella prudce vydechla. „No, asi bych si měla ufíknout jazyk.“

„Mě to neuráží, spíš mi to lichotí. On je opravdu výjimečný exemplář. Ale nikdy jsem si na něj nemyslela.“

„Proč?“

Roz si nalila kávu a Stella stáhla ze sporáku vroucí vodu. „Je o deset let mladší.“

„A co má být?“

Roz na ni pohlédla s mírně překvapeným i pobaveným výrazem. „Máte pravdu, to by nemělo rozhodovat. Ale byla jsem už dvakrát vdaná. Jeden manžel byl moc dobrý. A druhý moc špatný. Dalšího muže nehledám. Jsou s nimi jen problémy. I když jsou fajn, vyžadují spoustu času, úsilí a energie. A já ráda ten čas, úsilí a energii spotřebuju pro sebe.“

„A necítíte se osamělá?“

„Ano, občas. Kdysi jsem nevěřila, že bych ještě mohla zažít ten luxus osamění. To když jsem vychovávala kluky, běhala sem tam a měla odpovědnost a samé starosti.“

Rozhlédla se po kuchyni jakoby překvapená, že není plná hluku a nepořádku, co napáchají dospívající chlupci. „Ale když jsem je vychovala – ne že by to někdy končilo, jen přijde chvíle, kdy člověk musí ustoupit stranou – napadlo mě, že bych chtěla svůj život a domov sdílet s někým jiným. Což byla chyba.“ Třebaže měla stále stejně klidný a příjemný výraz, hlas byl jako ze žuly. „Tak jsem ji napravila.“

„Neumím si představit, že bych se znova vdala. I v dobrém manželství musíte dělat spoustu kompromisů. Zvlášť když už máte rodinu a kariéru.“

„Já jsem se nikdy nemusela starat o obojí najednou. Dokud byl John naživu, měla přednost rodina, děti a on. Můj život se točil kolem nich. A když jsme zůstali sami, bylo to ještě intenzivnější. Ale nelituju toho,“ dodala, když usrkla kávu. „Tak jsem to chtěla. S firmou a kariérou jsem začala až mnohem později. Obdivuju ženy, které zvládají všechno najednou.“

„Věřila jsem, že jsem v tom dobrá.“ Bolestná vzpomínka se jí zařizla do srdce. „Bylo to vyčerpávající, ale myslím, že jsem to zvládala dobře. Teď už by to asi nešlo. Být s někým každý den, každý večer.“ Zavrtěla hlavou. „Neumím si to představit. Pořád se vidím s Kevinem ve všemožných situacích. Neumím si místo něj představit někoho jiného.“

„Možná se ještě nikdo vhodný neobjevil.“

Stella mírně trhla ramenem. „Možná. Ale vás a Logana bych si spolu uměla představit.“

„Vážně?“

Znělo to tak vesele a košilatě, že Stella zapomněla na pocit trapnosti a rozesmála se. „Takhle zas ne. Anebo zpočátku a pak jsem si takové představy zakázala. Napadlo mě, že vám to spolu sluší. Oba tak atraktivní a v pohodě. Je hezké mít někoho, s kým jste v pohodě.“

„A vy s Kevinem jste to tak měli?“

„Ano. Jako bychom pluli na stejné vlně.“

„To mě zajímalo. Ale nenosíte snubní prsten.“

„Ne.“ Stella pohlédla na prst, kde býval. „Sundala jsem ho asi po roce, když jsem si poprvé s někým vyšla. Nepřipadalo mi správné nosit ho, když jsem s jiným mužem. Už se necítím jako vdaná paní. Ale přišlo to postupně.“

Při té nevyslovené otázce Roz přikývla. „Ano, chápu.“

„Někdy v průběhu doby jsem se přestala ptát, co by na tohle říkal Kevin. Co by udělal nebo si přál. A tak jsem sundala prstýnek. Ale bylo to těžké, skoro tak těžké jako přijít o Kevina.“

„Já jsem ten svůj stáhla o svých čtyřicátých narozeninách,“ zašeptala Roz. „Došlo mi, že už ho nenosím jen z úcty k bývalému manželovi, ale jako ochranu před novými vztahy. A tak jsem ho v ten přelomový den sundala,“ pousmála se, „protože musíme jít dál, jinak vyhasneme.“

„Většinou vůbec nemám čas o takovýchhle věcech přemýšlet. Ani teď jsem s tím nechtěla začínat, jen se omluvit.“

„Přijímá se. Vezmu si to kafe taky nahoru. Uvidíme se ráno.“

„Dobře. Dobrou noc.“

Stella už se cítila líp. Uvařila čaj, a když ho nesla do patra, říkala si, že ráno se bude moci v klidu pustit do práce. Dokončí část

reorganizace, dohodne se s Roz a Harperem, které rostliny přidat do inventáře, a s Loganem už se taky nějak domluví.

Když kráčela chodbou, zaslechla zpěv. Tichý a smutný. Srdce se jí rozbušilo a šálek zacinkal na talířku, jak přidala do kroku. Ke dveřím dětského pokoje už doběhla.

Nikdo tam nebyl, pouze zas cítila ten neobvyklý chlad. Odložila šálek, prohledala skříň, podívala se pod postel, ale nenašla nic.

Usedla na zem mezi postele a čekala, až se jí srdce zase uklidní. Pes se probudil, vlezl jí na klín a olízl jí tvář. Pohládila ho a zůstala tam sedět, zatímco její kluci dál spali.

V neděli před obědem zajeli na návštěvu k tatínkovi. Stella se ráda nechala vyhnat z Joleniny kuchyně se sklenicí mimózy v ruce.

Měla první volný den od chvíle, co začala pracovat v zahradnictví, a chtěla si co nejvíc odpočinout.

Protože kluci se s Parkerem vesele honili po malém dvorku, směla si v klidu posedět vedle otce.

„Tak vyprávěj, ale všechno,“ nařídil.

„Na to mám celý den do večere a zítřejšího rána.“

„Tak aspoň to hlavní. Jak se ti líbí Rosalind?“

„Dost. Někdy je přímá a někdy uhybavá. Nevím ještě docela přesně, jak si u ní stojím. Ale líbí se mi.“

„Má štěstí, že tě našla. A jako chytrá ženská to musí vědět.“

„Tvůj pohled asi nebude docela objektivní.“

„To asi ne.“

Měl ji moc rád a Stella to cítila. I když se delší dobu nemohli vídat. Vždycky si aspoň volali a psali nebo přišel nějaký nečekaný dárek poštou.

Příjemně stárnul, pomyslela si teď. Zatímco její matka sváděla dlouhodobě nelítostnou bitvu s časem, Will Dooley s ním prostě uzavřel mír. Jeho rudé vlasy už z větší části zešedly a kostnatá postava se uprostřed zakulatila. Kolem očí a úst měl vrásky smíchu a na nose posazené brýle.

Tvář mu ošlehlo slunce, protože miloval zahradu a golf.

„Kluci vypadají spokojeně,“ prohodil.

„Milují to tady. Tolik jsem se toho bála a oni se pak přizpůsobí, jako by tady žili celý život.“

„Zlatíčko, ty kdyby sis nedělala starosti, nebyla bys asi naživu.“

„Bohužel, asi máš pravdu. Ve škole se ale musejí líp zaběhnout. Není jednoduché být nováček ve třídě, ale škola se jim líbí – hlavně že je všude tolik prostoru. A zbožňují Davida. Znáš Davida Wentwortha?“

„Jo, dá se říct, že patřil k Rozině domácnosti odmalička, a teď ji vede.“

„Umí to skvěle s dětmi. Je úleva vědět, že jsou po škole s někým, koho mají rádi. A Harper se mi taky líbí, i když ho moc nevidám.“

„To byl vždycky samotář. Nejspokojenější se svými rostlinami. Ale vypadá dobře,“ dodal otec.

„To jo, ale radši s ním budu probírat jen řízkování a očkování, ano?“

„Nemůžeš se zlobit na otce, že chce vidět svou dceru usazenou.“

„Já jsem v pohodě, zatím.“ Dokonce víc, než čekala. „Ale jednou budu určitě chtít svoje bydlení. Ještě se na to necítím, pořád mám tolik práce a nechci si to rozházet s Roz. Ale mám to v plánu. Začnu hledat něco v dosahu školy, aby ji kluci zase nemuseli měnit.“

„Určitě najdeš, co hledáš. Jako vždycky.“

„Nemá cenu jít za něčím, co nehledáš. Ale to nespěchá. V tuhle chvíli mám plnou hlavu reorganizace. Ale to je asi přehnané. Zatím jen organizuju. Sklad, dokumentaci a prodejní prostory.“

„A užíváš si to.“

Zasmála se a pohodlně se natáhla. „To je fakt. Je to vážně skvělé místo, tati, s takovým potenciálem. Ráda bych našla někoho se smyslem pro obchod a vztahy se zákazníky, abych se mohla soustředit na rychlejší zásobování, papírování a uskutečňování některých nápadů. Taky jsem se ještě nedostala k zahradní architektuře. Kromě toho, že jsem tvrdě narazila na jejího šéfa.“

„Na Kitridge?“ Will se usmál. „Jednou dvakrát jsem ho potkal. Prý je dost naježený.“

„To bych řekla.“

„Ale svoji práci umí. Roz by ho jinak netolerovala, to mi věř. Asi před dvěma lety navrhoval zahradu jednomu kamarádovi. Koupil si starý dům a chtěl se soustředit na rekonstrukci. Na pozemku kolem byla spoušť. Tak najal Kitridge a teď je to tam jako na výstavě. Dokonce o tom psali v časopise.“

„A jak žije?“

„Je to místní kluk. Narodil se a vyrostl tady. I když mám dojem, že se na čas odstěhoval na sever. Oženil se tam.“

„Nevěděla jsem, že je ženatý.“

„Byl,“ opravil ji Will. „Detaily neznám. To spíš Jo. Ta si tyhle věci líp pamatuje. Už je zpátky nějakých šest nebo osm let. Dřív pracoval u velké firmy ve městě, ale pak ho přetáhla Roz. Jo! Co víš o mladém Kitridgovi, co pracuje u Roz?“

„O Loganovi?“ Jolene se objevila na rohu v zástěře s nápisem Joina kuchyň. Kolem krku měla šňůru perliček a na nohou veselé růžové papuče. „Ten je sexy.“

„Na to se Stella myslím neptala.“

„Protože to sama vidí. Má přece oči a krev v žilách, no ne? Jeho rodiče se přestěhovali do Montany, ze všech míst právě tam, už před třemi roky.“

Natočila bok a klepla se prstem do tváře, jak usilovně vzpomínala. „Má starší sestru, která teď žije v Charlotte. Chvilí chodil s dcerou Marge Petersove, s Terri. Pamatuješ se na Terri, Wille?“

„Neřekl bych.“

„Ale musíš. Kdysi byla královnou plesu a pak Miss kraje. Postoupila až na Miss Tennessee. Říkalo se, že přišla o korunku, protože nebyla dost šikovná. A měla takový, no slabý hlásek.“

Jak se Jo dala do řeči, Stella se opřela a uvolnila. Nevěřila svým uším, co si Jo všechno pamatuje. Ona sama by si na jméno královny plesu ze střední školy určitě nevzpomněla. A Jo dokázala vysypat detailní informace o deset let starých událostech.

Že by to byl jižanský zvyk?

„A ta Terri říkala, že Logan je na její vkus moc vážný,“ pokračovala, „ale tomu děvčeti by se zdála vážná i hlávka zelí.“

Vrátila se do kuchyně a zvýšila hlas. „Pak si vzal děvče ze severu a odstěhoval se s ní někam do Bostonu nebo Filadelfie. A za pár let se vrátil bez ní. Děti neměli.“

Jo se objevila s novou sklenicí mimózy pro Stellu a pro sebe. „Slyšela jsem, že měla ráda městský život, kdežto on ne, tak se rozešli. Možná měli i jiné důvody. Ty se vždycky najdou. Ale Logan o tom nemluví, takže informace chybějí. Nějakou dobu pracoval pro Fosterly Landscaping. Vždyť víš, Wille, tu firmu, co dělá samé komerční věci – výzdobu kanceláří, obchodních center a tak. Povídá se, že mu Roz slíbila modré z nebe a pár solárních systémů k tomu, aby ho získala pro svou firmu.“

Will mrkl na dceru. „Říkal jsem, že toho hodně ví.“

„To bych řekla.“

Jo se uculila a mávla rukou. „Před pár lety koupil dům starého Morrisu u řeky. Opravuje ho nebo nechává opravovat.“

A taky vím, že navrhuje zahradu pro Tullyho Scopesa. Ty ho asi neznáš, Wille, ale já jsem s jeho ženou Mary v zahradnické komisi. Té ženské nikdy není nic dobré, věčně si na něco stěžuje. Dáš si ještě jednu Bloody Mary, zlato?“ zeptala se manžela.

„Neškodila by.“

„No a tenhle Tully chtěl od Logana navrhnout zahradu a nějaký živý plot.“

Jolene nepřestala mluvit, zašla do kuchyně a míchala drink. Stella s otcem se na sebe zářivě usmáli.

„Jenže každý požehnaný den Tully Logana pronásledoval a pořád otravoval, že chce něco jinak a že se mu to nelíbí, dokud ho Logan neposlal do háje, ale spíš někam jinam.“

„Tak to jsou ty vztahy se zákazníky,“ pronesla Stella.

„Sebral se a odešel,“ pokračovala Jolene. „Přisahal, že už tam nevkročí a jeho chlapi tam nevysadí ani sedmikrásku, dokud jim Tully nedá pokoj. Tohle jsi chtěla vědět?“

„Tak nějak,“ řekla Stella a připila Jolene mimózou.

„Prima. A já už tady budu hotová. Tak co kdybyste zavolali kluky?“

Stella si informace od Jolene zapsala do paměťové databáze a vymyslela nový plán. Hned v pondělí, za jasného rána, vyrazila s mapou a poznámkami na Loganovo pracoviště v terénu.

Nebo aspoň podle Roz by se tam ten den mohl zdržovat.

Rozhodla se být neskutečně příjemná, nápomocná a přizpůsobivá. Aspoň dokud Logan nepochopí, o co jí jde.

Projížděla okrajové čtvrti města. Kouzelné staré domy, blíž jeden ke druhému než k samotné silnici. Rozkošné svažité trávníky. Úchvatné staré stromy. Duby a javory, které se zazelenají a poskytnou stín, svídy a hrušně, co oslaví jaro květem. A samozřejmě nebyl by to jih bez spousty magnolií, azalek a rododendronů.

Snažila se představit si sebe a své kluky, jak bydlí v jednom z těch velkolepých domů s krásným dvorem. Ale ano, byli by tam šťastní ve společnosti sousedů, pořádali by večírky, schůzky a grilování.

Ale bylo to finančně mimo její dosah, bohužel. I s penězi co našetřila a co jí zbyly z prodeje domu v Michiganu, by si jen těžko mohla pořídit nemovitost na takovém místě. A kromě toho by kluci zase museli měnit školu a ona by dojížděla daleko do práce.

Přesto to byla krásná, i když krátká fantazie.

Loganův a ještě jeden pick-up našla před jedním patrovým cihlovým domem.

Ihned si všimla, že není tak pěkně udržovaný jako domy v sousedství. Trávník vepředu byl místy vyšlapaný. Keře nutně potřebovaly sestríhat a někdejší květinové záhony byly buď přerostlé, nebo docela uschlé.

Cestou kolem domu slyšela řev motorových pil a příliš hlasitou country hudbu. Po cihlové zdi divoce šplhal břečtan. Měl by se strhnout, pomyslela si. Ten javor potřebuje skácet, než se sám zřítí, a plot byl zarostlý ostružinami a zimolezem.

Vzadu spatřila Logana, jak v postroji visí v pŕlce uschlého dubu. Oháněl se motorovou pilou a prořezával jeho větve. Přestože bylo chladno, slunce a námaha mu tvář orosily potem a vzadu na košili mu mokvala temná linka.

Fajn, tak byl sexy. Každý dobře stavěný chlap, co fyzicky pracuje, působí přitažlivě. Když se k tomu přidá nějaké nebezpečné nářadí, je to jako hrát na klávesy žádosti smyslnou melodii.

Jenže o sex-appeal přece nejde, připomněla si.

Jde o jeho práci a spolupráci s ní. Postávala opodál, zatímco pracoval, a rozhlížela se kolem.

Zahrada za domem mohla být kdysi malebná, ale teď působila zanedbaně, byla zarostlá plevem, náletovými stromy a usychajícími keři. V jednom rohu se krčil polorozpadlý zahradní domek, udušený psím vínem.

Asi tisíc metrů čtverečních, odhadla plochu pozemku a přitom sledovala, jak velký černý muž vleče odříznuté větve k menšímu, hubenému bělochovi, který obsluhoval štípač. Opodál čekal na svou dávku větví ještě drtič zahradního odpadu.

Krása téhle zahrady nebyla ztracená, řekla si Stella. Jen dočasně pohřbená.

S trochou fantazie se znovu probudí k životu.

Protože si jí černý muž všiml, vydala se za těmi dvěma zaměstnanci.

„Co byste ráda, slečno?“

Natáhla ruku a usmála se. „Já jsem Stella Rothchildová, manažerka paní Harperové.“

„Těší mě. Já jsem Sam a tamto Dick.“

Malý mužík měl pihovatou tvář dvanáctiletého kluka a prořídrou bradku, která působila, jako by mu narostla omylem. „Slyšel jsem o vás.“ Zahýbal obočím na svého kolegu.

„Vážně?“ Udržela přátelský tón, přestože v úsměvu tiskla zuby. „Myslela jsem, že bude dobré, když se podívám na pár zakázek v terénu.“ Znovu obhlédla pozemek a záměrně se pohledem vyhnula Loganovi ve větvích stromu. „Tady už jste rozhodně udělali kus práce.“

„Bylo nutný to tady vyčistit,“ souhlasil Sam. Velikánské ruce v pracovních rukavicích si zapřel o boky. „Ale už jsem viděl větší spoušť“

„Existuje nějaký záznam o odpracovaném čase?“

„Záznam,“ Dick se uchechtl a strčil loktem do Sama.

Sam ze své výšky slitovně shlédl dolů.

„Jestli chcete plány a záznamy, obraťte se na šéfa,“ řekl, „ten to má všechno promyšlené.“

„Tak dobře, díky. Nechám vás pracovat.“

Stella poodešla, vytáhla malý foťák a začala dělat snímky, které by šly označit jako „předtím“.

Všiml si, že přišla. Že stojí dole, celá nažehlená a nastrojená, bujné vlasy stažené dozadu a na těch velkých modrých očích brýle.

Přemýšlel, kdy ho přijde otravovat do terénu, protože ženská jako ona k tomu byla zrozená. Aspoň že měla dost rozumu a nevyrušovala ho.

Ale ona je přece jenom samý *rozum*.

Překvapila ho. Měl překvapení rád a jednoho se dočkal, když poznal její děti. Čekal párek zdvořilých malých robotů, co vzhlíží ke své dominantní matce, než se odváží říct slovo. Místo toho přišly normální, zajímavé a veselé děti. Jistě vyžadovalo dost představivosti vychovávat takové neposedné kluky.

Možná že je otravná, jen pokud jde o práci.

Usmál se pro sebe a odřízl další větev. To on ale taky.

Nechal ji čekat, dokud neskončil. Trvalo to další půlhodinu, během níž ji skoro ignoroval. Přestože viděl, jak z tašky vytáhla foťák – Ježíši – a poznámkový blok.

Taky si všiml, že si šla promluvit s jeho lidmi a že se po ní Dick občas ohlíží.

Dick byl nespolečenský t'ulpas, zvlášť pokud šlo o ženy. Ale jinak neúnavný pracant, který vzal tu nejšpinavější práci a ještě se připitoměle, blaženě usmíval. Sam, který byl stokrát rozumnější než Dick, se díkybohu choval jako tolerantní a trpělivý člověk.

Chodívali spolu na střední školu a takové věci pro Logana dost znamenaly. Byla tu návaznost a fakt, že se znali víc než dvacet let, přispěl k tomu, že se domluvili bez sáhodlouhých řečí.

Na nekonečné vysvětlování by asi neměl trpělivost. A bez problémů přiznával, že i tak jí nemá dostatek.

Oni tři ale zvládali svou práci dobře, spíš výjimečně dobře. Při Samově síle a Dickově energii většinou nemusel najímat další lidi.

Což mu vyhovovalo. Dával přednost menším partám. Práce tak byla osobnější, aspoň z jeho pohledu. A pro něho přece byla každá práce osobní záležitost.

Šlo hlavně o jeho představu a jeho pot a krev, které si země brala. A o jeho jméno, které zůstalo na tom, co vytvořil.

Ta ženská mohla prudit s formuláři a systémovými kravinami, jak chtěla. Půdě na tom houby záleželo. A jemu taky.

Včas varoval své chlapy a pak uschlý dub definitivně porazil. Když slanil dolů, odepnul se z postroje a zašel si pro láhev s vodou. Na jeden nádech polovinu vypil.

„Pane...“ Ne, radši kamarádsky, uvědomila si Stella. Usmála se a přešla k němu. „Dobrá práce. Nevěděla jsem, že i stromy porážíte sám.“

„Jak kdy. Tohle bylo snadné. Vyjela jste si?“

„Ne, i když okolí je tu moc pěkné. Krásné.“ Rozhlédla se kolem a máchla rukou. „Tady to asi dřív vypadalo líp. Co se přihodilo?“

„Asi padesát let tady žil manželský pár. On umřel a ona to sama nezvládala. Jejich děti nežily nikde v okolí. Onemocněla a zahrada zpusťla. Když onemocněla ještě víc, děti ji odstěhovaly do pečovatelského domu.“

„To je zlé. Smutné.“

„Jo, tak už to chodí. Proдали to a noví majitelé chtějí zahradu upravit. Takže to děláme.“

„A co přesně máte v plánu?“

Dlouze se napil z láhve. Všimla si, že drtič na chvíli přestal rachotit, ale když tam Logan vyslal dlouhý pohled přimhouřených očí, zase naskočil.

„Mám toho hodně v plánu.“

„A speciálně tady co?“

„Proč?“

„Protože pomůže mojí práci, když se víc dovím o té vaší. Očividně se zbavíte starého dubu a nejspíš i toho javoru vepředu.“

„Jo. Fajn, takže asi takhle. Odstraníme všechno, co se nedá zachránit nebo nestojí za to. Navezeme novou zeminu, postavíme nový plot. Strhneme tu starou kůlnu a postavíme novou. Majitelé by to rádi měli barevné, takže zastříhneme azalky a místo javoru přijde

okrasná třešeň. Táhle plamének a z boku magnolie. Na druhé straně pivoňky a k zadnímu plotu popínavé růže. Vidíte ten kopeček vpravo za domem? Ten nezarovnáme, ale osázíme.“

V rychlosti popsal i zbytek plánů, s použitím latinských i běžným jmen rostlin, a přitom dlouze lokal vodu z láhve.

Měl jasnou představu, vždycky ji měl, dokončené zahrady. Drobnosti i zásadní prvky spojené do tvůrčího celku.

Přitom viděl i postup prací krok za krokem a těšil se na celý ten proces stejně jako na dokončené dílo.

Měl rád práci s hlínou. Jak jinak by získal respekt ke krajině a tomu, jak ji člověk mění? Během řeči se proto zahleděl na její ruce a mírně se ušklíbl, jaké má čisté, růžově nalakované nehty.

Kancelářská myš, pomyslel si. Nejspíš nerozezná trávu rosičku od škumpy.

Protože ji chtěl rychle zasypat informacemi a zbavit se jí, přešel blíž k domu a začal vyprávět, jaké patio by tam chtěl vybudovat a kterými popínavkami ho zdůraznit.

Když měl dojem, že toho namluvil víc než jindy za celý týden, dopil vodu. Trhl ramenem. Nečekal, že porozumí všemu, co říkal, ale nemohla si stěžovat, že nespolupracuje.

„Zní to skvěle. Ale co ten záhon na jižní straně domu?“

Trochu se zamračil. „Vytrháme břechťan a pak si tam chce zákazník něco nasadit sám.“

„Tak je to nejlepší. Když člověk zkusí něco sám, líp ocení svoji investici.“

Protože souhlasil, neřekl nic a jen zacinkal drobnými v kapse.

„Jen by se mi u té nové kůlny víc líbila stálezelená popínavka než tis. Se zajímavými listy a méně upraveným dojmem.“

„Možná.“

„Kreslíte si nějaké návrhy, nebo všechno vymýšlíte z hlavy?“

„Jak kdy.“

Musí mu tahat jeden zub po druhém, aby z něj něco dostala? Přesto se dál usmívala. „Ráda bych někdy nějaký návrh na papíře viděla. Což mě přivádí k tomu, co mám v plánu.“

„Vy jste samé plánování, že?“

„Šéfová chtěla, abych se chovala hezky,“ odpověděla chladně.
„Po vás ne?“

Znovu škubl ramenem. „To jen aby řeč nestála.“

„Napadlo mě, že až věci trochu přeorganizuju, mohla bych pro vás v centru vyšetřit nějaký kout v kanceláři.“

Sjel ji stejným pohledem jako prve své chlapy. Slabší povaha by se pod ním začala kroutit, napadlo Stellu. „Nepracuju v žádný pitomý kanceláři.“

„Nechci, abyste tam trávil všechen čas, ale měl byste místo, kde byste mohl vyřizovat telefonáty, papírování a kde si uložit záznamy.“

„Na to mi stačí auto.“

„Snažíte se být nepříjemný?“

„Ne, to mi nedá žádnou práci. A co vám?“

„Nestojíte o kancelář, fajn, zapomeňte na to.“

„Už se stalo.“

„Skvělé. Ale já kancelář potřebuju. A chci přesně vědět, jaké rostliny a materiál budete na tuhle zakázku potřebovat.“ Znovu vytáhla notes. „Jeden červený javor, jedna magnolie. Jaký druh?“

„Jižní. *Grandiflora gloriosa*.“

„Dobrá volba pro tohle místo. Jedna okrasná třešeň,“ pokračovala a k jeho překvapení zopakovala všechny položky jeho návrhu.

Tak fajn, Zrzko, pomyslel si s váhavým obdivem, hortikulturální obor ti není tak docela cizí.

„Tis, nebo popínavka?“

Ohlédl se směrem ke kůlně a obojí si představil. I kdyby měla pravdu, nemusel jí to přece hned cpát. „Dám vám vědět.“

„Dejte a chci znát přesný počet a druh dalších rostlin, které si vyberete.“

„Nejspíš vás najdu... v kanceláři, že?“

„Prostě mě najděte.“ Obrátila se k němu zády a vydala se pryč.

„Hej, Stello.“

Ohlédla se a on se zazubil. „Už dlouho jsem to jméno chtěl vyzkoušet.“

Oči jí zaplanuly, pak se prudce odvrátila a odcházela.

„Tak dobře, dobře, jen pokus o vtip.“ Běžel za ní.
„Neodcházejte našťvaná.“

„Prostě jen odejděte, že?“

„Jo, ale právě teď není důvod se zlobit. I když mně vztekání nevadí.“

„To by mě ve snu nenapadlo.“

„Jenže teď by nemělo smysl.“ Jako by si právě vzpomněl, že je má, stáhl si rukavice a strčil je prsty napřed do zadních kapes.
„Dělám svou práci, vy zase svoji. Roz myslí, že vás potřebuje, a já Roz docela důvěřuju.“

„Já taky.“

„To jsem poznal. Tak si zkusme nejít po krku, dusili bysme se.“

Naklonila hlavu ke straně a povytáhla obočí. „Takhle se snažíte být přátelský?“

„No jasně. Jsem přátelský, abysme mohli dělat, za co nás Roz platí. A taky proto, že váš syn má výtisk Spidermana číslo 121. Když se naštvete, nebude mi ho smět ukázat.“

Teď si stáhla brýle na nos a zadívala se na něho přes horní okraj.
„A teď jste jako okouzlující, ne?“

„Ne, teď jsem upřímný. To číslo bych si vážně rád prohlídnul. Kdybych se snažil být okouzlující, už byste mi asi ležela u nohou. Mám nad ženami strašnou moc, ale šetřím s ní.“

„To vám věřím.“

Ale do auta nasedala s úsměvem.

6

Hayley Phillipsová už jela jen na benzínové výpary a se skomírající převodovkou. Rádio díkybohu ještě fungovalo, a tak z něho nechala nahlas kvílet Dixie Chicks. Dodávalo jí to energii.

Všechno co měla, vezla s sebou v pontiacu grandville, který byl starší než ona a hlavně mnohem náladovější. Ale ani tak toho moc neměla. Prodala, co prodat šlo. K čemu sentiment. Peníze vás dopraví mnohem dál.

Nebyla docela bez prostředků. Peníze, uložené v bance, jí pomohou přes nejhorší období, a kdyby se mělo protáhnout, zase si nějaké vydělá. Měla cíl. Věděla přesně, kam jede. Jen přesně netušila, co bude, až tam dorazí.

Ale to nic. Když člověk ví všechno předem, přichází o překvapení.

Byla jen trochu unavená a nejspíš přiměla tu rozvrzanou starou káru ujet za den víc, než snesla. Ale jestli to vydrží ještě kousek, odpočinou si.

Nečekala sice, že by ji zase hned vyhodili, ale kdyby náhodou ano, nějak si poradí.

Okolí se jí zamlouvalo, zvláště když objížděla Memphis po spletitých dálnicích. Tady severně od města byla krajina mírně zvlněná, občas zahlédla i zákrut řeky a svažité vrch, který do ní padal. Viděla hezké domy – nejdřív úhledně rozložené Příměstské čtvrti a tady dál už větší, honosnější vily. Kolem rostla spousta velkých starých stromů a i přes nějaké ty kamenné nebo cihlové zdi ta sídla vyhlížela přátelsky.

Přátelé by se jí teď hodili.

Když si všimla nápisu V zahradě, zpomalila. Bála se zastavit, aby přitom starý pontiac nevydechl naposled. Ale jela pomaleji a prohlédla si hlavní budovy a část pozemků, osvětlených bezpečnostními světly.

Pak se několikrát pomalu nadechla. Už tam každou chvíli bude. Promýšlela, co přesně řekne, ale stejně to pořád měnila. Každý nový nápad jí v hlavě rozehrál další možné rozhovory. Zabíla tím čas, ale nijak si nepomohla.

Někdo by možná řekl, že častá změna názoru je problém. Ale ona si to nemyslela. K čemu by názory byly, kdyby se neměnily? Hayley znala příliš mnoho lidí, kteří měli jeden daný způsob myšlení. Ale jak potom využívali mozek, který jim Bůh nadělil?

Jak se blížila ke vjezdu do usedlosti, motor začal prskat a vynechávat.

„No tak, no tak, ještě kousek. Kdybych dávala pozor, koupila bych ti benzín na poslední zastávce.“

Přesně mezi cihlovými sloupy vjezdu, napůl uvnitř a napůl venku, auto zkolabovalo.

Nazlobeně plácla rukou do volantu, ale ve skutečnosti mohla mít zlost leda sama na sebe. A možná je to tak lepší. Bude těžší ji vyhodit, když v autě došel benzín a ještě blokuje cestu.

Otevřela kabelku a vytáhla kartáč, aby se přečesala. Po mnoha experimentech se znovu vrátila ke své světle hnědé barvě. Aspoň dočasně. Měla radost, že se před odjezdem stihla nechat ostříhat. Líbily se jí dlouhé prameny vlasů po stranách a nedbalý vzhled různě sestříhaných kratších pramenů na temeni.

Vypadala nekonvenčně a sebevědomě.

Použila rtěnku a přepudrovala si lesklá místa na tváři.

„Prima. Jde se na věc.“

Vystoupila, přehodila si kabelku přes rameno a vydala se pěšky po dlouhé cestě k domu. Tohle chtělo peníze – staré nebo nové – postavit dům tak daleko od silnice. Domek, v němž vyrůstala, stál naopak tak blízko u silnice, že si s lidmi projíždějícími kolem mohli skoro potřást rukama.

Ale to ji netrápilo. Byl to hezký domek. Dobrý domov a Hayley trochu litovala, že ho prodala. Ale město Little Rock už patřilo k její minulosti a ona šla vstříc budoucnosti.

V půlce cesty k domu se zastavila a zamrkala. Tohle nebyl tak docela dům, uvědomila si s otevřenou pusou, ale spíš panství. A nejen svou velikostí – nabobtnalé baráky už viděla mockrát, jen tohle ještě nikdy. Byl to ten nejkrásnější dům, jaký kromě fotek v časopisech viděla. Jako usedlosti Tara a Manderley dohromady. Působil vznešeným, ženským i silným dojmem.

V oknech svítila světla, jiná ozařovala trávnick. Jako kdyby ji vítal. Není to hezké?

I kdyby ne, i kdyby ji opravdu vyhodili, bude mít aspoň šanci prohlédnout si ho vevnitř a to samo za ten výlet stálo.

Šla dál, dýchala večerní vzduch – vůni borovic a kouř z páleného dřeva.

Pro štěstí zkřížila prsty na držadle kabelky a zamířila ke vchodovým dveřím.

Uchopila jedno z měděných klepadel a třikrát rázně klepla.

Stella právě scházela s Parkerem ze schodů. Byla na řadě s věnčením, a tak křikla: „Já otevřu.“

Jakmile to udělala, Parker se rozštěkal.

Spatřila dívku s módně zubatými hnědými vlasy, ostře řezanou tváří, které dominovaly velké světlemodré oči. Usmála se, čímž odhalila mírný předkus, a shýbla se, aby pohladila Parkera, který jí očichával nohy.

„Ahoj,“ prohodila.

„Ahoj.“ Odkud se kruci vzala? napadlo Stellu. Venku neviděla žádné auto.

Dívka působila jako dvacetiletá a hlavně hodně těhotná.

„Hledám Rosalind Ashbyovou. Rosalind Harperovou-Ashbyovou,“ opravila se. „Je doma?“

„Ano, je nahoře. Pojd'te dál.“

„Díky. Já jsem Hayley.“ Vztáhla ruku. „Hayley Phillipsová. Jsme s paní Ashbyovou sestřenicí, takovým složitým jižanským způsobem.“

„Stella Rothchildová. Pojd'te se posadit. Zajdu pro Roz.“

„To bude fajn.“ Hayley otáčela hlavou ze strany na stranu, aby cestou do salonu všechno viděla. „Je. Člověka napadá prostě jen je.“

„Jako mě, když jsem přišla poprvé. Mám vám něco přinést? Něco k pití?“

„Jsem v pohodě. Asi bych měla počkat až...“ Zůstala stát a přešla ke krbu. Něco takového viděla jen v televizi nebo ve filmu. „Vy tady pracujete? Něco jako hospodyně?“

„Ne. Pracuju v zahradnictví. Jako manažerka. Seženu Roz. Měla byste se posadit.“

„To je dobrý.“ Hayley si pohladila oblé břicho. „Naseděli jsme se dost.“

„Hned jsem zpátky.“ Stella s Parkerem na vodítku odběhla.

Spěchala nahoru po schodech a zabočila do Rozina křídla. Byla tam jen jednou, když ji David prováděl po domě, ale šla za zvukem televize a našla Roz v jejím obývacím pokoji.

Zrovna běžel starý černobílý film. Ne že by ho Roz sledovala. Seděla za starožitným psacím stolem v neforemných džínách a triku a něco kreslila do bloku. Byla naboso a Stella si překvapeně všimla, že má nehty na nohou růžově nalakované.

Zaklepala.

„Hmm? A, Stella, prima. Právě kreslím návrh na úpravu pozemků na severozápadní straně zahradnictví. Napadlo mě, že by to mohlo inspirovat zákazníky. Pojd'te se podívat.“

„Ráda bych, ale dole na vás někdo čeká. Hayley Phillipsová. Prý je vaše sestřenice.“

„Hayley?“ Roz svraštila obočí. „Nemám žádnou takovou sestřenicí. Nebo ano?“

„Je mladá, sotva dospělá. Hezká. Hnědovlasá, modrooká a vyšší než já. Taky je těhotná.“

„Propánajána.“ Roz si promnula zátylek. „Phillips. Phillips. Sestra matky – nebo sestřenice – mého prvního muže si vzala nějakého Phillipse. Aspoň myslím.“

„No, říkala, že jste sestřenice složitým jižanským způsobem.“

„Phillipsová.“ Zavřela oči a klepala se prstem doprostřed čela, jako by chtěla probudit paměť. „To musí být dcera Waynea Phillipse. Loni umřel. No, jdu se podívat, o co jde.“

Vstala. „Kluci už šli spát?“

„Ano, před chvilkou.“

„Tak pojd'te se mnou.“

„Nemyslíte, že bych měla...?“

„Máte dobrou hlavu, tak pojd'te a vemte ji s sebou.“

Stella zavedla Parkera do pokoje a doufala, že jeho měchýř ještě chvíli vydrží. Pak sešla dolů za Roz.

Hayley se otočila, když vešly. „Tohle je ten nejúžasnější pokoj. Člověku je fajn, jen když tady může posedět. Jsem Hayley. Dcera

Waynea Phillipse. Můj otec byl příbuzný vašeho prvního manžela, z matčiny strany. Poslala jste mi velmi hezkou kondolenci, když před rokem umřel.“

„Vzpomínám si. Jednou jsme se setkali. Líbil se mi.“

„Mně taky. Omlouvám se, že jdu takhle bez ohlášení, ani jsem nechtěla dorazit tak pozdě. Ale měla jsem cestou problémy s autem.“

„To je v pořádku. Posad'te se, Hayley. V kolikátém jste měsíci?“

„Už skoro v šestém. Dítě se má narodit na konci května. Tak bych se měla omluvit, protože mi došel benzín přesně uprostřed vaší brány.“

„O to se postaráme. Nemáte hlad, Hayley? Nedala byste si něco malého k jídlu?“

„Ne, madam, je mi dobře. Stavila jsem se na jídlo. Jen jsem zapomněla nakrmit auto. Ale peníze mám. Nechci, abyste myslela, že jsem na mizině a přišla jsem prosit o půjčku.“

„To je dobré vědět. Pak byste si třeba dala čaj. Je chladný večer, teplý čaj vám udělá dobře“

„Jestli vás to nebude obtěžovat. A jestli je bez kofeinu.“ Pohládila si břicho. „Nejtěžší na těhotenství je vzdát se kofeinu“

„Zařídím to. Hned to bude.“

„Díky, Stello.“ Roz se obrátila zpět k Hayley. „Takže vy jste jela celou cestu z... Little Rocku, je to tak?“

„Ano, řídím ráda. Teda víc, když auto nestávkuje, ale co se dá dělat.“ Odkáslala si. „Doufám, že se vám vede dobře, sestřenko Rosalind.“

„Ale ano. A vám? Jste vy a dítě v pořádku?“

„Víc než to. Jsme zdraví jako koně, jak říkal doktor. A cítím se fajn. Teda nafukuju se jako balon, ale zas tak moc mi to nevadí. Je to docela zajímavé. A co vaše děti, synové, že? Mají se dobře?“

„Ano, mají. Už jsou dospělí. Harper, ten nejstarší bydlí v hostinském domečku tady v zahradě. Pracuje se mnou v zahradnictví.“

„Viděla jsem ho – to zahradnictví – cestou sem.“ Hayley se přistihla, jak si tře dlaně o stehna, a nechala toho. „Vypadá děsně veliké, větší, než jsem myslela. Musíte být hrdá.“

„Jsem. A co děláte doma v Little Rocku?“

„Pracovala jsem v knihkupectví. Před odchodem jsem ho pomáhala vést. Byl to malý krámk s kavárnou.“

„Vedla jste ho? Ve vašem věku?“

„Je mi dvacet čtyři. Já vím, že na to nevypadám,“ dodala s úsměvem. „To mi taky nevadí. Ale můžu vám ukázat řidičský průkaz. Chodila jsem na vysokou, na částečné stipendium. Docela mi to šlo. V létě jsem si vydělávala na brigádách. Práci v knihkupectví jsme dostala nejdřív proto, že se tatínek znal s majitelem. Ale pak jsem se vypracovala.“

„Ale už tam nepracujete.“

„Ne.“ Ta žena naslouchala, uvažovala Hayley. Uměla položit ty správné otázky. To mělo svou cenu. „Před pár týdnů jsem dala výpověď. Ale mám od majitele doporučení. Rozhodla jsem se z Little Rocku odejít.“

„Je zlé, když musíte odejít z domova a z práce, kde jste zabezpečená.“

„Mně to přišlo jako správná věc.“ Zvedla hlavu, protože Stella přivázela vozík s čajovou soupřavou. „Tak teď je to opravdu jako z filmu. Já vím, že vypadám jako trdlo, když to říkám, ale nemůžu si pomoci.“

Stella se zasmála. „Myslela jsem na to samé, když jsem to nakládala. Uvařila jsem heřmánkový.“

„Díky. Stello, Hayley mi právě vyprávěla, že odešla z domova i z práce. Snad nám vysvětlí, proč se právě teď rozhodla pro tak drastickou změnu.“

„Ne drastickou,“ opravila ji Hayley. „Jen velkou. A hlavně kvůli dítěti. Vlastně i kvůli sobě. Asi vám došlo, že nejsem vdaná.“

„A rodina vás nepodporuje?“ zeptala se Stella.

„Matka od nás odešla, když mi bylo pět. Možná si to nepamatujete,“ řekla, „nebo jste se o tom nechtěla zmiňovat. Tatínek loni zemřel. Zbyli mi tety a strýcové, taky babičky a bratraci. Někteří pořád bydlí v Little Rocku. A názory na můj stav jsou smíšené. Díky,“ dodala, protože jí Roz nalila a podala šálek čaje.

„Když se to stalo s tátou, hrozně mě to sebralo. Srazilo ho auto, když přecházel silnici. Byla to jedna z těch nešťastných náhod, které

nikdy nepochopíte a nesmíříte se s nimi. Neměla jsem čas se na to připravit. Najednou během minuty byl pryč.“

Napila se čaje a cítila, jak ji uvolňuje až do morku kostí, protože přece jen byla nesmírně unavená. „Cítila jsem se zoufalá, naštvaná a osamělá. A pak jsem se seznámila s tím klukem. Nebyl to jen vztah na jednu noc. Měli jsme se rádi. Chodíval se mnou flirtovat do knihkupectví. A já jsem mu to oplácela. Když jsem se cítila sama, utěšoval mě. Byl moc milý. Pak se vrátil do školy a po pár týdnech jsem zjistila, že jsem těhotná. Netušila jsem, co budu dělat, jak mu to řeknu. Nebo někomu jinému. Radši jsem to ještě odložila. Vážně jsem si nevěděla rady.“

„A co pak?“

„Napadlo mě, že bych mu to měla říct z očí do očí. Už za mnou nechodil do obchodu, a tak jsem ho jela vyhledat do školy. Ukázalo se, že se tam zamiloval do nějaké holky. Bylo mu trapně, že mi to musí říct, protože jsme spolu spali. Ale my jsme si nikdy nic neslibovali, nebyli jsme zamilovaní nebo tak. Jen jsme se jeden druhému líbili. A když vyprávěl o té druhé holce, celý se rozzářil. Dalo se jasně poznat, že je do ní cvok. Tak jsem mu o dítěti neřekla.“

Zaváhala a pak si vzala jednu ze sušenek, které Stella rozložila na talíř. „Sladkostem neodolám. Když jsem se nad tím zamyslela, došlo mi, že by ani jednomu z nás neprospělo, kdyby se to dověděl.“

„To je hodně tvrdé rozhodnutí,“ řekla Roz.

„Nevím. Ani netuším, co jsem čekala, že udělá. Jen mě napadlo, že má právo to vědět. Nechtěla jsem si ho vzít nebo něco takového. Ani jsem tehdy nevěděla jistě, jestli si to děcko nechám.“

Ukusovala sušenku a jemně si mnula oblinu břicha. „To byl taky jeden z důvodů, proč jsem za ním jela. Nejen aby to věděl, ale aby poradil, co budeme dělat. Ale jak jsem tam seděla a poslouchala, co vypráví o té holce...“

Zarazila se a zavrtěla hlavou. „Potřebovala jsem se rozhodnout co dál. Kdybych mu to řekla, jenom by se cítil mizerně, litoval by mě a měl by strach. Pokazila bych mu život, a přitom se jen snažil pomoci mi v těžké chvíli.“

„Takže jste na to zůstala sama,“ podotkla Stella.

„I kdybych mu to řekla, zůstala bych sama. Vlastně jsem mu to chtěla povědět znova, když jsem se definitivně rozhodla, že si dítě nechám. Zeptala jsem se jeho známých, jak se mu vede. Ještě pořád chodil s tou holkou a uvažovali o svatbě, tak mi došlo, že jsem udělala dobře. Ale pak to na mně začalo být vidět a lidi začali drbat a vyptávat se, pokukovali a šeptali. A tak jsem si řekla, že potřebujeme začít znova. Prodala jsem dům a všechno, co k němu patřilo, a jsem tady.“

„A hledáte ten nový začátek,“ uzavřela Roz.

„Hledám práci.“ Odmlčela se a olízla si rty. „Umím pracovat. Ale je mi jasné, že se lidem nebude chtít zaměstnat holku v šestém měsíci těhotenství. Ale příbuzní, i když vzdálení a nepokrevní, by to mohli brát jinak.“

Když Roz nic neříkala, odkašlala si. „Na vysoké jsem studovala literaturu a obchod. Školu jsem ukončila s vyznamenáním. Mám slušný záznam od zaměstnavatele. A peníze taky – ne moc. Částečné školné nepokryje nikdy všechno a tatínek byl učitel a tak nevydělával hodně. Ale mám dost, abych se o sebe postarala, zaplatila nájem, jídlo, zajistila dítě. Potřebuju jenom práci, jakoukoli práci. Vy máte firmu a tenhle velký dům. Je potřeba hodně lidí, aby všechno klapalo. Prosím jen o šanci stát se jedním z nich.“

„A víte něco o květinách a zahradničení?“

„Každý rok jsme doma zakládali květinový záhon. Dělili jsme se s tatškou o práci na zahradě. A co nevím, to se naučím. Učím se rychle.“

„A nepracovala byste radši v knihkupectví? Hayley doma vedla malé knihkupectví,“ vysvětlila Roz Stelle.

„Vy ale žádné nevlastníte,“ podotkla Hayley. „Dva první týdny můžu pracovat zdarma.“

„Když někoho zaměstnám, dostane zapláceno. Za pár týdnů budeme najímat sezónní zaměstnance. Ale mezitím... Stello, hodila by se vám?“

„No...“ Copak se mohla podívat do té mladé tvářičky a na rostoucí břicho a říct ne? „Co jste v tom obchodě měla na starosti?“

„Nebyla jsem oficiálně vedoucí. Ale přesně to jsem dělala, když na to přijde. Šlo o malou firmu, takže tak trochu ode všeho –

inventury, nákup, kontakt se zákazníky, plánování, prodej, reklamu. Ale jen pokud šlo o knihy. Kavárnu měli na starost jiní lidé.“

„A v čem myslíte, že jste dobrá?“

Musela se zhluboka nadechnout a zklidnit se. Věděla, že je životně důležité mluvit jasně a souvisle. A pro její hrdost zase nemuset o nic prosit. „Vztah se zákazníky a prodej. Umím to s lidmi a nevadí mi dělat přesčasy, abych jim opatřila, co potřebují. Když jsou zákazníci spokojení, přijdou zas. Když uděláte něco navíc a máte k nim osobnější přístup, získáte si je.“

Stella přikývla. „A vaše slabiny?“

„Zásobování,“ odpověděla bez váhání. „Nejradši bych vždycky nakoupila všechno, kdyby to bylo na mně. Pořád si musím připomínat, že neutráčím svoje peníze. Ale občas se neposlechnu.“

„Právě jsme začali s reorganizací a s rozšiřováním služeb. Hodila by se mi výpomoc, aby nový systém dobře fungoval. Ještě pořád se toho musí dost uložit do počítače – ale je to hodně zdlouhavé.“

„U klávesnice jsem jako doma.“

„Tak se dohodneme na dvou týdnech,“ rozhodla Roz. „Dostanete plat, ale bude to taková zkušební doba pro nás všechny. Když to nevyjde, udělám, co půjde, abych vám pomohla sehnat jinou práci.“

„To je víc než fér. Díky, sestřenko Rosalind.“

„Jen Roz, prosím. V kůlně máme nějaký benzín. Zajdu pro něj, abychom auto dostali k domu a abyste si mohla zanést věci dovnitř.“

„Dovnitř? Sem?“ Hayley zavrtěla hlavou a odložila hrnek. „Říkala jsem, že nežádám o almužnu. Jsem vděčná za práci, nebo možnost to zkusit, ale nečekám, že mě i ubytujete.“

„Příbuzní, i kdyby vzdálení, nepokrevní, jsou tady vždycky vítání. A bude to příležitost, jak se lépe poznat a zjistit, jak nám to spolu půjde.“

„Vy tady bydlíte?“ zeptala se Hayley Stelly.

„Ano. Se dvěma syny – osm a šest let. Ti už nahoře spí.“

„Jsme taky příbuzné?“

„Ne.“

„Zajdu pro ten benzín.“ Roz vstala a vyrazila ke dveřím.

„Budu vám platit nájemné.“ Hayley také vstala a instinktivně si položila ruku na břicho. „Nechci vám zůstat nic dlužná.“

„Upravíme vám podle toho plat.“

Když se Stellou osaměly, Hayley si zhluboka vydechla. „Čekala jsem, že bude starší. A strašidelnější. I když se tak určitě umí chovat, když chce. Není možné, aby člověk měl co ona, udržoval to a rozmnožoval, a přitom neuměl pouštět hrůzu.“

„Máte pravdu. I já umím být hrozná, když dojde na práci.“

„Budu si to pamatovat. Ale vy jste ze severu, ne?“

„Ano Z Michiganu.“

„To je dost daleko. Jste sama jen se syny?“

„Můj manžel zemřel před dvěma a půl roky.“

„To je zlé. Je těžké přijít o blízkého člověka. Mám dojem, že všechny tři o tom víme svoje. Člověka to může zatvrdit, kdyby neměl někoho dalšího, koho může milovat. Já teď mám to dítě.“

„Víte už, jestli je to kluk, nebo holčička?“

„Ne. Na ultrazvuku bylo zrovna otočené zády.“ Začala si okusovat nehet palce, pak ho schovala do pěstí a ruku svěsila. „Myslím, že bych měla jít ven a vzít si od Roz ten benzín.“

„Půjdu s vámi. Postaráme se o to společně.“

Do hodiny Hayley ubytovaly v jednom z hostinských pokojů v západním křídle. Věděla, že zírá a žvatlá jako cvok. Ale ještě neviděla tak nádherný pokoj, natož aby ho mohla považovat za svůj, i kdyby dočasně.

Uložila si věci a pak chvíli hladila lesklé dřevo stolu, šatníku, vyřezávané postele a sklíčka na stínidlo lampy.

Tohle si musí zasloužit. Slíbila to sama sobě i dítěti, zatímco si dala dlouhou, horkou koupel. Zaslouží si šanci, kterou dostala, a oplatí to Roz prací a spolehlivostí.

Obojí ovládala dobře.

Osušila se a pak si vetřela olej do kůže na břicho a nadrech. Nebála se porodu – už věděla, co je tvrdá dřina s vidinou cíle. Jen pevně doufala, že těhotenství nezanechá strie.

Ucítila náhlý chlad a rychle si oblékla noční košili. V rohu zrcadla jako by koutkem oka zahlédla nějaký stín nebo pohyb.

Pro zahřátí si mnula paže a vešla do ložnice. Nikdo tam nebyl a dveře zůstaly zavřené.

To je tou únavou, pomyslela si a protřela si oči. Měla za sebou hodně dlouhý výlet z minulosti na práh budoucnosti.

Vzala si z kufru jednu ze svých knih – ty ostatní, které nedokázala prodat, ještě čekaly v kufru auta – a vklouzla do postele.

Otevřela knížku, kde byla založená, a připravila se na obvyklou hodinku čtení před spaním.

Než dočetla první stránku, spala tvrdě při rozsvíceném světle.

Stella se na Rozinu žádost ještě vrátila do jejího obýváku a posadila se. Roz každé nalila sklenici vína. „Tak jaký z ní máte dojem? Upřímně.“

„Mladá, bystrá, hrdá. Upřímná. Mohla si vymyslet srdceryvnou historku, jak ji otec dítěte zradil, prosit o bydlení a využívat svoje těhotenství na mnoho způsobů. Místo toho dává najevo svou odpovědnost a žádá práci. I tak prověřím to její doporučení.“

„Jistě. Vypadá, že ji těhotenství neděsí.“

„Teprve když děti máte, začnete se bát úplně všeho.“

„Pravda pravdoucí.“ Roz si dvakrát prohrábla vlasy. „Zavolám několika lidem a zjistím něco víc o těch Ashbyových. Moc si toho totiž nepamatuju. Moc jsme se nestýkali, ani když byl naživu. Zůstal mi v paměti skandál, který vyvolal odchod jeho ženy, když ho nechala samotného s dítětem. Ale dělá na mě i na vás dojem, že ji vychoval dobře.“

„Její manažerská zkušenost by se mohla hodit.“

„Další manažerka.“ Roz napůl vážně zvedla oči k nebesům. „Bůh mi pomáhej.“

7

Netrvalo to dva týdny. Už po dvou dnech Stella pochopila, že Hayley je odpověď na její modlitby za víc personálu. Našla někoho mladého, energického a nadšeného, kdo chápal a oceňoval fungující pracovní prostředí.

Vyznala se v tabulkách, uměla je sestavit, pochopila každou instrukci hned napoprvé a respektovala barevné rozdělení zboží. Pokud by to se zákazníky uměla z poloviny tak dobře jako s počítačem, byla by hotový poklad.

Pokud šlo o květiny, rozeznala jen ty běžné, jako pelargonii a macešku. Ale učila se rychle.

Stella se už připravovala, že požádá Roz, aby Hayley od května nabídl práci na půl úvazku.

„Hayley?“ Stella strčila hlavu do přehledné a uklizené kanceláře. „Nechceš se mnou zajít ven? Otvíráme až za hodinu, dám ti lekci ze stínomilných rostlin ve skleníku číslo tři.“

„Prima. U trvalek jsme došly k písmenu H. Půlku z nich bych ještě nerozeznala, ale po večerech je studuju. Netušila jsem, že se slunečnicím říká helia... moment, heliantus.“

„Spíš heliantu se říká slunečnice. Vytrvalé druhy se mohou na jaře dělit nebo množit ze semen anebo na začátku léta řízkovat. Semena jednoletých slunečnic – z těch hnědých středů – se sbírají v pozdním létě nebo na začátku podzimu. 1 když existuje mnoho kultivarů, z jejich semen už stejné variety nezískáme. Ale teď poučuju.“

„To nic. Vychoval mě učitel. Ráda se něco dozvím.“

Když procházely kolem pokladen, Hayley vyhlédla oknem ven. „Dorazil nějaký pick-up a právě zastavil u... jak jim říkáte?... dlažebních kamenů,“ doplnila, než Stella stihla odpovědět. „Hmm, podívejme se, kdo z něj vystupuje. Nějaký vysoký, tmavý a dokonale stavěný frajer. Kdopak je ten chlapák?“

Stella se snažila nemračit a ledabyly trhla ramenem. „To bude Logan Kitridge, Rozin zahradní architekt. Ten je na seznamu chlapáků dost vysoko.“

„To na mě zabírá.“ Když se Stella podivila, Hayley si se smíchem přitiskla ruku na břicho. „Jsem jen těhotná. Jinak je se mnou všechno v pořádku. A že nehledám muže, ještě neznamená, že si nějakého nemůžu prohlédnout. Zvláště když je k nakousnutí. Tenhle je fakt udělaný a tajemný, co? Proč silní a tajemní chlapi vždycky vyvolají to šimrání v břiše?“

„Nevím. Co to tam dělá?“

„Vypadá to, že nakládá dlažbu. Kdyby nebyla zima, sundal by si bundu, to by pak byla svalová show. Bože, člověk se aspoň potěší pohledem.“

„Tady z toho bys brzo oslepla,“ zahučela Stella. „On nemá co nakládat dlažbu. Žádnou si neobjednal. Krucinál!“

Hayley povytáhla obočí, protože Stella vyběhla z obchodu a práskla za sebou dveřmi. Pak přitiskla nos ke sklu a chystala se sledovat výstup.

„Promiňte?“

„Hm hm?“ reagovala Hayley nepřítomně, protože se snažila zahlédnout co nejvíc. Pak se odlepila od okna, protože pochopila, že špehovat lidi je něco jiného, než být přistižen při špehování. Obrátila se a nasadila nevinný úsměv. A naskytl se jí další krásný pohled.

Tenhle chlapík nebyl velký a zasmušilý, ale spíš vytáhlý a zasněný. A rozhodně sladký. Jen malou chvilku trvalo, než se jí rozsvítilo.

„Hej! Vy musíte být Harper. Jste hrozně podobný mamince. Ještě jsem neměla šanci vás poznat, protože se nějak nevyskytujete tam co já. Nebo ve stejnou dobu jako já. Jmenuju se Hayley. Sestřenice Hayley z Little Rocku. Možná vám maminka řekla, že tady pracuju.“

„Jo. Jo.“ Na nic jiného taky nemyslel. Vlastně nedokázal myslet vůbec. Cítil se jako opařený.

„Určitě to tady milujete, já už taky. Je toho tady tolik k vidění a zákazníci přátelští. A Stella, ta je prostě báječná. Vaše maminka zase, já nevím, je bohyň, že mi vůbec dala šanci.“

„Jo.“ Trhl sebou. Může se chovat ještě pitoměji? „Je to super, prostě super.“ Očividně může. Kruci, on to se ženami přece umí.

Obvykle. Jenže stačil jeden pohled tady na tu, a jako by měl otřes mozku. „Vy, hm, nepotřebujete něco?“

„Ne.“ Zmateně se usmála. „Myslela jsem, že vy jste něco chtěl.“

„Já? A co?“

„Nevím.“ Položila si dlaň na fascinující oblinu a zasmála se, hrdelně a docela svobodně. „To vy jste sem kvůli něčemu přišel.“

„Jasně, jasně. Ne, nic. Později. Musím se vrátit zpátky.“ A hlavně se nadýchat čerstvého vzduchu, aby se vzpamatoval.

„Moc mě těšilo, Harpere.“

„Taky.“ Na odchodu se otočil a všiml si, že se zase zadívala z okna.

Venku se Stella hnala přes parkovací plochu. Dvakrát ho zavolala a podruhé reagoval krátkým pohledem a mávnutím ruky. Protože cestou v ní rostla zlost, vylila ji na něj, jakmile doběhla ke stohu dlažebních kamenů.

„Co myslíte, že děláte?“

„Hraju tenis. Vidíte něco jiného?“

„Vypadá to, že nakládáte materiál bez objednávky, takže byste si ho vůbec brát neměl.“

„Vážně?“ Hodil na korbu další balení. „Tak proto mi ten backhand nejde.“ Pick-up se pod nákladem zachvěl. „Hej.“

K jejímu překvapení se naklonil blíž a čichl si k ní. „Nový šampon. Hezké.“

„Přestaňte mě očuchávat.“ Odehnala ho pohybem ruky před bradou a sama uskočila.

„Nemůžu si pomoci. Stojíte blízko a já mám nos.“

„Potřebuju doklady na ten materiál.“

„Jo, jo, jo. Až to naložím, stavím se vevnitř a vyřídím to.“

„Máte se stavit *předtím*, než to naložíte.“

Otočil se a zaměřil na ni žhavý pohled zelených očí. „Zrzko, ty jsi fakt osina v zadku.“

„To se dá předpokládat. Jsem manažerka.“

Musel se usmát. Stáhl si brýle a zadíval se na ni přes jejich okraj. „A jde ti to dobře. Vezmi to takhle. Dlažba je napůl cesty k

hlavní budově, takže když ji naložím nejdřív, jsem o něco efektivnější.“

Jeho úsměv se změnil v úšklebek. „To je podstatné, když lidem sčítáte odpracované hodiny.“

Na chvíli se opřel o auto a pozoroval ji. Pak naložil další balík dlažebních kamenů. „A to, že tady stojíte a pozorujete mě, znamená, že nevyužíváte správně svoji pracovní dobu.“

„Jestli nepřijdete pro ty objednávky, Kitridgi, začnu vás nahánět.“

„Nepokoušejte mě.“

Dal si na čas, ale přišel.

Uvažoval, jak nejsnáze Stellu znovu naštvete. Když zuřila, její oči dostaly barvu zvonků. Ale když vešel, uviděl Hayley.

„Ahoj.“

„Ahoj,“ oplatila mu úsměv. „Jsem Hayley Phillipsová. Rozina příbuzná přes prvního manžela. Pracuju tady.“

„Logan. Těší mě. Nenechte se tou Yankee vystrašit,“ kývl ke Stelle. „Kde jsou ty posvátné formuláře a rituální nůž, abych si mohl otevřít žíly a podepsat je vlastní krví?“

„V mé kanceláři.“

„Hm hm.“ Ale ještě otálel, než se vydal za Stellou. „Kdy se to má narodit?“ zeptal se Hayley.

„V květnu.“

„Cítíte se dobře?“

„Jako nikdy předtím.“

„Fajn. Tohle je dobrý podnik a většinou i dobrá práce. Tak vítejte na palubě.“ Loudal se za Stellou, která už seděla za počítačem a na monitoru měla příslušný formulář.

„Tenhle za vás vyplním, abyste ušetřil čas. Jinak je jich na stole celý štos, v tom šanonu. Stačí si jeden vzít, vyplnit, podepsat nebo signovat a nechat tady.“

„Hm hm.“ Rozhlédl se po místnosti. Psací stůl byl uklizený. Na zemi ani na židlích neležely knihy nebo krabice.

Nic moc, pomyslel si, měl rád bývalý pracovní chaos.

„Kde jsou všechny ty věci?“

„Tam, kam patří. Ta dlažba byla typ A-23, 45 centimetrů?“

„Pětačtyřicet centimetrů.“ Zvedl zarámovanou fotografii z jejího stolu a prohlédl si její syny se psem. „Hezké.“

„Ano. A je určená pro osobní účely, nebo pro zakázku?“

„Zrzko, vy se nikdy neuvolníte?“

„Ne. To my Yankeeové nikdy neděláme.“

Přejel si jazykem přes zuby. „Hm hm.“

„Už mám po krk toho, jak mi říkáte Yankee, jako by šlo o nemoc nebo jiný živočišný druh. Polovina zákazníků si mě tady prohlíží, jako bych přišla z jiné planety a rozhodně ne v míru. Pak musím vysvětlovat, že jsem se tady narodila, a odpovídat na spousty otázek, jako proč jsem odešla, proč jsem se vrátila, kdo jsou mí rodiče, bože, a to všechno, než se vůbec dostaneme k nějakému obchodování. Jsem z Michiganu, ne z Měsíce, a občanská válka přece dávno skončila.“

No jo, oči jako modré zvonky. „Asi myslíš nějakou jinou válku, zlato. A zdá se, že se dokážeš uvolnit, když se pořádně našteješ.“

„Neříkej mi ‚zlato‘, zvlášť tím svým rozvláchným jižanským přízvukem.“

„Víš, Zrzko, takhle se mi líbíš mnohem víc.“

„Sklapni, kruci. Co ta dlažba? Osobní, nebo firemní použití?“

„To záleží, jak se na to díváš.“ Protože stůl byl uklizený, usadil se na jeho rohu. „Je pro známou. Slíbil jsem jí chodník – ve svém volnu a zadarmo. A taky, že obstarám materiál a přinesu účet.“

„Takže to napíšeme jako osobní použití a uplatníme tvoji zaměstnaneckou slevu.“ Začala tukat do klávesnice. „Kolik toho je?“

„Dvaadvacet dlaždic.“

Znovu cosi vyťukala a pak mu ukázala cenu dlaždice před a po slevě.

Přece jen to na něho udělalo dojem, a tak klepl na monitor. „Máš tam zavřeného matematického skřítku?“

„To je jeden z divů jednadvacátého století. Rozhodně rychlejší než počítání na prstech.“

„Nevím. Já mám docela rychlé prsty.“ Ťukal si jimi do stehna a upřeně na ni hleděl. „Potřeboval bych tři bílé borovice.“

„Pro tu samou *známou*?“

„Ne.“ Krátce, pokřiveně se zazubil. Jestli si chtěla výraz „známá“ vykládat jako „milénka“, neviděl důvod vysvětlovat, že jde o paní Kingsleyovou, jeho učitelku ze střední školy. „Ty jsou pro klienta. Rolanda Guppyho. Nejspíš už ho budeš mít někde v těch svých rozsáhlých a záhadných záznamech. Loni na podzim jsme pro něj něco dělali.“

Protože na stolku u stěny stál napůl plný kávovar, vstal, vzal si hrnek a nalil si kávu.

„Posluž si,“ ucedila Stella.

„Díky. Už tehdy jsem mu doporučil bílé borovice jako větrolam, ale on dlouho váhal a rozhodl se pro ně až teď. Včera mi volal. Slíbil jsem mu, že je přivezu a zasadím.“

„Na to budeme potřebovat nový formulář.“

Ochutnal kávu. Nebyla nejhorší. „Jestli jsem si to nemyslel.“

„Pro osobní použití chceš jen tu dlažbu?“

„Asi jo. Zatím.“

Zmáčkla tlačítko Tisk a pak našla jiný formulář. „Takže tři bílé borovice. Jak velké?“

„Máme tam pěkné dva a půl metrové.“

„S kořenovým balem a v pytlech?“

„Jo.“

Tuk, tük, tük a bylo to, všiml si s obdivem. Že měla ale krásné prsty. Dlouhé, štíhlé, natřené lesklým, jemně růžovým lakem.

Nenosila prsteny.

„Ještě něco?“

Plácal se po kapsách, až vytáhl útržek papíru. „Tohle je cena, kterou jsem s ním za práci domluvil.“

Přičetla sumu a pak vytiskla tři formuláře. Logan zatím popíjel kávu. „Podepiš nebo parafuj,“ řekla. „Jedna kopie je pro moje záznamy, druhá pro tvoje a třetí pro klienta.“

„Teda.“

Když se chopil pera, Stella ho zarazila mávnutím ruky. „Počkat, půjč mi ten nůž. Chtěls to přece podepsat vlastní krví, ne?“

„Hezký.“ Trhl hlavou ke dveřím. „Ale ona taky.“

„Hayley? Jo, to je. Ale pro tebe až moc mladá.“

„Neřekl bych že až moc, ale dávám přednost ženám trochu víc...“ Zarazil se a znovu se usmál. „Zůstanu u toho trochu víc, abych to neodskákal.“

„Moudré.“

„Kluci to snad mají ve škole těžké?“

„Prosím?“

„Jen uvažuju, cos říkala o těch Yankee.“

„Á, trochu ano, ale většině dětí přijde zajímavé, že bydleli na severu u jednoho z Velkých jezer. Oba jejich učitelé vytáhli mapu, aby ukázali, odkud přesně jsou.“

Její tvář při řeči zjemněla. „Díky za optání.“

„Mám tvoje děti rád.“

Podepsal formuláře a pobavilo ho, jak zasténala – doslova zasténala – když je nedbale složil a nacpal do kapsy.

„Nemůžeš to příště udělat, až vyjdeš z mé kanceláře? Ublížeš mi tím.“

„Klidně.“ Možná to způsobil jiný tón, kterým rozhovor končili, nebo snad to, jak zjihla, když mluvila o dětech. Později se musel ptát, co ho to popadlo, ale teď reagoval instinktivně. „Už jsi byla v Gracelandu?“

„Ne. Nejsem zas takový fanoušek Elvise.“

„Ššt!“ Vytřeštil oči a ohlédl se ke dveřím. „Tohle tady nemůžeš nahlas říkat. Za to ti hrozí pokuta, vězení, a když si porota usmyslí, třeba i kamenování.“

„V příručce o Memphisu nic takového nepsali.“

„Musíš číst mezi řádky. Tak to tě tam vezmu. Který den máš volno?“

„Já... To záleží... Ty mě chceš vzít do Gracelandu?“

„Bez téhle návštěvy se tady nemůžeš usadit. Vyber si den, já už se přizpůsobím.“

„Abych to správně pochopila – ty mě jako zveš na rande?“

„Takhle bych to nebral. Myslím spíš něco jako výlet s kolegyní.“ Postavil prázdný hrnek na stůl. „Promysli to a dej mi vědět.“

Měla příliš práce, aby na to myslela. Nemohla se jen tak sebrat a vyrazit do Gracelandu. A kdyby ano a opravdu se jí tam chtělo, nenapadlo by jí jet tam s Loganem.

To, že obdivovala jeho práci – a musela přiznat, že i vzhled – neznamenal, že se jí líbil. Ani že chce vzácný volný čas trávit v jeho společnosti.

Ale nedokázala na to zapomenout a lámala si hlavu, proč ji vlastně pozval. Možná to byl nějaký trik, podivný zasvěcovací obřad pro Yankee. Vezme ji do Gracelandu, zapomene ji uprostřed hromady Elvisových věcí a bude čekat, jestli najde cestu ven.

Anebo je to třeba zvláštní loganovský nápad, že randěním s ní snáz obejde nový organizační systém, než by se musel dohadovat.

Až na to, že to jako rande nevypadalo. Spíš jako přátelské pozvání nebo náhlý impulz. A vyptával se na děti. Nebyl rychlejší způsob jak překonat její zlost a obranu než upřímný zájem o kluky.

A pokud se jen snažil být přátelský, zdálo se zdvořilé a rozumné oplatit mu to.

Co si vlastně lidi berou do Gracelandu na sebe?

Ne že by opravdu chtěla jet. Asi nepojede. Ale bylo rozumnější se připravit. Jen pro případ.

Stella nad tím dumala ve skleníku číslo tři, zatímco dohlížela na Hayley, zalévající namnožené letničky.

„Bylas někdy v Gracelandu?“

„Samozřejmě. Tohle jsou netýkavky, že?“

Stella se podívala na plato. „Jo. Odrůda Busy Lizzies. Jdou nám skvěle.“

„A tohle jsou taky netýkavky, ale Nová Guinea, že?“

„Přesně tak. Učíš se rychle.“

„Poznám je, protože jsem je už jednou sázela. Jo a v Gracelandu jsem byla s kamarády už na vysoké. Je to super. Koupila jsem si Elvisovu záložku do knihy. Kampak se asi poděla? Elvis je odvozenina od Elvin, což znamená přítel elfů. Není to zvláštní?“

„Zvláštní je, že takové věci znáš.“

„Jen jedna z těch informací, co si člověk náhodou zapamatuje.“

„Fajn, tak co se tam nosí?“

„Hmm?“ Hayley se snažila určit další sazeničky podle lístků, aniž by se podívala na jmenovku. „To je asi fuk. Lidi tam jezdí v čemkoli. V džínách a tak.“

„Takže běžné oblečení.“

„Jo. Mám ráda tu vůni tady. Vlhkou a zemitou.“

„Tak to sis vybrala správnou kariéru.“

„A mohla by z toho být kariéra, že?“ Ty jasné modré oči se zahleděly na Stellu. „Něco, v čem bych mohla být dobrá. Vždycky jsem si představovala, že si jednou otevřu vlastní podnik. Myslela jsem na knihkupectví. Ale tohle je skoro stejné.“

„Jak to?“

„No, taky tady máme novinky a klasiku a různé žánry, když se nad tím zamyslíš. Letničky, dvouletky, trvalky, keře, stromy a traviny. Vodní a stínomilné rostliny. To je podobné.“

„Vlastně máš pravdu. Takhle jsem na to nikdy nepomyslela.“

Hayley povzbuzeně procházela mezi stoly. „Učíme se a bádáme stejně jako mezi knihami. A taky se snažíme pomoci lidem najít, co by pro ně bylo nejlepší, co by jim přineslo radost nebo aspoň uspokojení. Zasadit květinu je jako otevřít knihu, v obou případech něco začíná. Zahrada se podobá knihovně. Mohlo by mi to jít dobře.“

„O tom nepochybuju.“

Viděla, že se na ni Stella usmívá. „A když mi to půjde, nebude to už jen práce. Nic proti práci, ale jde mi o víc než dostat na konci týdne výplatní šek. Nejde mi jen o peníze, i když ty jsou samozřejmě potřeba.“

„Já vím, co myslíš. Chceš to, co tady má Roz. Svoje místo a uspokojení, že jsi součástí toho všeho. Kořeny,“ dodala Stella a dotkla se lístků sazenice, „a květ. Rozumím tomu, protože to chci taky.“

„Ale ty to máš. Jsi tak chytrá a jdeš za svým cílem. Máš dvě nádherné děti a... a postavení. Už jsi hodně udělala, abys získala tohle místo a pozici, kdežto já mám pocit, že teprve začínám.“

„A nemůžeš se dočkat, až to přijde, stejně jako já v tvém věku.“ Hayley se pobaveně usmála. „Jasně, protože už jsi stará a zvetšlá.“

Stella si se smíchem odhrnula vlasy z tváře. „Jsem o deset let starší než ty. Za deset let se hodně stane a hodně se toho změní,

včetně tebe. A já svým způsobem taky znova začínám, jenže deset let po tobě. Přesazuju sebe a své dvě drahé ratolesti.“

„Máš někdy strach?“

„Pořád.“ Položila Hayley dlaň na břicho. „To už patří k věci.“

„Je fajn, že si s tebou můžu promluvit. Tys sice byla vdaná, když jsi tímhle procházela, ale máš – vlastně ty i Roz – máte zkušenosti svobodných matek. Pomáhá mi, že o tom hodně víte. Je dobré mít vedle sebe jiné ženy, které se vyznají v důležitých věcech.“

Hayley měla zalito, a tak zašla vypnout vodu. „Tak co?“ zeptala se pak. „Pojedeš do Gracelandu?“

„Ještě nevím. Možná.“

Když svým chlapům přidělil práci – sázení borovic a úpravu terénu u Guppyho, pustil se do dláždění chodníku u své staré učitelky. Měl rád víc rozdělaných věcí najednou.

Kdyby se zabýval vždy jen jednou zakázkou a postupoval rychle od začátku do konce, přišel by o možnost náhlé inspirace. Nic neměl raději než to náhlé vnuknutí, kdy ho napadlo něco dobrého, co by mohl vlastníma rukama vytvořit.

Bud' vylepšil něco starého nebo vymyslel nový prvek a spolu s tím, co bylo, vytvořil něco docela nového.

Vyrostl s úctou k půdě a k rozmarům přírody, jenže hlavně z farmářského pohledu. Když člověk žije odmalička na farmě, pracuje a bojuje s přírodou, pochopí, co půda znamená. Nebo může znamenat.

Jeho otec půdu miloval, ale jinak než Logan. Poskytovala rodině obživu, stála ho hodně dřiny a nakonec přinesla slušný zisk, když se otec rozhodl farmu prodat.

Loganovi se po farmě nestýskalo. Chtěl víc než jen slušnou úrodu a starost o ceny na trhu. Přesto toužil a potřeboval pracovat s půdou.

Možná mu uniklo něco z jejího kouzla, když se odstěhoval na sever, kde bylo příliš budov, betonu a omezení. Nedokázal se přizpůsobit tamějšímu podnebí a kultuře, stejně jako jeho žena Rae neuměla žít na jihu.

Nefungovalo to. I když se oba snažili přizpůsobit, jejich vztah prostě vyvanul.

A tak se vrátil domů a nakonec, po Rozině nabídce, našel svoje místo – z osobního, profesionálního i tvůrčího pohledu. Byl spokojený.

Natáhl provázky a chopil se rýče.

A zase jednou zaryl jeho čepel do země.

Co ho to kruci napadlo? Proč tu ženskou pozval na výlet? Mohl tomu říkat, jak chtěl, ale když chlap pozve ženu na schůzku, je to sakra rande.

Neměl přece v úmyslu chodit s upjatou Stellou Rothchildovou. Nebyla jeho typ.

Tak dobře, byla. Začal rýt půdu mezi nataženými provázky, aby ji zarovnal a mohl položit plachtový podklad. Ve skutečnosti neexistovala žena, která by nebyla jeho typ.

Měl je rád jako takové. Mladé i starší, venkovské holky i kočky z města. Intelektuálky i trdla. Ženy ho prostě přitahovaly v každém směru.

Vždyť si přece jednu vzal, nebo ne? A třebaže to nevyšlo, člověk vždycky v životě chybuje.

Možná ho ještě nepřitahovala žena typu ‚bude po mém, nebo mazej‘, ale vždycky je něco poprvé. Měl nové věci rád. Když je něco podruhé a pak potřetí, může to chlapa otrávit.

Ale jeho Stella přece nepřitahovala.

Do háje, tak jo. Přitahovala. Mírně. Vypadala hezky a měla pěknou postavu. A pak ty vlasy. Ty ho vážně dostaly. Toužil se jich dotknout, aby zjistil, jestli jsou tak sexy i na omak.

Ale to ještě neznamenalo, že s ní chtěl chodit. Už tak bylo dost těžké jednat s ní pracovně. Ta ženská měla na všechno nějaké pravidlo, systém nebo zatracený formulář.

Nejspíš se tak projevovala i v posteli. Možná měla vypracovaný seznam zásad, příkazů a zákazů a u nich zformulované životní poslání.

Potřebovala víc spontánnosti a ubrat na spořádanosti. Ne že by jí to chtěl poskytnout on.

Prostě to ráno jí to moc slušelo a její vlasy krásně voněly. A k tomu se tak sexy usmívala, že ani nevěděl jak a slyšel se, že ji zve do Gracelandu.

Není se čeho bát, uklidňoval se. Ona stejně nepojede. Nebyla z těch, které něco takového dělaly jen tak pro zábavu. Ta určitě nedělala jen tak pro zábavu nic.

Oba nejspíš zapomenou, že to vůbec navrhl.

Protože to považovala za důležité, aspoň po dobu prvních šesti měsíců, trvala Stella na tom, aby jednou týdně mohla Roz podat zprávu o výsledcích.

Raději by pro tu schůzku volila vždy stejný čas a místo, ale bylo příliš těžké Roz najít.

Jednou ji odchytila v množárně a jednou na poli. Tentokrát ji zastihla v jejím obývacím pokoji, kde nemohla nikam uniknout.

„Chci podat týdenní hlášení.“

„Aha, tak dobře.“ Roz odložila knihu o hybridizaci silnou jako kolejnice a nasadila si čtecí brýle bez obrouček. „Čas letí. Země se ohřívá.“

„Já vím. Každou chvíli rozkvetou narcisy. O tolik dřív, než jsem byla zvyklá. Prodáváme spousty cibulek. Doma na severu jsme jich nejvíc vyprodali koncem léta a začátkem podzimu.“

„Nestýská se ti?“

„Jen občas a čím dál tím méně. Ale nemůžu říct, že bych teď v únoru chtěla být radši v Michiganu. Včera tam měli deset centimetrů sněhu a já tady pozoruju, jak rostou narcisy.“

Roz se zaklonila v křesle a zkřížila nohy v silných ponožkách. „A co máš za problém?“

„Takže konec iluzím, že umím skrýt emoce za vyrovnaným výrazem. Vlastně nejde o problém. Jen jsem zas jednou povinně volala matce a ještě se z toho zotavuju.“

„Aha.“

Takovou neurčitou odpověď si Stella mohla vyložit jako absolutní nezájem, nebo naopak pobídku, aby se svěřila. Protože přetékala emocemi, rozhodla se pro druhou možnost.

„Celou čtvrt hodinu, co mi ve svém nabitém programu vyhradila, jsem poslouchala zprávy o jejím novém klukovi. Ona mužům, se kterými chodí, opravdu říká můj kluk. Je jí padesát osm a před dvěma měsíci se po čtvrté rozvedla. Pokud si nestěžuje, že Rocky – fakt se jmenuje Rocky – není dost pozorný a nechce ji vzít na zimní dovolenou na Bahamy, začne mluvit o svém příštím chemickém peelingu nebo fňukat, jak bolela poslední botoxová injekce. Na kluky se nikdy nezeptá a jediný komentář, který měla k tomu, že žiju a pracuju tady na jihu, byl, jestli už nemám dost toho pitomce a jeho slepice – jinak totiž o otci a Jolene nemluví.“

Stella se vypovídala a promnula si rukou tvář. „Krucinál.“

„To je hodně stížností, urážek a jednu na jednu čtvrt hodinu. Ta dáma má asi talent.“

Stelle trvalo minutku, než složila ruce do klína a zadívala se Roz do tváře. Pak zaklonila hlavu a rozesmála se.

„No jo, na to má opravdu talent. Díky.“

„Rádo se stalo. Moje maminka zas strávila většinu času – tedy toho, co jsme spolu prožily – stížnostmi na svoje zdraví. Ne že bych si chtěla stěžovat, dodávala vždycky. Mohla si to nechat vytesat na náhrobní kámen. ‚Ne že bych si chtěla stěžovat‘.“

„Moje matka by tam mohla mít ‚Snad toho nechci tak moc‘.“

„Tak vidíš. Ovlivnila mě tím natolik, že jsem šla úplně opačným směrem. Nejspíš bych nefňukala, ani kdyby mi někdo uřízl ruku.“

„Bože, mám dojem, že se chovám podobně. Nad tím se zamyslím později. Takže k práci. Vyprodali jsme ozdobné květináče se smíšenými cibulovinami. Nevím, jestli ještě nakoupit další na konec jarní sezóny.“

„Možná jen pár. Lidi si je rádi kupují jako dárky na Velikonoce a tak.“

„Dobře. Co kdybych ukázala Hayley, jak se to dělá. Já vím, že jsi je většinou připravovala sama, ale...“

„Ale ne, to je přesně práce pro ni. Sledovala jsem ji.“ Stella se podívala, a tak Roz naklonila hlavu ke straně. „Nechci, aby bylo znát, že všechno sleduju, ale většinou to dělám. Vím přesně, co se ve firmě děje, Stello, i když mi sem tam unikne nějaký detail.“

„A na to jsem tady já, takže je to v pořádku.“

„Přesně tak. Hayley jsem dala zpočátku na starost tobě. Pracuje dobře?“

„Víc než to. Člověk jí nic nemusí vysvětlovat dvakrát, a když tvrdila, že se rychle učí, nelhala. Ona přímo žíznila po informacích.“

„A tady tu žízeň jen tak neukojí.“

„Je přátelská k zákazníkům a nikdy je nehoní. A taky nemá problém říct, že něco neví, ale že to zjistí. Právě teď si venku prohlíží tvoje keře a záhony. Chce vědět, co prodává.“

Stella během řeči přistoupila k oknu a vyhlédla ven. Už se stmívalo, ale Hayley se tam procházela se psem a studovala trvalky. „V jejím věku jsem plánovala svatbu. Zdá se mi to jako před sto lety.“

„Já jsem v jejím věku vychovávala dvě batolata a čekala Masona. Ale to už je *opravdu* sto let. Ale jako by to bylo včera.“

„Zase odbočuju od své zprávy, ale už jsi přemýšlela, co uděláš v květnu?“

„To je naše hlavní sezóna v plném proudu a zákazníci chtějí něčím oživit letní zahradu. Ve školce se prodává...“

„Ne, myslela jsem na Hayley. A na dítě.“

„Aha. No, to ještě musíme promyslet, ale pokud se rozhodne zůstat, budeme jí muset najít sedavou práci.“

„Taky bude potřebovat hlídání, až se zase bude chtít vrátit do práce. Když mluvíme o těch školkách...“

„Hm, to dost předbíháš.“

„Čas letí, jak jsi říkala.“

„Něco vymyslíme.“

Roz také ze zvědavosti vstala a přistoupila k oknu. Postavila se vedle Stelly a zadívala se ven.

Byl to hezký pohled, pomyslela si, sledovat mladou ženu v očekávání, jak brouzdá zimní zahradou.

Kdysi také byla mladou ženou, která snila při západech slunce a s jarem očekávala nový život.

Čas nejenom letěl, napadlo Roz. On se doslova vypařoval.

„Teď vypadá šťastně a jistá tím, co chce dělat. Ale možná, že až se dítě narodí, změní názor na to, že do věci nezasvětí otce.“ Roz pozorovala Hayley, která si položila dlaň na břicho a zadívala se, jak

slunce klesá za stromy a utápí se v řece za nimi. „Jakmile skutečně držiš miminko v náruči a víš, že ho máš vychovávat docela sama, dolehne na tebe realita. Uvidíme, co bude, až to přijde.“

„Máš pravdu. A ještě ji neznáme tak dobře, abychom věděly, co je pro ni nejlepší. Když mluvíme o dětech, je čas poslat ty moje do vany. Nechám ti tady tu zprávu.“

„Dobře. Podívám se na ni. A chtěla jsem ti říct, Stello, že jsem s tvou prací spokojená. S tou, která je vidět ve styku se zákazníky, i s tou, která není, v řízení firmy a kanceláře. Blíží se jaro a já se poprvé za mnoho let necítím vynervovaná a přepracovaná. Přepracovanost mi sice zas tak nevadila, ale bez ní je to taky fajn.“

„I když pořád otravuju s detaily?“

„I tak. Poslední dobou jsem neslyšela žádné stížnosti na Logana. A od něho taky nic. Mám růžové brýle, nebo jste opravdu našli společnou řeč?“

„Ještě to trochu vážne a nejspíš se nějaké problémy zase objeví, ale není to nic hrozného. Ve skutečnosti udělal přátelské gesto a pozval mě do Gracelandu.“

„Vážně?“ Roz sraštila obočí. „Logan?“

„Je to u něho tak neobvyklé?“

„Na to nedokážu odpovědět, jen že zatím nikoho z práce na rande nepozval.“

„Tohle není rande, ale výlet.“

Roz se se zájmem zase posadila. Člověk nikdy neví, co se od mladší ženy může dovědět. „A jaký je v tom rozdíl?“

„Hm, rande je večere a kino s možným romantickým podtextem. Vycházka s dětmi do zoo je výlet.“

Roz si opřela záda a natáhla nohy. „Život se pořád mění, co? Přesto mám dojem, že když spolu muž a žena jedou na výlet, je to rande.“

„Taky bych to tak viděla.“ Protože to vypadalo na prima konverzaci, Stella se posadila na opředlo protějšího křesla. „Přesně to mě na začátku napadlo. Ale od něho to vážně vypadalo jako přátelské gesto a výraz ‚výlet‘ použil on. Nabídl mi olivovou ratolest, a když ji přijmu, možná najdeme společnou řeč nebo rytmus nebo co vlastně potřebujeme pro dobrý pracovní vztah.“

„Takže jestli to dobře chápu, jedeš s Loganem do Gracelandu kvůli firmě.“

„Tak trochu.“

„A ne proto, že je to přitažlivý, silný a vysloveně sexy svobodný chlap.“

„Ne, to je jen přilepšení.“ Počkala, až se Roz přestane smát. „A na tohle území se vůbec nechci vydat. Randění je minové pole.“

„To mi povídej. V téhle válečné zóně jsem strávila víc roků než ty.“

„Mně se muži líbí.“ Sáhla dozadu a povytáhla si gumičku s culíkem o něco výš. „Mám ráda jejich společnost. Ale rande přináší stres a komplikace.“

„Stres a komplikace jsou určitě lepší než naprostá nuda, což jsem taky zažila mnohokrát.“

„Komplikace, stres nebo nuda, výraz ‚výlet‘ se mi rozhodně zamlouvá víc. Já vím, že jste s Loganem přátelé, tak bych se chtěla zeptat, jestli nedělám chybu nebo nebudu budit falešný dojem, když s ním pojedu. Nepřekročím hranici, jaká má být mezi kolegy?“

„To je ale spousta stresu a komplikací, o kterých přemýšlíš kvůli jednomu výletu.“

„Já vím, jsem hrozná.“ Stella zavrtěla hlavou a vstala. „Radši půjdu koupat děti. A zítra nechám Hayley vyrábět květináče s cibulovinami.“

„Prima. Stello? A pojedeš tedy na ten výlet?“

Stella se zastavila na prahu. „Možná. Ještě se na to vyspím.“

8

Zdalo se jí o květinách. O kouzelné zahradě plné nově rozvitých květů. Byla dokonalá, úhledná a spořádaná, s přesně vyměřenými záhonky i plochou trávniku.

Jedna barva střídala druhou, bílá růžovou, žlutá stříbřitě zelenou a všechny pastelové odstíny se skvěly s jemnou elegancí ve zlatých paprscích slunce.

Jejich vůně konejšila a přitahovala hejna neklidných motýlů a sem tam osamělého, zářivého kolibříka. Žádný plevel nehyzdil bezchybnost, každý květ byl dokonale plný a rozvitý a tisíce pupat ještě čekaly na svou chvíli.

Tohle dokázala. Obcházela záhon s pocitem hrdosti a uspokojení. Kypřila a hnojila půdu, plánovala, vybírala a vysadila každou rostlinu na správné místo. Zahrada přesně odpovídala její představě a připomínala fotografii.

Plánování, sama práce a tvorba jí zabraly celé roky. Ale teď jí všechno, co chtěla vytvořit, leželo přímo u nohou.

Jenže když se na své dílo dívala, přímo před očima jí začal vyrůstat nový, špičatý stonek. Utlačoval ostatní a narušoval harmonii. Nemá tady co dělat, pomyslela si spíš našťavaně než překvapeně, když dál vyrážel ze země, rostl a rozvíjel lístky.

Jiřina? Žádné jiřiny tady přece nevysadila. Ty patřily dozadu. V zadní části záhonu vysázela trojici růžových jiřin přesně třicet centimetrů od sebe.

Zmateně naklonila hlavu ke straně a sledovala, jak stonek zesílil a na jeho vrcholu se vytvořila výrazná, zdravá poupata. Fascinující. Nečekané a fascinující.

Chtěla se usmát, ale zaslechla – nebo ucítila? – šepot jako vánek na kůži, jako tichý hlas v mysli.

Nesmí tady být. Je to špatné. Musí se odstranit. Bude zabírat stále víc místa, až nezbude nic.

Zachvěla se. Vzduch kolem náhle ochladí, byl ostře vlhký a zlaté slunce zakrývaly šedé mraky.

Pocítila jakousi hrůzu v útrokách.

Nenech ji růst. Vysaje život ze všeho, cos vytvořila.

Pravda. Jistěže to byla pravda. Květina neměla právo tady růst, utlačovat jiné a narušovat pořádek.

Musí ji vykopat a najít pro ni nové místo. Přeargumentovat všechno, když už myslela, že je u konce. A podívejme se, řekla si, když se poupata nalila a začala rozvíjet tmavě modré okvětní plátky. Má docela nesprávnou barvu. Příliš výraznou, ostrou a jasnou.

Byla krásná, to se nedalo popřít. Ještě nikdy tak krásný druh neviděla. Působila silně a životaschopně. Už dosahovala výšky člověka a měla květy velké jako talíře.

Lže. Jenom lže.

Ten šepot, zuřivý ženský šepot se znovu vplížil do jejího ospalého mozku. Trochu zasténala a neklidně se pohnula ve své studené posteli.

Zab ji! Zab! Rychle, než bude pozdě.

Ne, nemůže zabít něco tak krásného, živého a silného. Ale taky ji nemohla nechat na nesprávném místě, aby rušila symetrii záhonu.

Tolik práce, příprav a plánování, a teď tohle. Musí založit nový záhon a květinu přesadit. S povzdechem se prsty dotkla těch výrazných modrých lístků. Bude to moc práce, napadlo ji, ale...

„Mami.“

„Není hezká?“ zašeptala. „Tak *modrá*.“

„Mami, vzbud' se.“

„Co?“ Probudila se a zahnila sen, protože v posteli vedle ní klečel Luke.

Bože, proč je v pokoji taková zima?

„Lukeu,“ instinktivně ho přikryla svou dekou, „co se děje?“

„Je mi divně od žaludku.“

„Ó.“ Posadila se a automaticky mu sáhla na čelo, jestli nemá teplotu. Bylo jen trochu teplejší. „Bolí to?“

Zavrtěl hlavou. Viděla, že se mu lesknou oči, protože měl na krajíčku. „Je mi špatně. Můžu spát u tebe?“

„Tak dobře.“ Odhrnula pokrývku. „Lehni si a zůstaň přikrytý. Nechápu, proč je tady taková zima. Změřím ti teplotu, jen pro případ.“ Vtiskla mu polibek na čelo, zatímco se ukládal na její polštář. Určitě je trochu teplejší.

Rozsvítila noční lampičku a vstala, aby v koupelně našla teploměr.

„Zkusíme, jestli je ti vidět do hlavy.“ Pohládila ho po vlasech a přiložila mu teploměr na ucho. „Bylo ti špatně, už když jsi šel spát?“

„Ne-e, bylo...“ Jeho tělo ztuhlo v křeči a pak slabě zasténal.

Poznala, že bude zvracet, rychle ho popadla a nesla do koupelny. Stihli to jen tak tak. Stella ho pak hladila a uklidňovala, zatímco dával.

Nakonec k ní obrátil bledou tvář. „Já jsem se pozvracel.“

„Já vím, zlato, je mi to líto. Za chvíli ti bude líp.“

Dala mu napít trochu vody a ochladila mu tvář mokrou žínkou. Pak ho zanesla zpět do postele. Divné, napadlo ji, v pokoji už bylo příjemně teplo.

„Už je mi líp.“

„To je dobře.“ I tak mu vzala teploměr – 37,4, to není tak zlé – a přinesla k posteli kbelík. „Bolí tě něco?“

„Ne, ale nemám rád zvracení. Mám pak v puse divnou chuť. A viklá se mi další zub. Mám strach, že až budu zase zvracet, vylítne a nebudu si ho moct dát pod polštář.“

„Nemusíš se bát. Ten počká, aby mohl přijít pod polštář jako ten první. Zajdu ti dolů pro trochu zázvorového piva. Hned jsem zpátky, dobře?“

„Dobře.“

„Kdybys chtěl zase zvracet, zkus se trefit sem.“ Postavila kbelík vedle něho na postel. „Vydrž.“

Spěchala v noční košili z ložnice. Jedna z nevýhod velkého domu byla, že se kuchyň nacházela kilometr daleko.

Raději si nahoru do dětského pokoje koupí malou ledničku, jakou měla kdysi na studentské koleji.

Luke má jen mírnou teplotu, uvažovala cestou, zítra mu nejspíš bude lépe. Kdyby ne, zavolá doktora.

Našla zázvorové pivo, nalila ho do štíhlé sklenice s ledem, popadla ještě láhev vody a spěchala nahoru.

„Dostanu zázvorové pivo,“ slyšela Lukea, když se blížila k jejich dveřím, „protože mi bylo špatně. Můžu se napít, i když už mi je líp. Dám ti taky, jestli chceš.“

„Díky, zlato, ale já...“ Otevřela dveře a viděla, že Luke sedí opřený do polštářů, obrácený směrem od ní. V ložnici byla zase taková zima, že jí šla pára od pusy.

„Odešla,“ řekl Luke.

Něco horšího než mráz jí přeběhlo po páteři. „Kdo odešel?“

„Ta paní.“ Jeho ospalé oči se rozjasnily, když spatřil sklenici piva. „Zůstala se mnou, protože jsi šla dolů.“

„Jaká paní, Lukeu? Roz? Nebo Hayley?“

„Né. Ta paní, co nám chodí zpívat. Je hezká. Můžu to vypít všechno?“

„Jen trochu.“ Podala mu pivo roztřesenou rukou. „Kdes ji viděl?“

„Přímo tady.“ Ukázal na postel, pak uchopil sklenici oběma rukama a pil. „Chutná to dobře.“

„Už jsi ji viděl někdy předtím?“

„Hm. Občas se vzbudím a ona je tady a zpívá tu písničku dilly dilly.“

Levandule modrá, dilly dilly. Levandule zelená. To je ta písnička, kterou slyšela, uvědomila si ochromená strachem. Tu si pak sama začala zpívat.

„A co ti...“ Ne, nevyděš ho, varovala se v duchu. „Jak vypadala?“

„Hezky. Měla žluté vlasy. Myslím, že je anděl. Pamatuješ na vyprávění o strážném andělovi?“

„Strážný anděl.“

„Jenom nemá křídla. Gavin říká, že je to možná čarodějka, ale hodná, jako v *Harry Potterovi*.“

Stelle docela vyschlo v krku. „Gavin ji viděl taky?“

„Jo, když přišla zpívat.“ Podal jí sklenici a promnul si oči. „Už mi není špatně, chce se mi jen spát. Můžu i tak zůstat u tebe?“

„Jasně.“ Ale než si k němu lehla, ještě rozsvítila světlo v koupelně.

Nahlédla ke Gavinovi a odolávala touze popadnout ho a zanést také k sobě.

Nechala spojovací dveře dokořán otevřené a vrátila se.

Zhasla lampičku a vklouzla do postele k Lukeovi.

Přivinula ho k sobě a pevně držela, zatímco usínal.

Nazítří ráno mu bylo dobře. Vesele a čile vyprávěl u snídaně Davidovi, že v noci zvracel a směl pít zázvorové pivo.

Uvažovala, že ho jeden den nepošle do školy, ale teplotu neměl a podle chuti k jídlu se dalo soudit, že problémy se zažíváním také ne.

„Následky to na něm nezanechalo,“ ozval se David, když si kluci běželi do patra pro učebnice. „Zato ty vypadáš zničeně.“ Nalil jí ještě jeden šálek kávy.

„Taky že jo a nejen proto, že Lukeovi bylo špatně. Když se vyzvracel, usnul jako miminko. Ale než usnul, řekl mi něco, co mě skoro celou noc udrželo vzhůru.“

David se loktem opřel o kuchyňský ostrůvek a naklonil se kupředu. „Svěř se tatínkovi.“

„Řekl mi...“ Ohlédla se a špičovala uši, jestli se kluci nevracejí. „Že mu v noci chodí do ložnice zpívat dáma se světlými vlasy.“

„Aha.“ Vzal si utěrku a začal otírat pracovní desku.

„Neříkej aha s tím svým hloupým úsměvem.“

„Hele, to není hloupý, ale pobavený úsměv.“

„Davide.“

„Stello,“ napodobil její přísný výraz. „Roz ti přece řekla, že tu máme ducha, nebo ne?“

„Zmínila se o tom. Ale má to jeden háček, žádní duchové totiž nejsou.“

„Takže co? Přijde ti snesitelnější, že se do domu každý večer vloupe nějaká blondýna, zajde ke klukům do pokoje a začne prozpěvovat?“

„Já nevím, co se děje. Taky jsem slyšela někoho zpívat a cítila jsem...“ Neklid, dodala v duchu a otočila si na zápěstí páskem hodinek. „To je fuk. Představa domácího ducha je prostě směšná. Ale něco se u kluků děje.“

„Bál se jí snad?“

„Ne. A já jsem si ten zpěv asi vymyslela. A Luke? Tomu je šest, může si představovat, co chce.“

„Zeptala ses na to Gavina?“

„Ne. Luke říkal, že ji taky viděl, ale...“

„Já taky.“

„Ale prosím tě.“

David vyždímal přebytečnou vodu z utěrky a odložil ji na okraj dřezu, aby uschla. „Jako dítě, když jsem tady občas přespával. Nejdřív mě vyděsila, ale ona sem prostě nějak patří. Zeptej se Harpera. Ten ji viděl mockrát.“

„Fajn. A kdo má ten potencionální duch jako být?“ Mávla rukou, protože slyšela dusot nohou na schodech. „Někdy jindy.“

Snažila se věc vytlačit z mysli a chvílemi, když bylo hodně práce, se jí to dařilo. Ale pak se jí ta myšlenka opět vplížila do mysli jako ona strašidelná ukolébavka.

Kolem poledního nechala Hayley osazovat květináče cibulovinami a Ruby za pultem, vzala magnetickou tabulku a zamířila do množírny.

Dva zdroje jsou vždycky lepší, říkala si.

Dnes tam vyhrával Rachmaninov. Nebo snad Mozart? V každém případě hodně vášnivých smyčců a fléten. Prošla kolem pultů, náradí, zeminy, hnojiv a zakořeňovacích prostředků.

Harpera našla na samém konci místnosti u stolu s kupou dvanácticentimetrových květináčů a tácem kořenícího přípravku. Všimla si také kolíčků, gumiček, lýka a sklenice denaturovaného lihu.

„Jakým způsobem očkuješ vánoční kaktus?“

Pokračoval v práci. Nožem odřízl výhonek z odnože. Měl krásné ruce. „Takže vrcholovým řízkiem. Zajímavé, ale u tohoto druhu asi nejlepší, protože má ploché stonky. To vyrábíš standard, nebo hybrid?“

Přiložil řízek na žilní uzel nové rostliny a stále neodpovídal.

„Chtěla jsem jen vědět...“ Položila mu ruku na rameno, a když nadskočil a přidušeně vykřikl, ucouvla a narazila do stolu za sebou.

„Krucí!“ Upustil nůž a palec, který si poranil, strčil do pusy. „Krucí!“ opakoval s prstem v puse a volnou rukou si stáhl sluchátka z uší.

„Promiň, promiň. Jak moc ses řízl? Ukaž.“

„Je to jen škrábnutí.“ Vytáhl palec z pusy a otřel ho bezděčně o špinavé kalhoty. „Mnohem horší je ta zástava srdce, cos mi přivodila.“

„Ukaž ten prst.“ Popadla ho za ruku. „Teď ho máš od hlíny.“

Sledoval, jak pohledem zabloudila ke sklenici s lihem, a ucukl. „Ať tě to ani nenapadne.“

„No, mělo by se to aspoň umýt. Je mi to vážně líto. Nevšimla jsem si sluchátek. Myslela jsem, že mě slyšíš.“

„To nic. Klasiku pouštím rostlinám. Kdybych ji poslouchal moc dlouho, chtělo by se mi spát.“

„Ó?“ Zvedla sluchátka a přidržela si je u jednoho ucha. „Metallica?“

„Jo. To je zas moje klasika.“ Teď se nervózně zadíval na její tabulku. „Co se děje?“

„Doufala jsem, že se dovím, co už máš připraveného na velké jarní zahájení prodeje příští měsíc. A co bys rád přesunul do prodejního skleníku.“

„Hm...“ Rozhlédl se. „Spoustu věcí. Asi. Záznamy o namnožených rostlinách mám v počítači.“

„To je ještě lepší. Možná bys mi to mohl okopírovat na disketu.“

„Jo, dobře. Tak počkej.“ Otočil se na stoličce k počítači.

„Nemusíš to dělat hned, když máš rozdělanou práci.“

„Když to neudělám, nejspíš na to zapomenu.“

S obdivuhodnou zručností vytukal cosi na klávesnici a rychle se dostal tam, kam potřeboval. Našel disketu a zasunul ji do příslušného otvoru. „Byl bych radši, kdybys nic nekopírovala, pokud tu nejsem.“

„Jasně.“

„No, a jak se zapracovala Hayley?“

„Skvěle, a díkybohu za ni.“

„Jo?“ Natáhl se pro plechovku koly a krátce si lokl. „A nenosí nic těžkého ani nepracuje s chemikáliemi, že ne?“

„Rozhodně ne. Teď právě osazuje velikonoční květináče.“

„Tady máš.“ Podal jí disketu.

„Díky, Harpere, usnadní mi to život. Ještě jsem neviděla, jak se očkuje vánoční kaktus.“ Připnula si disketu na tabulku. „Můžu se dívat?“

„Jasně. Chceš si to zkusit? Vysvětlím ti postup.“

„Ráda.“

„Nejdřív dokončím tohle. Vidíš, odříznu pět až sedm centimetrů dlouhý řízek přímo u patky. Odřízl jsem horních pár centimetrů ze stonku matečné rostliny. A než jsem se fíknul do prstu...“

„Omlouvám se.“

„Není to poprvé ani naposled. Ted' takhle kolmo naříznu žilní uzal.“

„Zatím to chápu.“

„A ted' ten výhonek z obou stran trochu oloupu, konec zaostřím, aby se odhalila centrální žíla.“ Ty dlouhé, umělecké prsty pracovaly přesně a trpělivě. „Vidíš?“

„Hmm. Máš šikovné ruce.“

„Tohle mi šlo vždycky. Učil jsem se od mamky. Už v Lukeově věku jsme spolu roubovali okrasnou třešeň. Ted' výhonek zasuneme do rozštěpeného místa na základní rostlině. Tkáň obou musí být obnažená a přesně dosedat. Rád používám dlouhý trn...“ Vzal si jeden z tácu a zabodl ho přímo do spoje.

„Přesné a přírodní.“

„Jo. Na tohle nepoužívám lýko. To radši oslabené kolíčky. Přímo do spoje, takhle, drží řízek pevně, ale ne moc těsně. Kořenící směs je dvousložková – zemina pro kaktusy a jemný písek. Už to mám připravené. Takže naše děťátko přesuneme do nového květináčku a zeminu posypeme jemným štěrkem.“

„Aby zůstala vlhká, ale ne mokrá.“

„Přesně tak. Pak ho označíme nálepkou a postavíme na vzdušné místo, ale ne přímé slunce. Obě části za pár dnů srostou. Zkusíš si to?“

„Hm.“ Posadila se na uvolněnou stoličku a podle jeho instrukcí začala očkovat. „Jo, David mi dneska ráno vyprávěl o vaší domácí legendě.“

„Děláš to dobře.“ Upíral oči na její ruce a rostlinu. „Ten konec seřízni hodně tence. O legendě?“

„No, hu hu, o tom duchovi.“

„Aha, smutná blondýna. Chodívala mi zpívat, když jsem byl malý.“

„Ale Harpere.“

Trhl rameny a znova se napil koly. „Nechceš?“ Zakýval plechovkou. „Mám jich v chladicím boxu víc.“

„Ne, díky. Chceš říct, že ti duch chodil zpívat do ložnice?“

„Dokud mi nebylo dvanáct třináct. A bratrům taky. Jakmile jsme šli do puberty, přestala se ukazovat. Udělej na konci řízku špičku.“

Na chvíli toho nechala, aby na něho mohla pohlédnout. „Harpere, nepovažuješ se snad za vědce?“

Jeho zasněné hnědé oči se mírně pousmály. „Zas tak moc ne. Něco z toho, co dělám, vyžaduje vědecký přístup, ale jsem vlastně jen zahradník.“

Trefil se plechovkou z dálky do odpadkového koše a vzal si z boxu další. „Ale jestli si myslíš, že duchové nejdou s vědou dohromady, nesouhlasím. Věda je výzkum, experimentování a objevování nového.“

„Nic proti tomu.“ Soustředila se znovu na očkování. „Ale...“

Otevřel si kolu. „Rozebereš mě jako Scullyová?“

Musela se zasmát. „Něco jiného je, když malý kluk věří na duchy, na Santa Clause a tak podobně...“

„Ty snad chceš říct, že žádný Santa není?“ zatvářil se zděšeně. „To je strašné.“

„Ale,“ pokračovala, „něco docela jiného, když tomu věří dospělý muž.“

„Komu říkáš dospělý muž? Asi tě budu muset vykázat ze svého domu, Stello.“ Poklepal jí rukou na rameno, ušpinil jí halenku a zase hlínu smetl. „Viděl jsem, co jsem viděl, a vím, co vím. Prostě to patří k dospívání v našem domě. Ona je tam... neškodně přítomná, aspoň pokud jde o mě a mé bratry. Jen mamku občas potrápila.“

„Jak potrápila?“

„Zeptej se jí. Ale nechápu, proč ti na tom sejde, když na duchy nevěříš,“ usmál se. „To je dobrý řízkovanec. Podle rodinné pověsti by to měla být nějaká Harperova nevěsta, ale není na žádném z obrazů, co doma máme.“ Trhl ramenem. „Možná šlo o služebnou, která tam zemřela. Rozhodně se v domě vyzná.“

„Luke říkal, že ji viděl.“

„Jo?“ Harper zaostřil pohled, zatímco Stella lepila na květináč označení. „Jestli se bojíš, že by jemu nebo Gavinovi mohla ublížit, tak zbytečně. Ona je, nevím, taková mateřská.“

„Skvělé, takže v noci se v pokoji mých synů zjevuje nespecifikované, ale mateřské strašidlo.“

„To už je taková Harperovic tradice.“

Po tomhle rozhovoru se Stella toužila zabývat něčím rozumnějším. Popadla plato macešek a barvínku, ve skladu našla dvě betonová koryta neurčitého tvaru, naložila vše spolu se zeminou na vozík, přidala nářadí, rukavice a hnojivo a vydala se ven.

Maceškám nevadí chlad, uvažovala, a i kdyby ještě přišly mrazíky, neublíží jim to. Jejich veselé, sytě barevné květy budou hlásit jaro už u vchodu do obchodu.

Jakmile umístila truhlíky, chopila se tabulky a zapsala si všechno, co použila. Později zanesе údaje do počítače.

Pak si klekla a pustila se do práce, kterou milovala a která jí vždy přinášela útěchu. Práce, která měla smysl.

Sázela květiny.

Když dokončila první truhlík a žlutá a fialová kvítka se vyjíkala v šedé nádobě, ustoupila a prohlédla si je. Chtěla, aby ten druhý byl zrcadlově obrácený, co nejpřesněji to půjde.

Když byla skoro hotová, zaslechla zvuk pneumatik na šterkové cestě. Logan, pomyslela si a podívala se směrem k jeho autu. Všimla si, že chtěl odbočit k prostoru s materiálem, ale strhl volant a zajel před hlavní budovu.

Vystoupil. Onošené boty, odrané džíny a na ocích černé frajerské brýle.

Ucítila mírné mrazení mezi lopatkami.

„Ahoj,“ řekl.

„Nazdar, Logane.“

Zastavil se u ní s palci zaháknutými za přední kapsy a se třemi čerstvými škrábanci na předloktí pod vyhrnutým rukávem.

„Potřebuju nějaké stavební dřevo a černou fólii pro tu práci u Dawsonových.“

„To jste sebou docela hodili.“

„Jde to.“ Přistoupil blíž a prohlížel si její dílo. „Vypadají dobře. Taky bych je vzal.“

„Ty jsou na ozdobu.“

„Můžeš vyrobit další. Až je uvidí paní Dawsonová, hned po nich skočí. Obchod je obchod, Zrzko.“

„No tak dobře.“ Neměla ani minutu možnost považovat truhlíky za své. „Nech mě to aspoň dokončit. A vyříd' jí, že až bude teplo, musí je přemístit. Letní horko by nevydržely. A jestli místo nich vysadí do truhlíků trvalky, ať je na zimu přikryje.“

„Náhodou o kytkách taky něco vím.“

„Chci jenom, aby byl zákazník spokojený.“

Byl zdvořilý, uvědomila si, a snažil se spolupracovat. Copak jí nepřinesl objednávku? Mohla se trochu víc snažit oplácet mu to. „Ten Graceland pořád platí? Mohla bych si najít čas někdy příští čtvrtek.“

„Ve čtvrtek?“ Už měl připravených několik výmluv, kdyby o tom začala. Práce se hromadí, pojedou někdy jindy...

Ale teď ji tady viděl klečet na zemi s tou záplavou kudrn, do kterých se opíralo slunce. Ty modré oči a chladný severský hlas.

„Jasně, čtvrtek se hodí. Chceš, abych tě vyzvedl tady, nebo doma?“

„Tady, jestli to nevádí. V kolik hodin by se ti to hodilo?“

„Asi tak v jednu. Dopoledne aspoň stihnu něco udělat.“

„Super.“ Vstala, oprášila si rukavice a odložila je na vozík. „Ještě počkej, než ocením ty truhlíky a napíšu objednávku. Kdyby si je náhodou nevzala, dovez je prostě zpátky.“

„Vezme. Na ty papíry počkám.“ Vytáhl z kapsy mnohokrát složený lístek. „Tady je materiál, který půjdu naložit.“

„Prima. Dobře.“ Vydala se dovnitř. Mrazení se přesunulo ze zad někam pod pupík.

Není to rande, není to rande, opakovala si. Ale ani výlet. Spíš projev dobré vůle. Z obou stran.

Jenže teď, pomyslela si v kanceláři, z toho ani jeden z nich nemůže couvnout.

9

„Nechápu, jak může být čtvrtek.“

„Víš, že slovo thursday znamená den boha Thora?“ Hayley skromně nahrbila ramena. „Často se mi vybaví takové zbytečnosti, ani nevím proč.“

„Nechtěla jsem znát původ toho slova, ale důvod, proč je tu tak rychle. Bůh Thor?“ opakovala Stella a odvrátila se od zrcadla v zaměstnanecké koupelně.

„Určitě.“

„Tak to ti budu muset věřit. Fajn.“ Rozhodila rukama. „Jak vypadám?“

„Moc hezky.“

„Až moc? Myslíš moc formálně, nebo nastrojeně?“

„Ne, akorát hezky.“ Vlastně Stelle záviděla, jak jí to v jednoduchém černém svetru a šedých kalhotách sluší. Dokud nebyla těhotná, působila trochu kostnatě a měla poněkud plochou hrud’.

„V tom svetru vynikají tvoje vnady,“ dodala.

„Panebože!“ zděsila se Stella a přitiskla si zkřížené ruce na prsa. „Nějak moc? Jako ‚hele, koukněte se mi na boule‘?“

„Ne.“ Hayley se smíchem Stelle odtáhla paže. „Nech toho. Máš přece moc pěkná prsa.“

„Jsem nervózní. Je to sice směšné, ale jsem. Nesnáším to. A často se mi to nestává.“ Zatahala se za rukávy a oprášila je. „Proč dělat něco, co člověku nedělá dobře.“

„Je to přece jen odpolední výlet.“ Hayley radši vynechala slovo rande. To už si vysvětlily. „Prostě jdi a bav se.“

„Jasně. Jsem hloupá.“ Zavrtěla hlavou a vyšla z místnosti. „Moje číslo na mobil máš.“

„To už mají všichni, Stello.“ Hayley pohlédla na Ruby, která se uculila. „Nejspíš i sám starosta.“

„Kdyby se vyskytl nějaký problém, nebojte se zavolat. Nebo kdybyste si s něčím nevěděly rady a nemohly sehnat Roz nebo Harpera.“

„Jasně, mamí. A neboj, alkohol dovezou až ve tři.“ Plácla se přes pusy. „Vážně jsem to řekla? Chtěla jsem říct, že ve tři přijde Peg.“

„Ha ha.“

„Stripteři nejsou ještě jistí.“ To Ruby opravdu rozesmálo a Hayley se bláznivě zubila. „Tak můžeš být klidná.“

„To mi dneska asi nehrozí.“

„Můžu se zeptat, kdys byla naposled na rande – teda na výletě?“

„To zas není tak dávno. Jen pár měsíců.“ Když Hayley protočila oči, Stella ji napodobila. „Neměla jsem čas. Prodávala jsem dům, balila věci, hledala sklad, hledala dobré školy a dětské doktory. Měla jsem moc práce.“

„A nebyl nikdo, kvůli komu by sis čas našla. Dneska někdo takový je.“

„Tak to není. Přijde pozdě.“ Mrkla na hodinky. „Věděla jsem to. Má to napsané na čele – ‚Já chodím zásadně všude pozdě‘.“

Když do obchodu vešel zákazník, Hayley plácla Stellu po rameni. „To je moje starost. Dobře se bav. Čím mohu sloužit?“ přešla k zákazníkovi.

Stella se ještě ujistila, že Hayley vše zvládá. Ruby mezitím odbavila další dva zákazníky. Obchod fungoval, jak měl, a Stelle nezbylo než čekat.

Popadla tedy sako a rozhodla se postávat venku.

Osazené truhlíky před vchodem vypadaly báječně a Stella věděla, že kvůli nim se poslední dny tak dobře prodávají plata s maceškami. Mohli by tedy objednat zásobu podobných truhlíků a ještě soudků a závěsných květináčů.

Zapisovala si poznámky, přecházela kolem a vybírala nejlepší místa pro prezentaci dalších věcí, které by zákazníci ponoukly k nakupování.

Když Logan ve čtvrt na dvě dorazil, seděla na schodech a listovala navrženými aranžemi a v duchu už přidělovala práci zaměstnancům.

Vstala, zatímco vystupoval z auta. „Zdržel jsem se.“

„To nic, měla jsem co dělat.“

„Nevadí, že pojedeme dodávkou?“

„Nebude to poprvé.“ Nastoupila, zapnula si pás a zadívala se na stoh poznámek, vzkazů, náčrtků a výpočtů na přístrojové desce.

„Tohle je tvůj počítač?“

„Většinou jo.“ Zapnul přehrávač, z něhož se ozval Elvis písní ‚Heartbreak Hotel‘. „To bude příhodné.“

„Jsi velký fanoušek?“

„Člověk se naučí Krále respektovat.“

„Kolikrát už jsi byl v Gracelandu?“

„Těžko říct. Když dorazej lidi z města, chtěj to vidět. Pokud navštívíš Memphis, musíš do Gracelandu, na Beale Street, na žebírka a do Peabody na kachní stezku.“

Možná by se opravdu mohla uklidnit. Vždyť šlo jen o konverzaci. To lidi normálně dělají. „Tak pro mě je to první položka na seznamu.“

Pohlédl na ni. Třebaže měl oči zakryté černými brýlemi, podle úhlu jeho hlavy poznala, že ji sleduje podezřívavě. „Ty už jsi tady, kolik?, přes měsíc a ještě jsi nejedla žebírka?“

„Ne. Zavřou mě za to?“

„Jsi vegetariánka?“

„Ne, mám žebírka ráda.“

„Zlato, ještě jsi nejedla dobrá žebírka, když neznáš memphiská. Ale tví rodiče tady přece žijou. Myslím, že jsem je už potkal.“

„Otec a jeho žena, ano. Will a Jolene Dooleyovi.“

„A žádná žebírka?“

„Myslím, že ne. Zavřou teda je?“

„Možná, jestli se to roznese. Ale dám vám šanci a nikomu to zatím neřeknu.“

„Tak to jsme ti asi zavázaní.“

„Heartbreak Hotel“ nahradila píseň „Shake, Rattle and Roll“. Byla to hudba jejího otce. Zvláštní, pomyslela si, a sladké, že takhle jede do Memphisu a přitom poslouchá a podupává do rytmu hudby, kterou otec miloval jako teenager.

„Musíš vzít děcka na žebírka do Reunionu,“ řekl Logan. „Odtamtud se jít podívat na Beale Street. Ale před jídlem to chce taky vidět kachny v Peabody. O to by děti neměly přijít.“

„Tam už je táta vzal.“

„To ho možná zachrání od basy.“

„Uf.“ Bylo to snazší, než myslela, a cítila se trapně, že si předem připravila několik témat ke konverzaci. „Kromě doby, kdys žil na severu, pořád bydlíš tady u Memphisu?“

„Přesně tak.“

„Je to divné, ale přestože jsem se tady narodila, nemám odsud žádné vzpomínky. Líbí se mi tady a kromě nedopatření se žebírky věřím, že cítím nějaké spojení. Jistě, ještě jsem nezažila místní léto, aspoň co se pamatuju. Ale mám to tady ráda. A práci pro Roz taky.“

„Ona je poklad.“

Protože v jeho hlase rozeznala emoce, natočila se k němu. „Ona to o tobě říká taky. Vlastně jsem si na začátku myslela, že vy dva spolu...“

Jeho úsměv se rozšířil. „Vážně?“

„Je krásná a chytrá a máte hodně společného. Společnou minulost.“

„To je fakt, ale možná právě proto by mi to přišlo hodně divné. I tak díky.“

„Moc ji obdivuju. Taky se mi líbí, ale hlavně žasnu, co všechno dokázala. Sama. Vychovat děti, udržovat dům, vybudovat firmu od základu. A přitom všechno dělá po svém a nese za to odpovědnost.“

„To bys taky chtěla?“

„Nestojím o vlastní firmu. Před pár lety jsem o tom uvažovala, ale je to jako skok do propasti bez padáku. A se dvěma dětmi?“ Zavrtěla hlavou. „Roz má větší kuráž než já. A vlastně jsem to doopravdy nechtěla. Ráda pracuju pro někoho jiného, řeším problémy, vymýšlím plány na zlepšení a expanzi. Šéfování je to, co mi jde nejlíp.“

Na chvíli se odmlčela. „Žádné ironické poznámky?“

„Jen v duchu. Schovám si je, až mě zase našťveš.“

„Nemůžu se dočkat. No, já sice taky ráda zakládám novou zahradu úplně od začátku, ale ještě radši se postarám o takovou, která není úplně nejlíp navržená, a snažím se ji zdokonalit.“

Zmlkla a zamračila se. „Divné, právě jsem si vzpomněla, že se mi před pár dny o něčem takovém zdálo. Dost divný sen. Takový, hm, nevím, strašidelný. Už si ho přesně nevybavím, ale bylo v něm

něco... taková obří a nádherná modrá jiřina. Jiřiny mám obzvlášť ráda a modrou barvu taky, jenže ona tam nepatřila. Nevysadila jsem ji tam. Prostě v té zahradě vyrostla. Divné.“

„A cos s ní udělala? S tou jiřinou.“

„Nemůžu si vzpomenout. Luke mě vzbudil a zahrada i exotická jiřina byly pryč.“ A v ložnici cítila neskutečný chlad. „Necítil se dobře, žaludeční nevolnost.“

„Už je v pořádku?“

„Je.“ Další bod pro něj, napadlo Stellu. „Díky.“

„A co zoubek?“

Ó, druhý bod. Ten muž si pamatuje, že se jejímu synovi viklal zub. „Prodaný Zoubkové víle za jeden americký dolar. A už se viklá další. Luke začíná rozkošně šišlat.“

„Už ho starší brácha naučil, jak se dírou po zubech hezky plive?“

Zašklebila se. „O tom nic nevím.“

„Ty spíš nevíš, a vsadím se, že to tak je, že ta kouzelná jiřina ve snovém světě kvete dál.“

„Hezká představa.“ *Zab ji.* Odkud se to jenom vzalo? podivila se a potlačila zachvění. „Byla opravdu nádherná, jestli si dobře vzpomínám.“

Vyhlédla ven, protože zajel na parkoviště. „Tohle je ono?“

„Ne, je to naproti. Tady je návštěvnické centrum a prodej suvenýrů. Koupíme si tam lístky a pak nás budou vpouštět dovnitř po skupinách.“

Vypnul motor a zadíval se na ni. „O pět babek, že odtamtud vyjdeš jako nový fanoušek.“

„Elvisův fanoušek?“

„Vsadím pět babek, že si pak přinejmenším koupíš jeho cédéčko.“

„Platí.“

Byl to dům o mnoho menší, než si představovala. V duchu viděla něco rozložitého, prostorného na způsob usedlosti jako Harper House. Místo toho přišli do relativně nevelkého příbytku s poměrně malými pokoji, aspoň těmi, co zahrnovala prohlídka.

Postupovala pomalu ve skupině dalších turistů a naslouchala vzpomínkám Lisy Marie Presleyové ze zapůjčených sluchátek.

Hloubala nad pletenými látkami modré, kaštanové a kari barvy, které visely ze stropu a zakrývaly každý centimetr stěn v přecpané herně s kulečnickovým stolem uprostřed. V africkém pokoji žasla nad vodopádem, stopami divokých zvířat a domorodými předměty, což korunoval koberec zelené trávy, použitý jako výzdoba stropu.

Uprostřed těch věcí kdysi někdo žil, uvažovala. A ne jen tak někdo, ale idol – muž výjimečného talentu a slávy. Bylo kouzelné poslouchat ženu, která byla dítětem v době, kdy její slavný otec zemřel, jak vzpomíná na člověka, kterého milovala.

V místnosti s trofejemi pocítila úctu a její pochybnosti o vkusu nahradil úžas. Byly to nekonečně dlouhé stěny točitých chodeb, pokryté jednou zlatou a platinovou deskou vedle druhé. To vše zaslouženě získané za kratší dobu, než byla naživu.

Za doprovodu Elvisova zpěvu ze sluchátek obdivovala jeho úspěchy, stovky složitých, zářivých kostýmů, nechala se okouzlit jeho fotografiemi, filmovými plakáty a výňatky z rozhovorů.

* * *

O ženách, které provádíte Gracelandem, se člověk hodně doví, uvažoval Logan. Některé ohruují nos nad zastaralou a spornou výzdobou. Jiné tam naopak stojí a slzejí obdivem k mrtvému králi rokenrolu. Další všechno rychle proběhnou, švitoří, otáčejí hlavou ze strany na stranu, aby se co nejdřív dostaly k prodejně suvenýrů a doma pak mohly říct, že tam byly a mají to za sebou.

Ale Stella si všechno pečlivě prohlédla a přitom poslouchala. Dalo se říct, že pozorně, podle mírného natočení hlavy vpravo. Tvářila se vážně a vsadil by víc než pět dolarů, že přesně podle instrukcí pokaždé zmáčkla v pravou chvíli správné číslo další části nahraného komentáře. Bylo hezké ji pozorovat.

Když vyšli z domu a vydali se na procházku k Elvisovu hrobu u bazénu, Stella si poprvé stáhla sluchátka.

„Skoro nic z toho jsem nevěděla,“ promluvila. „Kromě několika základních věcí. Přes miliardu prodaných desek? To je k neuvěření.“

Neumím si představit, jaké bylo tohle všechno dokázat a přitom... Čemu se směješ?“

„Vsadil bych se, že kdybys teď o Elvisovi měla napsat test, dostala bys jedničku.“

„Mlč.“ Ale zasmála se taky. Pak znovu zvážněla, protože v paprscích slunce vešli do meditační zahrady s Elvisovým hrobem.

Byla tam spousta květin, ty živé na slunci skomíraly, umělé bledly. Malé pohřebiště hned vedle bazénu působilo excentricky i správně. Kolem teď cvakaly fotoaparáty a Stella zaslechla i tiché vzlykání.

„Lidi tvrdili, že tady vzadu viděli jeho ducha,“ prohodil Logan a máchl rukou. „Teda pokud je doopravdy mrtvý.“

„Snad bys tomu nevěřil.“

„No jo, Elvis odsud odešel už dávno.“

„Myslím tomu duchovi.“

„Hm, jestli by měl někde strašit, tak určitě tady.“ Vydali se k vyhlídkovému vozidlu. „Lidi tady na jihu berou duchy nějak hrozně v klidu.“ Pochopil až po chvíli. „Á, Harperova nevěsta. Už jsi ji viděla?“

„Ne, ještě ne. Ale to bude nejspíš tím, že neexistuje. Chceš snad říct, že tys ji viděl?“

„To ne. Hodně lidí to sice tvrdí, ale hodně lidí taky říká, že vidělo Elvise deset let po jeho smrti, jak jí v bufetu sendviče s burákovým máslem.“

„Přesně!“ Jeho zdravý rozum ji tak potěšil, že ho mírně žd'uchla do paže. „Lidi vidí, co chtějí vidět, co jim někdo naočkoval nebo co očekávají. Představitost je bezmezná, zvlášť za příhodných okolností a podmínek. Ale tady s tou zahradou by si mohli dát víc práce, nemyslíš?“

„To mi ani neříkej.“

„Máš pravdu, nebudeme mluvit o práci. Radši ti poděkuju, žes mě sem vzal. Nevím, jestli bych se sem sama někdy vypravila.“

„A cos tomu říkala?“

„Smutné, dojemné a fascinující.“ Podala sluchátka asistentovi a nastoupila do auta. „Některé pokoje měly, řekněme, dost unikátní výzdobu.“

Narazili do sebe pažemi, jak se nasoukali na úzká sedadla. Její vlasy na chvíli spočinuly na jeho rameni, než je odhodila. Zalitoval, že to udělala.

„Znám jednoho chlápka, Elvisova velkého fandu. A ten si začal z domu vytvářet takový duplikát Gracelandu. Sehnal látky, cos viděla v herně, a vyzdobil si podobně strop a stěny.“

Obrátila se k němu a zírala. „To si děláš legraci.“

Přejel si prstem v oblasti srdce. „Dokonce si na kulečnickovém stole vyrobil stejný škrábanec, jako tam měl Elvis. Ale když začal mluvit o tom, že sežene taky žluté spotřebiče...“

„Zlatožluté.“

„Třeba. Když bylo jasné, že to myslí vážně, žena mu dala na vybranou. Ona, nebo Elvis.“

Její tvář ožila úsměvem a Logan přestal vnímat hovor ostatních výletníků. Když se takhle naplno usmívala, něco z ní ho silně zasáhlo.

„A co si vybral?“

„Hm?“

„Svou ženu, nebo Elvise?“

„No.“ Natáhl si nohy, ale neměl šanci se jí vůbec nedotýkat. „Začal si Graceland budovat ve sklepě, ale dál přemlouval ženu, aby směl zmenšený model Meditační zahrady vytvořit vzadu za domem.“

Rozesmála se a byl to rozkošný zvuk. Když zvrátila hlavu na sedadlo, vlasy se znovu dotkla jeho ramene. „Jestli se do toho pustí, doufám, že tu práci zadá nám.“

„To se neboj. Je to totiž můj strejda.“

Znova se smála, až nemohla popadnout dech. „Bože, nemůžu se dočkat, až poznám tvoji rodinu.“ Naklonila se, aby mu viděla do tváře. „Přiznám se, že jediný důvod, proč jsem přijala tohle pozvání, byl, že jsem nechtěla pokazit tvoje hezké gesto. Nečekala jsem, že se budu tak bavit.“

„Nebylo to ani tak hezké gesto jako síla okamžiku. Tvoje vlasy moc voněly, a to nejspíš ovlivnilo můj úsudek.“

„A? Měl bys taky dodat, že ses bavil.“

„Vlastně jo, bavil.“

Když auto zastavilo, vstal, ustoupil a nechal ji jít napřed. „Ale tvoje vlasy pořád tak hezky voní, tak je to třeba tím.“

Věnovala mu úsměv, hozený přes rameno, a kruci, zase pocítil ten stah v břiše. Ten obvykle znamenal příslib zábavy a potěšení. Jenže u ní signalizoval spíš problémy.

Ale byl vychovaný, aby věci dotahoval do konce, a jeho maminka by se určitě zhrozila, že nepozval na oběd ženu, s níž strávil odpoledne.

„Nemáš hlad?“ zeptal se, když vystoupili.

„Hm, na večeri je brzy a na oběd pozdě. Asi bych měla...“

„Trochu riskovat a najíst se jednou v nesprávnou dobu.“ Popadl ji za ruku. Bylo to tak překvapivé, že ani nestihla protestovat, když ji najednou vlekl k jedné jídelně v areálu.

„Neměla bych se tady už zdržovat. Slíbila jsem Roz, že se vrátím kolem čtvrté.“

„Víš, když budeš delší dobu takhle upjatá, zastavíš si krevní oběh.“

„Nejsem upjatá,“ bránila se, „jen zodpovědná.“

„Roz nemá v množírně stopky a sníst hot dog zase netrvá tak dlouho.“

„Ne, ale...“ Zalíbil se jí a byl to tak nečekaný pocit, stejně jako zelektrizovaná kůže tam, kde ji svíral velkou, tvrdou rukou. Už tak dávno si neužila mužskou společnost. Proč to kazit?

„Tak jo.“ Její souhlas byl ale nadbytečný, protože už ji vtáhl do bufetu a k prodejnímu pultu. „Ale když už jsem tady, docela bych se podívala do některého z těch obchodů. Jen na pár minut.“

Objednal dva hot dogy, dvě koly a usmál se.

„Tak jo, chytráku.“ Otevřela kabelku, našla peněženku a vytáhla pětidolarovku. „Koupím si cédéčko. A tu kolu bych chtěla dietní.“

Snědla hot dog, vypila kolu a koupila si CD. Ale na rozdíl od většiny jiných žen neměla potřebu nábožně prohlížet a přebírat vše, co bylo v suvenýrech ke koupení. Rychle si vybrala a bylo to – klidně a s přehledem.

Cestou k jeho autu se podívala na displej mobilního telefonu. Poněkolkáté.

„Problém?“

„Ne.“ Vhodila telefon zpět do kabelky. „Jen kontroluju, jestli mi nepřišla zpráva.“ Ale vypadalo to, že se bez ní to odpoledne všichni obešli.

Ledaže by bylo něco s telefony. Nebo ztratili její číslo. Nebo...

„Do skleníku mohli proniknout psychopati, fixovaní na petúnie.“ Logan jí otevřel dveře na straně spolujezdce. „Touhle dobou už v množárně nejspíš všechny spoutali a dali jim roubíky.“

Stella si zapnula kabelku. „Až dorazíme a bude to pravda, nebudeš se smát.“

„Ale budu.“

Obešel auto a sedl si za volant.

„Jsem posedlá, přímočará, cílevědomá osobnost se silnými organizačními sklony.“

Chvilí jen tak seděl. „Dobře, žes mi to řekla. Začínal jsem mít dojem, že jsi popleta.“

„Tak a dost o mně. Proč...“

„Proč tohle pořád děláš?“

Zarazila se s rukama ve vlasech. „Co?“

„Proč si pořád upravuješ ty sponky?“

„Protože se uvolňují.“

K jejímu úžasu se naklonil, vytáhl sponky z vlasů a hodil je na podlahu. „Tak proč je teda nosíš?“

„Prokristapána.“ Zachmuřeně pohlédla na sponky. „Kolikrát týdně ti někdo řekne, že jsi otravný drzoun?“

„Ani to nepočítám.“ Vyjel z parkoviště na silnici. „Máš sexy vlasy, měla bys je nosit volně.“

„Díky za kadeřnickou radu.“

„Ženy se obvykle nezlobí, když jim muž řekne, že jsou sexy.“

„Nezlobím se, ale ty jsi neřekl, že jsem sexy. Jen že moje vlasy jsou.“

Odtrhl oči ze silnice, aby ji jedním pohledem mohl přelétnout odshora dolů. „Ten zbytek funguje taky.“

Jasně, něco nebylo v pořádku, když jí taková napůl vážná lichotka přivodila stah v břiše. Raději se vrátí k bezpečným tématům. „Než jsi mě tak podivně přerušil, ptala jsem se, proč sis vybral právě zahradní architekturu.“

„Letní brigáda, co mi vydržela.“

Počkala vteřinu, dvě, tři... „Vážně, Logane, musíš pořád mlít a otravovat mě detaily?“

„Promiň. Asi nevím, kdy zavřít pusu. Vyrosl jsem na farmě.“

„Vážně? Měls to rád, nebos to nesnášel?“

„Spíš jsem na tu práci byl zvyklý. Jsem rád venku a dřina mi nevadí.“

„Kecko,“ ozvala se po další chvíli ticha.

„Co k tomu dodat? Nechtěl jsem farmařit a táta farmu stejně před pár lety prodal. Ale rád pracuju s půdou. Líbí se mi to a dělám to dobře. Dělat, co nemám rád a co neumím, by taky nemělo cenu.“

„Tak jinak. Jak jsi poznal, že ti to půjde?“

„Asi že mě hned nevyhodili.“ Nechápal, proč ji to tak zajímá, ale protože naléhala, pokračoval. „Vzpomínáš, jak ve škole sedíš na hodině dějepisu, probírá se třeba bitva u Hastingsu, překročení Rubikonu nebo tak něco. Šlo mi to jedním uchem tam a druhým ven,“ klepl si na jeden spánek a pak na druhý. „Nacpal jsem to do hlavy jen na tak dlouho, abych prošel testem a pak fr. Ale v práci, když šéf řekl, že skalníky sem a řadu dříví tamhle, zapamatoval jsem si to. Jména i co ty rostliny potřebují. Uspokojovalo mě to, kopání, rytí, to, že můžu měnit vzhled zahrady, aby byl lahodnější pro oči.“

„Jasně,“ souhlasila. „Věť tomu nebo ne, ale takhle to mám i se svými záznamy.“

Podezřívavě na ni pohlédl, až se ušklíbla. „Jak myslíš. Každopádně pak člověka napadne, že ty skalníky by vypadaly líp tamhle a místo dříví by se vyjímal zlatý déšť. Tak jsem přešel k zahradní architektuře.“

„Taky jsem o ní kdysi uvažovala. Ale nebyla bych dobrá,“ řekla. „Pochopila jsem, že bych těžko sladila svoji vizi se zbytkem týmu nebo s klientem. A vždycky bych zabředla do výpočtů a nákresů, že bych se pak nad to neuměla povznést a přejít k umění.“

„A kdo ti navrhoval zahradu doma na severu?“

„Já. A když jsem něco nezvládla za pomoci Kevina nebo mechanizace, sepsala jsem si seznam.“ Usmála se. „Velmi podrobný

seznam s přiloženým plánkem. A pak jsem na to dohlížela. To mi jde nejlíp.“

„A nikdo nevykopal jámu a nepohřbil tě zaživa?“

„Ne. Protože jsem moc příjemná a milá. Možná až přijde čas a najdu si vlastní bydlení, můžeš mi poradit se zahradou.“

„Já ale nejsem příjemný a milý.“

„To jsem si všimla.“

„Ale je to odvaha pro posedlého, přímého a puntičkářského blázna, aby si nechal radit ode mě. Zatím jsi viděla jen jeden můj návrh zahrady, a to ještě v počátečním stadiu.“

„Protestuju proti výrazu ‚blázen‘, víc se mi líbí ‚nadšenec‘. A náhodou jsem viděla několik tvých dokončených projektů. Vybrala jsem v záznamech pár adres a zajela se tam podívat. Je to moje práce,“ dodala, když zastavil na stopce a podíval se na ni. „Nějakou dobu jsem při práci sledovala Harpera, Roz a taky jiné zaměstnance. Považovala jsem za důležité vidět i tvoje projekty. A líbily se mi.“

„A kdyby ne?“

„Kdyby ne, neřekla bych nic. To je Rozina věc a jí se tvoje práce očividně líbí. Ale nejspíš bych v tichosti vyhledala návrhy jiných architektů, vytvořila z nich prezentaci a ukázala jí to. To je taky moje práce.“

„A to jsem věřil, že jen řídíš provoz firmy a otravuješ s formuláři.“

„To taky, ale součástí managementu je ujistit se, že všichni zaměstnanci, partneři, dodavatelé a produkty jsou pro firmu nejenom dobré, ale i to nejlepší, co si Roz může dovolit. Ty jsi dost drahý,“ dodala, „ale tvoje výsledky tě k tomu opravňují.“ Když se nepřestával mračit, šťouchla ho prstem do ramene. „Muži většinou nesmutní, když žena chválí jejich práci.“

„Muži nesmutní, muži se mračí.“

Ale bodovala. I tak měl dojem, že toho o něm ví až moc – zná příliš osobních věcí. Třeba kolik vydělává. Když se sám sebe zeptal, jak to bere, odpověď zněla, že mu to nedělá zvlášť dobře.

„Moje projekty, můj plat a moje ceny jsou mezi mnou a Roz.“

„Už ne,“ odpověděla zvesela. „Ona má poslední slovo, samozřejmě, ale manager jsem já. Ale podle mého názoru Roz

projevila předvídavost a obchodní talent, když ti nabídla místo. Platí tě dobře, protože za to stojíš. Nemohl bys to brát jako poklonu a přeskóčit tuhle fázi?“

„Nevím. A kolik platí tobě?“

„Tak to je mezi mnou a Roz. Ale klidně se jí na to můžeš zeptat.“ Z kabelky se ozvala melodie z *Hvězdných válek*. „To je Gavin,“ řekla a vytáhla telefon. Na displeji vyčetla, že volá z domova. „Haló? Ahoj, zlato.“

Třebaže se ještě trochu zlobil, sledoval, jak se celá rozzářila. „Vážně? To je nádhera. Hm hm. To rozhodně udělám. Zatím pa.“

Vypnula hovor a vrátila mobil do kabelky. „Dostal jedničku z pravopisu.“

„Teda.“

Zasmála se. „Ani nevíš, jaký je to úspěch. Cestou domů se musím stavit pro feferonkovou pizzu. V naší rodině se na uplácení dětí používá zásadně pizza.“

„Ty uplácíš děcka?“

„Často a bez výčitek.“

„Chytrá. Takže jim to ve škole jde?“

„Ano. Bála a trápila jsem se zbytečně. Můžu si to schovat na jindy. Byl to pro ně velký skok – nové místo, škola, noví lidé. Luke se rychle skamarádí, ale Gavin je trochu plachý.“

„Mně tak nepřipadal. Má hodně energie. Oba mají.“

„To díky těm komiksům. Kdo má rád Spideyho a jiné, s tím jsou hned kamarádi. Ale teď jsou opravdu v pohodě. Můžu si odškrtnout ze seznamu starostí, že jsem je odtrhla od bývalých kamarádů.“

„Věděl jsem, že takový seznam máš.“

„Každá máma ho má.“ Dlouze, spokojeně si oddechla, když zastavili před zahradnictvím. „Tohle byl vážně prima den. No, není to tady hezké? Jen se podívej. Promyšlené, upravené, atraktivní a přátelské. Závidím Roz její vizi, a co teprve odvahu.“

„Nemám pocit, že tobě by odvaha chyběla.“

„Je to snad taky pochvala?“

Trhl rameny. „Jen názor.“

Líbilo se jí to a tak mu nehodlala vyprávět, že většinu času žije v obavách. Řád a zaběhnutý systém byly pevné ochranné zdi, co držely strach na uzdě.

„Tak díky. Za názor i za to odpoledne. Obojí je prima.“ Otevřela dveře a vyskočila. „A na seznamu důležitých věcí mi přibyla návštěva restaurace, kde mají žebírka.“

„Nebudeš litovat.“ Vystoupil a přešel na její stranu. Ani nevěděl proč, snad ze zvyku a kvůli slušnému chování, které mu vstúpila matka. Ale tohle nebyl případ, kdy kluk vyprovází dívku k domovním dveřím a ukradne si pusy na dobrou noc.

Uvažovala, zda mu podá ruku, ale připadalo jí to příliš strojené a směšné. Radši se jen usmála. „Přehraju to cédéčko klukům,“ zatřepala taškou. „Uvidíme, co řeknou.“

„Tak fajn. Zase někdy ahoj.“

Odcházel na svou stranu, pak tiše zaklel, hodil brýle na střechu auta a obrátil se. „Taky už to můžu dokončit.“

Myslelo jí to a nebyla naivní. Pochopila, co se chystá udělat, ještě než k ní dorazil. Jen se nějak nedokázala pohnout.

Zaslechla se, jak vydala jakýsi zvuk – ne úplné slovo –, pak jí hrábl rukou do vlasů a chytil ji za hlavu dostatečnou silou, aby ji vytáhl na špičky. Spatřila jeho oči, zlaté flíčky na zelených duhovkách.

Pak se všechno rozpilo a jeho horké, tvrdé rty se přitiskly k jejím.

Nebylo to ani trochu váhavé, zkušební nebo přátelské. Cítila jen žádost s trochou podrážděnosti. Jako by dělal něco, co zamýšlel, co byl rozhodnutý udělat, ale moc ho to netěšilo.

A přece jí srdce skočilo do hrdla, až zabránilo slovům i dechu vyjít ven. Ruka, která vylétla vzhůru v chabé obraně, se mu zaryla do ramena. Pak bezvládně sklouzla k lokti, protože odtáhl hlavu. Stále měl prsty v jejích vlasech a řekl: „Krucí.“ Ještě jednou ji zvedl na špičky a objal paží kolem těla, aby ji k sobě přitiskl. Když jeho ústa podruhé sklouzla dolů, zbytky jejího rozumu, které se ještě nepřepálily, vzaly za své.

Neměl ji líbat. Ale když už s tím začal, zdálo se nerozumné odejít od rozdělané práce. A teď byl v maléru, docela utopený v těch divokých vlasech, sexy vůni a měkkých rtech.

A když polibek prohloubil, vydala takový tichý, potlačovaný sten. Co jiného mohl chlap než chtít víc?

Měla vlasy jako změť zacuchaného hedvábí a to hezké, vlnadné tělo vibrovalo jako dobře vyladěný motor před startem. Čím déle ji objímal a cítil, tím matněji slyšel varovné zvonky, které připomínaly, že se s ní nechtlé zaplést. V žádném směru.

Když se dokázal odtáhnout a ustoupit, uviděl na její tváři ruměnec. Oči jí tím ještě víc zmodraly a zvětšily se. Zachtělo se mu hodit si ji přes rameno a odnést kamkoli, kde by mohli dokončit, co ten polibek sliboval. Protože se to přání projevilo tlakem v jeho břicho, raději ustoupil ještě dál.

„Fajn.“ Myslel, že mluví klidně, ale při tom tlukotu krve v uších si nemohl být jistý. „Zatím ahoj.“

Vrátil se na svou stranu auta a nastoupil. Dokázal nastartovat, zařadit zpátečku, ale pak zase dupl na brzy, protože mu slunce zasvítlo do očí.

Seděl tam a díval se, jak Stella přichází blíž a shýbá se pro brýle, které ze střechy spadly na šterkovou cestu. Stáhl okénko, k němuž přistoupila.

Díval se na ni dál, vztáhl ruku a vzal si brýle. „Díky.“

„Jasně.“

Nasadil si je, vycouval, zatočil volantem a pak odjel z parkoviště.

Stella si o samotě dlouze, hvízdavě vydechla. Pak znovu natáhla vzduch do plic a nařídila vláčným nohám, aby ji donesly ke vchodu.

Došla jen ke schodům a tam se náhle posadila. „Matko boží,“ vypravila ze sebe.

Zůstala sedět, třebaže vyšel nějaký zákazník a jiný zamířil dovnitř, dokud v ní všechno jiskřilo a poskakovalo. Cítila se, jako by právě spadla z útesů a ještě se zpocenými prsty držela na holém, drolivém kameni.

Co si s tím má proboha počít? A jak si to má promyslet, když myslet ani nemůže?

Nejlepší bude počkat, až se jí v hlavě vyjasní. Vstala a otřela si vlhké dlaně o stehna. Prozatím se vrátí do práce, objedná pizzu a pak se vrátí domů ke klukům. Vrátí se k normálu.

S normálními věcmi si aspoň uměla poradit.

10

Harper vršil hlínu ke kořenům plaménku, který se vinul po železné treláži. V tomhle koutě zahrady byl klid. Keře, okrasné stromy, pěšinky a záhony oddělovaly od hlavní budovy to, co stále považoval za domek pro hosty.

Narcisy právě rozkvétaly do nádherné žluti na pozadí jarní zeleně. Tulipány je měly brzy následovat. Z jarních květů je měl nejraději, a proto si vysadil záhon cibulovin přímo přede dveřmi kuchyně.

Někdejší přístřešek na kočáry, přestavěný na zahradní domek, připadal všem ženám, které tam přivedl, rozkošný. Jako „domek pro panenky“, říkaly obyčejně. Nevadilo mu to. Raději ho ale považoval za chatu správce pozemku, už jen díky bílému cedrovému dřevu a zkosené střeše. Byl to skrz naskrz pohodlný příbytek a pro jeho potřeby naprosto postačující.

Jen pár metrů od zadního vchodu stál malý skleník, který považoval za své soukromé království. Domek byl umístěný dost daleko od hlavní budovy, takže se nemusel cítit trapně, pokud si na noc přivedl dámskou návštěvu. Ale zase blízko, aby se do pár minut dostal za matkou, kdyby ho potřebovala.

Nelíbilo se mu, že zůstává sama, i když měla k dispozici Davida. Ale díkybohu za něho. Přestože matku považoval za jednoho z nejsilnějších a nejsoběstačnějších lidí, co znal, nedělalo mu radost, že v tom velkém, starém domě pobývá den za dnem a noc za nocí sama.

I když to zase bylo lepší než život s tím mizerou, kterého si před časem vzala. Slovy by nepopsal, jak moc Bryce Clerka nesnášel. To, že se matka do někoho takového zamilovala, byl důkaz, že není neomylná. Jen by nečekal tak fatální chybu od někoho, kdo skoro žádné chyby nedělá.

Přestože ho pak rychle a nemilosrdně vyhodila, Harper si dělal starosti, jak se ten člověk vyrovná s tím, že byl odříznutý od Roz, domu a peněz.

Taky se tam jednou pokusil vloupat, když rozvod ještě nebyl uzavřen. Harper nepochyboval, že by si maminka poradila, ale rozhodně neškodilo být v tu chvíli na blízku.

A podílet se na vykopání toho chamtivého, zrádného a prolhaného bastarda z domu.

Ale snad už uběhlo dost času. Teď už zdaleka nebyla v domě sama. Dvě ženy a dvě děti znamenaly pořádnou společnost. Díky nim a práci ve firmě byla ještě zaměstnanější než dřív.

Možná by měl uvažovat o samostatném bydlení.

Bohužel neviděl pro to žádný dobrý důvod. Miloval to místo tak jako nikdy žádnou ženu. Vášnivě, s respektem a vděčností.

Zahrada představovala domov, možná víc než domek samotný. Většinou mohl prostě vyjít ze dveří a po menší zdravotní procházce být v práci.

Rozhodně se nechtěl stěhovat do města. Všechn ten hluk a davy lidí. Memphis byl skvělý, když večer vyrazil do klubu, na rande nebo za kamarády. Ale po měsíci by se tam začal dusit.

A o život na předměstí taky nestál. Přál si být přesně tam, kde je. V útulném malém domku uprostřed rozsáhlé zahrady se skleníkem a nedaleko od firmy.

Posadil se na paty a postrčil si na hlavě čepici, která měla udržet vlasy z očí. Přicházelo jaro. To bylo doma nejhezčí období. Ty vůně, výjevy i zvuky...

Světla už teďk večeru ubývalo. Až zapadne slunce, vzduch se ochladí, ale už nezůstane ostrý jako v zimě.

Až zasadí květiny, zajde si dovnitř pro pivo. Pak se v tom chladu a přitímí usadí venku a bude si užívat samoty.

Vytáhl ze sáčku sazenici žluté macešky a pokračoval v práci.

Neslyšel ji přicházet. Soustředil se tak, že si nevšiml ani stínu, který na něj dopadl. A tak po jejím přátelském ahoj skoro vyletěl z kůže.

„Promiň.“ Hayley si se smíchem přidržela břicho. „Byls asi duchem někde hodně daleko.“

„Asi.“ Prsty měl najednou strašně neohrabané a mozek zamrzlý. Stála v zapadajícím slunci, a když na ni zamžoural, měla kolem hlavy záři a tvář ve stínu.

„Jen jsem se procházela a slyšela hudbu.“ Kývla k otevřenému oknu, odkud zněla píseň R.E.M. „Jednou jsem byla na jejich koncertě. Paráda. Macešky? Ty jdou teďka na dračku.“

„Hm, mají rády chládek.“

„Já vím. A proč je dáváš sem? Vždyť jsi tam už zasadil tu popínavku.“

„Klematis. Potřebuje mít kořeny ve stínu. Tak... tak se k nim vždycky vysazuje letnička.“

„Aha.“ Dřepla si, aby lépe viděla. „A jakou barvu má ten klematis?“

„Fialovou.“ Netušil, jestli si těhotné ženy mohou dřepnout. Copak se tím všechno vevnitř nezmáčkne? „Hm, nechceš donést židli nebo něco?“

„Ne, jsem v pohodě. Líbí se mi tvůj dům.“

„Jo, mně taky.“

„Je to tady jako v pohádce, ta zahrada kolem. Velký dům je nádherný. Ale taky trochu nahání strach.“ Zapitvořila se. „Nechci, aby to vyznělo nevďěčně.“

„Ne, já ti rozumím.“ Pomohlo mu, že pokračoval v sázení. Nevoněla jako těhotná, voněla sexy. Ale to bylo určitě špatně. „Je to skvělý dům a matku bys odtamtud nedostala ani dynamitem. Jenže je až moc velký.“

„Trvalo mi týden, než jsem tam přestala chodit po špičkách a šeptat. Můžu taky jednu zasadit?“

„Nemáš rukavice, můžu ti...“

„Kruci, trocha hlíny za nehty mi nevadí. Dneska přišla jedna dáma a říkala, že když těhotná něco sází, přináší to štěstí. Říkala něco o plodnosti nebo tak.“

Nechtělo se mu myslet na plodnost. Bylo v tom něco strašidelného. „Tak do toho.“

„Dík. Chtěla jsem jen říct...“ A šlo jí to snáz, když se zaměstnala, „...že vím, jak to asi vypadá, že jsem se tady najednou zjevila a přistála na prahu tvé matky. Ale já ji nechci nijak využívat. A nechci, aby sis něco takového myslel.“

„Znám jen jednoho člověka, který to dokázal, ale ne na dlouho.“

„Její druhý manžel.“ Přikývla a uplácala hlínu kolem sazenice. „Ptala jsem se na něj Davida, abych neřekla něco nevhodného. Říkal, že šel po penězích a podváděl ji s jinou ženou.“ Vybrala si další macešku. „Když mu na to Roz přišla, že ho vykopla tak rychle, že přistál až někde napůl cesty do Memphisu. To se musí obdivovat, protože i když asi měla vztek, určitě ji to ranilo. A navíc je to trapné, když tě někdo... jejda.“

Přitiskla si dlaň k boku a Harper ve tváři zbedl jako stěna.

„Co je? Co?“

„Nic. Děťátko se pohnulo. Občas mě dá pěkný kopanec.“

„Měla by ses postavit. Nebo si sednout.“

„Ještě dodělám tuhle. U nás doma, když to na mně začalo být vidět, lidi, někteří lidi, si mysleli, že jsem přišla do maléru a můj kluk při mně nestál. Bože, copak nemáme jednadvacáté století? Rozzlobilo mě to, ale taky to bylo trapné. Myslím, že i proto jsem odešla. Je těžké cítit se trapně pořád. Tak.“ Uplácala hlínu. „Vypadají moc hezky.“

Vyskočil, aby jí pomohl vstát. „Nechceš si na chvilku sednout? Nemám tě doprovodit zpátky?“

Pohládila se po břiše. „Jsi z toho nervózní.“

„Asi jo.“

„Já taky. Ale je mi dobře. Asi bys to chtěl dodělat, než se setmí.“ Znovu se zadívala na květiny, na dům a zahradu kolem a její podlouhlé oči barvy jezerní vody jako by do sebe všechno pojímaly.

Pak se zaměřily na jeho obličej a Harperovi rázem vyschlo v krku.

„Máš to tu vážně moc hezké. Uvidíme se v práci.“

Stál tam jako přimražený, zatímco odcházela po vinoucí se pěšině do soumraku.

Byl vyčerpaný, uvědomil si. Jako by běžel nějaký šílený závod. Nejdřív si dá pro uklidnění to pivo a pak dosází macešky.

Zatímco kluci po večeři venčili Parkera, Stella se dala do uklízení nepořádku, jaký v kuchyni dokážou udělat dvě děti a pes u feferonkové pizzy.

„Příští pizzu kupuju já,“ řekla Hayley, která nakládala sklenice do myčky.

„Platí.“ Stella na ni pohlédla. „Když jsem čekala Lukea, jedla jsem samá italská jídla. Pizzu, špagety, manicotti. Divila jsem se, že hned jak se vyklubal, nezačal zpívat ‚Amore mio‘.“

„Já nemám žádné zvláštní chutě. Snědla bych cokoli.“ Ve světlech nad vchodem do domu zahlédla, jak se venku kluci honí za psem. „Dítě sebou teď hodně hází. To je ale normální, že?“

„Jasně. Gavin se jen tak pomalu převaloval. Musela jsem ho občas šťouchnout nebo se napít koly, aby se rozhýbal. Ale Luke tam celé měsíce předváděl gymnastiku. Budí tě to v noci?“

„Někdy, ale to nic. Mám pak pocit, jako bychom byli jediní dva lidi na světě. Jenom já a on – nebo ona.“

„Vím dobře, jak to myslíš. Ale Hayley, když nemůžeš spát a děláš si starosti nebo ti není dobře, kdykoli za mnou zajdi.“

Její sevřené hrdlo se ihned uvolnilo. „Fakt? Myslíš to vážně?“

„Jistě. Někdy stačí, když si člověk promluví s někým, kdo už to zažil.“

„Nejsem už sama za sebe,“ řekla Hayley tiše a zadívala se na kluky za oknem. „Ne tak, jak jsem myslela, že budu. Jak jsem se připravovala.“ Její oči se zalily slzami, a tak zamrkala a otřela se. „Ty hormony. Bože.“

„I pláč někdy pomáhá.“ Stella vzala Hayley kolem ramen. „A klidně řekni, kdybys chtěla, aby s tebou někdo zašel na schůzky s doktorem.“

„Když jsem tam naposled byla, říkal, že všechno vypadá dobře. Přesně jak má. A že bych se měla zapsat do kurzu. Předporodního kurzu. Ale chtějí, aby se tam chodilo s partnerem.“

„Vyber si mě!“

Hayley se se smíchem obrátila. „Jsi si jistá? Copak to po tobě můžu chtít?“

„To by bylo báječné. Jako bych měla ještě jedno mimčo sama.“

„A měla bys? Kdyby...“

„Ano. Plánovali jsme dvě, ale když se narodil Luke, říkala jsem si, copak tohle už znova nezažiju? A nebylo fajn pokusit se o

holčičku? Ale i další kluk by byl prima.“ Opřela se o pult a vykoukla oknem. „Jsou báječní, vid’? Moji kluci.“

„Jsou.“

„Kevin na ně byl tak hrdý a tolik je miloval. Myslím, že by jich měl klidně šest.“

Hayley si všimla změny jejího hlasu a tentokrát vzala za rameno ona Stellu. „Bolí tě o něm mluvit?“

„Už ne. Chvíli to bolelo, hodně dlouhou chvíli.“ Chopila se utěrky a otřela přepážku. „Ale teď už je hezké vzpomínat. Hřeje to. Měla bych je už zavolat domů.“

Otočila se, protože zaslechla klapot podpatků. Když do kuchyně vplula Roz, Stella otevřela pusu.

Vzpomněla si, jaký dojem na ni udělala Rozina krása, ale teď ji poprvé viděla svou přirozenost využívat.

Měla na sobě hladké, těsně padnoucí šaty barvy matné mědi, která jí rozzářila pleť. V páskových botách na jehlových podpatcích vynikaly její pevné, štíhlé nohy. Na jejích prsou spočíval filigránový náhrdelník s citrínem ve tvaru slzy.

„David?“ Roz se rozhlédla po místnosti a dramaticky zakoulela tmavýma očima. „Vždyť kvůli němu přijdu pozdě.“

Stella hlasitě vydechla. „Na tohle řeknu jen: Wow!“

„Hm.“ Roz se zazubila a lehce zapózovala. „Musela jsem zešítet, když jsem si koupila tyhle boty. Teď budu trpět. Ale když už se musím ukázat na jednom z těch charitativních plesů, musím tam být vidět.“

„To se ti povedlo,“ řekla Hayley, „bude vidět, že jsi absolutně horký zboží.“

„O to mi šlo.“

„Vypadáš fakt úžasně. Sexy a nóbl. Každý chlap si bude přát, aby tě mohl odvézt domů.“

„Hm.“ Roz se pousmála a zavrtěla hlavou. „Je prima mít v domě nějaké ženské. Kdo to mohl tušit? Jdu popohnat Davida. Krášlil by se další hodinu, kdybych ho trochu nenakopla.“

„Dobře se bavte.“

„Ta rozhodně nevypadala jako něčí matka,“ pronesla pak tiše Stella.

Jak budu asi vypadat za dvacet let? uvažovala Hayley.

Prohlížela se v zrcadle a přitom si do pokožky na prsou a bříše vtírala olej s vitamínem E. Dokáže se pak ještě upravit tak, aby vypadala dobře?

Jistě, neměla toho tolik k dispozici jako Roz. Vzpomněla si, jak babička kdysi říkala, že krása je v kostech. Při pohledu na Roz bylo jasné, co tím myslela.

Ona nikdy nebyla tak úchvatná jako Roz ani tak hezká na pohled jako Stella, ale snad vypadala dobře. Starala se o svou pleť a zkoušela různé triky s líčením, co vyčetla v časopisech.

Muže přitahovala.

Což na ní bylo vidět, pomyslela si a se sebeironickým úsměvem pohlédla na své břicho.

Tedy dřív. Většina mužů o těhotné ženy nejeví zájem. Ale to je jediné dobře, protože ani ona se o ně teď nezajímala. Záleželo jí hlavně na děťátku.

„Teď jde především o tebe, drobku,“ řekla a natáhla si tričko nadměrné velikosti.

Když se vyšplhala na postel, sáhla po jedné z knih, co měla na nočním stolku. Sehnala si knihy o porodu, těhotenství a prvních měsících života dítěte. Z některé z nich si pak před spaním četla.

Když se jí začaly klížit oči, knihu zavřela.

Zhasla lampičku a uvelebila se v posteli. „Dobrou, miminko,“ zašeptala.

Když se hroužila do spánku, něco ucítila. Mírný chlad a naprostou jistotu, že v pokoji není sama. Srdeční tep se jí zrychlil, až ho uslyšela v hlavě. Sebrala odvahu a pootevřela oči.

Vedle postele spatřila postavu. Měla světlé vlasy a pohlednou, smutnou tvář. Chtělo se jí vykřiknout jako pokaždé, když tu ženu uviděla. Ale potlačila nutkání, sebrala odvahu a vztáhla ruku.

Když její ruka prošla paží té ženy, neubránila se a přidušeně vyjekla. Pak osaměla a rozechvěle hledala vypínač lampičky.

„Ne, nezdá se mi to, nezdá!“

Stella vystoupila na stoličku, aby vystavila další závěsný košík. Po kontrole ložského prodeje a několika propočtech se rozhodla zvýšit nabídku těchto košů o patnáct procent.

„Já to zvládnou,“ namítala Hayley. „Přece nespadnu z jedné pitomé stoličky.“

„Ani náhodou. Podej mi ten s begoniemi.“

„Ty jsou fakt krásné. Takové bohaté.“

„Roz s Harperem jich většinu předpěstovali přes zimu. Begonie a netýkavky jdou skvěle na odbyt. Když máme takové pěstitele, můžeme je prodávat ve velkém a tím pádem snížit cenu. To jsou pro nás zásadní produkty.“

„Ale lidi by si mohli vypěstovat vlastní ještě levněji.“

„Jasně.“ Stella slezla, posunula si stoličku a znovu na ni vystoupila. „Teď pelargonie,“ rozhodla. „Jenže takovýmhle barvám a květům se těžko odolává. I nadšení zahradníci, co si květiny množí sami, se občas nechají nalákat velkými, krásnými květy. Květy totiž, milá zákyně, prodávají.“

„Proto ty koše rozvěšíme všude.“

„Svádění. Počkej, až přemístíme ven některé letničky. Jak ty pestré barvy nalákají zákazníky. A taky rané trvalky.“

Vybrala si další košík. „Hotovo. Cinkni Roz, prosím tě. Chtěla bych, aby to viděla a dala mi svolení pověsit jich pár desítek do skleníku tři jako zvláštní nabídku. A vyber květináč. Některý z těch velkých, co se loni neprodaly. Osázím ho a postavím vedle kasy. Však oni půjdou na odbyt. Nebo sežeň rovnou dva. Smaž starou cenu. Až to dodělám, budou se prodávat se slušným ziskem.“

„Super.“

„Přivez jeden s tou kobaltovou glazurou,“ zavolala. „Víš který? Ale nezvedej je sama.“

Stella hned v duchu začala plánovat. Chce to bílé květiny – otočník, netýkavky, záplavu jemné tařice, stříbřité podtóny starčeku a šalvěje. Další řádka bílých petúnií. Kruci, měla Hayley říct, aby přivezla ještě jeden tmavě šedý. Tvořil by s kobaltovým hezký kontrast. A osadí ho výraznými barvami. Odvážně rudými pelargoniemi, lobeliemi a sporýši.

V duchu přidávala a ubírala druhy květin, počítala cenu květináčů a pudy a zavěsila další květináč a usmála se.

„Neměla bys dělat kancelářskou práci?“

Málem spadla ze stoličky, kdyby ji něčí ruka nepřidržela za zadek.

„To není všechno, co dělám.“ Chtěla slézt, ale všimla si, že ze stoličky se mu aspoň dívá přímo do očí. „Tu ruku už můžeš dát pryč, Logane.“

„Nevadí jí, že tam je.“ Ale spustil ji a strčil do kapsy. „Hezké koše.“

„Jdeš na nákup?“

„Možná. Žes ale měla výraz na tváři, když jsem přišel.“

„To obvykle mívám, proto se tomu říká tvář.“

„Takový, jako když ženská přemýšlí, jak dostat nějakého chlapa.“

„Vážně? Podáš mi to?“ ukázala na další koš. „Tak tos netrefil. Uvažovala jsem, jak ze dvou starších květináčů z výprodeje vyrobím skvělé aranžmá a žhavé zboží.“

Zatímco věšel koš, zvedl další a dosáhl na hák přímo ze země. „Chlubilko.“

„Skromňouši.“

Hayley se objevila ve dveřích, ale rychle se obrátila a zase vyrazila pryč.

„Hayley.“

„Něco jsem zapomněla,“ zavolala a odešla.

Stella si nahlas oddechla a chtěla požádat o další koš, ale on už ho stihl pověsit. „Měl jsi hodně práce, co?“

„Minulý týden bylo sucho a pěkně.“

„Jestli sis přišel vyzvednout keře pro toho Pitta, vyplním papíry.“

„Už je nakládají. Chci tě zase vidět.“

„No, vždyť vidíš.“

Nespouštěl z ní oči. „Nejsi nechápavá.“

„Ne, nejsem, ale taky nevím jistě...“

„Já taky ne,“ přerušil ji. „Ale to mi nezabránilo chtít tě zase vidět. Obtěžuje mě na tebe pořád myslet.“

„Díky. Po tomhle vážně zavzdychám a skočím ti do náruče.“

„O to mi nejde. Kdyby jo, stačilo by podrazit ti stoličku.“

Položila si ruku na srdce, zatřepala řasami a co nejlépe napodobila přízvuk jižanské lady. „Božíčku, tolik romantiky je na mě moc.“

Zazubil se. „Líbíš se mi, Zrzko. Občas. Vyzvednu tě v sedm.“

„Co? Dneska?“ Váhavá pobavenost se rázem změnila v paniku. „Nemůžu jen tak večer odejít. Mám dvě děti.“

„A v domě tři dospělí. Je nějaký důvod, proč by jeden z nich nebo všichni nemohli na kluky na pár hodin dohlédnout?“

„Ne. Ale nezeptala jsem se jich předem, což tobě asi nic neříká. A...“ Podrážděně si odhrnula vlasy z tváře. „Třeba mám jiné plány?“

„A máš?“

Naklonila hlavu ke straně a zadívala se na něho. „Já mám vždycky nějaký plán.“

„To věřím. Tak ho změň. Už jsi kluky vzala na žebírka?“

„Ano, minulý týden po...“

„Prima.“

„Víš vůbec, kolikrát už jsi mě přerušil uprostřed věty?“

„Ne, ale začnu to počítat. Nazdar, Roz.“

„Logane. Ty jsou ale krásné, Stello.“ Zastavila se uprostřed uličky, rozhlížela se, přikyvovala a otírala si špinavé rukavice o stejně špinavé džíny. „Nevěřila jsem, že by účinkovalo, když jich vystavíme tolik, ale účinkuje. Je to prostě spousta květů.“

Sundala si baseballovou čepici a strčila ji do jedné zadní kapsy, rukavice pak do druhé. „Neruším?“

„Ne.“

„Ano,“ opravil ji Logan, „ale to nic. Mohla bys Stelle dnes večer pohlídat kluky?“

„Ještě jsem neřekla, že...“

„Samozřejmě, bude to legrace. Vy dva někam vyrážíte?“

„Jen na malou večeři. Fakturu ti nechám na stole,“ řekl Stelle. „Takže v sedm.“

Stella se najednou cítila unavená a posadila se na stoličku. Když Logan odešel, zamračila se na Roz. „Tos mi moc nepomohla.“

„Myslela jsem, že ano.“ Vztáhla ruku a zatočila jedním z květináčů, aby se podívala, jak jsou květiny souměrné. „Vyrazíš si, pobavíš se. Kluci budou v pohodě a já si s nimi aspoň pohraju. Kdybys s ním nikam jít nechtěla, nešla bys. Ty přece umíš lidi odmítnout.“

„To asi jo, ale radši bych se to dověděla víc dopředu a vůbec by všeho mělo být víc.“

„Je, jaký je.“ Roz plácla Stellu do kolene. „A pro tebe je lepší, že nemusíš přemýšlet, co skrývá nebo co předstírá. On... nemůžu říct, že je to milý člověk, protože dokáže být pěkně protivný. Ale je upřímný. A věř mi, že na tom hodně záleží.“

11

Právě kvůli tomuhle se randění málokdy vyplatilo, myslela si Stella. Stála jen v prádle před otevřenou skříní a zvažovala, dohadovala se a trápila, co si má na sebe obléct.

Vždyť ani neví, kam půjdou. *Nesnášela*, že to neví předem. Jak se má potom rozhodnout, co si vzít na sebe?

„Večeře“ nebyla postačující informace. Bude to večeře ve společenském, nebo jen v kvalitním kostýmu? Stačily by džíny, triko a sako, nebo jsou vhodnější kalhoty s halenkou?

A tím, že stanovil sedmou hodinu, jí ani nedal dost času na převlečení, natož na delší přemýšlení o šatech.

Rande. Jak se mohlo něco tak lákavého a vzrušujícího a zábavného v osmnácti, tak snadného a přirozeného po dvacítce změnit v komplikovanou a často otravnou záležitost po třicítce?

Nebylo to jen tím, že ji manželství změnilo a odnaučilo randit. Schůzky dospělých byly složité a vyčerpávající, protože zúčastnění za sebou měli téměř vždy aspoň jeden vážnější vztah a rozchod a tenhle náklad si nesli s sebou. Chtěli si žít po svém, měli jistá očekávání a seznamovací rituál absolvovali tolikrát, že to chtěli rychle rozčísnout – nebo se radši vrátit domů a sledovat Lettermanovu show.

Když k tomu přidáte, že chlap, co vás na rande vytáhl, nemá dost rozumu, aby udal podrobnosti, které by pomohly s oblékáním, byl to pro začátek docela slušný zmatek.

Fajn, fajn, *fajn*. Bude mít, co chtěl.

Oblékla si krátké černé šaty a hned nato se spojovací dveře rozlétly a do koupelny vtrhl Gavin. „Mami! Mám hotovej úkol. Luke ne, ale já jo. Můžu jít dolů? Můžu?“

Udělala dobře, že se rozhodla pro sandály bez špičky a nevzala si punčochy. Parker se totiž ihned pokoušel vyškrábat se jí po noze nahoru. „Nezapomněls na něco?“ zeptala se Gavina.

„Né. Všechny slovíčka ve slovníku jsem našel.“

„Myslím na klepání.“

„Aha.“ Široce, nevinně se usmál. „Vypadáš hezky.“

„Lichotníku.“ Sklonila se a políbila ho do vlasů. „Ale když je zavřeno, musíš klepat.“

„Dobře. Můžu už dolů?“

„Hned.“ Přistoupila k policičce, aby si navlékla připravené dlouhé stříbrné náušnice. „Nejdřív mi slib, že paní Roz nebudete zlobit.“

„K večeři budou cheeseburgery a pak si zahrajeme videohry. Říkala, že nás porazí ve Smackdownu, ale já tomu nevěřím.“

„Nebudeš se prát s bratrem.“ Naděje umírá poslední, pomyslela si. „Ber ten dnešek jako dovolenou od běžných povinností.“

„Už můžu dolů?“

„Mazej.“ Plácla ho mírně po zadku. „A mám u sebe telefon, kdybys mě potřeboval.“

Když odběhl, nazula si boty a navlékla tenký černý svetřík. Pohlédla do zrcadla a usoudila, že doplňky proměnily šaty z běžného oblečení na neobyčejné.

Zvedla kabelku a cestou do vedlejší ložnice zkontrolovala její obsah. Luke ležel na břiše na zemi – jeho oblíbená poloha – a nešťastně se mračil nad učebnicí matematiky.

„Problém, koťátko?“

Zvedl hlavu a zatvářil se tak ztrápeně, jak to umí jen malý kluk. „Nenávidím úkoly.“

„To já taky.“

„Gavin tady tancoval a poskakoval, protože ho napsal první.“

Pochopila, jak je to demoralizující a sedla si na zem vedle něj. „Tak ukaž, co tu máme.“

„Proč musím počítat, kolik je dva a tři?“

„Jak jinak bys věděl, kolik máš prstů na ruce?“

Svrástil obočí a pak zase tvář vyjasnil v úsměvu. „Pět!“

Krise byla zažehnána, a tak mu poradila i s dalšími příklady. „A je to. Nebylo to zas tak těžké, co?“

„Stejně nesnáším úkoly.“

„Možná, ale co vítězný taneček?“

S chichotáním vyskočil a chvíli juchal po pokoji.

A všechno v jejím malém světě bylo zase v pořádku.

„Proč dneska nevečeříš s námi? Budou cheeseburgery.“

„Vlastně ani nevím. Poslouchejte paní Roz.“

„Hm hm. Ona je fajn. Jednou přišla ven a hodila Parkerovi balónek. Vůbec jí nevadilo, že je poslintaný. To holkám vadí. Tak já už jdu, jo? Protože mám hlad.“

„To věřím.“

O samotě vstala a automaticky posbírala hračky a oblečení, které se nestihly samy uklidit na polici nebo do skříně.

Některé klučičí poklady pohládila. Gavinovy zamilované komiksy a baseballovou rukavici. Lukeův oblíbený nákladák a medvídko na baterie, se kterým se pořád nestyděl spát.

Náhle ji zamrazilo v zádech a i pod svetrem jí na rukou naskočila husí kůže. Koutkem oka zahlédla v zrcadle na prádelníku jakýsi tvar – odraz nebo stín.

Když se otočila, objevila se ve dveřích Hayley.

„Logan právě zajíždí k domu,“ oznámila, ale hned se zarazila. „Jsi v pořádku? Nějak jsi zbledla.“

„To nic, je mi fajn.“ A trochu nejistou rukou si hrábla do vlasů. „Jen jsem viděla... nic. To nic. A kromě bledosti vypadám jak?“ Znovu se otočila k zrcadlu. Teď v něm viděla jen sebe a přibližující se Hayley.

„Dva palce nahoru. Moc se mi líbí tvoje vlasy.“

„To se ti řekne, když se s nimi nemusíš ráno probouzet. Chtěla jsem si je sepnout, ale asi by to bylo moc formální.“

„Takhle je to ono.“ Hayley popošla blíž a naklonila ke Stelle hlavu. „Jednou jsem se taky obarvila na zrzavo. Byla to katastrofa. Najednou jako bych v obličeji zežloutla.“

„Takhle sytá hnědá se k tobě perfektně hodí.“ A co teprve ta tvář, nikde ani vráska, pomyslela si s trochou závisti.

„Jo, ale zrzavá je teď v módě. Takže já půjdu dolů a trochu Logana zabavím. Počkej ještě pár minut a pak nás najdeš v kuchyni. Chystá se hamburgrová hostina.“

Přece nestála o nějaké entrées. Proboha. Ale Hayley už odešla a ona si ještě potřebovala zkontrolovat rtěnku. A trochu se uklidnit.

Nervozitu z tohoto rande – a tentokrát to bylo rande – stejně přebilo něco jiného. Ten odraz v zrcadle nepatřil Hayley. I za tu chvíličku stačila zahlédnout, že ta žena, co tam stála, měla blond vlasy.

Už klidnější vyšla na chodbu. Nad schody zaslechla Hayleyin smích.

„Hned tu bude. Asi nemáš problém být tu jako doma. Jdu do kuchyně za zbytkem bandy. Vyříd' Stelle, že ji všichni zdravíme, a dobře se bavte.“

Není ta holka telepat? Napadlo Stellu. Načasovala její příchod tak dokonale, že opustila halu právě ve chvíli, kdy Stella došla do půlky schodů.

A Logan se zadíval nahoru.

Slušné černé kalhoty, všimla si. Hezká modrá košile bez vázanky a k tomu sportovní sako. Ani tak nevypadal moc krotce.

„Hezké,“ prohodil.

„Díky, tobě to taky sluší.“

„Hayley říkala, že se za tebe rozloučí. Takže jsi hotová?“

„Jistě.“

Vyšli spolu před dům a Stella se zadívala na jeho černý mustang. „Tak ty máš auto.“

„To není jen auto, takhle to může nazvat jen ženská.“

„A tohle zas může říct jen sexista. Fajn, není to auto, co to tedy je?“

„Je to stroj.“

„Už chápu. Ale ještě jsi mi neřekl, kam jedeme.“

Otevřel jí dveře vozu. „Tak to pojď zjistit.“

* * *

Do města jeli za zvuku hudby, kterou nepoznávala. Pochopila, že jde o nějaké blues, ale v tomhle žánru se nevyznala. Když se o tom mezi řečí zmínila, šokovalo ho to a zbytek cesty měli o čem mluvit.

Stella znala jen pár jmen, jako John Lee Hooker a Muddy Waters, B. B. King a Taj Mahal.

Když vjížděli do města, znovu ji napadlo, že s konverzací zatím nemají problém. Zaparkoval a natočil se k ní, aby si ji dlouze prohlédl. „Víš jistě, že ses tady narodila?“

„Mám to napsané v rodném listě.“

Zavrtěl hlavou a vystoupil. „Když jsi takový ignorant na blues, měla bys to nejspíš překontrolovat.“

Zavedl ji do restaurace, kde už byla většina stolů obsazených a místnost plnil hlasitý hovor. Když se usadili, Logan mávnutím ruky poslal číšníka pryč. „Co kdybychom se nejdřív napili, než si vybereš, co budeš jíst? K jídlu si můžeme dát láhev vína.“

„Dobře.“ Protože tím zavřel úvodní konverzaci, rozevřela jídelní lístek.

„Mají tu vyhlášené sumce. Už jsi ho jedla?“ zeptal se.

Zadívala se na něho přes okraj lístku. „Ne. A jestli proto zase budu Yankee, stejně si dám radši kuře.“

„Fajn. Můžeš ochutnat ode mě, abys věděla, o co přicházíš. Mají tu výborné kalifornské chardonnay, co se hodí k rybě i kuřeti. Se skvělou koncovkou.“

Odložila lístek a naklonila se kupředu. „Tohle vážně víš, nebo si vymýšlíš?“

„Mám víno rád. A chci se vyznat v tom, co mám rád.“

Opřela se do židle a on zavolal číšníka. Když si objednali, natočila hlavu ke straně. „Co tady vlastně děláme, Logane?“

„Pokud mám mluvit za sebe, já si dám skvělou večeři a dobré víno.“

„Zatím jsme jen trochu konverzovali, většinou pracovně.“

„Konverzovali a hádali se,“ opravil ji.

„Pravda. Byli jsme na výletě, příjemném, to ano, který skončil překvapivě osobně.“

„Někdy je radost tě poslouchat, Zrzko. Skoro jako bys mluvila cizím jazykem. Rovnáš si to všechno, abys měla vydlážděnou cestu od jednoho k druhému?“

„Možná. Ale je fakt, že tady s tebou sedím a máme rande. Ještě před čtyřicetimi hodinami by mě nic takového nenapadlo. Měli jsme fungující pracovní vztah.“

„Hm. A když jsi u toho, tvůj nový systém mi pořád připadá otravný.“

„Nic nového. A když jsme u toho, včera jsi zase zapomněl nechat mi na stole tu fakturu.“

„Fakt?“ Trhl ramenem. „Někde ji mám.“

„Chtěla jsem jen říct...“

Zmlkla, protože ke stolu přistoupil číšník s lahví vína a otočil ji etiketou k Loganovi.

„To je ono. Dejte dámě ochutnat.“

Dala si na čas, než zvedla skleničku. Pak usrkla trochu vína a povytáhla obočí. „Moc dobré, hlavně ta koncovka.“

Logan se zazubil. „Tak to pojďme vypít.“

„Snažila jsem se říct,“ začala znovu, „že zatímco je pro nás dva rozumné a výhodné udržovat dobrý pracovní vztah, posunovat ho někam jinam takové být nemusí.“

„Hm hm.“ Sám ochutnal víno a nepřestával ji sledovat očima kočkovité šelmy. „Ty myslíš, že tě znova nepolíbím, protože by to nemuselo být rozumné a výhodné?“

„Jsem na novém místě a v novém zaměstnání. Přesadila jsem taky děti. To je teď pro mě nejdůležitější.“

„To bych čekal. Jen nevěřím, že je to tvá první večeře s jiným mužem od chvíle, co jsi přišla o manžela.“

„Jsem opatrná.“

„Neříkej, že by? Jak vlastně zemřel?“

„Při leteckém neštěstí. Cestoval z práce. Měla jsem zrovna puštěné zprávy v televizi. Nezveřejnili jména pasažérů, ale já jsem hned věděla, že je to Kevinovo letadlo. Cítila jsem, že zemřel, ještě než mi to přišli říct.“

„Víš přesně, cos měla na sobě, cos dělala a kde jsi stála, když jsi tu zprávu slyšela.“ Mluvil tiše a díval se jí přímo do očí. „Z toho dne si pamatuješ každý detail.“

„Proč to říkáš?“

„Protože to byl nejhorší den tvého života. Nevzpomeneš si na den předtím nebo den potom, ale tenhle ti zůstane v paměti minutu po minutě.“

„Máš pravdu.“ Jeho intuice ji překvapila a dojala. „Ztratil jsi taky někoho?“

„Ne, takhle ne. Ale žena jako ty se nevdá a nevydrží v manželství, pokud ten muž není středem jejího života. A když ti život někoho takového vezme, nikdy nezapomeneš.“

„Ne.“ Měla ho hluboko v srdci. „Tohle je nejhlubší, nejpřesnější a nejtěšnější projev soustrasti, jaký mi kdo poskytl. Doufám, že se neurazíš, když řeknu, že jsi mě překvapil.“

„Tak snadno se neurážím. Přišla jsi o otce svých dětí, ale stejně jsi jim zařídila – aspoň se zdá – hezký život. To dá hodně práce. Nejsi první matka od dětí, o kterou se zajímám. Mám k matkám a jejich prioritám úctu. To mi ale nebrání dívat se na druhou stranu stolu a uvažovat, kdy se mi podaří tě svléknout.“

Otevřela a zase zavřela pusu. Odkáslala si a napila se vína. „No, to je přímočaré.“

„S jinou ženskou bych šel přímo na věc.“ Když se přiškrceně zasmála, zvedl skleničku. Pak počkal, než jim naservírují první chod. „Ale ty jsi, ty jsi... protože tady spolu takhle hezky večeříme, ostražitější typ ženy.“

„Chtěl jsi říct úzkoprsá.“

Zazubil se a musel jí připsat body. „Člověk nikdy neví. Ale navíc oba pracujeme pro Roz a nechtěl bych něco pokazit. Aspoň ne záměrně. Máš přece jen starost o dvě děcka. A netuším, jestli ses už vyrovnala se ztrátou manžela. Takže místo toho, abych si tě odvezl do postele, budeme hezky konverzovat u večeře.“

Chvíli o tom přemýšlela. Nemohla v zásadě najít logickou chybu v jeho uvažování. Vlastně musela souhlasit. „Dobrá. Tak nejdřív Roz. Taky bych jí nechtěla způsobit problémy. Takže ať se tady stane cokoli, budeme dál udržovat zdvořilý pracovní vztah.“

„Možná ne vždycky zdvořilý, ale o práci to bude.“

„To je fér. Mí synové jsou u mě na prvním místě. Na prvním i posledním. Nejen proto, že to tak má být,“ dodala, „ale proto, že chci. Na tom se nic nezmění.“

„Kdyby ano, nemohl bych si tě dál vážit.“

„Dobře.“ Zase chvíli vyčkávala, protože tuhle přímou odpověď musela ocenit. „Co se týče Kevina, toho jsem moc milovala a jeho smrt mě rozlomila na dvě půlky. Jedna se chtěla položit a umřít a druhá musela projít vším tím žalem a vztekem a žít dál.“

„Žít dál vyžaduje odvahu.“

V očích ji pálilo, a tak se velmi pomalu nadechla. „Díky. Musela jsem se dát dohromady. Kvůli dětem i kvůli sobě. Asi nikdy nebudu

k jinému muži cítit přesně to, co jsem cítila k němu. Neměla bych. Ale to neznamená, že mě někdo jiný nemůže zajímat a přitahovat. Nejsem snad odsouzená žít navěky o samotě.“

Chvilí mlčel. „Jak může mít tak citlivá žena vztah k formulářům a fakturám?“

„Jak může být takový talentovaný muž tak nepořádný?“ Cítila se příjemněji, než čekala, a pochutnávala si na salátu. „Stavila jsem se znova na pozemku Dawsonových.“

„Ano?“

„Pochopila jsem, že některé věci musíš dokončit, až přejde nebezpečí posledních mrazů, ale i tak jsem chtěla říct, že je to moc dobré. Ne, je to výjimečně dobré.“

„Díky. Budou další fotky?“

„Ano. Použiju je – srovnání předtím a potom – na našich webových stránkách, které vyrábím.“

„Fakt?“

„Rozhodně. Snažím se Roz zvýšit zisky, Logane. Když vydělá víc ona, vyděláš taky. A webové stránky přinesou další zakázky, za to ti ručím.“

„Proti tomu se nedá nic namítat.“

„Víš, co ti nejvíc závidím?“

„Moji jiskřivou osobnost.“

„Ne, ty ani trochu nejiskříš. Tvoje svaly.“

„Závidíš mi svaly? Nemyslím, že by na tobě vypadaly dobře, Zrzko.“

„Kdykoli jsem doma – doma na severu – s něčím na zahradě začala, nemohla jsem to dokončit úplně sama. Měla jsem představu – možná ne tak tvůrčí jako ty, ale věděla jsem přesně, co chci a jak se to dělá. Jenže když došlo na těžkou manuální práci, byla jsem v koncích. Je frustrující, když nemůžeš svoje dílo dokončit sám. Takže ti závidím svaly, protože ty můžeš.“

„Mám dojem, že ať to děláš sama, nebo na to jen dohlížíš, stejně to musí být přesně po tvém.“

Usmála se do skleničky s vínem. „To je samozřejmé. Slyšela jsem, že máš dům nedaleko od Roz.“

„Asi tak tři kilometry.“ Když jim přinesli hlavní chod, odřízl Logan kus svého sumce a položil jí ho na talíř.

Stella se na něj zadívala. „No. Hm.“

„Vsadím se, že říkáš dětem, že nemůžou vědět, jestli je něco dobré, dokud to neochutnají.“

„Jednou z výhod dospělosti je, že člověk může takhle poučovat a nemusí ty poučky uplatňovat na sobě. Ale dobře.“ Napíchla na vidličku malé sousto, připravila se na nejhorší a snědla ho. „Zajímavé,“ řekla po chvilce, „vůbec to nechutná jako kočka nebo jak by si člověk představoval, že kočka chutná. Je to docela dobré.“

„Tak se ti vrátí kousek tvého jižanství. Příště si dáme kukuřičné kroupy.“

„To ne, ty už jsem ochutnala. A ty si děláš všechno sám? Myslím doma.“

„Většinou jo. Mám tam docela pěkné vyvýšeniny a půda je dobře odvodněná. Na severní straně rostou velké staré stromy – pár pěkných platanů, nějaké hikory, divoké azalky a horský vavřín okolo. Na jih se otevírá. Před domem je spousta místa a vzadu teče potok.“

„A dům?“

„Co?“

„Dům. Jaký je?“

„Dvoupodlažní, trámový. Pro mě asi moc velký, ale patřil k tomu pozemku.“

„Vypadá to, že něco takového budu za pár měsíců hledat taky. Snad bys mi mohl dát vědět, kdybys slyšel, co je kde na prodej.“

„Jasně, dám. A jak se klukům líbí u Roz?“

„Moc. Ale stejně budeme potřebovat vlastní bydlení. Je to pro ně důležité. Nemusí to být nic vznešeného, to bych si stejně nemohla dovolit. A nevádí, když budou třeba opravy. Jsem docela šikovná. A hlavně bych dala přednost domu bez strašidla.“

Zarazila se, protože k ní vyslal tázavý pohled. Pak zavrtěla hlavou. „To je asi tím vínem. Ani jsem nevěděla, že na to myslím.“

„Proč?“

„Viděla jsem... tedy myslím, že jsem viděla,“ opravila se, „toho ducha, který údajně straší v Harperově domě. V zrcadle v mé ložnici,

těsně předtím, než jsi dorazil. Určitě to nebyla Hayley. Ona totiž přišla hned potom, a tak jsem si chtěla namluvit, že to byla ona. Ale ne. A v tu chvíli to nemohl být nikdo jiný z domu, protože... protože prostě nemohl.“

„Vypadá to, jako by ses pořád přesvědčovala, že to není možné.“

„Jsem rozumná ženská, nezapomeň.“ Klepla si prstem na spánek. „Rozumné ženy nevidají duchy, neslyší je zpívat ukolébavky ani je necítí.“

„Jak jsou cítit?“

„Jako mrazení, jako divný... pocit.“ Mírně se zachvěla a snažila se to potlačit smíchem. „Neumím to vysvětlit, protože to není racionální. Ale dneska byl ten pocit hodně intenzivní. Krátký, ale silný. A nepřátelský. Ne, to není přesné. Nesouhlasný by byl lepší výraz.“

„Proč si o tom nepromluvíš s Roz? Mohla by ti říct něco o historii toho ducha, jestli ji zná.“

„Možná. Tys říkal, žeš ho nikdy neviděl?“

„Ne.“

„Ani necítil?“

„Asi ne. Ale občas, když někde pracuju, procházím se po pozemku a kopu, tak něco cítím. Když něco zasadíš a ono to třeba i uhynie, stejně v půdě po sobě něco zanechá. Proč by pak nezůstávalo něco po lidech?“

O tom by mohla přemýšlet, ale později, až její mysl nebude nic rozptylovat. Teď musela myslet na to, jak je jí v jeho společnosti příjemně. A jak ji živočišně přitahuje. Jestli to tak bude pokračovat a ta přitažlivost nezmizí, nejspíš spolu skončí v posteli.

Pak dojde na následky a komplikace, které to vždycky přináší. A navíc jejich svět byl omezený. Pracovali pro stejného člověka ve stejné firmě. V takovém prostředí nebylo možné, aby spolu dva dospělí měli poměr a nikdo o tom nevěděl.

Takže musela uvažovat, jak nepříjemné by bylo, kdyby se její soukromí stalo veřejným tajemstvím.

Po večeři se prošli po Beale Street, aby se podívali na každodenní karneval. Turisté, Memphisané na procházce, páry a

skupiny mladých lidí korzovali ve světlech neonů. Z otevřených dveří vyhrávala hudba a lidé proudili do obchodů a zase ven.

„Býval tady klub jménem Monarcha. Nebolí tě v těch botách nohy?“

„Ne.“

„Prima. Skvělé nohy, mimochodem.“

„Díky. Mám je už dlouho.“

„Takže Monarcha,“ pokračoval. „Náhodou měl společnou zadní uličku s pohřebním ústavem. Majitelé se tak snáz zbavovali obětí přestřelek.“

„To je hezký kousek historie Beale Street.“

„Toho je víc – blues, rock – tady se totiž zrodilo obojí – voodoo, hazardní hry, sex, skandály, pašování whisky, kapesní zlodějníci a vraždy.“

Zatímco mluvil, zaduněla z jedné dveří hudba, podle Stelly v pravém slova smyslu jižanská.

„K tomu všemu tady docházelo,“ pokračoval, „ale teď si musíme užívat aspoň takovýhle karneval.“

Připojili se k divákům na chodníku, kteří sledovali tři kluky, jak dělají přemety uprostřed ulice.

„Tohle umím taky.“ Stella kývla k jednomu z kluků, co právě chodil po rukou.

„Ne-e.“

„Umím. Teď hned ti to předvádět nebudu, ale umím. Chodila jsem šest let na gymnastiku. Dokážu zkroutit tělo jako preclík. Teda teď už jen poloviční preclík, ale...“

„Snažíš se mě vzrušit?“

Zasmála se. „Ne.“

„Tak to je vedlejší efekt. Jak vypadá poloviční preclík?“

„Možná ti to ukážu, až budu vhodněji oblečená.“

„Ty se mě snažíš vzrušit a ne že ne.“

Znova se smála a sledovala vystoupení. Když Logan vhodil nějaké mince do krabičky, vydali se po chodníku dál. „Kdo je Betty Paigeová a proč je její tvář na těch trikách?“

Ztuhl namístě. „Teď si ale děláš legraci.“

„Nedělám.“

„Mám dojem, žes nežila jen na severu, ale na severu někde v jeskyni. Betty Paigeová – legendární kráska padesátých let a sexuální bohyně.“

„Jak to víš? V padesátých letech jsi ještě nebyl na světě.“

„Považoval jsem za důležité poučit se o kulturní historii svého kraje, zvláště když k ní patří krásné ženy, co se svlékají. Podívej na tu tvář. Holka od vedle s tělem Venuše.“

„Ta určitě neuměla chodit po rukou,“ pronesla Stella, a když se rozesmál, ležérně odkráčela.

Rozchodili víno i bohatou večeři, protože prošli celou ulici jedním směrem tam a druhým zpátky. Zkusil ji nalákat do bluesového klubu, ale po kratším váhání odmítl.

„Opravdu to nejde. Už stejně přijdu později, než jsem chtěla. Zítra mám náročný den a Roz už jsem dneska využívala dost.“

„Tak to necháme na jindy.“

„Bluesový klub přesouvám na svůj seznam. Ale za dnešek si můžu něco odškrtnout – Beale Street a sumce. Už je ze mě skoro domorodec.“

„Brzo začneš opékat kočky a strkat si buráky do koly.“

„Proč bych si proboha měla strkat buráky do koly? No nic.“ Mávla rukou, zatímco vyjížděl z města. „To je asi něco jižanského. Co kdybych jen řekla, že jsem se dneska dobře bavila?“

„To by šlo.“

Nebylo to vůbec komplikované, uvědomila si, ani nudné, ani stresující. Tedy po prvních několika minutách. Úplně zapomněla, jaké to je, když se vedle muže cítí zároveň uvolněně i napjatě.

Nebo uvažovat, a nemělo smysl předstírat, že ji to nenapadlo, jaké by to bylo, kdyby se jí ty jeho velké, tvrdé ruce dotýkaly.

Roz jí nechala nad vchodem rozsvíceno. Venku, v hale i v její ložnici. Zahlédla světla, když přijížděli, a připadlo jí to jako mateřské gesto. Nebo sesterské, protože Roz nebyla na její matku dost stará.

Její vlastní matka se příliš zabývala svým životem a svými zájmy, aby myslela na takové maličkosti jako světlo nade dveřmi. Možná i proto byla ona sama tak puntičkářská.

„Takový krásný dům,“ řekla. „Jak celý září do noci. Není divu, že ho tolik miluje.“

„Žádný další takový není. Až přijde jaro, bude tě ze zahrady přecházet zrak.“

„Mohla by po domě a po zahradě provázet turisty.“

„Dělávala to, jednou ročně. Ale přestala, co se zbavila toho mizery Clerka. Nepřipomínal bych jí to,“ ozval se, než mohla Stella promluvit. „Až s tím bude chtít znova začít, udělá to.“

Protože už znala jeho zvyky, počkala, až obejde auto a otevře jí dveře. „Už se těším, až uvidím zahradu v plné slávě. A jsem vděčná, že tady můžu chvíli žít a ukázat dětem tenhle druh tradice.“

„Je tu ještě jedna tradice. Políbit dívku na dobrou noc.“

Tentokrát přistoupil pomaleji, aby měla čas předvídat. Právě pocítila dráždivé brnění na kůži, když se jejich rty setkaly.

Brnění pak přešlo chvějivou cestou k jejímu břichu a k ústům, protože jí jazykem polaskal rty, aby je rozevřel. Jeho ruce zabloudily do jejích vlasů, na ramena a po straně trupu k bokům, kde se pevně přichytily.

Svaly, pomyslela si nejasně. Ach bože. Že je ale měl... Jako by se tiskla k teplé, hladké oceli. Pak se o ni opřel, takže zůstala lapená mezi ocelovou stěnou a dveřmi vozu. Uvězněná a krev se jí přitom vařila, protože pustošil její rty. Cítila se křehce, pobaveně a oživlá touhou.

„Počkej chvílku,“ vypravila ze sebe. „Počkej.“

„Chci to jen dokončit.“

Chtěl ještě mnohem víc, ale věděl, že musí zůstat jen u polibku. Proto to nechtěl uspěchat. Měla tak smyslné rty a chvění jejího těla bylo silné erotické. Představil si, jak ji celou lačně a divoce hltá. Nebo okusuje sousto za soustem, až by z její chuti skoro zešílel.

Když se odtáhl, omámený a zasněný výraz její tváře mu prozradil, že by mohl cokoli. Někdy jindy a někde jinde.

„Má smysl předstírat, že tímhle to končí?“

„Já nemůžu...“

„Nemyslím dneska,“ řekl, protože se ohlédla ke dveřím.

„Pak ne, nemá smysl nic předstírat.“

„Prima.“

„Ale já do toho stejně nemůžu skočit po hlavě. Musím si to...“

„Naplánovat,“ dokončil větu, „a zorganizovat.“

„Nejsem tak spontánní – a spontánnost tohoto druhu je skoro nemožná, když máš dvě děti.“

„Tak plánuj a organizuj. A dej mi vědět. Já jsem spontánní dost.“ Políbil ji znova, až se jí podlamovala kolena.

„Moje číslo máš. Zavolej.“ Ustoupil. „Běž dovnitř, Stello. Tradičně totiž nejen líbáme dívku, ale taky čekáme, dokud nezajde do domu, abychom pak mohli přemýšlet, kdy nám to zase dovolí.“

„Takže dobrou noc.“ Vešla do domu, vyběhla po schodech a zapomněla po sobě zhasnout.

Ještě se vznášela, takže si nahoře v chodbě nejdříve neuvědomila, že slyší zpěv, dokud nebyla pár kroků od dětského pokoje.

Poslední metry vzala jedním skokem. A uviděla ji. Uviděla siluetu, lesk světlých vlasů ve světle lampičky a oči, které se zadívaly přímo do jejích.

Chlad ji zasáhl jako políček, zlostně a ostře. A pak to všechno zmizelo.

Na nejistých nohou přiběhla k postelím, pohladila Gavina a pak Lukea po hlavě. Přiložila jim dlaň na tváře a záda, jako to dělávala, když byli úplně malí. Gesto nervózní matky, která se ujišťuje, že její dítě dýchá.

Parker se líně převalil, tiše zavrčel na pozdrav, jednou plácl ocasem o zem a zase usnul.

Cítí mě a poznává mě. Je to stejné i u ní? Proč na ni tedy neštěká?

Nebo už blázním?

Začala se chystat ke spánku, ale pak si vzala deku a polštář do jejich pokoje. Uložila se mezi postele svých synů a po zbytek noci zůstala tak, aby je strážila před nemožným.

12

Roz ve skleníku zalévala plata letniček, které přes zimu vypěstovala. Už se blížil čas, kdy měly přijít do prodeje. Část její mysli pokaždé litovala, že je nebude moci sama zasadit. Věděla, že ne vždy o ně bude dobře postaráno.

Některé zajdou pro zanedbání, jiné se dostanou na příliš slunečné místo nebo naopak do stínu. V tuhle chvíli ještě prospívaly a byly plné nadějí.

Byly její.

Jenže je bude muset nechat jít, jako nechala jít své syny. A stejně jako u nich musela doufat, že najdou to správné místo a vykvetou do krásy.

Tolik se jí po jejích malých klucích stýskalo. Snad ještě víc, když teď dům ožil hlasy, vůněmi a nepořádkem jiných kluků. Mít Harpera poblíž pomáhalo, že se někdy neubránila spoléhat na něho až příliš a omezovat ho svými potřebami.

Ale ani tak už dávno nebyl jen její. Třebaže žil na doslech a často pracovali bok po boku, už nikdy nemohl být jen její.

Musela se spokojit s občasnými návštěvami a telefonáty nebo e-maily svých synů. A s vědomím, že jsou šťastní ve svých nových životech.

Poskytla jim kořeny, péči, ochranu a výchovu. A nechala je jít.

Nechtěla být jednou z těch příliš ochránářských matek, co děti dusí. Synové, stejně jako rostliny, potřebují prostor a vzduch. Ale někdy přesto silně zatoužila vrátit se o deset, dvacet let zpátky a objímat svoje drahé děti o chvíli déle.

Ale sentiment ji jen rozteskní, napomenula se. Vypnula vodu právě ve chvíli, kdy se ve skleníku objevila Stella.

Roz se zhluboka nadechla. „Není nic lepšího než pach vlhké hlíny, vid’?“

„Pro nás ne. Podívej na ty měsíčky, ty přímo poletí ze dveří. Dneska ráno jsem tě postrádala.“

„Chtěla jsem tady být dřív. Dnes odpoledne mám schůzku se Zahrádkářským klubem, a tak na stůl připravím pár osázených květináčů.“

„To bude dobrá reklama. Chtěla jsem ti hlavně poděkovat, žeš mi včera hlídala kluky.“

„Užila jsem si to. A jak. Bavili jste se dobře?“

„Vlastně ano. Byl by to pro tebe problém, kdybychom se s Loganem společensky stýkali?“

„Proč by měl?“

„No, kvůli práci...“

„Dospělí lidé by měli zvládat své životy za každé situace. Jste oba volní a ty jistě umíš sama rozhodnout, jestli jsou pro tebe takové společenské styky problém nebo ne.“

„A obě používáme výraz ‚společenské styky‘ jako eufemismus.“

Roz začala zaštipovat některé petúnie. „Stello, kdybys netoužila po sexu s mužem, co vypadá jako Logan, asi bych se o tebe začala bát.“

„Tak to se tedy nemáš čeho bát. Ale chci, abys věděla, když pro tebe pracuju a žiju ve tvém domě, že nejsem promiskuitní.“

„Tím jsem si jistá.“ Roz krátce vzhledla od práce. „Na to jsi hrozně opatrná, uvědomělá a trochu upjatá.“

„Teda zase jiný způsob, jak říct úzkoprsá,“ zamumlala Stella.

„Ne tak docela. Ale i kdybys byla promiskuitní, je to tvoje věc a ne moje. Moje svolení nepotřebuješ.“

„Ale chci ho, protože pracuju ve tvé firmě a bydlím ve tvém domě. A protože tě respektuju.“

„Tak dobrá.“ Roz se přesunula k netýkavkám. „Máš ho mít. Jeden z důvodů, proč jsem chtěla, abys bydlela u mě, je, že jsem tě chtěla líp poznat. Tím, že jsem tě najala, jsem ti dala něco ze sebe, něco důležitého. Takže kdybys po pár týdnech zjistila, že nejsi člověk, kterého bych mohla uznávat, vyhodila bych tě.“ Ohlédla se na ni. „I kdybys byla hodně kompetentní. Takových lidí se totiž dá najít víc.“

„Tak asi děkuju.“

„Myslím, že vezmu některé ty pelargonie. Ušetří mi to čas i práci a pořád jich máme dost.“

„Dej mi vědět, kolik jich bude, zapíšu to do inventáře. Roz, ještě na něco jsem se tě chtěla zeptat.“

„Tak do toho,“ pobídla ji Roz a začala vybírat květiny.

„Totiž na toho ducha.“

Roz zvedla muškát lososové barvy a prohlížela si ho ze všech stran. „A co s ní má být?“

„Je mi trapné s tím vůbec začínat, ale... cítila ses jí někdy ohrožená?“

„Ohrožená? Ne. Tak silné slovo bych nepoužila.“ Roz postavila květináč na plastový tác a vybrala další. „Proč?“

„Protože jsem ji, mám dojem, viděla.“

„To se dalo čekat. Harperova nevěsta se zjevuje matkám a malým klukům. Někdy i holčičkám. Já jsem ji jako dítě viděla několikrát a pak dost pravidelně, když se narodili kluci.“

„A jak vypadá?“

„Vysoká asi jako ty.“ Roz při řeči pokračovala ve výběru pelargonii pro Zahrádkářský klub. „Hubená. Hodně hubená. Dvacet pět až třicet let, ale to se dá těžko odhadnout. A nevypadá dobře, tedy ani na ducha,“ usmála se nepřítomně. „Připadala mi jako žena, která bývala velmi krásná, ale pak na delší dobu onemocněla. Má světlé vlasy a oči něco mezi zelenou a šedou. Je smutná. Nosí šedivé šaty, které na ní dost visí, jako by výrazně zhubla.“

Stella vydechla. „Tak tu jsem viděla. Je to příliš fantastické, ale viděla jsem ji.“

„Měla bys být poctěna. Málokdy se zjevuje lidem mimo rodinu, aspoň tak praví pověst. Nemusíš se jí bát, Stello.“

„Ale bála jsem se. Včera v noci, když jsem se vrátila a šla zkontrolovat kluky. Nejdřív jsem ji zaslechla. Zpívá nějakou ukolébavku.“

„Levandule modrá‘. To je taková její znělka.“ Roz vytáhla nůžtičky a odstříhla slabý postranní stonek. „Nikdy nepromluvila, aspoň co vím, ale chodí dětem v noci zpívat.“

„Levandule modrá‘, ano, to je ono. Zaslechla jsem ji a spěchala dovnitř. A ona tam stála mezi postelemi. A pak se na mě podívala. Byla to jen sekunda, ale ohlédla se po mně. Ale její oči nebyly smutné, Roz, byl v nich vztek. Pak přišel náraz chladného vzduchu, jako by po mně ve zlosti něco hodila. Ne jako jindy, kdy jsem jen cítila chlad.“

Roz se na Stellu se zájmem zadívala. „Taky jsem párkrát měla dojem, že jsem ji něčím naštvála. Bylo to jako náhlá změna nálady. Přesně, jak jsi popsala.“

„Stalo se to.“

„Já ti věřím, ale podle mé zkušenosti se vždycky jen neškodně zjevovala. Ty změny jsem přičítala její náladovosti. Duchové jsou přece náladoví.“

„Duchové jsou náladoví,“ opakovala Stella pomalu. „Takové tvrzení prostě nechápu.“

„Lidé bývají, no ne? Proč by se to mělo změnit po smrti?“

„Fajn,“ řekla Stella po chvíli. „Zkusím to brát tak, že to není šílené. Ale třeba mě tam nechce.“

„Za poslední století žila v domě spousta lidí a hostů. Měla by na to být zvyklá. Jestli by ses radši přestěhovala do jiného křídla...“

„Ne, tím by se asi nic nezměnilo. A i když mě včera rozrušila tak, že jsem radši přespala u kluků, nezlobila se na ně. Jenom na mě. Kdo to vlastně byl?“

„To nikdo neví jistě. Většinou ji označujeme jako Harperova nevěsta, ale předpokládá se, že to byla služebná. Chůva nebo vychovatelka. Mám takovou teorii, že ji nějaký muž z domu svedl a pak vyhodil, možná těhotnou. Má vztah k dětem, takže se takové spojení nabízí. Jisté je, že zemřela v domě nebo někde poblíž.“

„Asi existují nějaké záznamy, ne? Rodinná alba, rodné a úmrtní listy, fotografie, medailónky a tak.“

„Ano, haldy.“

„Ráda bych do nich nahlédla, kdyby ti to nevadilo. Chtěla bych zjistit, kdo to byl, abych věděla, s kým mám tu čest.“

„Dobře.“ Roz sevřela nůžky v pěsti a přitiskla si ji k boku. „Je zvláštní, že to ještě nikoho nenapadlo. Pomůžu ti. Mohlo by to být zajímavé.“

„To je něco neskutečného.“ Hayley se zadívala na stůl v knihovně, kam Stella naskládala alba s fotografiemi, silnou bibli, krabice se starými dokumenty, laptop a několik poznámkových bloků. „Jsme jako Scoobyho gang.“

„Nemůžu uvěřit, žeš ji taky viděla a nic jsi neřekla.“

Hayley nahrbila ramena a dál přecházela po místnosti. „Napadlo mě, že si pomyslíš, že jsem cvok. A navíc jen jednou jsem viděla víc než takový záblesk tady,“ přidržela si ruku po straně hlavy. „Nikdy jsem nebyla tak blízko skutečného ducha. Je to fakt vzrušo.“

„Jsem ráda, že si to někdo užívá.“

A byla to pravda. Měli oba s tatínkem moc rádi knihy a někdejší obývací pokoj proměnili na knihovnu. Nacpali police knihami a dovlekli tam dvě velká pohodlná křesla.

Krásná vzpomínka.

Ale tohle byla skutečná knihovna! Nádherné skříně s policemi z tmavého dřeva lemovaly stěny a tvořily rámec pro dlouhý stůl uprostřed. Musely v nich být stovky knih, ale místnost nepůsobila přecpaně díky tmavě zeleným stěnám a žulovému krbu krémové barvy. Moc se jí líbily velké černé svícny a skupinka rodinných fotografií na krbové římse.

Tu a tam byly rozmístěné další obrázky a jiné drobnosti. Rozkošné drobnosti, jako misky, sošky a křišťálové hodiny s kupolí. A pak samozřejmě květiny. Tentokrát tmavofialové tulipány, které přepadávaly ze široké vázy z čirého skla.

Ke stolu patřilo mnoho pohodlných židlí s krémovým polstrováním a kožená pohovka. Třebaže místnost osvětloval lustr a police měly vlastní světla, stály tu ještě lampy se stínidly z matného skla. Koberce působily opravdu starožitně a měly zajímavé vzory v podobě exotických ptáků.

Hayley si neuměla představit, jak někdo mohl mít takový pokoj a zařídit ho tak velkolepě – lepší výraz ji nenapadal – aby přitom působil stejně útulně jako kdysi její malá domácí knihovna.

Ale Roz to uměla. Roz byla podle Hayleyina názoru absolutní jednička.

„Myslím, že tuhle místnost tady budu mít nejradši,“ usoudila. „Já vím, že to říkám po pěti minutách v každém pokoji, ale myslím, že tohle bude favorit. Je jako obrázek z časopisu *Jižanské bydlení*, ale s důrazem na to *bydlení*. Člověk by se nebál zdřímnout si na té pohovce.“

„Chápu, co tím myslíš.“ Stella odložila fotoalbum, které právě prolistovala. „Hayley, nezapomeň, že tady o tom nemáš nic říkat dětem.“

„Jasně.“ Vrátila se ke stolu a konečně se posadila. „Hele, možná bychom mohly zkusit vyvolávat duchy. To by bylo zábavné a strašidelné.“

„Takový cvok ještě nejsem,“ odpověděla a zvedla hlavu, protože přišel David.

„Svačinka pro lovce duchů,“ oznámil a položil na stůl tác. „Káva, čaj a sušenky. Napadly mě andělské zákusky, ale to by bylo moc okaté.“

„Taky se bavíš?“

„Samozřejmě. Ale taky jsem ochotný vyhrnout si rukávy a pustit se do toho s vámi. Bylo by fajn, dát jí po takové době konečně jméno.“ Klepl na Stellin laptop. „A tohle je na co?“

„Poznámky, údaje, fakta, pozorování. Nevím, ještě jsme nezačaly.“

Dovnitř vešla Roz a vezla velkou krabici. Na tváři měla šmouhu od prachu a ve vlasech stříbrné nitky pavučin. „Domácí účetnictví z půdy. Je toho tam mnohem víc, ale tohle by snad pro začátek stačilo.“

Hodila krabici na stůl a zazubila se. „Bude to legrace. Proč mě to ještě nikdy nenapadlo? Kde byste chtěli začít?“

„Mě napadla seance,“ ozvala se Hayley. „Třeba nám sama řekne, kdo je a proč straší jako duch, tedy proč je uvězněná v téhle dimenzi. To se stává, že duchové někde uvíznou a třeba ani nevědí, že jsou mrtví. Už se bojíte?“

„Seance.“ David si promnul dlaně. „Kde jsem jen nechal svůj turban?“

Když se Hayley hrdelně rozesmála, Stella zabubnovala prsty o stůl. „Jestli se zkusíte trochu ovládat, mohli bysme začít něčím přízemnějším. Třeba ji zkusit odatovat.“

„Ducha jsem ještě nedatoval,“ bavil se David, „ale jsem pro.“

„Myslela jsem zařadit ji časově,“ podívala se na něho úkosem. „Možná přijdeme na to, kdy žila, nebo to aspoň odhadneme.“

„Půjdeme na to přes módu.“ Roz přikývla a vzala si sušenku.
„To je dobré.“

„Chytré,“ souhlasila Hayley. „Ale já jsem si nestačila všimnout, co měla na sobě. Byl to jen mžik.“

„Šedé šaty,“ ozvala se Roz. „Se stojáčkem a dlouhými rukávy.“

„Umí někdo z vás malovat?“ zeptala se Stella. „Já bych ještě zvládla rovné čáry a oblíny, ale lidskou postavu ne.“

„Roz je tvůj člověk.“ David plácl Roz po rameni.

„Dokázala bys ji načrtnout, Roz? Myslím celkový dojem.“

„Můžu to aspoň zkusit.“

„Koupila jsem bloky.“ Stella jí jeden nabídla a přiměla Roz k úsměvu.

„To je mi jasné. A tužky jsi určitě taky ořezala. Jako na první den ve škole.“

„Jinak by se s nimi nedalo psát. Davide, co kdybys nám, než to domaluje, vyprávěl svoje zážitky s... snad bychom jí zatím mohli říkat Harperova nevěsta.“

„Je jich jen pár a všechny z dětství, když jsem si tady hrál s Harperem.“

„A jak to bylo poprvé?“

„Na poprvé se nikdy nezapomíná.“ Mrkl na ni, pak se posadil a nalil si kávu. „Přespával jsem u Harpera a předstírali jsme, že už spíme, aby na nás Roz nevlítla. Šeptali jsme si...“

„Jen si vždycky mysleli, že šeptají,“ řekla Roz nad výkresem.

„Myslím, že to bylo na jaře. Pamatuju si, že okna byla otevřená a foukal vánek. Mohlo mi být tak devět. Harpera jsem potkal ve škole, a i když byl o rok mladší, padli jsme si do oka. Znali jsme se ale jen pár týdnů, když jsem k němu přišel na návštěvu. Tak jsme tam potmě leželi a mysleli si, že šeptáme, a on mi pověděl o duchovi. Myslel jsem, že si to vymýšlí, aby mě postrašil, ale přísahal na všechno, co šlo, že je to pravda a že ji mockrát viděl.“

Museli jsme usnout. Vzpomínám si, jak jsem se probudil, protože jsem měl dojem, že mě někdo pohladil po vlasech. Napadlo mě, že je to Roz, a cítil jsem se trapně. Tak jsem pootevřel jedno oko.“

Upil trochu kávy a přimhouřil oči, jak pátral v paměti. „A uviděl jsem ji. Přešla k Harperově posteli a sklonila se k němu, jako když chceš políbit dítě na čelo. Pak odešla na druhý konec pokoje. V rohu stálo houpací křeslo. Sedla, začala se houpat a zpívat.“

Postavil kávu na stůl. „Nevím, jestli jsem vydal nějaký zvuk, pohnul se nebo co, ale najednou se zadívala přímo na mě. Usmála se. Myslel jsem, že pláče, ale usmála se. Pak si přiložila prst na rty, abych byl jako zticha. A zmizela.“

„A cos udělal?“ zeptala se Hayley užasle.

„Přetáhl si deku přes hlavu a zůstal tak do rána.“

„Bál ses jí?“ chtěla vědět Stella.

„Devět let, duch a navíc jsem byl citlivka, takže jo. Ale nevydrželo mi to. Ráno mi to připadalo jako sen, a docela hezký. Hladila mě a zpívala mi. Byla pěkná. Žádné řinčící řetězy nebo přízračné vytí. Vypadala jako anděl, takže jsem z ní neměl strach. Když jsem to pověděl Harperovi, tvrdil, že musíme být bratři, protože nikdo jiný z jeho kamarádů ji neviděl.“

Usmál se při té vzpomínce. „Byl jsem na to hrdý a těšil se, až ji zase uvidím. A ještě párkrát se to stalo, když jsem byl na noc v domě. Pak, to mi bylo asi třináct, tyhle, řekjeme návštěvy, ustaly.“

„Mluvil jsi s ní někdy?“

„Ne, ona jen zpívala. Pořád tu samou písničku.“

„A zjevovala se jen v ložnici?“

„Ne. Jeden čas jsme kempovali vzadu za domem. Bylo léto, horko a vlhko, ale otravovali jsme Roz, až nám dovolila přespát ve stanu. Nevydrželi jsme to celou noc, protože Mason si rozřízl nohu o kámen. Pamatuješ, Roz?“

„Pamatuju. Dvě hodiny v noci a já nakládám čtyři kluky do auta, aby jednomu na pohotovosti mohli zašít nohu.“

„Byli jsme venku už před západem slunce, na západním konci pozemku. Kolem desáté už nám všem bylo zle z hot dogu a nanuků a děsili jsme se navzájem strašidelnými historkami. Lítaly světlušky,“ zašeptal a přimhouřil oči. „Takže asi půlka prázdnin, velké vedro. Byli jsme jen ve spodním prádle. Mladší kluci usnuli, ale my s Harperem jsme vydrželi o něco déle. Teda o dost. Musel jsem taky

odpadnout, protože Harper mi najednou třásl ramenem. „Támhle je,“ řekl a já ji uviděl, jak se prochází v zahradě.“

„Ach můj bože,“ vydechla Hayley a naklonila se blíž, zatímco Stella dál psala na laptopu. „A co bylo dál?“

„No, Harper šeptal, že bysme měli jít za ní, a já se mu to snažil rozmluvit, aniž bych ztratil kredit. Ti druzí dva se probudili a Harper povídá, že tam jde, a my ať si kdině zůstaneme, jestli jsme zbabělé skety.“

„To tě asi vyhnalo ze stanu,“ prohodila Stella.

„Zůstat zbabělou sketou ve společnosti jiných kluků nejde. Vylezli jsme všichni. Masonovi bylo asi šest, ale běžel za námi a snažil se držet krok. Svítíl měsíc, takže jsme ji dobře viděli, ale Harper chtěl, abychom se drželi zpátky, aby ona neviděla nás.“

Prísahám, že tu noc se vzduch ani nepohnul. Ani lísteček nezašustil. Ona taky nevydala žádný zvuk, když přecházela po pěšině a skrze keře. Ale tu noc na ní bylo něco jinak. Uvědomil jsem si to až mnohem později.“

„Co?“ Hayley ho bez dechu popadla za ruku. „Co na ní bylo jiného?“

„Měla rozpuštěné vlasy. Vždycky předtím je měla sepnuté. Takové ty sladké, staromódní lokny splývající z vršku hlavy.“

Ale tu noc jí divoce splývaly po ramenou a zádech. Měla na sobě něco bílého, vlajícího a vypadala mnohem víc jako duch než předtím. A já jsem se jí bál jako nikdy. Odbočila z cesty a přešla po kytkách, aniž se jich dotkla. Slyšel jsem se, jak namáhavě dýchám, a asi jsem zpomalil, protože Harper byl hodně napřed. Mířila ke starým stájím nebo možná k domu na kočáry.“

„K domu na kočáry?“ Hayley téměř vypískla. „Kde bydlí Harper?“

„Jo. Tehdy tam nebydlel,“ dodal se smíchem. „Nebylo mu víc než deset. Vypadalo to, že půjde ke stájím, ale musela kolem toho domku projít. Pak se zastavila a začala se otáčet a ohlížet. Na místě jsem ztuhl a krve by se ve mně nadořezal.“

„To mi povídej!“ vcítla se do věci Hayley.

„Vypadala šíleně a to bylo nějak horší, než kdyby byla jako mrtvola. Než jsem si mohl rozmyslet, jestli poběžím k Harperovi

nebo uteču jako zbabělá sketa, Mason zaječel. Napadlo mě, že ho dostala, a málem jsem vykřikl taky. Ale to už se zpátky přihnál Harper. Ukázalo se, že si Mason rozřízl nohu. Když jsem se podíval zpátky ke stájím, byla pryč.“

Zmlkl, zachvěl se a chabě se zasmál. „Teď jsem vyděsil sám sebe.“

„Mě taky,“ vypravila ze sebe Hayley.

„Potřeboval šest stehů.“ Roz poslala notes Stelle. „Takhle jsem ji viděla já.“

„To je ona.“ Stella si prohlížela obrázek hubené, smutné ženy. „Tak jsi ji taky znal, Davide?“

„Kromě téhle jedné noci jo.“

„Hayley?“

„Ano, pokud můžu říct.“

„I já. Tady má docela jednoduché šaty s živůtkem, stojacím límcem a knoflíky vepředu. Fajn, rukávy jsou nad lokty trochu nabírané a zúžené na zápěstí. Sukně na bocích hladká a dolů se mírně rozšiřuje. Vlasy má zvlněné a stažené nahoře na hlavě. Vyhledám na internetu tehdejší módu, ale zřejmě to bude později než v roce 1860, že? To se nosily krinolíny, jako měla Scarlett O’Harová. A muselo to být dřív než v roce 1920, kdy přišly kratší sukně.“

„Řekla bych, že je to spíš přelom století,“ ozvala se Hayley a trhla rameny, když se na ni všichni zadívali. „Vím spoustu zbytečných věcí. Vypadá to jako to, čemu se říkalo móda tvaru přesýpacích hodin. Přestože je dost hubená, připomíná to ten styl. Veselá devadesátá léta.“

„To je dobré. Fajn, tak se na to podíváme.“ Stella párkrát tukla do klávesnice a zmáčkla Hledej.

„Musím čurat. Ne abyste našli něco důležitého, než se vrátím.“ Odpěchala co nejrychleji její stav dovoloval.

Stella přelétla nabízené stránky a vybrala tu o ženské módě devadesátých let devatenáctého století.

„Pozdně viktoriánská doba,“ oznámila a dál si prohlížela obrázky. „Přesýpací hodiny. Tyhle tady jsou trochu víc přizdobené, ale styl se podobá.“

Přesunula se ke konci dekády a pak na počátek dvacátého století. „Ne, vidíte, tyhle rukávy jsou na rameni mnohem širší. Říkali jim skopová kýta. A živůtek běžných šatů byl hladší.“

Vrátila se o něco zpět. „A tady se dostáváme k takzvaným honzíkům. Myslím, že na to Hayley kápala. Budou to devadesátá léta.“

„Devadesátá léta?“ Hayley už spěchala zpátky. „Jeden bod pro mě.“

„Jen pomalu. Pokud to byla služebná,“ připomněla jí Roz, „nemusela se oblékat podle poslední módy.“

„Krucí.“ Hayley napodobila mazání pomyslného skóre.

„Ale i tak bych to odhadla na roky 1890 až 1910, nemyslíte?“ navrhla Stella. „A když na to přistoupíme a přidáme, že byla asi pětadvacetiletá, vychází nám, že se mohla narodit někdy v letech 1865 až 1885.“

Zklamaně vydechla. „To je pořád moc velké rozpětí a velká šance se splést.“

„Vlasy,“ řekl David. „I kdyby jako služebná nosila šaty z druhé ruky, nic by jí nebránilo česat se podle módy.“

„Skvělé.“ Znovu stiskla pár kláves a listovala webovými stránkami. „Prima, styl slečna Gibsonová – hladký pompadour – zpopularizovaný po roce 1895. Když to riskneme a uvěříme, že se naše hrdinka česala podle módy, dostaneme období mezi roky 1890 až 1895 nebo řekněme až 1898, pokud zase tak in nebyla. Pak by tedy zemřela v tomhle desetiletí asi tak ve věku dvacet dva až dvacet šest let.“

„Nejdřív rodinná kronika,“ rozhodla Roz. „Tam najdeme, jestli nějaká Harperová, pokrevní příbuzná nebo provdaná, z téhle věkové skupiny v tom období zemřela.“

Přitáhla si kroniku před sebe. Měla černé kožené desky, zdobně vyřezávané. Někdo se postaral o pravidelné oprašování a olejování. Stelu napadlo, že pravděpodobně Roz.

Roz zalistovala rodinným rodokmenem. „Jsou tu záznamy od roku 1793, od sňatku Johna Adrewa Harpera s Fionou MacRoyovou. A pak data narození jejich osmi dětí.“

„Osmi?“ Hayley úžasem vytřeštila oči a sáhla si na břicho. „Bože dobrý.“

„Tak tak. Šest z nich se dožilo dospělosti,“ pokračovala Roz. „Uzavřeli sňatky, plodili, plodili.“ Opatrně obracela tenké stránky. „Tady máme několik dcer z rodu Harperů, narozených v letech 1865 a 1870. A tady Alici Harperovou Doylovou, která zemřela při porodu v říjnu 1893 ve věku dvaadvaceti let.“

„To je hrozné,“ řekla Hayley. „Byla mladší než já.“

„A to už měla dvě děti,“ prohlásila Roz. „Tehdy, před Margaret Sangerovou, to ženy měly těžké.“

„Mohla bydlet tady? V tomhle domě?“ zeptala se Stella. „A zemřít tady?“

„Mohla. Provдалa se za Daniela Francise Doylea z Natchezu v roce 1890. Zkusíme najít její úmrtní list. Mám tu tři další ženy, které zemřely v tom období, ale jejich věk nesedí. Tak se koukneme. Alice byla nejmladší sestra Reginalda Harpera. Měl ještě dvě a žádného bratra. Takže zdědil dům a pozemky. Sestry se narodily až dlouho po něm. Matka asi potratila.“

Když Hayley zaúpěla, Roz zvedla hlavu. „Nechci, aby tě to rozrušilo.“

„Jsem v pohodě,“ odpověděla, když si dlouze vydechla. „Takže Reginald byl jediný syn téhle rodinné větve?“

„Ano. Měl spoustu bratranců a majetek by po jeho smrti zdědil někdo z nich, ale narodil se mu syn – nejdřív několik dcer a pak v roce 1892 chlapec.“

„A co jeho žena?“ ozvala se Stella. „Třeba je to ona.“

„Ne, ta se dožila roku 1925 a zralého věku.“

„Tak se podíváme nejdřív na Alici,“ rozhodla Stella.

„A zkusíme něco najít o služebnictvu toho období. Nebylo by nic divného, kdyby si Reginald užíval s chůvou nebo služkou, zatímco jeho žena rodila. Byl to přece jen chlap.“

„Tak pozor,“ protestoval David.

„Promiň, zlato. Chtěla jsem říct, že to byl Harper a žil v době, kdy muži jistého postavení mívali milenky a beze všeho si brali do postele služebné.“

„To je o něco lepší. Ale jen o něco.“

„Máme jistotu, že žil s rodinou právě tady?“

„Harperové žili vždycky v Harperově domě,“ vysvětlila jí Roz. „A jestli znám dobře rodinnou historii, právě Reginald tady vyměnil plynové lampy za elektrické osvětlení. Žil tady až do své smrti roku...“ Zadívala se do kroniky. „1919 a dům pak zdědil jeho syn Reginald junior, který se v roce 1916 oženil s Elizabeth Harper McKinnonovou, sestřenicí ze čtvrtého kolene.“

„Dobře, takže zjistíme, jestli tady v domě zemřela i Alice, a zkusíme najít záznamy o služebných příslušného věku, které v té době zemřely.“ Stella se chopila zápisníku a poznamenala si opěrné body pátrání. „Roz? A víš, kdy se ta zjevení, začala objevovat?“

„Nevím a teď mi dochází, jak je to divné. Měla bych to vědět a vůbec o ní vím nějak málo. Rodinná historie se u nás předává dál, ústně nebo písemně. A přitom tady máme ducha, který víc než století chodí po domě, a já o něm nic nevím. Tatínek jí prostě říkal Harperova nevěsta.“

„A co o ní tedy víš?“ Stella se přichystala psát poznámky.

„Jak vypadá a co zpívá. Poprvé jsem ji viděla jako malá holka, když mi tu ukolébavku přišla zazpívat do ložnice, což prý dělala už generace předtím. Bylo to... útěšné. Připadala mi taková něžná. Občas jsem se na ni pokoušela mluvit, ale nikdy neodpověděla. Jen se usmívala. Někdy zase plakala. Díky, zlato,“ reagovala, když jí David dolil kávu. „V pubertě jsem ji nevidala a taky jsem měla jiné starosti a nemyslela na ni. Ale vzpomínám si, kdy se objevila pak.“

„Tak nás nenapínej,“ naléhala Hayley.

„Bylo to počátkem léta, koncem června. Byli jsme s Johnem krátce svoji a žili jsme tady v domě. Už přišlo období horka, takové ty nehybné noci, kdy vzduch připomíná vlhkou deku. Nemohla jsem usnout, a tak jsem se vydala z chladného domu do dusné zahrady. Byla jsem neklidná a nervózní. Napadlo mě, jestli nejsem těhotná. Přáli jsme si to. Přáli jsme si to tak moc, že jsem nemohla myslet na nic jiného. Vyšla jsem do zahrady a posadila se tam na tu týkovou houpačku. Zasnila jsem se, pozorovala měsíc a přála si, aby to s děťátkem byla pravda.“

Mírně si povzdechla. „Bylo mi sotva osmnáct. No a ona se mezitím objevila. Nevšimla jsem si, jak přišla, a neslyšela jsem ji,

prostě najednou stála na pěšině. Usmívala se. A něco v tom úsměvu mi naprosto jasně řeklo, že v sobě nosím dítě. Seděla jsem tam v tom půlnočním horku a plakala radostí. Když jsem pak za pár týdnů zašla k doktorovi, už jsem věděla, že čekám Harpera.“

„To je krásné.“ Hayley zaháněla slzy. „A dojemné.“

„Pak jsem ji vídala několik let, ale vždycky na začátku těhotenství, než jsem si byla úplně jistá. Zahlédla jsem ji a pochopila, že čekám další dítě. Když pak můj nejmladší začal dospívat, přestala se pravidelně ukazovat.“

„Takže to má co dělat s dětmi,“ usoudila Stella a dvakrát v poznámkách podtrhla slovo „těhotenství“. „To je pojítka. Vídají ji děti, matky a těhotné ženy. Ta teorie o úmrtí při porodu vypadá dobře.“ Hned nato sebou trhla. „Promiň, Hayley, to jsem neřekla hezky.“

„Vím, jak to myslíš. Možná je to Alice. Třeba potřebuje, abychom ji pojmenovali, aby konečně našla klid.“

„No,“ Stella se zadívala na krabice a knihy, „vrhneme se na to.“

* * *

Tu noc, přestože měla hlavu plnou otázek a duchů, se jí znovu zdálo o dokonalé zahradě a modré jirčině, která tvrdošíjně rostla uprostřed.

Plevel je květina, která roste na nesprávném místě.

V mysli slyšela hlas, který jí nepatřil.

„To je pravda,“ zašeptala. „Jenže je tak krásná, silná a živoucí.“

To se jen zdá, ale je v tom zrada. Když tam zůstane, všechno změní. Převezme vládu a zničí všechno, cos vytvořila. Všechno, co máš. Chceš to riskovat? Jen pro jednu oslnivou květinu, která stejně zajde při prvním mrazu?

„Já nevím.“ Rozhlížela se po zahradě a úzkostlivě si hladila paže. „Možná bych mohla změnit plán a využít ji jako centrální prvek.“

Vtom zahřmělo a nebe zčernalo. Stála v zahradě a bylo to stejné, jako když kdysi za bouřlivého večera stála ve své kuchyni.

A stejný žal jako tehdy se do ní zařízl, jako by jí někdo vrazil nůž do srdce.

Cítíš to? Chceš to cítit znova? Chceš kvůli tomuhle poznat stejnou bolest?

„Nemůžu dýchat.“ Klesla na kolena a bolest jí tryskala z hrudi. „Nemůžu dýchat. Co se to se mnou děje?“

Pamatuj si to. Mysli na to. Mysli na své nevinné děti a vytrhni ji. Vykopej ji, než bude pozdě! Nevidíš, jak se snaží zastínit ostatní? Jak si krade světlo? Krása může být jako jed.

Probudila se a cítila chlad a srdce tepající bolestí, která se probudila s ní.

Pochopila, že není sama, dokonce ani ve snech.

13

Během volného dne vzala Stella kluky s otcem a jeho ženou do zoo. Už za hodinu s sebou vozili náklad gumových hadů, balónků a okusovali kornouty zmrzliny.

Stella se už dávno smířila s tím, že hlavní náplní práce prarodičů je rozmazlovat vnoučata. A protože osud jejím synům nadělil jen tyhle dva, nechala jim volnou ruku.

Jelikož dalším bodem programu byli plazi, omluvila se a předala syny dědečkovi.

„Vaše maminka má z hadů strach,“ říkal Will vnukům.

„A nestydím se za to. Jen si běžte, já tady počkám.“

„Budu ti dělat společnost.“ Jolene si na hlavě posunula jasně modrou čepici. „Taky radši budu se Stellou než s nějakým škrtičem.“

„No jo, holky.“ Will si s vnuky vyměnil lítostivý pohled. „Tak jdeme, chlapi, do hadího hnízda.“

Za bojového pokřiku vyrazili všichni tři k příslušné budově.

„On to s nimi tak umí,“ prohodila Stella. „Je tak přirozený a v pohodě. Jsem moc ráda, že bydlíme blízko a můžou se vídat pravidelněji.“

„A s námi je to stejné. Vždyť ten chlap se poslední dny sám choval jako děčko, jak se nemohl dočkat dneška. Je na vás tři moc pyšný.“

„Mám dojem, že jsme toho dost zameškali, než jsem stačila vyrůst.“

„Hlavně že to teď doháníte.“

Stella pohlédla na Jolene, zatímco se blížily k lavičce. „Ty o ní nikdy nemluvíš. Nikdy ji nekritizuješ.“

„Zlatíčko, ani nevíš, kolikrát jsem se za těch sedmadvacet let kvůli tomu musela kousnout do jazyku.“

„Proč?“

„Víš, když jsi druhá manželka a k tomu náhradní babička, je to to nejlepší, co můžeš udělat. Kromě toho z tebe vyrostla silná, chytrá a štedrá žena, co má ty nejhezčí, nejšikovnější a nejkouzelnější kluky pod sluncem. Tak co bych kritizovala?“

Ona tebe kritizuje, pomyslela si Stella. „Už jsem ti někdy řekla, že jsi to nejlepší, co se mému otci mohlo přihodit?“

„Jednou dvakrát.“ Jolene roztomile zrůžověla ve tváři. „Ale ráda to uslyším znova.“

„Tak bych dodala, že jsi to nejlepší, co se mohlo stát mně a mým klukům.“

„Ale jdi.“ Tentokrát jí slzy stouply do očí. „To se dělá?“ Sáhla do kabelky pro krajkový kapesníček. „Mám vás prostě moc ráda. Vždycky jsem měla.“

„A já jsem to vždycky cítila.“ Stella také ucítila slzy a našla ve své tašce mnohem obyčejnější kapesník. „Bože, koukni, co tady vyvádíme.“

„Ale stojí to za to. Poplakat si je někdy stejně dobré jako mít sex. Nemám řasenku všude po obličeji?“

„Ne, jen trochu...“ Stella cípem svého kapesníčku otřela Jolene šmouhu pod okem. „Tak. Už je to dobré.“

„Cítím se jako znovuzrozená. No a teď rychle povídej, jak se vám vede, než se zase rozbrečím.“

„V práci to nemůže být lepší. Opravdu. Začíná jarní nákupní horečka a jsem na ni natěšená. Kluci jsou spokojení, našli si ve škole nové kamarády. Jen mezi námi, mám dojem, že se Gavin zabouchl do jedné kudrnaté blondýnky ve třídě. Jmenuje se Melissa a vždycky mu zrudnou uši, když o ní mluví.“

„To je sladké. První lásce se stejně nic nevyrovná, že ne? Vzpomínám si na tu svoji. Byla jsem do něj blázen. Měl obličej samou pihu a ulíznutou patku. Šílela jsem radostí, když mi dal jako dárek žábu v krabici.“

„Žábu?“

„No jo, zlato, pro osmiletou venkovskou holku je to skvělý dárek. Nakonec si vzal moji kamarádku. Byla jsem jim za družičku a musela jsem si obléct ty nejošklivější růžové šaty s krinólinou tak širokou, že by se pod ni vešel kuň. Měla tolik volánků, že jsem vypadala jako svatební dort.“

Mávla rukou, zatímco se Stella smála. „Nevím, proč o tom začínám. Asi to byl jeden z mých nejhorších zážitků i po třiceti

letech. Oni teď bydlí na druhé straně města. Občas se scházíme na večeři. Pořád je tak pihatý, ale patka zmizela i s většinou vlasů.“

„Mám dojem, že o lidech a historii kraje toho víš strašně moc, když tady žiješ celý život.“

„To asi jo. Nemůžu ani na nákup, abych hned nepotkala deset známých.“

„A co víš o strašidle z Harperova domu?“

„Hmm.“ Jolene vytáhla kosmetické pouzdro a našla rtěnku. „Jen to, že se tam zjevuje, kam až paměť sahá. Proč?“

„Bude to znít nesmyslně, zvlášť ode mě, ale... viděla jsem ji.“

„Ach můj bože.“ Zaklapla pouzdro. „Povídej.“

„Moc toho není.“

Ale vypověděla jí vše, co věděla, i to, co podnikají.

„To je tak vzrušující! Jsi jako detektiv. Třeba bysme vám s otcem mohli pomoci. Však víš, jak rád si hraje s počítačem. Stello!“ plácla ji náhle po rameni. „Já myslím, že ji někdo zavraždil. Někdo ji vzal po hlavě sekerou nebo tak něco a rychle zakopal. Nebo po kusech hodil do řeky. Vždycky jsem si to myslela.“

„Ehm, nevím, ale její duch se zjevuje vcelku. A musím dodat, že hlavní stopa zatím vede k ženě, která zemřela při porodu.“

„No jo.“ Jolene se na chvíli zklamaně zachmuřila. „Jestli se ukáže, že je to ona, je to sice smutné, ale ne tak vzrušující jako vražda. Pověz to všechno taky tátovi a pak uvidíme, co se dá dělat. Máme teď oba spoustu času. Bude to zábava.“

„Pro mě je to zase odbočka od normálu,“ odpověděla Stella. „Poslední dobou jich dělám nějak moc.“

„A má některá co dělat s nějakým mužem? Vysokým, se širokými rameny a jízlivým úsměvem?“

Stella přimhouřila oči. „Proč myslíš?“

„Moje sestřenice Lucille. Jednou jste se potkaly. Před pár dny nás pozvala na večeři a povídala, že tě v té samé restauraci viděla s dobře vypadajícím mladým mužem. Nezašla za tebou, protože tam byla se svým posledním milencem, který ještě není rozvedený. Rozvádí se sice skoro dva roky, ale to je prostě Lucille.“

Jolene mávla rukou. „Tak kdopak to byl?“

„Logan Kitridge.“

„Ó.“ Dokázala to vyslovit jako tři dlouhé slabiky. „To ale je dobře vypadající mladý muž. Myslela jsem, že ho nemáš ráda.“

„To jsem neřekla. Jen mi připadal protivný a v práci nesnášenlivý. Pracovně už je to lepší a vypadá to, že spolu začínáme chodit. Teď se snažím přijít na to, jestli ho chci zase vidět.“

„O čem bys přemýšlela? Bud' chceš, nebo ne.“

„Chci, ale... Neměla bych se tě ptát na drby.“

Jolene se na lavičce posunula blíž. „Zlato, když ne mě, koho jiného už by ses zeptala?“

Stella se uculila a zadívala se k hadímu domu, jestli se kluci už nevracejí. „Ráda bych věděla, než do toho zabřednu, jestli hodně honí holky.“

„Chceš vědět, jestli se rád mrouská?“

„I tak by se to dalo říct.“

„Řekla bych, že muž jako on dostane každou, ale neslyšela jsem lidi říkat: ‚Ten Logan Kitridge si nedá na chvíli pokoj,‘ jako to říkají o mém synovci Curtisovi. Většinou si lidi, hlavně ženské, říkají, jak ho ta jeho manželka mohla nechat odejít a proč už ho nějaká další chytrá ženská neulovila. Uvažuješ o tom snad?“

„Ne, to rozhodně ne.“

„Možná chce on ulovit tebe?“

„Mám dojem, že zatím jen oba testujeme půdu.“ Zhlédla, jak se jejich trojice vrací. „Á, naši lovci hadů. Neříkej o tom nic před kluky, ano?“

„Mlčím jako hrob.“

* * *

Firma V zahradě otevřela v osm hodin, připravená na jarní prodej jako na válku. Stella šikovala vojsko a dohlížela spolu s Roz na správnou prezentaci zboží. Najali prodavače na sezónní výpomoc a bitevní pole – což mohla sama potvrdit – bylo přehledně zorganizováno.

Kolem desáté už byli v obležení. Zákazníci se rojili v prodejnách, venku i v přístupných sklenících. Pokladny zvonily jako zvony na kostele.

Stella přebíhala z jednoho oddělení do druhého a vrhala se na pomoc tam, kde byla právě nejvíc potřeba. Odpovídala na dotazy zákazníků i zaměstnanců, doplňovala zboží, pokud měli prodavači příliš práce a nedostali se k tomu, a osobně pomohla mnoha lidem naložit nákup do auta, dodávky nebo SUV

Vysílačku na opasku používala jako generál.

„Slečno, vy tady pracujete?“

Stella se otočila k dámě v pytlovitých džínách a odraném triku. „Ano, madam, jmenuju se Stella, s čím vám mohu pomoci?“

„Nemůžu najít orlíčky, ani náprstníky, ani... Nemůžu najít půlku věcí, co mám na seznamu. Všechno je tady jinak.“

„Trochu jsme reorganizovali. Co kdybych vám s hledáním pomohla?“

„Mám támhle naložený vozík,“ kývla hlavou. „Nechci ho s sebou všude vláčet.“

„To budeme mít dost práce, že?“ prohodila Stella zvesela. „Ale skvěle jste si vybrala. Steve? Zavezl bys tenhle vozík dopředu a označil ho pro paní...?“

„Haggertyová.“ Našpulila rty. „To bude fajn. Ale ať mi z něho nikdo nic nesebere. Zabralo mi dost času, než jsem to vybrala.“

„Jistě. Jak se vede, paní Haggertyová?“

„Docela dobře. Jak se má tatínek a maminka?“

„Taky dobře.“ Steve se chopil vozíku. „Paní Haggertyová má jednu z nejkrásnějších zahrad v kraji,“ řekl Stelle.

„Zakládám pár nových záhonů. Hlídej ten vozík, Steve, nebo uvidíš. Tak kde jsou kruci ty orlíčky?“

„Tímhle směrem. Vezmeme další vozík, paní Haggertyová.“

Stella cestou po jednom sáhla.

„Vy jste to nové děvče, co Rosalind přijala?“

„Ano, madam.“

„Ta ze severu?“

„Bohužel.“

Žena špulila rty a nelibě se rozhlížela kolem. „Rozhodně jste to tady zpřeházela.“

„Já vím. Doufám ale, že nový systém ušetří zákazníkům čas a námahu.“

„Mně tedy dneska nic neušetřil. Počkat.“ Zastavila se, zastínila si oči slaměným kloboukem a prohlížela si květináče s řebříčkem.

„Ta achillea je silná a zdravá, že? Daří se jí dobře i na slunci a hodně dlouho kvete.“

„Neškodilo by vzít pár věcí taky pro dceru, když už jsem tady.“ Vybrala tři květináče a vydala se dál. Stella cestou hovořila o květinách a paní Haggertyovou vtáhla do konverzace také. Než prošly celou sekci trvalek, naplnily ještě jeden a půl vozíku.

„Musím říct, že se v rostlinách vyznáte.“

„To samé rozhodně platí i o vás. A závidím vám to sázení, co máte před sebou.“

Paní Haggertyová se zarazila a znovu se rozhlédla. Tentokrát podezřívavě. „Při tom, jak to tady teď máte srovnané, jsem nejspíš nakoupila o polovinu víc, než jsem chtěla.“

Nato se Stella široce usmála. „Vážně?“

„Chytré. Líbí se mi to. I vaše rodina je ze severu?“

„Ne, otec a jeho paní žijí tady v Memphisu. Jsou místní rodáci.“

„Ach tak. Dobrá, dobrá. Někdy se stavte, ukážu vám svou zahradu. Roz vám řekne, jak mě najdete.“

„To budu moc ráda. Díky.“

Kolem poledního Stella odhadem nachodila skoro dvacet kilometrů.

Ve tři odpoledne přestala počítat, kolik ušla, kolik kilogramů zvedla a kolikrát na něco odpovídala.

Začala snít o sprše v chladné vodě a bezedné sklenici vína.

„To je nářez,“ prohodila Hayley, když odvážela vozíky z parkoviště.

„Kdy sis naposled udělala přestávku?“

„Nedělej si starosti, naseděla jsem se dost za pultem a na informacích. Vlastně jsem se chtěla trochu protáhnout.“

„Za hodinku zavíráme a lidí už ubývá. Proč nezajdeš za Harperem nebo někým z pomocníků a nedohlížíte na doplňování zboží?“

„To zní dobře. Hele, není to auto pana Svalovce, co právě dorazilo?“

Stella se ohlédl a spatřila Loganovu dodávku. „Pana Svalovce?“

„Když něco sedí, tak sedí. Jdu pracovat.“

Taky by měla, ale přesto stála a dívala se, jak Logan projíždí po štěrku mezi haldami pytlů mulče a zeminy. Vystoupil na jedné straně, jeho muži na druhé a po krátké debatě se vydal k ní.

Vyšla mu tedy také naproti.

„Jeden můj klient si vybral cedrový mulč. Můžeš mi ho napsat čtvrt tuny.“

„Který klient?“

„Jameson. Budeme to postupně odvážet a skládat u něj. Papíry dodám zítra.“

„Můžeš to udělat hned.“

„To chce čas a pak bysme nestihli navozit ten mulč. Klient to chce dneska.“

Otřela si předloktím čelo. „Naštěstí pro tebe nemám sílu se hádat.“

„Honička?“

„To je myslím slabé slovo. Ale je to super. Vsadím se, že trháme rekordy. Mám nohy jako uzené šunky. Taky mě napadlo, že bych se někdy stavila a prohlédla si tvůj dům.“

Zadíval se jí do očí, až jí po páteři začal běhat mráz. „To bys mohla. Dneska mám čas.“

„Dneska nemůžu. Možná ve středu, až skončíme. Pokud se Roz uvolí pohlídat kluky.“

„Středa mi vyhovuje. Najdeš to?“

„Jo, najdu. Tak kolem půl sedmé.“

„Fajn. Zatím.“

Když se vracel k autu, Stella usoudila, že tak zvláštní rozhovor o sexu ještě nezažila.

Ten večer, když si nakrmené děti směly před spaním hodinku hrát, si užívala dlouhé sprchování. Zatímco voda odplavovala únavu a bolest, začalo přicházet vršení z toho dne.

Oni to dokázali! pomyslela si.

Ještě byla trochu rozpačitá z přebytkového a nedostatkového zboží, ale zároveň nadšená z úspěchu. Pochopila, že neměla podceňovat Roziny pěstitelské instinkty.

Pokud se dalo soudit podle dneška, začíná jim víc než zisková sezóna.

Navlékla se do županu, vlasy obalila ručníkem a za dveřmi koupelny si radostně poskočila v rytmu boogie.

Hned nato leknutím vypískla, protože na prahu ložnice spatřila ženu.

„Promiň, promiň,“ omlouvala se Roz se smíchem, „jsem člověk z masa a krve.“

„Panebože!“ Nohy ji neposlouchaly, a tak se sesunula na okraj postele. „Bože. Právě se mi zastavilo srdce.“

„Mám něco, co ti ho zase nahodí.“ Roz vytáhla láhev šampaňského, kterou držela za zády.

„Dom Perignon? Jú, jupí! Jo, myslím, že tep je zase patrný.“

„Musíme to oslavit. Hayley čeká u mě v obýváku. Dostane taky půl skleničky a žádné přednášky o alkoholu.“

„V Evropě těhotné ženy smějí vypít asi skleničku vína týdně. Jsem ochotná chvíli předstírat, že jsme ve Francii, když dostanu plnou.“

„Pojď za námi. Kluky jsem poslala dolů za Davidem. Dají si turnaj v počítačových hrách.“

„To je v pořádku. Mají ještě půl hodiny, než půjdou spát. Tohle je kaviár?“ zeptala se, když vešla do obýváku.

„Roz říkála, že ho nemám jíst.“ Hayley se naklonila a čichla si ke stříbrné míse s kaviárem. „Že to není dobré pro dítě. Asi by mi stejně nechutnal.“

„Prima, zbude víc na mě. Šampaňské a kaviár. Vy jste ale super šéfká, paní Harperová.“

„Byl to úžasný den. Na začátku sezóny mě vždycky popadá smutek.“ Roz odzátkovala láhev. „Že všechna moje dětátka půjdou z domu. Pak na to pro samou práci nemám čas myslet.“ Nalila víno do sklenic. „Na konci dne si připomenu, že jsem do toho šla, abych měla zisk a přitom práci, kterou mám ráda. Ale když se vrátím domů, zase trochu posmutním. Jenže dneska ne.“

Rozdala skleničky. „Nemám sice po ruce žádné přesné cifry a údaje, ale vím, co vím. Tohle byl zatím náš nejúspěšnější den.“

„O deset procent vyšší zisky než loni.“ Stella zvedla skleničku k přípitku. „Já mám cifry a údaje po ruce vždycky.“

„Jasně že máš.“ Roz rozhodila rukama a překvapenou Stellu sevřela v náruči. Pak ji políbila na tvář. „Jasně že máš. Odvedla jsi zatraceně dobrou práci. Vlastně obě. Všichni. A je fér přiznat, že jsem sobě i firmě moc pomohla, když jsem tě přijala.“

„Páni!“ Stella si šampaňským osvěžila stažené hrdlo. „Nebudu se přít.“ Ustrkla ještě trochu a pak se pustila do kaviáru. „Ale přestože bych to desetiprocentní navýšení ráda připsala jen sobě, nemůžu. Zboží je perfektní. Jste s Harperem báječní pěstitelé. Zasloužila jsem se asi o pět procent.“

„Byla to legrace,“ ozvala se Hayley. „Většinou blázinec, ale i legrace. Tolik lidí, hluku, jeden plný vozík za druhým. Všichni vypadali tak spokojeně. To bude asi těmi rostlinami, lidi se těší, že je budou mít pro sebe.“

„Ale za šťastné tváře může i dobrá zákaznická služba. A tu jsi zajistila ty,“ Stella si s Hayley přitukla.

„Je z nás dobrý tým.“ Roz se posadila a zahýbala bosýma nohama. Tentokrát měla na nehtech broskvový lak. „Zítřka ráno s Harperem všechno zkontrolujeme a doplníme, co bude potřeba.“ Naklonila se a natřela si na toust trochu kaviáru. „Ale dneska si to užijeme.“

„Tohle je nejlepší práce, jakou jsem zatím měla. Chtěla jsem vám to říct.“ Hayley se zadívala na Roz. „A nejen proto, že piju drahé šampaňské a dívám se, jak baštíte kaviár.“

Roz ji plácla po ruce. „Měla bych nakousnout jiné téma. David už to ví. Jak jsem volala kvůli tomu úmrtnímu listu Alice Harperové Doylové, tak je to Natchez,“ řekla. „Podle oficiálních záznamů zemřela v Natchez, v domě, kde žila s manželem a dvěma dětmi.“

„Sakra,“ Stella se zamračila do vína. „Asi by to bylo moc snadné.“

„Budeme muset prozkoumat rodinné záznamy a hledat jména služebných z té doby.“

„To je hodně práce,“ odpověděla Stella.

„Vždyť jsme dobré.“ Hayley nad tím mávla rukou. „To zvládneme. A taky jsem trochu přemýšlela. David říkal, že šla směrem k bývalým stájím, že? Možná měla poměr s nějakým podkoním. Začali se kvůli něčemu hádat a on ji zabil. Třeba náhodou, třeba záměrně. Násilná smrt bývá přece příčinou, proč duchové zůstávají, kde zemřeli.“

„Vražda,“ zamyslela se Roz. „Může být.“

„To říkala i moje nevlastní matka. Vyprávěla jsem jí to,“ řekla Stella. „Jsou s otcem ochotní pomáhat s pátráním, když bude třeba. Doufám, že to nevadí.“

„Mně ne. Uvažovala jsem, jestli se některé z nás ukáže od chvíle, co jsme začali hledat. Aby nás třeba nasměrovala.“

„Měla jsem sen.“ Protože jí bylo trapné o tom mluvit, vypila naráz zbytek šampaňského. „Takové pokračování snu, co jsem měla před pár týdny. Ani jeden nebyl moc jasný nebo jsem detaily už zapoměla. Ale v obou byla zahrada, kterou jsem sama vysadila, a modrá jiřina.“

„Copak jiřiny jsou i modré?“ zeptala se Hayley.

„Jsou. Není to běžné,“ vysvětlovala Roz, „ale dají se vyšlechtit v modravých odstínech.“

„Takovou květinu jsem nikdy neviděla. Byla... výrazná, elektrizující. Opravdu sytě modrá a obrovská. A ona v tom snu byla taky. Neviděla jsem ji, jen cítila.“

„Hej!“ Hayley sebou trhla. „Třeba se jmenovala Jiřina.“

„To je možné,“ reagovala Roz. „Když pátráme po duchovi, proč by nemohl být nějak napojený na sny?“

„Možná ano.“ Stella zamyšleně popíjela. „Slyšela jsem její hlas, i když nebyla vidět. A cítila jsem ji. Jenže v tom bylo něco temného a děsivého. Chtěla, abych se té kytky zbavila. Zlostně na tom trvala. Neumím vysvětlit jak, ale byla tam taky. Jak by se mi dostala do snu?“

„Já nevím,“ odpověděla Roz. „Ale na tom nesejde.“

„Vlastně ne. Ale bylo to tak... důvěrné. Slyšet ji v mé hlavě, jak šeptá.“ I teď se Stella zachvěla. „Když jsem se probudila, pochopila jsem, že byla zároveň v mé ložnici i v tom snu.“

„To je hrozné,“ souhlasila Hayley. „Sny jsou osobní věc, pokud se o ně nechceme podělit. Myslíš, že ta květina s ní má něco společného? Nechápu ale, proč chtěla, aby ses jí zbavila.“

„Kéž bych to věděla. Třeba to něco symbolizuje. Zahradu tady u domu nebo ve firmě. Nevím. Ale jiřiny jsou moje oblíbené květiny a ona ji chtěla zničit.“

„Další věc, o které musíme přemýšlet.“ Roz se dlouze napila šampaňského. „Nechme to pro dnešek uležet, než se úplně vystrašíme. Někdy v týdnu si najdeme trochu času na hledání dalších jmen.“

„Jo, na středu bych měla zajímavý plán. Tedy jestli bys mi na pár hodin pohlídala kluky.“

„Myslím, že to nějak zvládneme.“

„Další rande s panem Svalovcem?“

Roz si se smíchem dala další kaviár. „Předpokládám, že to má být Logan.“

„Podle Hayley,“ pronesla Stella. „Chtěla bych k němu zajet na návštěvu. Podívat se, jak si navrhl zahradu.“ Lokla si ještě trochu. „Ale protože nechci lhát, hlavní důvod té návštěvy je sex. Pravděpodobně. Pokud si to nerozmyslím. Nebo on. Tak.“ Odložila prázdnou sklenici. „A je to.“

„Nevím, co od nás chceš slyšet?“ ozvala se Roz po chvíli.

„Dobře se bav?“ navrhla Hayley a pak se zadívala na svoje břicho. „Dávej si pozor.“

„Říkám vám to proto, že byste to stejně uhodly nebo o tom spekulovaly. Je lepší nechodit kolem horké kaše. A taky mi nepřijde správné žádat vás o hlídání dětí, kdybych čestně neřekla, kam jedu a proč.“

„Je to tvůj život, Stello,“ podotkla Roz.

„Jo.“ Hayley dopila poslední lahodný doušek šampaňského. „Ale jsem ochotná poslechnout si detaily. Vyprávění o sexu je asi to jediné, co můžu ještě dlouhou dobu dostat. Tedy jestli se budeš chtít svěřit.“

„Uvidíme. Teď už bych měla jít dolů pro kluky. Díky za oslavu, Roz.“

„Zasloužily jsme si ji.“

Když vycházela ze dveří, zaslechla Rozinu otázku. „Pan Svalovec?“ A pak dvojí výbuch ženského smíchu.

14

Stellu přepadl pocit viny, když si odskočila domů, aby se před schůzkou s Loganem trochu vylepšila. Ne, žádné rande, opravila se a vešla do sprchy. Nemají žádné plány. Tohle je jen taková návštěva.

Takže už byli na výletě, na rande a bude návštěva. Zažívala nejpodivnější vztah ve svém životě.

Ať to nazvala, jak chtěla, cítila se provinile. Dnes to nebude ona, kdo dětem připraví večeři a u jídla si poslechne, jaká dobrodružství ten den prožily.

Ne že by s nimi musela trávit každou volnou chvíli, uvažovala, když vybíhala ze sprchy. To by pro ně ani pro ni nebylo dobré. A rozhodně nebudou hladovět, když jim jídlo nepředloží sama.

Ale i tak jí přišlo hrozně sobecké, že je dá na starost někomu jinému, aby mohla pobýt s nějakým mužem.

Intimně pobýt, když to půjde, jak očekávala.

Promiňte děti, ale maminka s vámi dneska nemůže večeřet. Jede si totiž pro horký, vášnivý sex.

Ach bože.

Rychle si natřela tvář krémem a dál se zmítala mezi očekáváním a pocitem viny.

Možná by to měla odložit. Tohle rozhodně uspěchala, a to se jí vůbec nepodobalo. A pokud dělala něco neobvyklého, většinou to byla chyba.

Ale ve třiatřiceti snad měla právo na fyzický vztah s mužem, který se jí líbil, který ji vzrušoval a který, jak se ukázalo, s ní měl i dost společného.

Třicet tři let. V srpnu třicet čtyři, připomněla si a trhla sebou. To už nebude čerstvá třicátnice. Ale skoro pětáctřicátnice. Kruci.

Fajn, na tohle nebude myslet. Zapomene na věk. Je prostě dospělá žena. To zní líp.

Dospělá žena, opakovala si a oblékla si župan, aby se mohla nalíčit. Dospělá a osamělá. On dospělý, osamělý muž. Společné zájmy, příjemný společník a silná sexuální přitažlivost.

Jak má ženská jasně uvažovat, když si neustále představuje, co by ty jeho ruce...

„Mami!“

Zírala na svou zpola nalíčenou tvář v zrcadle. „Ano?“

Klepání na dveře se podobalo palbě z kulometu.

„Mami! Můžu dovnitř? Můžu, mami?“

Sama otevřela dveře a spatřila Lukea, zrudlého zlostí se zaťatými pěstmi u boků. „Co se děje?“

„On se na mě dívá!“

„Ale Lukeu.“

„Dělá ten obličej, mami. Tamten obličej.“

Věděla, jaký obličej má na mysli. Gavin mhouřil oči a pohrdavě se šklebil, což vymyslel, aby trápil bratra. Dokonce si ten výraz cvičil před zrcadlem.

„Tak se na něj prostě nedívej.“

„Ale on dělá i ty zvuky.“

Syčení a odfrkávání, což Gavin vydržel třeba celé hodiny, když bylo třeba. Stella si byla jistá, že i ten nejtvrdší agent CIA by se pod takovým nátlakem sesypal.

„Tak dobře.“ Jak se proboha měla připravit na sex, když tady musela dělat rozhodčího? Vyrasila z koupelny, prošla dětským pokojem a přes chodbu do obývacího pokoje, kde se kluci měli půl hodinky v klidu dívat na kreslený film, aby se mohla převléknout.

Jak naivní, napadlo ji. Bláhová ženská.

Když vešla, Gavin, ležící na podlaze, zvedl hlavu. Jeho tvář byla dokonalá nevinnost pod hnízdem střapatých blond vlasů.

Příští týden je dá ostříhat, rozhodla se a zapsala si úkol do paměti.

V ruce držel autíčko a bezděčně mu roztáčel kolečka, zatímco v televizi rámusil film. Další auta ležela na zemi, na hromadě, na boku nebo na střeše, jako by právě došlo k hromadné autonehodě. Bohužel, miniaturní sanitka a policejní vůz měli čelní srážku.

Nikdo tedy nejel na pomoc.

„Máš obličej nakřivo, mami.“

„Ano, já vím. Chci, abys s tím přestal, Gavine.“

„Já nic nedělám.“

Cítala, jak jí touha zaječet stoupá jako ostrá žiletka vzhůru hrdlem. Spolkni to, poručila si. Nebudeš na své děti přece ječet jako tvoje matka na tebe.

„Možná bys to nic radši nedělal celý večer sám ve svém pokoji.“

„Já jsem ne...“

„Gavine!“ Zarazila ho dřív, než by ji donutil zvýšit hlas. Místo toho promluvila vážně a výrazně. „Nedívej se tak na bratra a nesyč na něho. Víš, že ho to vytáčí, a právě proto to děláš. Chci, abys s tím přestal.“

Nevinná tvářička se zamračila a Gavin i posledním autem vrazil do kupy havarovaných vozidel. „Proč za to můžu vždycky já?“

„Ano, proč?“ vrátila mu to Stella udiveně.

„On je ještě mrně.“

„Nejsem mrně. A ty jsi čuromrd.“

„Lukeu!“ Napůl v šoku i se smíchem se k němu otočila. „Kdes to slyšel?“

„Někde. Je to nadávka?“

„Ano a už to nikdy neříkej.“ Ani když se to hodí, napadlo ji, protože zahlédla, jak Gavin opět udělal onen obličej.

„Gavine, já můžu pro dnešek změnit svoje plány. Chceš, abych to udělala a zůstala doma?“ zeptala se co nejsladším tónem. „Budeme místo hraní uklízet dětský pokoj.“

„Ne.“ Odzbrojený Gavin zíral na hromadu autíček. „Už se na něj dívat nebudu.“

„Takže jestli je všechno v pořádku, půjdu se oblíknout.“ Cestou ven ještě zaslechla, jak se Luke bratra šeptem ptá:

„Co je to čuromrd?“ Stella jen zvedla oči ke stropu a šla dál.

„Dneska jsou každou chvíli v sobě,“ varovala Stella Roz.

„To je u bratrů celkem normální.“ Zadívala se na kluky, psa a Hayley, kteří spolu skotačili na zahradě. „Teď vypadají v pohodě.“

„Ale zuří to pod povrchem, jako když má bouchnout sopka. Jeden čeká na vhodný moment, aby se do toho druhého pustil.“

„Snad je nějak zabavíme. Jestli ne a budou se chovat nezvladatelně, uvážeme je na řetěz každého do jiného rohu pokoje.“

Schovala jsem si želižka, která jsme používali na naše kluky. Asi jsem sentimentální.“

Stella se rozesmála a přestala si dělat starosti. „Tak fajn. Ale zavolaš mi, když to budou přehánět. Vrátila bych se včas, abych je stihla uložit od postele.“

„Jen běž a bav se. A když se nevrátíš vůbec, taky to zvládneme.“

„Ty mi to až moc usnadňuješ,“ řekla jí Stella.

„Proč by to taky mělo být těžké? Opravdu víš, jak to najít?“

„Ano, to je to nejlehčí.“

Nastoupila do auta, krátce zatroubila a zamávala jim. Budou v pohodě, pomyslela si, když ve zpětném zrcátku zahlédla kluky na jedné hromadě s Parkerem. Nemohla by nikam odjet, kdyby si tím nebyla jistá.

Mnohem horší bylo ujistit sebe, že bude taky v pohodě.

Aspoň si mohla užít jízdu. Jarní vánek bzučel v oknech a ovíval jí tvář. Stromy se začínaly jemně zelenat a květy svídy k tomu přidávaly trochu barvy.

Projížděla kolem zahradnictví a pocítila nával pýchy a uspokojení, že je jeho součástí.

Do Tennessee přicházelo jaro a ona to mohla poprvé zažít. Při otevřených oknech ji napadlo, že by mohla ucítit řeku. Vůni něčeho velkého a mocného, co by kontrastovalo se sladkým dechem magnolií.

Kontrasty, napadlo ji, byly na denním pořádku. Snová elegance a skrytá síla místa, které teď bylo jejím domovem, teplý vzduch, co tlačil kalendář k jaru, přestože svět, který opustila, se ještě potýkal se sněhem.

A ona, opatrná, praktická žena jede do postele muže, kterého sotva zná.

Nic není urovnané jako dřív. Modré jiriny, napadlo ji. Její život i sny jsou plné modrých jirin, které se rozrůstaly a měnily staré uspořádání.

Aspoň pro dnešek je ale nechá růst.

Sledovala křivku silnice a zaměstnala se úvahami, jak v zahradnictví zvládnou víkendovou honičku.

Ale „honička“, uvědomila si, nebyl docela přesný výraz. Nikdo ze zákazníků ani z personálu se totiž nijak nehonil, pokud nepočítala sebe.

Přicházeli, brouzdali kolem, vybírali, konverzovali a postávali. Nechali se obsloužit s neuspěchanou grácií a za příjemného hovoru.

Tohle pomalejší tempo ji občas nutilo něco popadnout a udělat práci za ně. Ale tady očividně nikomu nevadilo, že vyřídit objednávku trvá dvakrát tak dlouho.

Musela si připomenout, že její povinností jako manažerky je sladit efektivitu s kulturou prodeje.

Zase další kontrast.

V každém případě nastavila takový harmonogram, který zajišťoval dostatečný počet pracovníků, kteří mohli zákazníky obsloužit. Spolu s Roz už připravily další betonové truhlíky a další den je chtěly osázet. Možná by jich pár mohla dostat na starost Hayley. Ta holka měla dobrý vkus.

Na sobotu si kluky vezme otec s Jolene a kvůli tomu se opravdu nemusela cítit provinile, protože obě strany se návštěvy nemohly dočkat.

Měla by ještě zkontrolovat zásobu plastových lísek a kartónových krabic a taky venkovní rostliny a...

Přestala o tom přemýšlet, protože uviděla jeho dům. Neuměla říct, co si představovala, ale rozhodně ne tohle. Byl úchvatný.

Možná trochu omšelý a jakoby unavený, ale krásný. Přímou nabitý možnostmi.

Dvoupodlažní dům ze stříbrného cedru na terasovité vyvýšenině. Staré dřevo prolomené velkorysými okny. Na prostorné kryté verandě spatřila staré houpací křeslo, houpáčku a lavici s vysokým opěradlem. Mezi nimi stály naaranžované truhlíky s květinami.

Po straně domu vyčníval balkon, z něhož vedly schody na stejně hezké patio.

Měl tam další židle, květináče – ach, zamilovala se do toho pohledu – pak jí zakryl výhled pozemek, který se svažoval k rozkošnému háji vyšších stromů.

Na vyvýšených stupních vysazoval keře – japonskou andromedu s hranatými květy, které už pučely, lesklý vavříň, starou dobrou vajgélii a rozložitou azalku, která se chystala explodovat květem.

Jak chytré, pomyslela si, když se pomalým tempem blížila k domu, chytré a kreativní dát floxy, iberky a nízký jalovec ke stěně a pod keře na nejnižší terasovitý stupeň.

Do dvora zasadil další rostliny – mladičkou magnolii, růžově kvetoucí svídu a vzadu okrasnou třešeň.

Kvůli nakládání některých z nich se pohádali při jejich prvním setkání. Co to vlastně vypovídalo o jejích citech k němu, když ji ta vzpomínka přiměla k úsměvu?

Zaparkovala na cestě vedle jeho dodávky a rozhlédla se kolem.

Všimla si kolíků s provázkem, které tvořily vlnitou linku vedoucí od cesty k verandě. Ano, pochopila, o co mu šlo. Bude to líně se vinoucí pěšina k domu, nejspíš lemovaná keři či nízkými stromky. Hezké. Uviděla hromadu kamenů a napadlo ji, že asi plánuje skalku. Tam vzadu u těch stromů by byla perfektní.

Dům potřeboval natřít okna a kamenné základy vyspravit. V květinové zahradě rostly volně vysazené narcisy, všimla si, když vystoupila. Podél cesty by ještě přidala půdokryvné rostliny, denivky a možná kosatce.

Houpačka na verandě by se měla natřít a chyběl tam stůl a támhle taky. K okrasné třešni by se hodila zahradní lavička a dozadu by mohla vést další pěšina. Třeba z dlaždic. Nebo z hezkých náslapných kamenů, ozdobených mechem nebo plazivým tymiánem.

Když vyšla na verandu, zarazila se. On má určitě vlastní plány, připomněla si. Jeho dům, jeho plány. Třebaže ji to místo hodně oslovilo, nepatřilo jí.

Své si teprve musí najít.

Nadechla se, načechrala si vlasy a zaklepala.

Čekala dlouho nebo jí to tak připadalo, zatímco si kolem prstu obtáčela pásek od hodinek. Stála tam v podvečerním vánku a nervozita ji začala šimrat v žaludku.

Když otevřel, pokusila se o pohodový úsměv. Jak vypadal mužně. Vysoké, vypracované tělo, oblečené do onošených džin a

bílého trička. Vlasy měl jako obvykle rozčepýřené. Bylo jich tolik, že je mohl těžko upravit. Ani by mu to nejspíš neslušelo.

Podala mu květináč s jiřinami, které sama zasadila. „Teď nějak myslím na jiřiny,“ řekla. „Doufám, že je upotřebíš.“

„Určitě, díky. Pojď dál.“

„Dům se mi moc líbí,“ začala, „i to, co tvoříš kolem. Přistihla jsem se, jak v duchu vysazuju...“

Zarazila se. Hlavní dveře vedly přímo do místnosti, která měla být nejspíš obývacím pokojem. Ať měla být čímkoli, zela prázdnotou. Holé zdi, poškrábaná podlaha a očouzený cihlový krb bez římsy.

„Cos chtěla říct?“

„Že je odsud hezký výhled.“ Nic jiného ji nenapadlo. Velká okna skutečně vpouštěla zahradu dovnitř. Jenže to uvnitř bylo moc smutné.

„Tuhle místnost zrovna nevyužívám.“

„To je vidět.“

„Mám hodně plánů, až budu mít čas a chuť. Co kdybychom šli radši dozadu, než se tady rozbřečíš.“

„Bylo to takové, už když jsi to koupil?“

„Vevnitř?“ Trhl ramenem a vydal se dozadu skrze další pokoj, který kdysi mohl být jídelnou. Zase prázdný. Ze stěn se olupovaly vybledlé tapety. Spatřila světlejší čtverce tam, kde visely obrazy.

„Ty dubové podlahy byly přikryté kobercem ode zdi ke zdi,“ prohodil. „Nahoře zatékalo, a od toho byl flekatý strop. Taky tu řádili termity. Některé přepážky musely pryč.“

„A co to bude za místnost?“

„Ještě jsem se nerozhodl.“

Prošli dalšími dveřmi a Stella užasle hvízdla.

„Napadlo mě, že tady se budeš cítit líp.“ Postavil květináč na žulovou pracovní desku pískové barvy a opřel se o ni, aby měla lepší výhled.

Ta kuchyň nesla jeho pečeť, o tom nebylo pochyb. Působila mužně a výrazně. Okrové tóny přepážek se opakovaly i na dlažbě a byly podtrženy o něco tmavší malbou. Skříňky z tmavého dřeva měly dvířka ze zrnitého skla. Na široké polici nad dvojitým dřezem rostly

v terakotových květináčích bylinky. V rohu spatřila malý, kamenný krb.

Přepážky ve tvaru L nabízely spoustu pracovní plochy a za šikmou řadou skříněk byl vzdušný prostor, oddělený od kuchyně, určený k posezení, kam umístil černý kožený gauč a dvě obří křesla.

A hlavně, zadní stěnu domu nechal prosklít. Když se tu člověk posadil, stal se součástí zahrady, která vznikala venku. Nebo mohl přes kamennou terasu projít dál mezi květiny a stromy.

„Tohle je nádherné. Nádherné. Tos dělal sám?“

Když viděl její zasněný výraz, měl chuť říct, že sám navozil i písek a taval z něho sklo. „Jen něco. V zimě se venku tolik nepracuje, tak se můžu zabývat vnitřkem, když mám potřebu. Znáám pár šikovných lidí. Najmu si je, nebo výměnou dělám něco já pro ně. Chceš se napít?“

„Hmm. Ano. Díky. Z té druhé místnosti musíš udělat formální jídelnu, když přijde větší návštěva nebo někdo na večeři. Jinak je jasné, že všichni skončí tady. Tohle je neodolatelné.“

Vrátila se zpět do kuchyně a vzala si sklenici vína, kterou jí nabídl. „Bude to krásné, až to dokončíš. Krásné, výjimečné a přívětivé. Líbí se mi barvy, cos zvolil.“

„Poslední ženská, co tu byla, řekla, že jsou nevýrazné.“

„To tedy ne.“ Stella upila víno a zavrtěla hlavou. „Jsou zemité, přírodní, hodí se k tobě i tomu prostoru.“

Zadívala se na prkénko s nakrájenou zeleninou. „A očividně umíš vařit, takže ti kuchyň musí vyhovovat. Možná bych se mohla zatím projít, abys měl čas dokončit svoji večeři.“

„Ty nemáš hlad? To bych toho tuňáka, co mám, mohl vyhodit.“

„Ó.“ Žaludek jí trochu poskočil. „Nechtěla jsem se pozvat na večeři. Myslela jsem, že...“

„Máš ráda grilovaného tuňáka?“

„Ano, mám.“

„Fajn a chceš jíst předtím, nebo potom?“

Cítila, jak jí krev stoupá do tváří a zase z nich mizí. „Ech...“

„Předtím, nebo potom, než tě provedu?“

Řekl to pobaveným tónem, aby poznala, že uhodl, na co myslela. „Potom.“ Pro povzbuzení se napila vína. „Snad bychom mohli začít venku, dokud je světlo.“

Zavedl ji na zadní terasu a ona se znovu uvolnila, když vyprávěl o zahradě a svých plánech.

„Sháním staré lávové cihly,“ vysvětloval. „Znám se s jedním zedníkem a chci si nechat postavit takovou širokou stěnu na osázení.“

„Ty budeš mít obezděnou zahradu? Bože, já se snad rozbrečím. To jsem vždycky chtěla. Jenže v Michiganu to nešlo. Slibovala jsem si, že si v novém domě takovou vybuduju. A u ní bazén, kamenné lavice a kout, kde se dá schovat.“

Pomalu se otočila. Odvedl tady hodně těžké práce, pomyslela si, a hodně ho ještě čeká. Muž, který tohle dokázal a chtěl dokázat, stál za pozornost.

„Závidím ti – a obdivuju každý metr tady. Kdybys potřeboval pomocnou ruku, stačí říct. Chybí mi zahradničení jen tak pro radost.“

„Až se budeš chtít stavět, vezmi ty ruce a děti s sebou. Zaměstnám je.“ Protože jen povytáhla obočí, pokračoval. „Děti mě neobtěžují, jestli tě to napadlo. A nemělo by cenu budovat zahradu, kde by nebyly vítané.“

„Proč nějaké nemáš? Myslím děti.“

„Myslel jsem, že touhle dobou už je mít budu.“ Vztáhl ruku a dotkl se jejích vlasů. Udělalo mu radost, že je nesepnula sponkami. „Život bývá jiný, než si člověk myslí.“

Vraceli se spolu zpět k domu. „Lidi říkají, že rozvod je jako malá smrt.“

„To bych neřekl.“ Zavrtěl hlavou a pomalu kráčel dál. „Je to jen konec. Uděláš chybu, tak ji napraviš a pokračuješ dál. Tohle byla její chyba stejně jako moje. Jen jsme to pochopili, až když jsme se vzali.“

„Hodně mužů bývalou ženu pomlouvá, když mají příležitost.“

„To je zbytečné. Přestali jsme se milovat a pak i mít rádi. A je mi to líto,“ dodal a otevřel široké prosklené dveře do kuchyně. „Pak jsme přestali být manželé, což nám oběma prospělo. Ona zůstala tam,

kde chtěla být, a já se vrátil taky tam, kam jsem se chtěl vrátit. Prožili jsme spolu pár let života a nebyly všechny špatné.“

„To zní rozumně.“ Jenže manželství je vážná věc, pomyslela si. Možná ta nejvážnější. Jeho rozpad by měl člověka víc poznamenat, nebo ne?

Nalil jim ještě trochu vína a vzal ji za ruku. „Ukážu ti ještě zbytek domu.“

Jejich kroky se rozléhaly, jak procházeli prázdnými místnostmi. „Tady bych měl rád knihovnu s pracovním koutem. Mohl bych tady kreslit svoje návrhy.“

„A kde to děláš teď?“

„Většinou v ložnici nebo v kuchyni – kde se to zrovna hodí. Ta toaleta támhle potřebuje kompletně předělat. Schody jsou v pořádku, měly by se jen obrousit a nalakovat.“

Vedl ji nahoru. Představovala si malbu na stěnách, nějakou zajímavou techniku, která by ladila s přírodními barvami dole a zdůraznila dřevěné schody.

„Já už bych dávno měla spoustu plánek, výstřižků z novin a obrázků.“ Pohlédla na něho úkosem. „To asi neděláš, vid’?“

„Já mám představy a nevádí mi, když je nechám trochu uležet. Vyrostl jsem na farmě, pamatuješ? Maminka ráda kupovala a opravovala starý nábytek. Brzo byl dům přecpaný stoly – pro ty měla slabost. Takže si teď užívám, když je kolem volný prostor.“

„A co s tím udělala, když se odstěhovali? No, někdo se zmínil, že tví rodiče teď bydlí v Montaně,“ dodala, protože se na ni zpytavě zadíval.

„Jo, mají malý domek v Heleně. Táta prý skoro každý den rybaří, aspoň podle mamky. A ona si vzala nejmilejší kousky s sebou. Měla toho plný nákladák. Něco prodala a něco rozdala mně a sestře. Nechal jsem to uskladnit. Budu se tím někdy muset probrat, co by se dalo použít.“

„Až to uděláš, budeš se umět rozhodnout, jak vymaluješ stěny, jak pokoje zařídiš a vyzdobíš. Budeš mít takové ústřední body.“

„Ústřední body.“ Opřel se o zeď a zubil se na ni.

„V zahradničení i výzdobě interiéru se stejně využívají prostor, ústřední body a design – což dobře víš, jinak bys takhle nezařídil kuchyň. Radši budu mlčet.“

„Mně nevadí, když mluvíš.“

„Hm, už jsem skončila, co je na řadě dál?“

„Tady to teď používám jako kancelář,“ ukázal na dveře. „Ale to bys asi vidět nechtěla.“

„Klidně se podívám.“

„Radši ne.“ Odtáhl ji k dalším dveřím. „Začala bys o systematickém třídění a tak dále a zkazilo by ti to náladu. Nemělo by cenu využívat prohlídku domu jako předehtu, abych pak něčím urazil tvůj jemnocit.“

„Tohle že je předeht?“

Jen se usmál a vtáhl ji do dalšího pokoje.

Byla to ložnice a stejně jako kuchyň byla dokončena ve stylu, který se k němu hodil. Jednoduchá, prostorná, mužsky zařízená a venkovní prostor se prolínal s vnitřkem. Balkon, který předtím viděla, měl výhled do atria, kde převládala jarní zeleň stromů. Stěny vymaloval jemnou tmavší žlutou, která zvýrazňovala teplé tóny dřevěných rámu, podlahy a tří střešních oken na šikmém stropě, kterými dovnitř pronikalo večerní světlo.

Postel měl prostornou. Pochopila, že muž s jeho výškou potřebuje dost místa na spaní i sex. Černé kování a čokoládový přehoz.

Na stěnách visely zarámované kresby – černobílé návrhy zahrad. A když přistoupila blíž, všimla si rozšafné signatury v levém dolním rohu. „Tos kreslil ty? Jsou nádherné.“

„Rád si projekty vizualizuji a někdy i maluju. Občas se to docela povede.“

„Tyhle se povedly víc než docela, a ty to víš.“ Neuměla si představit jeho velké, tvrdé ruce, jak malují něco tak elegantního, hezkého a svěžího. „Ty jsi samé překvapení, Logane. Taková studie kontrastů. Zrovna o kontrastech jsem přemýšlela cestou sem – jak už nemám věci urovnané, jak bych chtěla a jak by měly být.“

Otočila se k němu a ukázala na obrázky. „Tohle je další modrá jiřina.“

„Promiň, nechápu. Jako ta ze snu?“

„Ze snů. Už se mi zdály dva a nebyly zrovna příjemné. Vlastně mě začínají děsit. Ale je tam ta jiřina – výrazně silná, krásná a nečekaná. Jen jsem ji neplánovala. Nepředstavovala si ji. Stejně jako tohle.“

„Plánovaně neplánovaně, stejně jsem tě tady chtěl.“

Znovu se napila vína. „A jsem tady.“ Pomalu se nadechla a vydechla. „Možná bychom si mohli říct, co vlastně jeden od druhého čekáme a...“

Přistoupil ní a přitiskl ji k sobě. „Co takhle zasadit další modrou jiřinu a zjistit, co se stane.“

Nebo tak, pomyslela si, když ucítila jeho rty na svých. Šimrání v jejím břiše se začalo šířit dál a roztoužená část její mysli si řekla: Díkybohu.

Stoupla si na špičky, co nejvíc to šlo, aby na něho dosáhla. Přitiskla se k němu silněji a nechala si vzít skleničku z ruky.

Pak už měl prsty v jejích vlasech, probíral je, svíral a ona ho obemkla pažemi.

„Točí se mi hlava,“ zašeptala. „To kvůli tobě.“

Krev se mu rozpálila a jako v útoku zabublala v jeho břiše. „Tak to bys neměla stát.“ Jedním rychlým pohybem ji zvedl do náruče. Napadlo ho, že ona je typ ženy, kterou chce muž vzít do náruče. Jemná, měkká a oblá. Tím, jak ji držel, získával nesmírnou sílu i neobyčejnou citlivost.

„Chci se tě všude dotýkat. Pak začít zase od začátku a dotýkat se znova.“ Když ji nesl do postele, pocítit její erotické zachvění. „I když mě dráždíš, chci na tebe sahat.“

„Tak to je asi pořád.“

„Přesně tak. A ty tvoje vlasy mě dohánějí k šílenství.“ Zabořil do nich obličej a přitom se s ní skláněl na postel.

„Mě taky.“ Kůže jí ožila probuzenými nervy, jak jí jeho rty cestovaly po hrdle. „Ale asi z jiných důvodů než tebe.“

Lehce tu jemnou kůži skousl, jako by ji chtěl ochutnat. Senzační pocit jí projel jako jeden dlouhý, sladký proud. „Jsme dospělí,“ začala.

„Díkybohu.“

Třaslavě se zasmála. „Chtěl jsem říct, že...“ Jeho zuby zkoumaly místa na jejích klíčních kostech, až se jí mysl zahalila sladkou mlhou. „To nic.“

Dotýkal se jí přesně, jak říkal, že chce. Dlouhými, hladkými tahy od ramen po prsty na nohou. Líně přejížděl po bocích, stehnech, jako by ochutnával její tvary stejně jako předtím.

Pak se jeho ústa horce a hladově vrátila k jejím. Její nervová zakončení explodovala elektrickými jiskrami, protože jeho rty po ní přejížděly jako rty hladovějícího. Tvrdé ruce s hrubými dlaněmi ji hladily znalecky i zoufale.

Přesně jak si představovala. Přesně jak chtěla.

Touhy, které necitlivě pohřbila, se prodraly na povrch a křikem se hlásily k životu. Jako u vytržení mu škubala za košili, dokud nenahmátla horkou kůži a nezaryla do ní prsty.

Muž a jeho svaly.

Našel její ňadro a přiměl ji prohnout se v rozkoši, když zuby přes halenku a prádlo dráždil bradavku a rozpaloval jí horečně krev. Všechno v ní jako by narostlo, uzrálo a připravilo se.

Jak smysly ochabovaly a srážely se v chumlu zmatených žádostí, začala se jim i jemu oddávat. Toužila po něm, po tom příslibu uvolnění způsobem, jaký dlouho nezažila. Chtěla to a prahla po něm. Horkost, kterou v ní probouzely majetnické doteky jeho zjizvených rukou, a dobyvačný tlak jeho nenasytných úst elektrizovaly její tělo.

Toužila po všech těch rozechvělých bolestech, žhavých žádostech a svobodném naplnění.

Zvedala se s ním, pohybovala se s ním. A doháněla ho k šílenství svou krémovou pletí a něžnými křivkami. V ubývajícím světle vypadala na tmavé pokrývce úchvatně – ty rozvířené zářivé vlasy a letně modré oči, zamlžené rozkoší.

Vyzařovala z ní vášeň, která doplňovala tu jeho. A tak chtěl brát i dávat stále víc, až byl docela zahlcený tím, co jeden druhému přinášeli. Její vůně ho naplnila jako dech.

Šeptal její jméno, užíval si jí a využíval ji, zatímco jeden druhého prozkoumávali. A on stále nacházel víc, mnohem víc, než čekal.

Její srdce se tetelilo, jak ji hrubýma rukama vedl vzhůru, po strmé cestě rozkoše. Vrchol jí náhle projel jako nekonečně dlouhá vlna dusivého horka. Znovu se vzepjala a s výkřikem ho k sobě tiskla, zatímco se jí pulz splašil.

Její ústa našla jeho s horečnou náruživostí a její mysl křičela – Ještě!

Držel ji pevně, zatímco prožívala vrchol, a vzrušením z její reakce se celý chvěl. Byl rozbolavělý, srdce, mysl i klín pociťovaly hmatatelnou bolest.

A pak to nemohl déle snášet a pronikl do ní.

Vykřikla pouze jednou – byl to výraz šoku i triumfu. Pak se začala pohybovat s ním, boky rychlé jako součást stroje, a dlaněmi zarámovala jeho tvář.

Dívala se, jak jeho modré oči plavou a plné rty se chvějí s každým nadechnutím, když společně klesali a padali.

Za celý svůj život neměl možnost vidět takovou krásu v květu.

Pak ty oči osleply a zavřely se za vzlykavého zasténání. Tehdy si dovolil jít s ní.

Byl těžký. Velmi těžký. Stella nehybně ležela pod Loganem a užívala si pocitu, že je bezmocně uvězněná pod mužským tělem. Cítila se uvolněná, ospalá a dokonale odpočatá. Představila si, že jí konečky prstů růžově září.

Jeho srdce ještě burácelo. Kterou ženu by neuspokojilo vědomí, že bere dech tak velkému, silnému muži?

Spokojená jako kočka mu přejela dlaněmi po zádech.

Zamručel a svalil se vedle ní.

Ihned si začala připadat odhalená a příliš vědomá svého těla. Natáhla ruku, aby se aspoň částečně zakryla. Jenže udělal něco, co ji zarazilo v pohybu a rozněžnilo její srdce.

Vzal ji za ruku a políbil jí prsty.

Neřekl nic, vůbec nic, a ona také zůstala potichu a snažila se polknout, aby své srdce stlačila zpět na místo.

„Asi bych tě teď měl nakrmit,“ řekl po delší době.

„A já bych měla zavolat, jestli jsou kluci v pořádku.“

„Jen do toho.“ Posadil se, poplácal ji po stehnu a pak se zvedl a začal hledat džíny. „Začnu zatím s večerí.“

S košilí se neobtěžoval, odcházel, jak byl. U dveří se ještě otočil a zadíval se na ni.

„Copak?“ Jakoby mimochodem si rukou zakryla ňadra.

„Jen se mi líbí, jak teď vypadáš. Celá zrůžovělá a pocuchaná. Nutí mě to cuchat tě znovu, hned jak to zase půjde.“

„Och.“ Pokusila se zformulovat odpověď, ale to už s pohvizdováním odcházel.

15

On opravdu vařil. Za Stelliny mírné asistence dokázal připravit labužnického grilovaného tuňáka, tmavou rýži s bylinkami a smaženou směs paprik s houbami. Patřil k těm kuchařům, co přiřazují ingredience impulzivně a od oka a užívají si to.

Výsledek byl nedostižný.

Stella uměla obstojně vařit. Všechno si pečlivě navázila a přípravu jídla považovala za jednu ze svých každodenních povinností.

Právě tady se asi projevovalo, jací skutečně byli, napadlo ji. A jak je nesmyslné, že právě ona jí v jeho kuchyni nebo leží nahá v jeho posteli.

Sex s ním byl... neuvěřitelný. Nemělo smysl to čestně nepřiznat. A po takovém uspokojivém a zdravém milování by se měla cítit uvolněná a spokojená. Místo toho pociťovala napětí a nervozitu.

Byl to tak silný prožitek a on se přesto hned klidně zvedl z postele a začal vařit. Stejně mohl zakončit vzrušující tenisový zápas.

Až na to, že líbal její prsty, což bylo sladké, cituplné gesto, kterým ji zasáhl přímo do srdce.

To je jen její problém, jen její, připomněla si. Příliš všechno rozebírá, příliš se snaží, příliš všechno. Ale když nebude nic rozebírat, jak pozná, jaké to je?

„Chutná ti to?“

Vytrhl ji z její vnitřní debaty tím, že ji tygříma očima upřeně pozoroval. „Je to skvělé.“

„Ale moc nejíš.“

Záměrně napíchla další sousto tuňáka. „Nikdy jsem nepochopila, že můžou lidi vařit jako ty, – přihodit špetku toho a špetku toho, jako v nějaké televizní show. Jak to, že to pak vyjde?“

Jestli opravdu myslela na tohle a přitom tak sexy špulila rty, půjde ven a sní lopatku mulče. „Nevím. Většinou to vyjde nebo to vyjde jinak a je to taky dobré.“

Možná jí nepronikl do hlavy, ale asi uhodl, že uvažuje o sexu nebo o výčitkách kvůli sexu. Pro tu chvíli ale hráli podle ní. „Když vařím, a protože nechci jíst každý den v restauraci, tak musím, chci si

to taky užívat. Kdybych vařil podle nějakého řádu, začalo by mě to otravovat.“

„Já když nevařím přesně, jak se má, začnu být nervózní. Jestli to nebude bez chuti, nebo překořeněné. Rozvařené, nebo nedodělané. Než bych jídlo donesla na stůl, byla bych uzlík nervů.“ Zatvářila ustaraně. „Nějak sem nepatřím, co?“

„Kam sem?“

„Sem jako sem.“ Opsala rukama kruh. „K tobě, do tvého zvláště kouzelného i zanedbaného domu, do krásně řešené kuchyně, kde jím báječné, kreativní jídlo potom, co jsem zažila trochu sexuálního šílenství v ložnici typu ‚Jsem chlap a dobře to vím‘.“

Opřel se do židle a hučení v hlavě se rozhodl zahnat dlouhým douškem vína. Odhadl ji dobře, napadlo ho. „Takhle to tady ještě nikdo nepopsal. To je asi nějaká severská definice.“

„Ty víš, jak to myslím,“ odpálila ho. „Tohle není... To není...“

„Rozumné? Urovnané? Organizované?“

„Nemluv se mnou tímhle smířlivým tónem.“

„To není smířlivý, ale užaslý tón. Co se děje, Zrzko?“

„Jsem z tebe zmatená.“

„Aha.“ Trhl ramenem. „Jestli nic horšího.“ A vrátil se zpět k jídlu.

„Ty myslíš, že je to legrace?“

„Ne, myslím, že mám hlad a že s tvou zmateností stejně nic nenadělám. Možná mi to ani moc nevádí, protože jinak bys třeba začala všechno rovnat podle abecedy.“

Zvonkově modré oči se přimhouřily. „A – jsi arogantní, B – bohorovný boss. C...“

„C, jsi citlivka, co dělá círáty, ale už mi to tak nevádí jako dřív. Myslím, že mezi námi něco zajímavého vzniká. Ani jeden z nás o to nestál, ale já se s tím smírím. Ty to rozebíráš. Kdoví, kruci, proč se mi to na tobě líbí?“

„Riskovala bych víc než ty.“

Vystřízlivěl. „Já tvým dětem neublížím.“

„Kdybych věřila, že bys mohl nebo chtěl, nebyla bych tady takhle s tebou.“

„Jak ,takhle‘?“

„Podvečerní sex a jídlo v kuchyni.“

„Zdá se, že sex jsi zvládla líp než to jídlo.“

„Máš pravdu, protože nevím, co ode mě teď čekáš, a vlastně ani co já čekám od tebe.“

„Což je tvoje obdoba míchání ingrediencí.“

Odfrkla si. „Očividně mi rozumíš líp než já tobě.“

„Zas tak komplikovaný nejsem.“

„Ale jdi, Logane, ty jsi úplně nečitelný.“ Naklonila se blíž, až uviděla zlaté fličky na jeho zelených duhovkách. „Takový zmatek bez zachytných bodů. Profesionálně jsi ten nejtvůřivější a nejvšestrannější zahradní architekt, jakého jsem kdy poznala, ale většinu svých plánů a návrhů děláš v běhu a na útržky papírů, nastrkaných do auta nebo do kapes.“

Nabral si trochu rýže. „Mně to ale vyhovuje.“

„Už to tak bude, ale tohle by nemělo vyhovovat nikomu. Ty si hoviš v chaosu a tenhle dům je toho důkazem. Nikomu nemůže být dobře v chaosu.“

„Tak počkat,“ máchl vidličkou. „Kde vidíš chaos? Vždyť tady skoro nic nemám.“

„Právě!“ píchla prstem před sebe. „Máš krásně zařízenou kuchyň a pohodlnou a stylovou ložnici...“

„Stylovou?“ Docela vážně se vyděsil. „Prokrista.“

„A k tomu prázdné pokoje. Měl bys sis rvát vlasy starostmi, co si s nimi počneš, ale je ti to fuk. Ty se jen tak...“ mávla rukou, „...jen tak loudáš.“

„Nikdy v životě jsem se neloudal. Možná otálel,“ vybral si slovo, „ale neloudal.“

„Jak chceš. Vyznáš se ve víně, ale čteš komiksy. Copak to dává smysl?“

„Dává, protože obojí mám rád.“

„Byl jsi ženatý a dokonce ses vzdal svého domova.“

„Copak má cenu si někoho brát, když kvůli němu nejsme ochotní něco změnit, aby byl šťastný? Nebo to aspoň zkusit?“

„Miloval jsi ji,“ přikývla Stella, „ale přesto tě rozvod nepoznamenal. Nepovedlo se, škoda, tak jsi to ukončil. Jednu chvíli jsi hrubý a prudký a pak zase přátelský. Věděls, proč jsem dneska

přišla, a přesto sis dal práci s přípravou večere, což je civilizované – další položka pod písmeno C“

„Bože můj, já se z tebe zblázním. Přešel bych k D a řekl, že jsi delikatesa, ale teď mi připadáš spíš dementní.“

Přestože žertoval, byla napružená a nemohla přestat. „A taky jsme zažili úžasný sex, ale ty pak vyběhneš z postele, jako bychom to dělali dennodenně. Já prostě nestíhám.“

Když měl dojem, že domluvila, chopil se skleničky a přemýšlivě popíjel. „Tak se tím zkusíme prokousat. I když musím podotknout, že jsem v tom taky žádný systém nenašel.“

„Zmlkni.“

Chytil ji za ruku, než stihla utéct od stolu. „Ne, jen hezky sed'. Ted' mluvím já. Kdybych nepracoval podle svého, nemohl bych dělat, co dělám, a nemohl bych to mít rád. Na to jsem přišel právě na severu. Moje manželství ztroskotalo. Nikdo neprohrává rád, ale každý v životě dělá chyby. Pokazili jsme to, ale ublížili jsme jen sami sobě. Vzali jsme svých pět švestek a šli dál.“

„Ale...“

„Sst. Když jsem hrubý a protivný, tak to má důvod. A když přátelský, tak proto, že takový chci být nebo mám pocit, že musím.“

Napadlo ho, A co, a vypil víno na ex. „Co bylo dál? No jo, to že tu dnes jsi. Jasně, věděl jsem proč. Nejsme děti a ty jsi svým způsobem přímá ženská. Chtěl jsem tě a dal jsem to najevo. Nepřišla bys sem, kdybys na to nebyla připravená. A pokud jde o jídlo, má to několik důvodů. Jednak rád jím. A pak, chtěl jsem tě tady takhle. Posedět s tebou. Předtím, potom, mezitím. Jak by se hodilo.“

Někdy během jeho proslovu se její rozčilení vytratilo. „Jak to že to od tebe zní tak rozumně?“

„Ještě jsem neskončil. Souhlasím s tím, jak jsi ohodnotila náš sex, ale protestuju proti výrazu ‚vyskočit z postele‘. Vyskakuju stejně málo, jako se loudám. Vstal jsem z postele, protože kdybych tam s tebou byl o něco déle, prosil bych tě, ať zůstaneš. Ale to neuděláš, protože nemůžeš. A stejně nevím, jestli bych na to byl připravený. Jestli jsi typ, co stojí o takové ty řeči jako ‚Baby, bylo to báječné‘...“

„To nestojím.“ Jeho podrážděný tón ji přiměl našpulit rty. „To dokážu posoudit sama a dneska jsem ti nahoře dala zabrat.“

Pohládl jí ruku od zápěstí k prstům. „To bylo rozhodně vzájemné.“

„Fajn, bylo. Být s někým poprvé, a myslím, že to platí pro všechny ženy, je vzrušující, ale taky nervy drásající záležitost. A o to víc, když to, co se stane, pak v ženě něco zasáhne. Tys ve mně něco probudil a děsí mě to.“

„Přímá,“ prohodil.

„Přímá a nečitelný, dost nesourodá kombinace. Máme myslím o čem přemýšlet. Promiň, že z toho dělám takovou vědu.“

„Zrzko, ty jsi zrozená k tomu, abys ze všeho dělala vědu. Ale začíná to být zajímavé, teď když si na to zvykám.“

„Možná jo. A podle mě je zase zajímavé, že měníš názor. Takže teď ti pomůžu uklidit kuchyň a půjdu domů.“

Vstal spolu s ní, vzal ji za ramena a opřel zády o lednici. Pak ji líbal až k zbláznění – se vši potlačovanou zlostí, touhou, úzkostí a potřebou dohromady.

„Ještě něco, o čem je třeba přemýšlet,“ prohodil potom.

„Taky si myslím.“

* * *

Roz neslídila jiným lidem v soukromí. Ráda si poslechla klepy, pokud se k ní donesly, ale nepátrala po nich. Neměla ráda – ani lidem nedovolovala – vrtat se v jejím životě. Jiným tedy prokazovala stejnou laskavost.

Proto se ani Stelly na nic neptala. Napadalo jí hodně otázek, ale nepoložila je.

Pozorovala ji.

Její manažerka řídila podnik s obvyklou klidnou výkonností. Roz si představovala, že Stella je schopná stát v samém centru tornáda a pořád zvládat svou práci dobře.

Což bylo obdivuhodné a děsivé zároveň.

Začala ji mít velmi ráda a také se na ni bezesporu spoléhala, že se postará o detaily vedení firmy, aby jí samotné zbyl čas na povinnosti a radosti pěstitelky. Zbožňovala její děti. Bylo totiž těžké

je nezbožňovat. Takoví kouzelní, chytrí, šibalští, hluchí, zábavní i únavní kluci.

Už si na ně zvykla, i na přítomnost Stelly a Hayley v domě, že si dům bez nich ani neuměla představit.

Ale neptala se, třebaže se Stella vrátila ten večer od Logana s nezaměnitelným výrazem uspokojené ženy.

Ale také neumlčela Hayley, která o tom neustále klábosila.

„Nechce říct nic konkrétního,“ stěžovala si Hayley, zatímco spolu plely záhon u Harperova domu. „Mám ráda, když lidi vyprávějí podrobnosti. Ona jen řekla, že jí uvařil večeři. Mám dojem, že když chlap vaří, je to buď proto, že tě chce dostat do postele, nebo je vážně zamilovaný.“

„Nebo má jenom hlad.“

„Když mají chlapi hlad, pošlou si pro pizzu. Aspoň ty, co znám.“ Odmlčela se, aby Roz mohla odpovědět, ale ta mlčela. Hayley si povzddechla. „No, ty ho znáš dlouho, ne?“

„Pár let. Nedokážu říct, co má v plánu. Jen vím, že mně nikdy nevařil.“

„Byla jeho žena pořádná mrcha?“

„To nevím, neznala jsem ji.“

„To by se mi líbilo – pořádná mrcha, co ho docela zničila, že nakonec zanevřel na ženy. Ale přichází Stella a udělá mu v hlavě zmatek a taky ho nakonec vyléčí.“

Roz se posadila na patách a usmála se. „Ty jsi ještě moc mladá, zlato.“

„Nemusím být mladá, abych měla ráda romantiku. Hm... a tvůj druhý manžel byl hrozný, co?“

„Byl – teda je – to lhář, podvodník a zloděj. Kromě toho je ale taky okouzlující.“

„Zlomil ti srdce?“

„Ne. Pošlapal moji hrdost a naštvál mě. Což je podle mě horší. Ale co bylo, bylo, Hayley. Tady do těch kapes vysadím nějakou *silene armeria*,“ pokračovala. „Má dlouhou dobu květu a bude se sem hodit.“

„Omlouvám se.“

„To nemusíš.“

„Já jen, že dneska dopoledne přišla do obchodu ta žena – paní Peeblesová.“

„No ano, Roseanne.“ Roz si prohlédla záhon, chopila se rýče a začala obracet půdu. „Koupila si vůbec něco?“

„Přecházela sem tam asi hodinu a pak řekla, že se pro něco vrátí.“

„Typické. Co chtěla? Rozhodně ne nakupovat květiny.“

„To mi došlo. Je to takový dotěrný typ, ale nejen neškodně zvědavý. Přichází kvůli drbům – aby je sbírala nebo šířila. Takové ženské najdeš všude.“

„To jistě.“

„No, doslechla se, že tady bydlím a že jsem příbuzná, tak ze mě tahala rozumy. Nedám se tak snadno oblbnout, neřekla jsem nic.“

Roz se spod kšiltu čepice zazubila a natáhla se pro sazenici. „Dobře.“

„Došlo mi, že jí jde hlavně o to, abych ti předala informaci, že Bryce Clerk je zpátky v Memphisu.“

Roz trhla rukou a ulomila část stonku. „Vážně?“ odpověděla velmi tiše.

„Prý teď bydlí v Peabody a rozjíždí nějaký podnik. O tom se moc bavit nechtěla. Prý plánuje vrátit se natrvalo a hledá kanceláře. Taky říkala, že prosperuje.“

„To nejspíš oškubal další pitomou ženskou.“

„Ty nejsi pitomá, Roz.“

„Krátko jsem byla. No, je mi fuk, kde je nebo co teď dělá. Podruhé už se napálit nenechám.“

Upevnila sazenici v půdě a vzala si další. „Lidový název téhle rostliny je krasotinka. Ale vidíš ty lepkavé skvrny na stoncích? Chytají mouchy. To je důkaz, že co vypadá přitažlivě, může být nebezpečné nebo aspoň hodně obtížné.“

Zaplašila obavy, zatímco se koupala. Nebude se trápit pro mizeru, kterého si jednou z hlouposti vzala. Ženská má v životě právo na pár omylů, zvláště když se jich dopustí z osamělosti, hlouposti nebo – no co – z marnivosti.

Má na ně právo, uvažovala Roz, když je pak dokáže napravit a už je neopakuje.

Vzala si čisté triko, prohrábla vlhké vlasy a zadívala se na sebe do zrcadla. Pořád mohla vypadat dobře, zatraceně dobře, pokud se trochu snažila. A kdyby chtěla muže, mohla si nějakého najít a nejen proto, že by byla naivní a měla bezednou kasu. Možná že ji vztah s Brycem trochu poškodil sebevědomí, ale už byla v pohodě. A snad i víc než to.

Nepotřebovala muže předtím, než přišel, nepotřebuje ho ani teď. Život se vrátil do starých kolejí, jak si přála. Synové byli šťastní a schopní, firma prosperovala a domov nabízel bezpečí. Měla přátele, se kterými se mohla potěšit, a známé, které tolerovala.

A teď ještě navíc zajímavý úkol v podobě pátrání po rodinném strašidle.

Rychlým pohybem ruky si znovu upravila vlasy a pak se vydala dolů do knihovny za zbytkem týmu. Pod schody v hale zaslechla klepání, a tak šla nejprve otevřít.

„Logane, to je překvapení.“

„Hayley ti neřekla, že se stavím?“

„Ne, ale to nevádí. Pojď dál.“

„Narazil jsem na ni dneska ve skleníku. Ptala se, jestli vám nechci pomoci s pátráním a průzkumem. Nemohl jsem odolat představě, že se stanu krotitelem duchů.“

„Už chápu.“ A pochopila. „Musím tě varovat, že naše romantická Hayley v tobě teď nejspíš vidí Rochestera a ve Stelle Jane Eyrovou.“

„Ojoj.“

Roz se jen usmála. „Jane ještě nahoře ukládá kluky. Běž rovnou tam, do západního křídla. Stačí jít za hlukem. A vyříd' jí, že se nějak zabavíme, než za námi přijde dolů.“

Nechala ho tam, než mohl souhlasit nebo protestovat.

Nestrkala sice lidem nos do soukromí, ale to neznamenalo, že občas nemohla zasít nějaké to semínko.

Logan tam chvíli stál a bubnoval si prsty do stehna. A dělal to dál, i když začal stoupat do schodů.

Roz měla s tím hlukem pravdu. Zaslechl smích, vřískot a dusot nohou ještě dřív, než došel do patra. Pokračoval tím směrem a pak se zastavil na prahu otevřených dveří.

Byl to rozhodně klučíčí pokoj. A přestože působil uklizeněji než jeho pokoj v tom věku, nebyl nijak zvlášťspořádaný. Na podlaze se povalovalo pár hraček, knihy a jiné věci plnily stůl a police. Cítil tam mýdlo, šampon, klukovskou divokost a pastelky.

Uprostřed toho všeho seděla na zemi Stella a nemilosrdně lechtala v pyžamu oblečeného Gavina, zatímco bezstarostně nahý Luke poskakoval kolem a houkal do kornoutu spojených rukou.

„Jak že se mi říká?“ dožadovala se a vynutila ze staršího syna bezmocné hihňání.

„Mamka!“

Výhružně zavrčela a zaryla mu prsty do žeber. „Tak znova, ty malý, bezmocný červe. Jak se mi říká?“

„Mamka, mamka, mamka!“ Snažil se vyprostit, ale přeprala ho.

„Špatně slyším.“

„Vládkyně,“ vyrazil ze sebe a nemohl popadnout dech.

„A dál? Pokračuj, nebo mučení neskončí.“

„Nejvyšší vládkyně celého vesmíru!“

„Tak si to pamatuj.“ Mlaskavě ho líbla na zadek v bavlněném pyžámku a posadila se. „Tak a teď ten mrňavej žabáček.“ Vstala, promnula si ruce a Luke vypísl radostí.

Pak ale sama vyjekla leknutím, protože ve dveřích zahlédla Logana. „Bože! Vyděsils mě k smrti.“

„Promiňte, Vládkyně, jen sleduju show. Čau, děcka.“ Kývl na Gavina na zemi. „Jak se vede?“

„Přeprala mě. Takže teď musím do postele, protože takový je zákon.“

„Slyšel jsem.“ Zvedl spodní část pyžama s obrázky a s povytaženým obočím se zeptal Lukea: „Tohle nosí tvoje mamka?“

Luke se hlasitě rozesmál a šťastný ve své nahotě poskakoval sem tam. „Né. To je moje. Ale nemusím se oblíkat, dokud mě nechytí.“

Vyrazil ke koupelně, ale matka ho popadla jednou rukou.

Je silnější, než vypadá, bavil se Logan, když ho zvedla nad hlavu.

„Holobrádku, nikdy mi neunikneš.“ Postavila ho na zem. „Do pyžama a do postele.“ Pohlédla na Logana. „Stalo se něco?“

„Jsem pozvaný na... sezení v knihovně.“

„Bude mejdan?“ chtěl vědět Luke, když mu Logan předal pyžamové kalhoty. „A sušenky?“

„Je to porada, jen pro dospělé, a pokud dojde na sušenky,“ řekla Stella, když Lukeovi rozesílala postel, „dostaneš nějaké zítra.“

„David peče moc dobrý sušenky,“ vysvětloval Gavin. „Lepší než mamka.“

„Kdyby to nebyla pravda, musela bych tě ztrestat.“ Obrátila se k posteli, kde seděl a zubil se na ni, a strčila ho na polštář.

„Ale ty jsi zas hezčí než on.“

„Chytrý kluk. Logane, můžeš dole vyřídit, že přijdu za chvíli. Ještě si přečteme kousek knížky.“

„Nemůže číst on?“ zeptal se Gavin.

„Můžu. Co je to za knížku?“

„Dneska *Kapitán Spodky*.“ Luke popadl knihu a běžel ji Loganovi strčit do ruky

„To je nějaký superhrdina?“

Luke užasle vyřeštil oči. „Ty neznáš kapitána Spodky?“

„Asi ne.“ Převrátil knížku v ruce, ale díval se na chlapce. Ještě nikdy dětem nečetl. Mohlo by to být zajímavé. „Možná bych si o něm mohl přečíst, abych zjistil, kdo to je. Jestli to teda nevadí Vládkyni.“

„No, já...“

„Prosím, mami, prosím!“

Dvojí přemlouvání přimělo Stellu ustoupit s velmi zvláštním pocitem v žaludku. „Dobře. Uklidím zatím koupelnu.“

Nechala je tam, setřela rozlitou vodu a sbírala hračky, zatímco se k ní nesl Loganův hluboký hlas s nádechem ironie.

Pověsila vlhké ručníky, hračky nechala v síťce schnout a přerovnála pár věcí. Náhle ucítila, jak se přes ni převalila mrazivá vlna. Ostře pichlavý chlad, zasahující do morku kostí.

Krémy a parfémy na policičce se zakymácely, jako by je chtěla smést čísi rozzlobená ruka. Rachocení ji donutilo přiskočit a zachytit je, než by spadly na podlahu.

Každý z nich byl náhle jako kus ledu.

Viděla, jak se pohnuly. Dobrý bože, viděla ten pohyb.

Strčila je zpět na místo a instinktivně přešla ke dveřím, aby před tím chladem a zuřivostí ve vzduchu chránila své syny.

Uviděla Logana, který si postavil židli mezi postele, jak to dělávala i ona, a četl o bláznivých dobrodružstvích kapitána Spodky pomalým, klidným hlasem, zatímco její kluci pod peřinou podřimovali.

Stála tam a blokovala tělem chlad, který se jí opíral do zad, dokud neskončil a nezvedl hlavu.

„Díky.“ Překvapilo ji, jak klidně zní její hlas. „Kluci, řekněte dobrou noc panu Kitridgovi.“

Vešla do pokoje, zatímco mumlali to přání, a když ji chlad nenásledoval, vzala knihu a zmohla se na úsměv. „Za minutku jsem dole.“

„Fajn, tak zatím.“

Cítil se uvolněný a spokojený. Kdo by řekl, že čtení pohádek je taková legrace? Kapitán Spodky. To je teda něco.

Nevadilo by mu někdy si to zopakovat, zvláště kdyby jim mamka dovolila číst komiksy.

Líbilo se mu, jak na koberci zápasila se svým synem. Nejvyšší vládkyně, pomyslel si se smíchem.

Pak mu něco náhle vyrazilo dech. Studený závan se mu opřel do zad jako přílivová vlna, zahltl ho a tlačil kupředu.

Zavrával nahoře nad schody, až se mu zatočila hlava při představě pádu. V poslední chvíli se chytil zábradlí, otočil se a zahákl se za něj i druhou rukou, zatímco mu před očima tančily černé body. Na chvíli měl dojem, že se silou nárazu překulí i přes to zábradlí.

Koutkem oka zahlédl siluetu, nejasnou, ale určitě ženskou postavu. To z ní číšel ten syrový, hořký vztek.

Pak to zmizelo.

Slyšel se, jak s námahou dýchá, a cítil lepkavý pot strachu na zádech. Přestože se mu podlamovaly nohy, zůstal tam a snažil se uklidnit, dokud se neobjevila Stella.

Její úsměv zmizel hned, jak ho uviděla. „Co je?“ přiběhla k němu. „Co se stalo?“

„Ona... ta, co se tu zjevuje... už někdy vyděsila kluky?“

„Ne. Naopak. Ona je konejší a chrání.“

„Tak dobře. Jdeme dolů.“ Vzal ji pevně za ruku, připravený odvléct ji do bezpečí, když bude třeba.

„Máš ledovou ruku.“

„To mi povídej.“

„Ne, ty povídej.“

„Chystám se na to.“

Vyprávěl to všem, když se usadili kolem stolu v knihovně nad deskami, knihami a poznámkami. A přitom si do kávy nalil slušnou dávku brandy.

„Za celou tu dobu, co je součástí domu,“ promluvila Roz, „se nestalo nic, co by naznačilo, že může být hrozbou. Lidi to občas vyděsilo, ale nikdo nikdy nebyl fyzicky napaden.“

„Můžou vůbec duchové někoho fyzicky napadnout?“ zeptal se David.

„Někteří dokážou zvedat věci do vzduchu,“ prohodila Hayley. „Ale obvykle to předvádějí adolescentům. Nastartuje je asi něco pubertálního. Tohle není ten případ. Třeba jí něco provedl některý Loganův předek a ona mu to takhle oplácí.“

„Byl jsem v tomhle domě už stokrát a nikdy se o mě nestarala.“

„Děti.“ Promluvila Stella měkce a zvedla oči od poznámek. „Má to co dělat s nimi. Je k nim přitahována, zvláště ke klukům. Ochraňuje je. A dalo by se říct, že mi je závidí, ale ne zlostně, spíš tak smutně. Jenže ten večer, kdy jsem šla na večeři s Loganem, se na mě rozzlobila.“

„Že dáváš přednost muži před dětmi.“ Roz zvedla ruku. „Ne že bych si to taky myslela, ale musíme uvažovat jako ona. Už jsme o tom spolu mluvily, Stello, a já jsem o tom pak přemýšlela. Já jsem cítila, že na mě má zlost taky jediné tehdy, když kluci odrůstali a já jsem šla občas s někým ven. Ale nezažila jsem nikdy nic takového

jako přímý útok nebo něco znepokojivého. Jenže většinou o nic nešlo. K nikomu z nich jsem nic výjimečného necítila.“

„Nechápu, jak by mohla vědět, co si myslím nebo cítím.“

Ale ty sny, pomyslela si, byla přece v mých snech.

„Držme se racionálních věcí,“ přerušil ji David. „Dejme tomu, že věří, že je to mezi vámi s Loganem vážné nebo to k tomu směřuje. Nelíbí se jí to, to je jasné. Jediní lidé, které napadla nebo cítili něco jako útok, jste vy dva. Proč? Zlobí se? Nebo jen žárlí?“

„Žárlivý duch.“ Hayley zabubnovala prsty na stole. „To je super. Jako by s tebou sympatizovala, dokud jsi svobodná matka s dětmi. Pomáhá ti se o ně starat, možná trochu dohlíží i na tebe. Ale jakmile se na scéně objeví muž, začne vyšilovat. Je to, jako by ti nepřála hezkou, spořádanou rodinu – mamka, tatka, děti – protože ji sama neměla.“

„Logan a já přece sotva... Všechno, co udělal, bylo, že jim přečetl pohádku.“

„A to někdy dělává tatínek,“ podotkla Roz.

„Já... no, když četl, uklízela jsem v koupelně. A ona tam byla. Cítila jsem ji. Pak moje věci na polici začaly skákat, a já taky.“

„Proboha,“ vydechla Hayley.

„Doběhla jsem ke dveřím do dětského pokoje a všechno tam bylo v pořádku, normální. Jasně jsem zepředu cítila teplo a do zad se mi opíral ten zuřivý průvan. Nechtěla vystrašit je, ale jen mě.“

Ale i tak se rozhodla koupit monitor pro mimina. Od téhle chvíle chtěla slyšet všechno, co se v tom pokoji děje, když jsou tam kluci a ona ne.

„To je dobrá myšlenka, Stello, a měli bychom ji sledovat.“ Roz položila dlaně na stůl. „Nic zatím nenasvědčuje tomu, že by to byla skutečně nějaká paní Harperová, jak si doted' všichni mysleli. Ale někdo ji musel znát, dokud žila, a někdo věděl, že zemřela. Tutlalo se to? Nebo ignorovalo? To by mohl být důvod, proč tu dnes je. A kdyby se o její smrti nemluvilo, mohla by to logicky být služka nebo milenka.“

„Vsadím se, že měla dítě.“ Hayley položila ruku na to své. „Možná zemřela při porodu nebo se ho musela vzdát a zlomilo jí to

srdce. A do maléru ji asi dostal některý pan Harper, nemyslíte? Proč by zůstávala tady, kdyby tady nebydlela nebo...“

„Nezemřela,“ doplnila Stella. „Pánem v tomhle domě v době, kdy podle nás zemřela, byl Reginald Harper. Kruci, Roz, jak ale zjistíme, jestli měl milenku, nebo nemanželské dítě?“

16

Logan byl v životě zamilovaný dvakrát. Po ženách toužil často, mnoho si jich oblíbil nebo ho zajímaly, ale láska ho zatím přemohla jen ve dvou případech. Poprvé někdy v osmnácti, kdy byli on i dívka jeho snů příliš mladí, aby to správně zvládli.

Spálili jeden druhého i svůj cit vášněmi, žárlivostí a přílišnou energií. Teď se mohl ohlédnout zpět a myslet na Lisu Anne Lauerovou se sladkou nostalgií a něhou.

Pak přišla Rae. To už byl o něco starší a chytřejší. Dali si víc času, dva roky než vstoupili do manželství. Oba si to přáli, třebaže mnohé lidi překvapilo, že se zasnoubil, ale hlavně přestěhoval na sever.

Logana ne. Miloval ji a ona chtěla žít na severu. Potřebovala tam žít, opravil se, a on si trochu naivně myslel, jak se později ukázalo, že se taky dokáže přesadit jinam.

Svatební plány nechal na starost jí a její matce a občas trochu vypomohl. Nebyl žádný blázen, prostě si užíval velkou, okázalou svatbu plnou hostů.

Měl na severu dobrou práci. Aspoň teoreticky. Ale cítil se neklidný a nesvůj a v tom městském ruchu nepatříčně.

Kluk z malého města, pomyslel si, když se svými chlapy upevnil prkno na střechu třímetrové pergoly. Z příliš malého města, aby zapadl do velkoměstského prostředí.

Neprospívalo mu to tam a jejich manželství taky ne. Nejdřív šlo o maličkosti, drobnosti, které, jak zpětně pochopil, mohli vyřešit a překonat třeba kompromisem. Místo toho nechali ty drobnosti hnít a narůstat, až je nejen rozdělily, ale zahnały každého na opačnou stranu.

Ona byla ve svém živlu a on ne. Ve své podstatě se cítil nešťastný a ona se trápila zase proto, že si nemohl zvyknout. A jako jiná choroba i neštěstí se šíří až ke kořenům, pokud se neléčí.

Nebyla to jen její vina. Ani jen jeho. Nakonec se zachovali rozumně nebo už byli tak nešťastní, že si dali volnost.

To selhání bolelo, stejně jako ztráta někdejší lásky. Stella se spletla v tom, že nebyl poznamenaný. S některými jizvami ale člověk prostě žije dál.

Zákazník si přál pergolu porostlou vistárií. Poradil tedy chlapům, kam ji vysadit, a přesunul se k bazénku, kde měly být vodní rostliny.

Měl smutnou náladu, a to vždycky raději pracoval o samotě. Přinesl si sazenice rákosu, natáhl si vysoké holínky a vlezl do vody, aby je i s kontejnerem ponořil. Kdyby je nechal volně růst, zahltily by brzy celé jezírko, v kontejneru z nich bude hezký dodatek k jiným rostlinám. Totéž udělal s lekníny a pak vysadil žluté vodní kosatce. Mají také rády vlhko a barvou zvýrazní okraje jezírka.

Práce ho uspokojila a uklidnila, jako vždycky. Mohl při ní řešit i jiné problémy. Nebo o nich aspoň přemýšlet.

Možná by si mohl malé jezírko vybudovat i doma u plánované zahradní zdi. Ale bez rákosu, pomyslel si. Mohl by vyzkoušet zakrslé lotosy a na pozadí vodní kanu. Napadlo ho, že něco takového by se asi líbilo i Stelle.

Už byl v minulosti dvakrát zamilovaný, pomyslel si znovu. A teď jasně cítil, jak v něm ty jemné kořínky znovu hledají místo k zakořenění. Možná by je mohl vytrhnout. A možná by měl.

Co si počne se ženou, jako je Stella, a dvěma směšně přitažlivými kluky k tomu? Museli by jeden druhého dohánět k šílenství tím opačným přístupem ke každé maličkosti. Ale nevěřil, že by někdy vyhořeli. Bože, když ji měl v posteli, cítil, jak pro ni plane. Ale mohli se utrápit, stejně jako on a Rae. Což bylo mnohem bolestnější a ubožejší než jeden krátký požár.

A tentokrát museli myslet i na dva malé kluky.

Nenakopl ho kvůli tomu ten jejich duch do zadku? Nemohl uvěřit, že teď za bílého dne pod zataženou oblohou parného dne přemýšlí o setkání s duchem. Dosud měl dojem, že se k těmhle věcem staví otevřeně, než došlo na setkání tak říkajíc tváří v tvář.

Faktem zůstávalo, pomyslel si, když okraj bazénku zahazoval mulčem, že na duchy vůbec nevěřil. Zatím je vždycky považoval za smyšlenky nebo legendy. Ve starých domech strašivali proto, že se o tom hezky vyprávělo, a jih miloval dobré příběhy. Přijímal to jako

součást kultury nebo možná jako něco, co se mohlo přihodit někomu jinému. Hlavně když byl vypravěč trochu opilý nebo citlivý na strašidelnou atmosféru.

On nebyl ani jedno z toho, a přesto cítil její ledový dech a sílu vzteku. Chtěla mu ublížit a přála si, aby odešel. Od těch dětí a jejich matky.

A tak teď měl také zájem zjistit identitu ducha, který strašil ve zdech jejich domu.

Ale část jeho bytosti uvažovala, jestli to cosi nemohlo mít pravdu. Nebylo by jim všem líp, kdyby se držel stranou?

Telefon na jeho opasku zabzučel. Protože už téměř končil, rozhodl se ho vzít. Stáhl si špinavé rukavice a sáhl po přístroji.

„Kitridge.“

„Logane, tady Stella.“

Krátké, nezvladatelné zachvění u srdce ho naštvalo. „Jo. Ty zatracený formuláře mám v autě.“

„Jaké formuláře?“

„No nejspíš ty, kvůli kterým voláš.“

„Náhodou nic takového nechci.“ Její tón byl náhle odměřený a úřední, čímž se chvění ještě zesílilo.

„Stejně nemám čas si povídat. Jsem placený od hodiny.“

„Protože to vím, chtěla jsem se domluvit, kdy by sis našel čas na konzultaci. Mám tu zákaznici, která by potřebovala poradit v terénu. Je právě tady u mě, a jestli mi vysvětlíš své plány pro dnešek, můžu jí říct, kdy bys za ní mohl zajet.“

„Kam?“

Přečetla adresu místa vzdáleného asi dvacet minut jízdy. Rozhlédl se po pozemku a počítal. „Ve dvě.“

„Fajn, vyřídím jí to. Jmenuje se Marsha Fieldsová. Potřebuješ ještě další informace?“

„Ne.“

„Prima.“

Zaslechl rázné cvaknutí a naštval se ještě víc, že nezavěsil jako první.

Než se Logan ten večer dostal domů, byl unavený, zpocený, ale v lepší náladě. Tvrdá fyzická práce na něho většinou účinkovala a ten den si jí užil hodně. Lopotil se v parnu a pak na začátku krátké letní bouřky. V tom nejhorším si udělali pauzu na oběd a seděli v přehřátém autě, zatímco déšť bičoval okna a oni jedli studené sendviče a pili sladký čaj.

Práce u Fieldsových nabízela zajímavé možnosti. Paní, která tam vládla, měla několik konkrétních plánů. Protože se mu většinou líbily, těšil se, že je hodí na papír, trochu rozšíří a vylepší.

A když zjistili, že Marshina sestřenice z matčiny strany je Loganova sestřenice přes koleno z otcovy strany, protáhla se konzultace o něco déle a probíhala v přátelském duchu.

Nevadilo, že mu dohodila další práci.

Poslední zatačku na cestě k domu projel v dobré náladě, která o poznání poklesla, když za svým zaparkovaným vozem uviděl Stellin.

Teď právě ji vidět nechtěl. Ještě si nestačil všechno promyslet a ona jen pokazí to, kam se zatím dostal. Toužil po sprše, pivu a troše klidu. Chtěl si dát k večeři nějakou rychlovku a pak si na kuchyňském stole rozložit práci.

V tomhle scénáři prostě nebylo místo pro nějakou ženskou.

Zaparkoval, připravený se jí rychle zbavit. Nebyla v autě, ani na verandě. Uvažoval, jestli potom, co se s ní vyspal, má takováhle žena pocit, že se může procházet po jeho domě, když tam není. Právě si odpověděl, že nemá, když zaslechl syčení vody z hadice. Strčil si ruce do kapes a vydal se na druhou stranu domu. Našel ji v patiu. Měla na sobě úzké šedé kalhoty, které končily pár centimetrů nad kotníky, a volnou modrou košili. Vlasy si stáhla do kudrnatého culíku, což se mu z nějakého důvodu zdálo nesmírně sexy. Protože si slunce už prorazilo cestu z mraků, nasadila si brýle se zašedlými skly.

Vypadala upraveně a dávala si pozor, aby si nezmáčela šedé plátěné boty.

„Dneska přece přšelo,“ zavolal.

Dál zalévala jeho květináče. „Ale ne dost.“

Když to dokončila, uvolnila kropičku na hadici, ale držela ji dál, otočená k němu. „Pochopila jsem, že máš svůj styl, svoje nálady a

svoji práci. Ale nebudeš se mnou mluvit jako dneska. Nebudeš se ke mně chovat jako k nějaké hloupé huse, která volá svému miláčkovi uprostřed pracovního dne, jen aby se připomněla, nebo jako k otravné kolegyni, která tě v práci zdržuje nějakým papírováním. Nejsem ani jedno z toho.“

„Nejsi moje přítelkyně, nebo moje kolegyně?“

Všiml si docela jasně, jak jí cuklo ve tváři, když stiskla zuby. „Když ti během dne volám, bude to mít nějaký důvod. Stejně jako dneska dopoledne.“

Měla pravdu, ale on to nemusel přiznávat. „Máme zakázku od Fieldsových.“

„Hurá.“

Skousl si zevnitř tvář, aby se neusmál její kyselé reakci. „Vypracuju pro ni návrh a nabídku. Dostaneš kopie obojího, vyhovuje?“

„Ano. Co mi nevyhovuje...“

„Kde jsou kluci?“

Vzal jí vítr z plachet. „Dnes je vzal ze školy můj táta se ženou. Navečeří se a přespí u nich, protože jdu ještě s Hayley na předporodní kurz.“

„Od kolika?“

„Od kolika co?“

„Je ten kurz?“

„Od půl deváté. Nepřišla jsem si povídat, Logane, ani se nechat uklidňovat. Vím docela jistě...“ Vytřeštila oči, pak je zase přivřela a ustoupila. On udělal naopak krok vpřed a nebylo pochyb, co ten jeho úsměv znamená.

„Ať tě to ani nenapadne. Právě teď nemám nejmenší chuť tě líbat.“

„Tak tě políbím já a možná dostaneš chuť.“

„Myslím to vážně.“ Namířila hadici jako zbraň. „Zůstaň, kde jsi. Je ti to jasné?“

„Naprosto. Tak do toho, tref se,“ povzbuzoval ji. „Dneska jsem vypotil litry potu, rád se trochu osprchuju.“

„Stůj!“ Uskočila o pár kroků dozadu, protože se dál blížil. „Tohle není hra, ani legrace.“

„Mě prostě hrozně vzrušuje, když nasadíš tenhle tón.“

„To není žádný tón.“

„Yankee učitelka. Bude mi to líto, jestli se ho někdy odnaučíš.“
Vyrazil kupředu a ona instinktivně otočila tryskou na hadici a zasáhla ho.

Proud vody ho trefil do prsou a Stella se neubránila smíchu.
„Nebudu si teď s tebou hrát, Logane, vážně.“

Voda z něho crčela, když udělal další fingovaný výpad vlevo.
Tentokrát vypískla, upustila hadici a dala se na útěk.

Na konci patia ji popadl kolem pasu a zvedl do vzduchu.
Nevěřicně kopala a šila sebou. Pak si vyrazila dech, když dopadl na záda na trávu a ona na něj.

„Pust' mě, ty pitomče.“

„Nevím proč.“ Bože, jak bylo krásné ležet na zádech. A ještě lepší takhle s ní. „Tys vnikla na můj pozemek, zalévala moje kytky a dělala mi přednášku.“ Převalil se a uvěznil ji pod sebou. „Na svém pozemku si můžu dělat, co chci.“

„Přestaň. Ještě jsem se s tebou nepřestala hádat.“

„Ty dokážeš kdykoli znova začít.“ Vesele ji kousl do brady a pak ještě jednou.

„Jsi mokrý, zpocený a budu mít skvrny od trávy na...“

Zbytek slov přidusil ústy a přísahala by, že se voda na jejich tělech měnila v páru.

„Já nemůžu... Nemůžeme...“ Ale důvody proč ne se rozplývaly.
„Na dvorku.“

„Chceš se vsadit?“

Nemohl ji přestat chtít, tak proč se tomu bránit? Toužil po jejím solidním, smysluplném základu a sladkých dodatcích. Toužil po ženě posedlé formuláři, která na zemi zápasila se svými dětmi. Chtěl ženu, co mu zalévala kytky, a přitom na něho dokázala ječet.

A taky tu, co se pod ním chvěla na trávě, jakmile se jí dotkl.

A dotýkal se. Jeho majetnické ruce hnětly její nadra a putovaly dolů k bokům. Hladově ochutnával její hrdlo, ramena a prsa.

Tála pod ním a zároveň jako by oživila horkostí a pohybem.

Bylo to šílené. Bláznivé a praštěné, ale nemohla přestat. Váleli se po trávě jako dvě štěňata. Byl cítit potem, prací a vlhkostí. A taky mužem. Dráždivě, skvěle a sexy.

Zabořila ruce do těch hustých vlnitých vlasů, které už místy zesvětlovalo slunce, a přitáhla si zpátky jeho ústa.

Skousla mu ret a jazyk.

„Tvůj pásek.“ Namáhavě se nadechla. „Tlačí.“

„Promiň.“

Pokoušel se ho odepnout, ale pak se zarazil a pozoroval ji.

Vlasy se jí uvolnily z culíku, oči měla rozpité, plet' zrůžovělou. Jasně cítil, jak se v něm ty kořínky napevno uchycují.

„Stello.“

Nevěděl, co říct, slova se mu rojila v hlavě a prolínala se s tolika pocity, že je nedokázal přeložit.

Ale ona se usmála, pomalu, smutně jako ty její oči. „Co kdybych ti s tím pomohla?“

Rozepnula mu knoflík džin a trhla zipem. Její ruka se kolem něho sametově sevřela. Tělo měl jako z oceli, ale mysl a srdce bez vlády.

Prohnula se k němu, přejela mu rty po holých prsou a zuby ho tam horce, skoro bolestivě škrábala.

Pak už se vyšvihla nad něj a ničila ho. Obklopovala ho.

Slyšela zpěv ptáků a šumění větru, cítila trávu a vlhkost těla. Taky otočnick, který zavoněl ze zalitého květináče. Dotýkala se jeho svalů, tuhých jako provazy, širokých ramen a překvapivě jemných vln vlasů.

A uviděla, když se podívala dolů, že v ní byl naprosto ztracený.

Zaklonila hlavu a pokračovala v jízdě, dokud se neztratila taky.

Ležela na něm orosená, nahá a malátná. Částečně vnímala, že ji objímá pažemi, jako by byli jediní dva, kdo přežili námořní katastrofu.

Otočila hlavou a položila ji na jeho hrud'. Možná potopili jeden druhého. Právě se milovala s mužem za denního světla venku na dvorku.

„To je šílené,“ zamumlala a nemohla se přinutit k pohybu. „Co když šel někdo kolem?“

„Když přijde někdo bez pozvání, musí dostat něco dobrého.“

Jeho líný hlas byl v kontrastu s tím, jak pevně ji držel. Zvedla hlavu, aby si ho prohlédla. Měl zavřené oči. „Jako já?“

Trochu povytáhl koutky úst. „Mám dojem, že tohle bylo dost chutné.“

„Cítím se jako šestnáctiletá. Bože, ale v šestnácti jsem nic takového neudělala. Potřebuju zdravý rozum. Potřebuju svoje šaty.“

„Vydrž.“ Odstrčil ji stranou a pak vstal.

Očividně mu nedělalo problém chodit kolem domu nahý jako prst. „Přišla jsem si s tebou promluvit, Logane. Vážně promluvit.“

„Přišlas mně nakopat zadek,“ opravil ji. „Určitě. A docela ti to šlo.“

„Nedořekla jsem to.“ Natočila se a natáhla se pro gumičku. „Ale dopovím, hned jak se obléknu.“

Zaječela, jako by do ní někdo bodl nůž.

Pak lapala po dechu, protože ji voda z hadice plnila otevřená ústa.

„Napadlo mě, že bysme oba potřebovali zchladit.“

Ona by jen tak nedokázala zvednout se a utíkat nahá přes trávník. Raději se schoulila do klubíčka, zakryla si kolena hrud' a objala je a přitom klela jako námořník.

Smál se, až měl strach, že si potrhá bránici. „Kde se holka jako ty naučila tahle slova? Copak takovou pusu můžu ještě někdy líbat?“

Zpražila ho pohledem, ale to už zvedl hadici nad hlavu a dal si provizorní sprchu. „Je to docela fajn pocit. Chceš pivo?“

„Ne, nechci žádný pivo. Chci ručník. Ty idiote, teď mám mokré šaty.“

„Strčíme je do sušičky.“ Odhodil hadici a zvedl oblečení. „Pojď dovnitř, najdu ručník.“

Protože odcházel přes dvorek stále bezstarostně nahý, nezbylo jí, než ho následovat.

„Nemáš nějaký župan?“ zeptala se chladně a odměřeně.

„Co bych s ním dělal? Vydrž, Zrzko.“

Nechal ji stát samotnou a rozechvělou chladem v kuchyni.

Za chvíli se vrátil se starými tepláky a dvěma velkými osuškami. „Tohle by mohlo stačit. Utři se, já to dám zatím do sušičky.“

Odnesl její šaty pryč. Asi do prádelny, napadlo ji, když se omotala jednou osuškou. Druhou si vysušila vlasy – které teď musely vypadat děsně – a přitom zaslechla cvaknutí sušičky.

„Dáš si radši trochu vína?“ zeptal se, když se vrátil. „Nebo kafe...“

„Takže poslouvej...“

„Zrzko, přísahám, že už jsem tě musel poslouchat delší dobu než kteroukoli jinou ženskou na světě. A je to hrůza, když uvážíš, že jsem se do tebe zamiloval.“

„Nestojím o to... Cože?“

„Začalo to tvými vlasy.“ Otevřel lednici a vzal si pivo. „Ale tos mě jen přitahovala. Pak hlas.“ Otevřel láhev a zhluboka se napil. „Ale to jsem asi divnej. Je to prostě spousta drobností a pár důležitých věcí dohromady. Nevím přesně proč, ale jakmile jsem blízko tebe, jako bych padal ze srázu.“

„Já... ty... ty myslíš, že ses zamiloval, a dokážeš mi to tím, že mě povalíš na trávu jako nějaký sexuální maniak a pak mě poliješ hadicí?“

Napil se znovu, teď pomaleji a zamyšleněji a promnul si rukou nahou hrud'. „V tu chvíli se to nabízelo.“

„No, to je fakt okouzlující.“

„Na to jsem nemyslel. Neřekl jsem, že jsem se chtěl zamilovat. Naopak, byl jsem z toho celý den dost špatný.“

Privřela oči, až se jejich modř proměnila v horké, jasné světlo. „Vážně?“

„Ale už se cítím líp.“

„Tak to je fajn. To je skvělé. Přines mi oblečení.“

„Ještě není suché.“

„To je fuk.“

„Lidi ze severu pořád jen spěchají.“ Opřel se zády o linku. „Ještě na něco jsem dneska myslel.“

„To je mi taky fuk.“

„Myslel jsem na to, že už jsem byl zamilovaný – teda opravdu – dvakrát a pokaždý to... neopisujme to... šlo do hajzlu. Možná tam míříme i teď“

„Anebo už tam jsme.“

„Ne.“ Protáhl rty. „Jsi našťvaná a vystrašená. Já nejsem to, co sis představovala.“

„Nepředstavovala jsem si nic.“

„Já taky ne.“ Odložil pivo a pak zahnal její zlost tím, že vzal její tvář do dlaní. „Možná bych mohl zarazit, co se ve mně děje. Možná bych měl. Ale stačí jeden pohled na tebe, jeden dotyk a ten sráz se nejen přibližuje, ale začíná se mi i líbit.“

Přitiskl rty na její čelo, pak ji pustil a ustoupil.

„Pokaždé když něčemu z tebe začnu rozumět, přijdeš s něčím úplně novým,“ řekla. „Já jsem byla zamilovaná jen jednou – opravdu – a bylo to všechno, o co jsem stála. Ještě nevím, o co stojím teď, kromě toho co už mám. Nejsem si jistá, Logane, jestli mám odvahu jít na ten sráz znova.“

„Jestli to takhle půjde dál, třeba tě někdo strčí.“

„Nedám se tak snadno.“ Tentokrát přistoupila ona a vzala ho za ruku. „Moc mě dojalo, žeš to řekl. Hřeje mě, že ke mně tohle cítíš. Ale potřebuju čas, abych pochopila, co se děje ve mně.“

„Pomohlo by, kdyby ses se mnou pokusila držet krok,“ pronesl po chvíli.

Šaty měla suché, ale neskutečně zmačkané. Vlasy roztřepené a nejmní dvakrát tak objemné.

Vyběhla z auta a s hrůzou zjistila, že Roz s Hayley sedí na houpačce a popíjejí cosi z vysokých sklenic.

„Jen se převléknu,“ zavolala na ně. „Hned jsem tady.“

„Času dost,“ křikla Hayley nazpátek, a jakmile Stella vběhla do domu, našpulila rty. „Víš, co to znamená,“ promluvila, „když se ženská objeví ve zmačkaných šatech a na zadku umazaná od trávy?“

„Předpokládám, že navštívila Logana.“

„Jedno číslo pod širákem.“

Roz se zakuckala čajem a hvízdavě se zasmála. „Ježíši, Hayley.“

„Nikdys to nedělala venku?“

Roz si jen povzdechla. „V dávné temné minulosti.“

Stella byla dost chytrá, aby poznala, že si o ní povídaly. V důsledku toho zrudla nejen ve tváři, ale po celém těle. Vběhla do ložnice, svlékla šaty a hodila je do koše na prádlo.

„Není důvod se cítit trapně,“ mumlala si pro sebe, když otvírala šatník. „Žádný důvod.“ Vzala si čisté prádlo a hned se cítila normálněji.

Ale jak se natáhla pro blůzu, objevil se ten chlad.

Obrnila se, protože čekala, že jí tentokrát přistanou na hlavě lampa nebo váza.

Pak sebrala odvahu, otočila se a spatřila Harperovu nevěstu. Poprvé jasně, přestože jí večerní světlo procházelo, jako by byla jen kouř. I tak Stella viděla její tvář, tělo, světlé lokny a nepřítomné oči.

Nevěsta stála na prahu dveří do koupelny.

Ale nebyla to zlost, co Stella zahlédla na její tváři. Ani nesouhlas. Byl to hrozný, nevyslovitelný žal.

Její strach se změnil v lítost. „Kéž bych ti mohla pomoci. Chci ti pomoci.“ S halenkou přitisknutou k nadrům přistoupila Stella blíž. „Chtěla bych vědět, kdo jsi a co se ti stalo. Proč jsi tak smutná?“

Žena otočila hlavou a plovoucíma očima pohlédla směrem k dětskému pokoji za jejími zády.

„Oni neodešli,“ slyšela se Stella. „Nikdy bych je nenechala odejít. Oni jsou můj život. Jsou u svých prarodičů. Mají se dobře. Tráví tam večer a oni je opatrují, rozmazlují a nechají sníst horu zmrzliny. Zítra se vrátí.“

Stella opatrně udělala další krok, přestože jí vyschlo v hrdle. „Jsou u mého otce a Jolene moc spokojení. Ale je tu tak ticho, když jsou pryč, vid’?“

Dobrý bože, ona vážně mluví s duchem a snaží se ho vtáhnout do hovoru. Jak se její život mohl stát tak divným?

„Nemůžeš mi říct aspoň něco, co by pomohlo? Všichni se snažíme na něco přijít, a možná když se to podaří... Nemůžeš mi říct své jméno?“

Přestože se chvěla, natáhla ruku před sebe. Ty vyděšené oči se na ni zadívaly a Stellina ruka prošla skrz. Ucítla chlad a cosi jako elektrický šok. Pak už tam nebylo zhora nic.

„Ty můžeš mluvit,“ promluvila Stella do prázdné místnosti. „Když můžeš zpívat, můžeš taky mluvit. Proč nemluvíš?“

Rozechvěle se oblékla a sepjala si vlasy na temeni. Ještě jí bušilo srdce, když se líčila, protože stále čekala, že v zrcadle uvidí onu zlomenou tvář.

Pak si nazula boty a vydala se dolů. Pro teď nechá smrt za sebou, pomyslela si, a půjde se připravit na nový život.

17

Tempo možná bylo pomalé, ale čas šíleně letěl. Jak se jaro odívalo svěží zelení a teplota stoupala k tomu, co Stella považovala za letní hodnoty, zákazníci zahradnictví navštěvovali nejen kvůli nákupům, ale i proto, aby jen tak brouzdali a povídali si.

I tak se každý den prodávala spousta záhonových květin, květináčů s trvalkami, aleje keřů a okrasných stromů.

Stella sledovala, jak se rostlinky balí do tašek a hrubé tkaniny a snažila se rychle doplňovat zboží ze skleníků. Protože smíšeně osázené květináče, košíky a betonová korýtka rychle mizely, vytvářela nové.

Vyřídila bezpočet telefonátů dodavatelům a objednávala další hnojivo, travní semeno, kořenící směsi, prostě všechno.

S tabulkou na poznámky v ruce kontrolovala inventář, plánovala a prosila Roz, aby uvolnila mladší rostliny ze skleníků.

„Ještě nejsou hotové. Příští rok.“

„Tímhle tempem nám ale brzy dojdou orlíčky, čechrava a další...“ Máchla tabulkou. „Roz, už jsme prodali dobrou třetinu zásob trvalek. S tím, co je na skladě, přežijeme sotva květen.“

„A pak se prodej zpomalí.“ Roz přesazovala namnožené hvozdíky. „Kdybych nabízela rostliny, které ještě nejsou dost silné, zákazníci by nebyli spokojení.“

„Ale...“

„Tyhle hvozdíky budou kvést až příští rok. A lidi chtějí květy, Stello, to přece víš. Chtějí zasadit kvetoucí rostlinu nebo takovou, co už má poupata. Neradi čekají celý rok.“

„Já vím, ale stejně...“

„Jsi chycená.“ Roz si rukou v rukavici poškrábala svědění pod nosem. „Jako všichni. Bože, Ruby se tváří tak šťastně, jako by se stala znova babičkou, a Steve si se mnou chce plácnout pokaždé, když ho potkám.“

„Mají to tady rádi.“

„To já taky. A je pravda, že tohle je zatím náš nejlepší rok. Taký díky počasí. Máme krásné jaro. Ale hlavně máme schopnou a

nadšenou manažerku, která všechno popožene. Jenže tady má mít vždycky přednost kvalita před kvantitou.“

„Máš pravdu. Jistěže máš pravdu. Já jen nemůžu vystát pomyslení, že něco dojde a budu muset zákazníka poslat jinam.“

„To se nejspíš nestane. Zvláště když budeme chytří a nabídneme jim něco jako náhradu.“

Stella si vzdychla. „Zase pravda.“

„Jestli přece jen budeme muset doporučit jiné zahradnictví...“

„Zákazníci budou potěšeni a ohromeni naší snahou pomoci. A právě proto jsi majitelka takovéhle firmy, kdežto já manažerka.“

„Má to taky co dělat s tím, že jsem se tady narodila a vyrostla. Za pár týdnů jarní nakupování a sázení skončí. Ti, co přijdou v druhé půlce května, budou hledat spíš doplňky, možná už osázený košík nebo truhlík anebo nanejvýš náhradu za pár rostlin, které jim uhynuly nebo odkvetly. A v červnu se budeš snažit rychle vyprodat zbytky jarních a letních květin, než začneme navážet podzimní zboží.“

„Kdežto v Michiganu by byl velký risk nabízet něco v první polovině května.“

Roz se přesunula k další přepravce řízků. „Stýská se ti?“

„Měla bych říct ano, protože by to tak mělo být. Ale vlastně ani ne. Nenechala jsem tam nic kromě vzpomínek.“

Ale právě vzpomínky jí dělaly starosti. Měla dobrý život a muže, kterého milovala. Když o něho přišla, všechno se zbortilo – pod povrchem. Zanechalo ji to uvnitř nejistou a rozechvělou. Dala si život do pořádku, už kvůli dětem, ale v hloubi duše cítila víc než žal. Byl tam strach.

Bojovala se strachem a držela se vzpomínek.

Jenže neztratila jenom manžela. Její synové přišli o otce. Gavinovy vzpomínky byly rok od roku nejasnější, ale sladké. Luke byl tenkrát tak malý, že si otce skoro nepamatoval. Zdálo se to nespravedlivé. A jestli bude pokračovat ve vztahu s Loganem, když jsou kluci takhle malí...

Bylo to, jako by jí už starý domov nechyběl. Nezdálo se to správné.

Když vstoupila do hlavní prodejní haly, spatřila množství zákazníků s vozíky a Hayley, která se shýbala pro velký květináč s jahodníky.

„Nech to!“

Stellin rázný rozkaz přiměl několik lidí zvednout hlavu, ale klidně prošla mezi zvědavci, dala si ruce v bok a nazlobeně zírala na Hayley. „Co si myslíš, že děláš?“

„Už jsme vyprodali osázené květináče, tak mě napadlo, že by u kasy hezky vypadalo tohle.“

„To určitě ano. Víš ale, jak moc jsi těhotná?“

Hayley se podívala na břicho velikosti basketového míče. „Na to se dá těžko zapomenout.“

„Když chceš přestěhovat truhlík, řekneš si někomu, aby to udělal.“

„Jsem silná jako býk.“

„A osm měsíců těhotná.“

„Poslechněte, zlatíčko.“ Jedna zákaznice poplácala Hayley po paži. „Radši nic neriskujte. Až se děťátko narodí, budete něco zvedat v jednom kuse. Teď byste měla využít svého stavu a nechat se lidmi trochu rozmazlovat.“

„Musím ji hlídat jako ostříž,“ řekla Stella. „To jsou ale hezké lobelie, vidíte?“

Žena se podívala na vybranou lísku. „Já prostě miluju tuhle tmavomodrou barvu. Myslela jsem, že bych je doplnila tou červenou šalvějí a možná i nějakými krásenkami.“

„To zní skvěle. Kouzelně barevné a dlouho to pokvete.“

„Na zadní straně záhonu mi ještě zbylo místo, ale nějak nevím, co tam dát.“ Skousla si ret a rozhlédla se po stolech s nabídkou rostlin. „Nechala bych si poradit, pokud máte čas.“

„Od toho jsme tady. Máme třeba úžasné různobarevné topolovky, dost vysoké, aby šly vysadit za krásenky. A pokud byste chtěla dát něco za šalvěj, myslím, že tyhle měsíčky by byly báječné. A viděla jste už perillu?“

„Ani nevím, co to je,“ řekla žena se smíchem.

Stella jí ukázala tmavě fialovou pokryvnou rostlinu a pověřila Hayley, aby vybrala pár měsíčků zahradních. Společně naplnily další přepravku rostlinami.

„Jsem ráda, že jste se rozhodla i pro tu tařici. Vidíte, jak ta bílá zvýrazňuje ostatní barvy? Tady ten výběr vám jasně ukazuje, jak bude váš záhon vypadat.“ Stella kývla k platům s rostlinkami. „Už si jistě představíte, jak se ty květiny budou doplňovat.“

„Nemůžu se dočkat, až je zasadím. Sousedi zezelenají závistí.“

„Tak je pošlete sem k nám.“

„Nebyli by první. Chodím sem, co to zahradnictví existuje. Dřív jsem bydlela asi dva kilometry odsud, ale před dvěma lety jsem se přestěhovala blíž k Memphisu. Teď to sem mám přes dvacet kilometrů, ale vždycky tady najdu něco zajímavého, takže se pořád vracím.“

„To ráda slyším. Je ještě něco, s čím bychom vám já nebo Hayley mohly pomoci? Nepotřebujete hnojivo nebo mulč?“

„To už zvládnou sama. Ale vlastně,“ usmála se na Hayley, „protože mám plný vozík, kdybyste poprosila jednoho z těch silných hochů, aby ten osázený květináč dovezl k pokladně a pak dál k autu, tak bych si ho vzala.“

„Zařídím to.“ Stella se na Hayley naposled významně podívala. „A ty buď hodná holka.“

„Vy jste sestry?“ zeptala se žena Hayley.

„Ne, ona je moje šéfka. Proč?“

„Asi mi to připomnělo mě a sestru. Taky svoji mladší sestru peskují jako ona vás, hlavně když o ni mám strach.“

„Vážně?“ Hayley se ohlédla směrem, kterým odešla Stella. „Pak asi trochu sestry jsme.“

* * *

Přestože Stella souhlasila, že cvičení je pro nastávající matky dobré, nechtěla, aby Hayley po celodenní práci v tak vysokém stupni těhotenství ještě chodila domů skoro kilometr pěšky. Hayley se bránila, ale Stella ji každý večer naložila do auta a vezla domů.

„Ale já bych se ráda prošla.“

„Tak až dorazíme a něčeho se najíš, můžeš se jít brouzdat po zahradě. Ale na tak dlouhou cestu a samotnou lesem tě nepustím.“

„To mě budeš takhle hlídat ještě celé čtyři týdny?“

„Určitě.“

„Víš, paní Tylerová, ta, co jsme jí pomohly vybrat ty letničky...?“

„Hm.“

„Říkala, že si myslela, že jsme sestry, protože mě hlídáš jako ona svoji mladší sestru. V tu chvíli se mi to líbilo. Teď mě to obtěžuje.“

„To je mi líto.“

„Umím se o sebe postarat sama.“

„Ano, to já taky.“

Hayley si vzdychla. „Když mě nekontroluješ ty, tak je to Roz. Lidi si brzo začnou myslet, že je moje matka.“

Stella si všimla, že se Hayley vyzula z bot. „Bolí tě nohy?“

„To je dobrý.“

„Mám takový skvělý gel na nohy. Co kdybys ho doma vyzkoušela a pak si dala nohy na chvíli nahoru.“

„Už na ně skoro nedosáhnu. Cítím se...“

„Tlustá, neohrabaná a pomalá,“ dokončila větu Stella.

„A hloupá a protivná.“ Odhrnula si vlhké prameny z tváře a napadlo ji, že si je ustříhne. Nebo že si ostříhá celou hlavu. „A zpocená a zlá.“

Když se Stella natáhla a zapnula ventilaci, Hayley začaly pálit oči lítostí. „Jsi na mě tak hodná – všichni jste – a já si toho nevážím. Mám pocit, jako bych byla těhotná celý život a měla tak zůstat navždycky.“

„Věř mi, že nezůstaneš.“

„A taky... Stello, když nám na tom kurzu pouštěli ten film a já jsem viděla, jak ta žena rodí... Neumím si představit, že to taky zvládnu. To prostě není možné.“

„Budu tam s tebou. Zvládneš to, Hayley. Nebudu říkat, že to bude snadné, ale taky je to vzrušující. Neskutečně.“

Zabočila na příjezdovou cestu. Před domem uviděla pobíhat kluky se psem a Harpera, který s nimi hrál dětský baseball.

„A stojí to za to,“ řekla ještě. „Až budeš držet dítě v náručí, pochopíš.“

„Prostě mi nedochází, že budu máma. Dřív jsem si to uměla představit, ale čím víc se to blíží, tím víc mi to nejde.“

„Jistěže. Nikdo nemůže pochopit zázrak. Máš právo být nervózní. Měla bys být.“

„To mi jde fakt skvěle.“

Když zastavila, přiběhli kluci. „Mami, mami! Hrajeme si na olympiádu. Už jsem milionkrát trefil míček.“

„Milionkrát?“ zatvářila se užasle a vystoupila. „To musí být rekord.“

„Pojď hrát s námi, mamko.“ Gavin ji popadl za ruku a Parker vyskočil a opřel se jí packami o nohu. „Prosím.“

„Dobře, ale já to asi milionkrát nedokážu.“

Harper obešel auto na Hayleyinu stranu. Zpocené lokny mu vykukovaly pod čepicí a na košili měl skvrny od trávy a bláta. „Mám ti pomoci?“

Nemohla se dostat zpátky do bot. Nohy měla horké a nateklé, jako by jí ani nepatřily. Slzy lítosti jí svíraly hrdlo. „Jsem těhotná,“ odsekla, „ne handicapovaná.“

Nechala boty na rohožce v autě a pokoušela se vylézt ven. Než si to mohla rozmyslet, plácla Harpera přes nabízenou ruku. „Nech mě na pokoji, jo?“

„Promiň.“ Nacpal si ruce do kapes.

„Nemůžu se ani nadechnout, jak kolem mě všichni pořád kroužíte.“ Vyrasila k domu a snažila se přitom nekolébat.

„Je jen unavená, Harpere.“ Ať už to byl nebo nebyl dozor, Stella se za ní dívala, dokud nezašla dovnitř. „Unavená a podrážděná. To je v těhotenství normální.“

„Možná by už neměla pracovat.“

„Kdybych to navrhla, hned vybuchne. V práci si aspoň zaměstná hlavu. Všichni ji hlídáme, aby se nepřepínala, což asi bude ten problém. Cítí se trochu utlačovaná.“

„Mami!“

Zvedla ruku, aby přibrzdila dětskou netrpělivost. „Vyjela by na každého, kdo by jí v tuhle chvíli chtěl pomáhat. Nebylo to osobní.“

„Jasně. Musím se jít opláchnout.“ Otočil se ke klukům, kteří se už tahali o plastovou pátku. „Příště vás oba rozdrtím.“

Odpoledne bylo dusno, jízlivý náznak léta, které už čekalo za rohem. I přes puštěnou klimatizaci trpěla Stella ve své malé kanceláři horkem. Podvolila se počasí a vzala si tílko a tenké bavlněné kalhoty. S vlasy to docela vzdala a sepnula si je na hlavě, jak nejlépe to šlo.

Právě dokončila pracovní rozvrh na příští týden a chystala se opravit některé starší plány, když někdo zaklepal na dveře.

„Dále.“ Automaticky sáhla po termosce s ledovou kávou, kterou si každé ráno připravila. Pak jí srdce poskočilo, protože se objevil Logan. „Ahoj. Myslela jsem, že jsi dneska u Fieldsových.“

„Prší.“

„Jo?“ Otočila se k malému oknu a spatřila proudy deště. „Ani jsem si nevšimla.“

„Ty čísla a tabulky musí být hrozně strhující.“

„Pro některé z nás ano.“

„Dneska je dobrý den na ulejšování. Pojď si se mnou chvíli hrát v dešti, Zrzko.“

„Nemůžu.“ Rozpřáhla ruce, aby jimi obsáhla stůl. „Práce.“

Posadil se na jeho roh. „Zatím to bylo dost uspěchané jaro. Myslím, že by Roz ani nemrkla, kdyby sis na pár deštivých hodin vzala volno.“

„Nejspíš ne. Ale já jo.“

„To jsem si myslel.“ Zvedl podivně tvarovaný, očividně dítětem vyrobený stojánek na tužky a prohlížel si ho. „Gavin, nebo Luke?“

„Luke, v sedmi letech.“

„Ty se mi vyhýbáš, Stello?“

„Ne. Trochu,“ připustila. „Ale ne docela. Měli jsme toho moc, tady i doma. Hayley už zbývají jen tři týdny a chci se držet poblíž.“

„A myslíš, že bys mohla na pár hodin pryč, řekněme v pátek večer? Třeba do kina?“

„V pátek večer obvykle beru ven děti.“

„Prima. Dávají nový Disneyho film. Stavím se pro vás v šest hodin a nejdřív půjdeme na pizzu.“

„No, já...“ Zaklonila se a zamračila. „To byla podpásovka.“

„Hlavně když funguje.“

„Logane, už jsi byl někdy v kině se dvěma dětmi?“

„Ne.“ Vstal ze stolu a zazubil se. „Musí to být zážitek.“ Obešel stůl, vzal ji za lokty a zvedl nahoru s nedbalou silou, že jí až zvlhly rty. „Začala jsi mi chybět.“

Vtiskl jí polibek a vzrušil je oba tím, že ji pomalu pouštěl po svém těle dolů, dokud nestanula na zemi. Chytila se ho kolem krku a držela se, dokud se jí zase v hlavě nevyjasnilo.

„Vypadá to, že ty mně taky,“ řekla, když ustoupila. „Přemýšlela jsem.“

„To věřím. Děláš to pořád.“ Zatahal ji za uvolněný pramen vlasů. „Uvidíme se v pátek.“

Zase si sedla, když odešel. „Jen mám problém si pamatovat, na co myslím.“

Měl pravdu. Byl to zážitek. A zvládal to líp, než čekala. Nedělalo mu potíže mluvit klukovským jazykem. Naopak, během návštěvy pizzerie měla spíš ona pocit, že je páté kolo u vozu. Obvykle se dokázala udržet v debatě o komiksech nebo baseballu, ale tahle už dosáhla jiné úrovně.

Jednu chvíli si nebyla jistá, jestli maskot X-Men nehrál na třetí metě s týmem Atlanta Braves.

„Já sním padesát kusů pizzy,“ oznámil Luke, když ji před ně postavili. „A pak pět krabic popcornu.“

„A pak se poblížeš.“

Chtěla Gavinovi připomenout, že taková slova se u jídla nepoužívají, ale Logan plácl svým kouskem o talíř. „Tak se poblíž radši po té pizze, abys měl místo ještě na popcorn.“

Chytrost a vtip toho sdělení přiměly kluky radostně dávit.

„Hej!“ Luke se zachmuřil. „Gavin má víc feferonek než já. Má tři a já jenom dvě.“

Gavin se ušklíbl a udělal na Lukea obličej, ale Logan přikývl. „Máš pravdu a to není spravedlivé. Tak to napravíme.“ Sebral Gavinovi z pizzy oblou feferonku a strčil si ji do pusy. „Teď jste si kvit.“

Následovala další vlna veselí. Kluci jedli jak protržení, nadělali nepořádek a do kina přišli v takové ráži, že měla Stella obavy, aby nerušili.

„Nezapomeňte, že během filmu musíte být zticha,“ varovala je. „Jsou tady i jiní diváci.“

„Já se snažím,“ řekl Luke s vážnou tváří, „ale občas si nemůžu pomoci a musím něco říct.“

Všichni tři se ve frontě u stánků chechtali.

Stella uvažovala, že zná muže, kteří to hrají na děti, aby zapůsobily na ženu. A taky takové, uvažovala, když se usadili v kině s kelímky popcornu, kteří se je opravdu snaží okouzlit, protože jsou pro ně zajímavou novinkou.

On se k nim ale stále choval velmi nenucené a musela mu připsat body aspoň za to, že se jako třicetiletý chlap baví filmem s mluvícími opicemi.

Někdy v polovině filmu sebou Luke začal na sedadle šít. Dvě limonády a jeden malý měchýř, pomyslela si. Nebude chtít odejít, aby něco nezmeškal, a tak bude muset následovat krátká přidušená hádka.

Naklonila se k němu, ale Logan ji předběhl. Neslyšela, co Lukeovi šeptal do ucha, ale Luke se zahihňal, a pak oba vstali.

„Hned jsme zpátky,“ pošeptal Logan Stelle a odešel s rukou na Lukeově rameni.

Tak a je to, uvědomila si s orosenýma očima. Ten muž bere jejího chlapečka čurat.

Je docela nahraná.

* * *

Dva velmi šťastní kluci zaplnili zadní sedadlo Loganova auta. Jakmile měli zapnuté pásy, začali nadskakovat a švitořit o nejlepších scénách filmu.

„Hej, kluci,“ Logan vklouzl za volant a pak se opřel loktem o sedadlo, aby na ně dohlédl, „zatněte zuby, protože chci políbit vaši mamku.“

„Jak to?“ chtěl vědět Luke.

„Protože, jak jste si určitě všimli, je moc pěkná a dobře chutná.“ Naklonil se k ní a očima se usmíval. Zatímco mu Stella nabízela tvář, vzal ji za bradu a měkce a krátce ji líbí na rty.

„Ale ty nejsi hezký,“ odfrkl si Luke. „Jak to, že líbá ona tebe?“

„Synku, jsem totiž dobře vypadající kus chlapa.“ Mrkl do zpětného zrcátka a všiml si, že ho Gavin pozoruje v tichém zamyšlení. Pak nastartoval.

Než dojeli domů, Luke už podřimoval a občas trhl hlavou, jak se snažil zůstat vzhůru.

„Donesu ho nahoru.“

„Já to zvládnou.“ Stella se sklonila a rozepnula mu pás. „Jsem na to zvyklá. A nevím, jestli bys měl zase chodit nahoru.“

„Ona by si na mě taky měla zvyknout.“ Jemně Stellu odstrčil a vzal Lukea do náruče. „Jdeme, pizzový králi, trochu tě povozíme.“

„Já nejsem unavený.“

„Jistěže ne.“

Zívl a položil hlavu na Loganovo rameno. „Voniš jinak než mamka. A máš tvrdší kůži.“

„Neříkej.“

Roz je přišla přivítat do haly. „Hm, vypadá to, že se tady někdo dobře bavil. Logane, až kluky uložíš, přijď za námi na drink. Chtěla bych vám oběma něco říct.“

„Jasně. Hned jsme tam.“

„Já je uložím,“ začala Stella, ale Logan už s Lukem vyrazil do schodů.

„Donesu nějaké víno. Dobrou, zlato,“ řekla pak Gavinovi a usmála se na Stellina záda, protože Stella vyrazila za Loganem.

Ten už Lukeovi rozvazoval tkaničky. „Já to udělám, Logane. Proč radši nejdeš za Roz.“

Dál chlapci zouval boty a přemýšlel, jestli její nervozitu způsobil on nebo ten duch. Ale jeho pozornost zaujal neobyčejně ztichlý chlapec, který šel vedle ní.

„Tak dobře, ulož si ho sama. My si s Gavinem ještě trochu popovídáme, vid’?“

Gavin trhl ramenem. „Možná. Asi.“

„On taky musí do postele.“

„Bude to jen minutka. Račte do mé kanceláře,“ ukázal ke koupelně a všiml si, jak kluk trochu protáhl rty.

„Logane,“ ozvala se Stella.

„Chlapský rozhovor, promiň.“ A zavřel jí dveře před nosem.

Napadlo ho, že bude pro oba snazší, když si budou vidět do očí, a posadil se na okraj vany. Nevěděl to jistě, jen se dohadoval, že chlapec bude asi stejně nervózní jako on sám.

„Vadilo ti, že jsem políbil maminku?“

„Nevím. Možná. Jednou, když jsem byl malý, už jsem viděl, jak ji jeden chlápek líbal. Šla s ním na večeri a nás hlídala chuva, a když jsem se probudil, viděl jsem ho, jak to dělá. Ale nelíbil se mi, protože se pořád a pořád smál.“ Předvedl to – protáhl rty a vycenil zuby.

„Tak to mně taky ne.“

„A to líbáš všechny holky, co se ti líbí?“ vyhrkl Gavin.

„No, líbal jsem jich už dost, ale tvoje mamka je výjimečná.“

„Jak to?“

Ten kluk chtěl jasnou a přímou odpověď, uvědomil si Logan. Tak se pokusí mu ji dát. „Protože je mi s ní zvláště u srdce. S holkama se často cítíme zvláště, ale když je ti takhle hezky u srdce, znamená to, že jsou výjimečné.“

Gavin se podíval na zavřené dveře a zase zpět. „Taťka ji taky líbal. Pamatuju se na to.“

„To je dobře, že si to pamatuješ.“ Náhle cítil potřebu, a překvapilo ho to, pohládít Gavina po vlasech. Jen cítil, že ještě není ta správná chvíle.

V tomhle domě nežije jen jeden duch, uvědomil si.

„Určitě ji měl moc rád a ona jeho taky. Vyprávěla mi o tom.“

„Ale on už se nevrátí. Někdy jsem věřil, že třeba jo, i když mamka tvrdila, že to není možné. Když se začala zjevovat ta paní, napadlo mě, že by mohl přijít taky. Ale nepřišel.“

Mohlo být pro dítě něco těžšího než ztratit jednoho z rodičů? uvažoval Logan. On jako dospělý člověk si neuměl představit bolest ze ztráty jednoho z těch svých.

„To ale neznamená, že tě nesleduje. Já takovým věcem věřím. Že lidi, kteří nás milovali a pak zemřeli, s námi zůstávají a hlídají nás. Tvůj tatínek tě vždycky bude strážit.“

„Pak uvidí, jak líbáš maminku, protože ji určitě hlídá taky.“

„Asi jo,“ přikývl Logan. „A rád bych věřil, že mu to nevadí, protože pozná, že chci, aby byla šťastná. Možná až se trochu líp poznáme, taky ti to přestane vadit.“

„A ona má kvůli tobě taky ten zvláštní pocit u srdce?“

„To doufám, protože bych se tak nechtěl cítit sám. Nevím, jestli to říkám dobře. Tohle jsem ještě nikdy říkat nemusel, ani jsem o tom nepřemýšlel, ale jestli se rozhodneme být spolu všichni šťastní, tvůj tatínek pořád zůstane tvým tatínkem, Gavine. Pořád. Chci, abys věděl, že to chápu a respektuju. Říkám to jako chlap chlapovi.“

„O. K.“ Mírně se usmál, když mu Logan podal ruku. Pak si jimi potřásli a Gavin se zazubil. „A stejně se mi líbíš víc než tamten chlápek.“

„To jsem rád.“

Luke už byl v posteli a spal, když se vrátili. Logan na Stellin tázavý pohled odpověděl jen povytažením obočí a ustoupil do pozadí, zatímco Gavina ukládala.

Schválně ji pak na chodbě chytil za ruku. „Zeptej se ho, jestli to chceš vědět,“ předběhl její otázku. „To je jeho věc.“

„Nechci, aby si dělal starosti.“

„Zdál se ti ustaraný, když jsi ho ukládala?“

„Ne,“ vzdychla si. „To ne.“

Nahoře nad schody je ovanul chladný proud vzduchu. Logan chytil Stellu ochranářsky kolem pasu a přitáhl si ji k sobě. Průvan prolétl kolem se zasyčením, podobným prásknutí biče.

O pár vteřin později zaslechli něžný zpěv.

„Zlobí se jen na nás,“ řekla Stella, když chtěl vyrazit zpět k ložnici. „Na ně ne. Nech ji být. Mám v ložnici i dole dětskou vysílačku, uslyším je, kdyby mě potřebovali.“

„Jak se ti tady nahoře spí?“

„No, dost zvláštně. Nejdřív proto, že jsem tomu nevěřila, ale teď vím, že je nějakým zvláštním způsobem miluje. Tuhle když

přespávali u mých rodičů, přišla za mnou do pokoje a plakala. Zlomilo mi to srdce.“

„Mluvíte o duchovi?“ zeptala se Roz. „To jsem taky chtěla.“ Nabídla jim skleničky s vínem, které připravila. Pak našpulila rty, protože Stella zapnula odposlech. „Je zvláštní pocit ji zase slyšet. Už je to hodně let, co jsem ji slyšela naposled.“

„Musím se přiznat,“ řekl Logan s očima upřenýma na přístroj, „že mi trochu nahání husí kůže. Vlastně víc než trochu.“

„Na to si zvykneš. Více či méně. Kde je Hayley?“ zeptala se Stella.

„Cítila se unavená – taky trochu smutná a rozčilená. Usadila se nahoře s knihou a velkou sklenicí koly bez kofeinu. O tomhle už jsem s ní mluvila, takže...“ Ukázala na židle. Na servírovacím stolku stál tác s hrozný, tenkými kreky a celým kolem sýra brie.

Roz se posadila první a vzala si kuličku vína. „Rozhodla jsem se postupovat trochu aktivněji v tom pátrání po permanentním hostu našeho domu.“

„Vyháněním duchů?“ zeptal se Logan a trhl hlavou směrem k vysílačce, z níž se ozýval něžný zpěv.

„Zas tak aktivně ne. Chceme zjistit něco o její minulosti a vztahu k tomuhle domu. Mám pocit, že jsme zatím moc nepokročili, nejspíš proto, že nejdeme správným směrem.“

„Taky jsme tomu ještě nemohli věnovat dost času,“ připomněla Stella.

„Další důvod, proč hledat pomoc zvenčí. Máme moc práce a jsme amatéři. Proč tedy nezajít za někým, kdo ví jak na to a má čas udělat to správně?“

„Dnešní koncert skončil.“ Logan ukázal na ztichlý přijímač.

„Někdy přijde i dvakrát nebo třikrát za sebou.“ Stella mu nabídla krekr. „A ty někoho znáš, Roz? Někoho, komu bys to chtěla předat?“

„Ještě nevím. Ale poptávala jsem se s tím, že si chci nechat sestavit podrobný rodokmen. Doslechla jsem se o jednom člověku z Memphisu. Jistý Mitchell Carnegie. Doktor Carnegie,“ dodala. „Učil na univerzitě v Charlotte, ale před pár lety se přestěhoval sem. Myslím, že jeden semestr učil i na univerzitě v Memphisu a občas

tam ještě přednáší. Především ale píše knihy. Biografie a tak dál. Má pověst odborníka na historii starých rodů.“

„Zdá se, že by to mohl být náš člověk.“ Stella si na krekr namazala trochu brie. „Mít tu někoho, kdo ví, co dělá, bude asi lepší než pořád tápat.“

„Ale záleží to na tom, jak se bude cítit v přítomnosti duchů,“ dodal Logan.

„Domluvím s ním schůzku,“ Stella zvedla skleničku s vínem, „a pak se uvidí.“

Ačkoli měl Harper pocit, že dost riskuje, vyhledal podle instrukcí Hayley za pultem u kasy. Seděla na židličce, obklopená květináči a kontejnery, a odbavovala poslední zákazníky. Její košile – halena? tunika? netušil, jak se říká mateřským blůzám – byla výrazně červená.

Zvláštní, právě tuhle barvu s ní měl spojenou. Živoucí, sexy červenou. Díky špičatým pramenům vlasů se její oči zdály obrovské, a když se pohnula, zablýskly se jí v uších dlouhé stříbrné náušnice.

Vysoký pult jí zakrýval břicho, takže by člověk nepoznal, že je těhotná. Jen oči měla trochu unavené, napadlo ho, a tváře oteklé – snad přírůstkem váhy, snad nevyspáním. O tom se ale v žádném případě nehodlal zmínit. Cokoli před ní v poslední době vypustil z pusy, bylo beztak špatně.

Nečekal, že tohle setkání dopadne o mnoho lépe. Ale byl rozhodnutý snažit se ze všech sil.

Počkal, až zákazníci zaplatí, ošil se a přistoupil blíž.

„Ahoj.“

Pohlédla na něho a její výraz nebyl právě přívětivý. „Ahoj. Jak to, že jsi vylezl ze své jeskyně?“

„Pro dnešek mám hotovo. Právě mi volala matka a požádala mě, jestli bych tě nezavezl domů, až skončíš.“

„Ale já jsem ještě neskončila,“ řekla škádlivě. „Ještě tady zůstali nejmíň dva lidi a v sobotu večer to tady celé zamykám.“

Všiml si, že tímhle tónem rozhodně nešvitořila se zákazníky. Začínal mít pocit, že si ho schovávala pouze pro něj. „Jo, ale říkala, že tě doma kvůli něčemu potřebuje co nejdřív a že to tady mají Larry a Bill zavřít za tebe.“

„A copak chce? Proč nezavolala přímo mně?“

„Nevím. Já jsem jen poslíček.“ A dobře věděl, jak poslové občas dopadnou. „Řekl jsem to Larrymu. Právě radí posledním zákazníkům. Takže to zařídí.“

Začala se sesouvat ze stoličky. Ruce ho svědily, jak jí chtěl nabídnout pomoc, ale napadlo ho, že by mu je usekla v zápěstí. „Můžu jít pěšky.“

„Ale ne. Ježíši.“ Vrazil si ruce do kapes a zamračil se. „Proč mi to děláš? Jestli tě nechám jít pěšky, máma po mně půjde jako pětutinovej buldozer, a až skončí, pustí se do tebe. Nech toho.“

„Tak fajn.“ Popravdě ani netušila, proč je tak protivná a zlá a taky bolavá a unavená. Měla strašný strach, že je s ní nebo s dítětem něco v nepořádku, i když doktoři tvrdili opak.

Dítě se určitě narodí nemocné nebo deformované, protože ona...

Ani nevěděla co, ale určitě to bude její vina.

Popadla kabelku a co nejsvižněji proběhla kolem Harpera ven.

„Mám pracovat ještě půl hodiny,“ stěžovala si a prudce otevřela dveře auta. „Nechápu, co má tak důležitého, že to nemohlo počkat půl hodiny.“

„Já taky ne.“

„Za tím genealogem ještě nebyla, že ne?“

Nastoupil a nastartoval. „Ne. Až prý si na to udělá čas.“

„Vypadá to, že tě to ani moc nezajímá. Jak to, že ses ještě neukázal na žádné naší schůzce kvůli Harperově nevěstě?“

„Přijdu, až k tomu budu mít co říct.“

Voněla pořád tak svěže, zvlášť teď, když se s ním zavřela v malém prostoru auta. Svěže a sexy, z čehož byl nervózní. O situaci by dokázal říct jen to, že cesta uběhla rychle.

Překvapený, že se mu na čele neperlil pot, zajel prudce na cestu a před domem dupl na brzy.

„Když s tím drahým autíčkem budeš jezdit tak rychle, vykoleduješ si pokutu.“

„To není žádné drahé autíčko, ale spolehlivý sportovní vůz. A vůbec jsem nejel rychle. Co tě na mně tak dráždí, že mi pořád jdeš po krku?“

„Nejdu ti po krku, jen si tak všímám. Aspoň sis nekoupil červené.“ Otevřela dveře a podařilo se jí vysunout nohy. „Hodně chlapů si kupuje křiklavě červená auta. Díky té černé barvě se ti asi v přihrádce nehromadí pokuty.“

„Nedostal jsem pokutu za rychlost už dva roky.“

Odfrkla si.

„Dobře, tak osm měsíců, ale...“

„Nemohl by ses na chvíli přestat hádat a nepomohl bys mi z toho ztraceného auta? Nemůžu vstát.“

Vystartoval jako sprinter a oběhl vůz. Netušil, jak jí má pomoci, zvlášť když tam trůnila rudá ve tváři a s našťavaným výrazem. Začal ji tahat za ruce, ale měl strach, že by něco... pošramotil.

Pak se sehnul, zahákl jí ruce pod pažemi a zvedl ji.

Šťouchla do něho břichem a to už mu po zádech opravdu začal stékat pot.

Ucítil, jak se něco vevnitř pohnulo – dva tvrdé úder.

Bylo to... neobyčejné.

Pak už ho od sebe odstrčila. „Díky.“

Trapné, říkala si. Nebyla schopná přenést těžiště nebo se lépe zapřít nohama, aby vystoupila z pitomého auta. Jenže kdyby ji nenutil do té pánské hračky nasedat, nemusela se cítit trapně.

Měla chut' sníst kbelík vanilkové zmrzliny a usadit se do vlažné lázně. Až do konce života.

Rozrazila vchodové dveře a vešla do haly.

A výkřiky *Překvapení!* jí vehnaly srdce do krku, že málem ztratila kontrolu nad svým už tak zrádným měchýřem.

Hala byla vyzdobená růžovým a modrým krepovým papírem, který v hezkých vlnkách visel ze stropu, a v rozích tančily tlusté bílé balóny. Krabice, obalené krásným papírem a převázané stužkami, tvořily na stolku barevnou horu. Místnost byla plná žen. Stella, Roz, všechny dívky ze zahradnictví, a dokonce pár pravidelných zákaznic.

„Co se tváříš tak užasle, děvče?“ Roz přišla blíž a vzala Hayley kolem ramen. „Snad jsi nemyslela, že přijdeš o dárkovou akci?“

„Miminkovská akce.“ Cítila, jak se jí na tváři šíří úsměv a zároveň stoupají slzy do očí.

„Pojď se posadit. Máš nárok na jednu sklenici Davidova punče ze šampaňského, než se do toho pustíme.“

„To je...“ Ve středu haly spatřila křeslo vyzdobené závojovinou a balónky jako slavnostní trůn. „Nevím, co říct.“

„Tak to si sednu vedle tebe. Já jsem Jolene, drahoušku, Stellina nevlastní matka.“ Pohládila Hayley po ruce a pak po břicho. „A mně nikdy nedojde řeč.“

„Díky. Moc a moc děkuju. Tohle je to nejhezčí, co pro mě někdo v životě udělal.“

„Hezky si poplač.“ Jolene jí podávala krajkový kapesník. „A pak si to všechny pěkně užijeme.“

A užily. Vzdychaly a radovaly se nad neuvěřitelně maličkými kousky oblečení, hebkými přikrývkami, pletenými botičkami, chrástítka, hračkami a plyšovými zvířátky. Na řadu přišly hloupé hry, kterými se mohou bavit jen ženy na takové akci, a taky spousta punče a dortíků, aby si osladily večer.

Uzel, který měla Hayley už několik dní v srdci, se uvolnil.

„Tak skvěle jsem se ještě nebavila.“ Vyčerpaná a rozesmátá seděla na židli a dívala se na kupu dárků, které Roz zase hezky vyrovnala na stole. „Já vím, že šlo hlavně o mě, to se mi líbilo. Ale ostatní se taky bavily, že ano?“

„Děláš si legraci?“ Stella, usazená na zemi, skládala balicí papír do úhledných čtverců. „Bylo to super.“

„Ty chceš ten papír schovávat?“ zeptala se Roz.

„Jednou se jí bude hodit. Schovávám jen to, co neroztrhala na kusy.“

„Nemohla jsem se udržet, byla jsem tak natěšená. Musím rozeslat poděkování a nezapomenout, co mi kdo dal.“

„Sepsala jsem ti seznam, zatímco jsi to cupovala.“

„No jistě.“ Roz si nalila další sklenici punče, pak se posadila a natáhla si nohy. „Bože, jsem vyřízená.“

„Obě jste toho tolik zařídily. Je to úžasné.“ Měla strach, že se zase rozpláče, a tak zamávala oběma rukama. „Všichni byli. Málem bych zapomněla, jak můžou být lidi hodní a štedří. No jen se podívejte na krásné věci. Třeba ty žluté dupačky s medvídky a k tomu klobouček. A houpačka. Stello, moc a moc děkuju za nosítko.“

„Já bych se bez toho mého neobešla.“

„Je to od vás tak milé, tak strašně milé, že jste to pro mě udělaly. Vůbec nic jsem netušila. Nemůžu být víc překvapená a víc vděčná.“

„A hádej, kdo to všechno naplánoval,“ řekla Roz a kývla na Stellu. „David jí začal říkat generál Rothchild.“

„Tomu musím poděkovat za všechno to skvělé jídlo. Nemůžu věřit, že jsem snědla dva kusy dortu. Mám dojem, že brzo vybuchnu.“

„Ještě nevybuchuj, protože to není všechno. Musíme nahoru, abych ti mohla předat taky svůj dárek.“

„Ale ta párty byla...“

„Společné úsilí,“ doplnila Roz. „Ale jeden dárek bys asi chtěla mít nahoře.“

„Byla jsem protivná na Harpera,“ řekla, když ji zvedly z křesla a vyrazily vzhůru po schodech.

„To už jistě někdy zažil.“

„Ale je mi to líto. Pomáhal vám s tím překvapením a tolik to slíznul. Říkal, že mu pořád jdu po krku, a měl pravdu.“

„Ty mu jistě řekneš, že je ti to líto.“ Roz zahrnula do západního křídla. Přešly kolem Stellina i Hayleyina pokoje. „Tak tady to je, zlato.“

Otevřela další dveře a nechala ji vejít.

„Ach bože. Ach můj bože.“ Hayley si přitiskla obě ruce k ústům a třeštila oči.

Pokoj byl vymalovaný jemně žlutou barvou a na oknech visely krajkové záclonky.

Poznala, že postýlka je starožitná. Nic nemohlo být tak krásné a bohatě zdobené jako stará a ceněná věc. Dřevo se bohatě lesklo a přecházelo do červena. Rozeznala styl layette, o němž snila nad časopisy a o němž věděla, že si ho nikdy nebude moci dovolit.

„Ten nábytek je výpůjčka, dokud tady budeš. Používala jsem ho pro svoje děti jako moje maminka pro nás a před ní i babička. Slouží už osmdesát pět let. Ale povlečení je tvoje i přebalovací pult. Stella dodala koberec a lampu. David s Harperem našťestí vymalovali a přinesli nábytek z půdy.“

Protože ji přemohly emoce, Hayley jen zavrtěla hlavou.

„Je tak nádherný. Krásnější, než jsem si uměla představit. Já... tolik se mi stýská po tatínkovi. Čím víc se blíží porod, tím víc mi chybí. Je to taková bolest uvnitř. Pořád jsem smutná, vystrašená a lituju se.“

Otírala si slzy z tváří. „A dneska tohle všechno, cítím se... To ne ty věci. Jsou moc hezké, všechno se mi to líbí, ale to že jste to udělaly, že jste to vy dvě pro nás udělaly.“

„Nejsi sama, Hayley.“ Roz jí položila ruku na břicho. „Ani jeden z vás není sám.“

„Já to vím. Já jen, no, že nám bylo dobře samotným. A tvrdě bych pracovala, aby to tak zůstalo. Ale už jsem nečekala, že budu mít znova opravdovou rodinu. Že najdu lidi, kterým by na nás takhle záleželo. Byla jsem hloupá.“

„Ne,“ řekla jí Stella. „Jen těhotná.“

Hayley se smála a zamrkala, aby zahнала slzy. „Tím to asi bude. Tuhle výmluvu už ale nebudu moct dlouho využívat. Asi vám nikdy nebudu umět za všechno poděkovat a splatit vám to.“

„No, myslím, že když po nás dítě pojmenuješ, budeme si kvít,“ prohodila Roz. „Zvlášť pokud to bude kluk. Jako Rosalind Stella by mohl mít ze začátku ve škole potíže, ale je to tak správné.“

„Myslela jsem spíš na Stellu Rosalind.“

Roz povytáhla obočí a mrkla na Stellu. „To je jeden z těch vzácných případů, kdy se vyplatí být nejstarší.“

Tu noc vešla Hayley po špičkách do dětského pokojíku, jen aby se znovu všeho dotkla, nadechla té vůně a s rukama na břicho poseděla v houpacím křesle.

„Promiň, že jsem byla poslední dobou tak protivná. Už je mi líp. Už nám bude dobře. Máš dvě pohádkové kmotřičky, dítě. Nejlepší ženské, co jsem kdy poznala. Asi jim nedokážu vrátit všechno, co pro nás dělají. Ale přísahám, že není nic, co bych pro ně neudělala. Cítím se tady v bezpečí. Jsem hloupá, že jsem na to zapomínala. Jsme tým, ty a já. Neměla bych se tě bát. Nebo o tebe.“

Zavřela oči a houpala se. „Chci tě držet v náručí, až mě ruce budou bolet. A obléknout tě do některého z těch rozkošných oblečků, chovat tě a vonět k tobě a houpat se s tebou v tomhle křesle. Bože, kéž bych tomu všemu rozuměla.“

Vzduch se ochladil, až jí na pažích naskočila husí kůže. Nebyl to strach, co ji přimělo otevřít oči, ale soucit. Upřela oči na ženu stojící u postýlky.

Tentokrát měla vlasy rozpuštěné, zlatavě blond a divoce rozcuchané. Byla oblečená do bílé noční košile, na spodním okraji umazané od bláta. A v jejích očích Hayley spatřila výraz šílenství.

„Tys neměla nikoho, kdo by ti pomohl, vid’?“ Ruce se jí trochu zachvěly, ale dál se hladila po břiše a mluvila.

„Možná jsi neměla nikoho, kdo by byl s tebou, když jsi dostala strach jako já. Možná bych taky zešléla, kdybych na všechno zůstala sama. A netuším, co bych dělala, kdyby se něco stalo mému dítěti. Nebo jak bych snesla, kdyby mě od něho nebo od ní něco vzdálilo. Ani jako mrtvá bych to nemohla snést. Takže ti myslím trochu rozumím.“

Po těchto slovech zaslechla Hayley kvílivý zvuk, který zněl, jako by se rozpadala něčí mysl nebo duše.

Pak zase osaměla.

V pondělí Hayley opět seděla na své stoličce za kasou. Když ji zabolelo v zádech, ignorovala to. Když musela volat jinou prodavačku, aby to za ní vzala, protože opět musí na záchod, dělala si z toho legraci.

Měchýř měla poslední dobou stlačený do velikosti hrášku.

Po cestě zpátky zašla na chvíli ven, aby si protáhla nohy a záda a podívala se za Stellou.

„Nevadí, když si udělám přestávku teď? Chtěla bych najít Harpera a omluvit se mu.“ Celé dopoledne se toho obávala, ale už to nemohla déle odkládat. V neděli nebyl nikde k nalezení, ale teď už musí být zpět ve své jeskyni.

„Jen jdi. Jo, právě jsem potkala Roz. Volala tomu profesorovi. Snad doktor Carnegie? Má s ním koncem týdne schůzku. Třeba v téhle oblasti pokročíme někam dál.“

Pak si lépe prohlédla Hayleyinu tvář. „Víš co, zítra tě na prohlídku zaveze jedna z nás. Nechci, abys dál jezdila sama.“

„Za volant se ještě vejdu.“ Ale stěží.

„Možná, ale já nebo Roz tě tam hodíme. A je nejvyšší čas, abys pracovala na půl úvazku.“

„To už mě rovnou můžeš nechat zavřít do blázince, když mě teď chceš připravit o práci. Stello, vždyť spousta ženských pracuje až do

poslední chvíle. A stejně skoro celý den sedím na zadku. Cestou za Harperem se aspoň projdu.“

„Projdi,“ kývla Stella. „Ale nic nezvedej. Nic.“

„Bla, bla, bla.“ Ale řekla to se smíchem a pak vyrazila k množárně.

Před skleníkem se zastavila. Zkoušela si, co řekne. Považovala za rozumné to promyslet. On jistě omluvu přijme. Maminka ho dobře vychovala a zatím se jí jevil jako člověk s dobrým srdcem. Teď si moc přála, aby pochopil, že měla jednu ze svých nálad.

Otevřela dveře. Milovala pach, který tam byl. Experimentů a možností. Jednoho dne ji Harper nebo Roz možná něco z tohoto oboru naučí.

Uviděla ho na opačném konci shrbeného nad prací. Měl na uších sluchátka a nohou podupával do rytmu hudby, kterou poslouchal.

Bože, jaký to byl hezký kluk. Kdyby se s ním setkala v knihkupectví, než se její život tak zamotal, vystartovala by po něm nebo by to zaonačila tak, aby vystartoval on po ní. Ty jeho husté, tmavé, neposlušné vlasy, výrazná linie čelisti a zasněžené oči. A ty umělecké ruce.

Vsadila by se, že měl pod palcem nejmíň půl tuctu holek a další čekaly ve frontě na svou příležitost.

Vydala se k němu a překvapeně ztuhla, když najednou zvedl ruku a otočil se k ní.

„Kruci, Harpere, myslela jsem, že vyděsím já tebe.“

„Co? Cože?“ Zmateně si stáhl sluchátka z uší. „Prosím?“

„Myslela jsem, že mě neslyšíš.“

„Já...“ Neslyšel. Cítil ji. „Potřebuješ něco?“

„Asi jo. Potřebuju se ti omluvit za to, jak jsem po tobě posledních pár týdnů vyjížděla pokaždé, když jsi otevřel pusu. Jsem hrozná potvora.“

„Ne. Teda jo. To nic.“

Zasmála se a přistoupila blíž, aby se podívala, co dělá. Vypadalo to, že svázal několik stonků dohromady. „Každou chvíli to na mě padlo. Co budu dělat? Jak to udělám? Proč se pořád musím cítit tak tlustá a ošklivá?“

„Ty nejsi tlustá. A nikdy bys nemohla být ošklivá.“

„To je od tebe moc hezké, ale těhotenství mi nezhoršilo zrak a vím, co každý den vidím v zrcadle.“

„Pak musíš vědět, že jsi krásná.“

Usmála se a v očích se jí zalesklo. „To na tom asi budu zle, když tě to nutí flirtovat s těhotnou ženskou, která není dobře naladěná.“

„Já jsem ne... to bych neudělal.“ A strašně chtěl aspoň to. „Zdá se ale, že se cítíš líp.“

„O moc líp. Většinou jsem se jen litovala, a přitom to nesnáším. Kdybys viděl, jaký oblečkový mejdan mi Roz se Stellou připravily. Bulela jsem jako blázen. I Stellu jsem rozbřečela. Ale pak jsme si to užily. Kdo by řekl, že tyhle mejdany jsou taková legrace?“ Se smíchem si přitiskla obě ruce na břicho. „Už ses někdy potkal se Stelinou nevlastní matkou?“

„Ne.“

„S tou je neskutečná sranda. Smála jsem se tak, že jsem myslela, že tam to děcko rovnou vyklopím. A paní Haggertyová...“

„Paní Haggertyová tam byla taky?“

„Nejen to, ona vyhrála soutěž v názvech písniček. Musely jsme napsat co nejvíc titulů, kde je slovo ‚baby‘. Nikdy bys neuhodl, co napsala.“

„Tak říkej.“

„ ‚Baby Got Back.‘ “

Ted' se taky rozesmál. „Nekecej. Naše paní Haggertyová zná rapovou písničku?“

„A taky ji zarapovala.“

„Tak ted' už fakt kecáš.“

„Vážně. Nebo aspoň prvních pár veršů. Málem jsem se z toho počurala. Ale zapomínám, proč jsem přišla. Ty ses jim snažil pomoci s nejhezčím překvapením, jaké jsem zažila, a já se jen vztekala a kňourala. Šla jsem ti po krku, přesně jak jsi řekl. Fakt se moc omlouvám.“

„O nic nejde. Mám kamaráda. Jeho žena před pár měsíci porodila. Přisahám, že té ke konci narostly takhle dlouhý tesáky a oči jí občas krvelačně zrudly.“

Znova se zasmála a přitiskla si ruku k boku. „Doufám, že tak strašně nedopadnu, než...“

Zarazila se a na tváři se jí usadil zmatený výraz, protože uvnitř ucítila jemné lupnutí. Uslyšela ho, uvědomila si, jako něžné, doznívající křupnutí.

Pak jí po stehnech začala stékat voda.

Harper také vydal zvuk, jako by ho právě někdo přiškrtl. Vyskočil a něco blekotal, zatímco Hayley zírala dolů na podlahu.

„Ó já,“ řekla.

„Hm, to nic, to je v pořádku. Možná bych měl... Možná bys měla...”

„Proboha, Harpere, já jsem se přece nepočurala. Praskla mi voda.“

„Jaká voda?“ Zamrkal a zbledl jako mrtvola. „*Tahle* voda? Ach bože. Ježíši. Kruci. Sedni si. Sedni si, já seženu...”

Sanitku, mariňáky.

„Mámu.“

„Radši půjdu rovnou s tebou. Je to ještě trochu brzo.“ Přinutila se k úsměvu, aby nemusela křičet. „Jen o pár týdnů. Děťátko je asi netrpělivé a chce se podívat, co se to tady kolem děje. Podej mi ruku, ano? Ježíšikriste, Harpere, mám hrozný strach.“

„To bude dobrý.“ Vzal ji kolem ramen. „Opři se o mě. Bolí tě něco?”

„Ne. Ještě ne.“

Harper byl bledý a zvedal se mu žaludek. Ale držel ji pevně, a když k ní otočil hlavu, klidně se usmál. „Hej,“ jemně se dotkl jejího břicha, „přeju hezký den narození, děťátko.“

„Ach můj bože.“ Vyšli ven a její tvář se doslova rozzářila. „To je přece něco *úžasného*.“

Stella nemohla sama dítě porodit, ale aspoň mohla udělat všechno ostatní – nebo na to zjednat lidi. Hayley neměla sbalenou tašku do porodnice, ale Stella už připravila seznam věcí. Stačilo zavolat Davidovi a bylo to vyřízené, ještě než Hayley dovezla do nemocnice. Zavolala předem doktorovi, aby ho informovala, jak je Hayley s porodem daleko, nechala otci vzkaz v hlasové schránce mobilu a ještě doma na záznamníku, aby se postaral o její syny, a pomáhala Hayley správně dýchat, když se dostavily první kontrakce.

„Pokud se někdy budu vdávat, kupovat dům nebo vést válku, chtěla bych, abys vyřizovala detaily.“

Stella se ohlédla na Hayley, která si mnula břicho. „Pro tebe všechno. Jak je ti?“

„No, jsem nervní a vzrušená a... Ach bože, já budu mít dítě!“

„Budeš mít úžasné dítě.“

„V knihách se píše, že během porodu se může leccos semlít, takže kdybych na tebe ječela nebo ti nadávala...“

„Zažila jsem to taky. Nebudu to brát osobně.“ Když dorazila Roz, odvezli Hayley na porodní sál. Byla tam puštěná televize – stará epizoda ze seriálu Přátelé. Na polici pod ní stála váza s bílými růžemi. Hayley pochopila, že to zařídila Stella. „Jak se má naše mamka?“

„Říkali, že to jde rychle.“ Uzardělá Hayley s jasnými očima vztáhla k Roz ruku. „A všechno je dobré. Kontrakce jsou pořád častější, ale zas tak moc to nebolí.“

„Nechce epidural,“ řekla Stella.

„Á,“ Roz plácla Hayley po ruce, „to je na tobě. Vždycky si to můžeš rozmyslet, kdyby se ti to zdálo už moc.“

„Možná je to hloupost a třeba budu litovat, ale chci to cítit, jau. Tohle teda cítím.“

Stella přistoupila a pomáhala jí s dýcháním. Hayley naposled dlouze vydechla a zavřela oči, právě když vešel David. „Tak tady je ta párty?“ Odložil kufřík s věcmi, příruční kabelku a vázu žlutých sedmikrásek. Pak se naklonil nad postel a políbil Hayley na tvář. „Nevykopeš mě jen proto, že jsem chlap, že ne?“

„Ty tu chceš zůstat?“ Hayley nadšeně zčervenala. „Vážně?“

„To si děláš legraci?“ Vytáhl z kapsy malý digitální fotoaparát. „Jmenoval jsem se oficiálním fotografem.“

„Och.“ Hayley si skousla ret a promnula si rukou břicho. „Já nevím, jestli je to dobrý nápad.“

„Neboj, zlato, nebudu fotit nic nepovoleného. Jeden velký úsměv, prosím.“

Udělal pár záběrů, nahlal Roz a Stellu k posteli a zase stiskl spoušť. „Jo, mimochodem, Stello, Logan bere děti po škole k sobě.“

„Cože?“

„Tví rodiče jsou na nějakém golfovém turnaji. Chtěli se vrátit, ale řekl jsem jim, ať si nedělají starosti, že se o děti postarám. Jenže pak Logan narazil na Harpera – přijede za chvíli.“

„Logan?“ zeptala se Hayley. „Přijede sem?“

„Ne, Harper. Logan se stará o kluky. Že prý je vezme s sebou a dá jim nějakou práci, tak se nemusíš bát. Máme ho průběžně informovat o porodu.“

„Já nevím, jestli...“ Ale Stella zmlkla, protože přišla další kontrakce.

Práce porodního kouče ji zaměstnala, ale část její mysli se zabývala představou, že Logan dohlíží na její děti. Co myslel tím, že jim dá práci? Jak bude vědět, co dělat, když se začnou prát, což dřív nebo později začnou? Copak je může dobře hlídat, když je odveze na pracoviště? Aby nespadli do výkopu, ze stromu nebo si něco neuřízli nějakým ostrým nářadím...

Jakmile se objevil doktor, aby Hayley vyšetřil, rozběhla se ven volat Loganovi.

„Kitridge.“

„To jsem já, Stella. Moje děti...“

„Jo, jsou v pohodě. Mám je tady. Hej, Gavine, neboň bratra s tou motorovou pilou.“ Když Stella vyděšeně vyjekla, v telefonu se rozezněl Loganův smích. „To je legrace. Nechal jsem je kopat díru a jsou šťastní jak prasátka v blátě a taky tak špinaví. Už máme mimino?“

„Ne, teď je u ní doktor. Naposled říkal, že je na osm centimetrů otevřená a branka ze sedmdesáti procent zašlá.“

„Nemám ponětí, co to znamená, ale asi to bude dobré.“

„Moc dobré. Skvěle přitom dýchá. Člověk by řekl, že je zvyklá rodit jednou týdně. Víš jistě, že jsou kluci v pohodě?“

„Tak poslouchej.“

Předpokládala, že nastavil telefon stranou, protože zaslechla hihňání a vzrušené klučicí hlasy, jak se dohadují, co by do díry mohli nacpat. Slona. Brontosaura. Tlustého pana Kelsa ze zelinářství.

„Neměli by říkat, že je pan Kelso tlustý.“

„Na ženské tady teď nemáme čas. Zavolej, až budeme mít mimino.“

Skončil a nechal ji mračit se na telefon. Pak se obrátila a málem vrazila do Harpera. Nebo spíš do lesu rudých lilií, které držel oběma rukama.

„Harpere, jsi to ty?“

„Je v pořádku? Co se děje? Nejdu moc pozdě?“

„Je v pořádku. Právě ji vyšetřuje doktor. A máš ještě dost času.“

„Fajn. Napadly mě lilie, protože jsou exotické a ona má ráda červenou barvu. Nebo si to myslím.“

„Jsou úplně fantastické. Zavedu tě dovnitř.“

„Třeba bych tam neměl chodit. Asi bys je tam měla odnést ty.“

„Nebud' blázen. Máme tam úplný mejdan. Ona je společenská holka, a když bude kolem sebe mít lidi, nebude myslet na bolest. Když jsem odcházela, pouštěl David zrovna Red Hot Chilli Peppers a ve dřezu chladil šampaňské.“

Nasměrovala ho dovnitř. Pořád hrála stejná kapela a David obrátil fotoaparát ke dveřím, aby zachytil Harpera, jak nesměle vykukuje za úžasnou kyticí rudých lilií.

„Ach né, to jsou ty nejkrásnější kytky, co jsem kdy viděla!“ Trochu pobledlá, ale zářící Hayley se pokusila na posteli posadit.

„A bude z nich krásný ústřední bod pokoje.“ Stella pomohla Harperovi urovnat kytici na stole. „Můžeš se na ně dívat během kontrakcí.“

„Doktor říkal, že už to bude. Za chvíli prý už smím začít tlačit.“

Harper přistoupil k lůžku. „Jsi v pořádku?“

„Trochu unavená. Je to velká námaha, ale není to zas tak hrozné, jak jsem myslela.“ Její ruka náhle sevřela jeho. „Ou ou, Stello.“

Roz stála u nohou postele. Zadívala se na ruku svého syna držící Hayleyinu a pak na jeho tvář. Cítila, jak se v ní něco bolestně sevřelo a zase uvolnilo. Pak si vzdychla a začala Hayley třít nohy, zatímco Stella šeptala instrukce a povzbuzení.

Bolest zesílila. Stella sledovala vrchol kontrakce na monitoru a její břicho se soucitně stáhlo také. Ta holka je ze železa, pomyslela si. Byla bledá a kůži měla orosenou potem. Občas ji chytla za ruku tak silně, že bylo s podivem, že jí nezlomila prsty. Ale pak se dál soustředila a přestála celou kontrakci.

Hodina uběhla a kontrakce byly stále častější a silnější. Hayley jimi probafala jako lokomotiva. Stella jí nabídla kostku ledu a studený obklad, zatímco Roz jí masírovala ramena.

„Harpere!“ rozkázal generál Rothchild. „Masíruj jí břicho.“

Vytřeštil oči, jako by ho požádala, aby dítě osobně odrodil. „Cože?“

„Jemně, krouživými pohyby. Pomáhá to. Davide, ta hudba.“

„Ne, mně se líbí.“ Hayley chytla Stellu za ruku, jak přicházel další stah. „Zesil to, Davide, možná začnu křičet. Ou ou, kruci! Chci tlačit. Už to chci vytlačit ven. A hned!“

„Ještě ne. Ještě ne. Soustřed' se, Hayley, vedeš si skvěle. Roz, asi potřebujeme doktora.“

„Už běžím,“ řekla a vybíhala ze dveří.

Když přišel čas tlačit a lékař se Hayley usadil mezi nohama, Stella si všimla, že oba muži trochu zezelenali. Podala Hayley jeden konec ručníku a chytla se druhého, aby jí pomohla zabrat, zatímco počítala do deseti.

„Harpere! Stoupni si dozadu a podepři jí záda.“

„Já...“ Už couval směrem ke dveřím, ale matka ho zastavila.

„Určitě bys nechtěl být jinde, když se děje zázrak.“ Lehce ho postrčila kupředu.

„Jsi skvělá,“ řekla Stella. „Báječná.“ Přikývla, když lékař požádal Hayley, aby znovu tlačila. „Připravená? Zhluboka nadechnout. Zadržet a tlačit!“

„Bože všemohoucí.“ I přes zvýšené hlasy bylo slyšet, jak David těžce polkl. „Tohle jsem ještě neviděl. Musím zavolat mamce. Kruci, musím jí poslat náklad'ák kytek.“

„Ježíši!“ Harper zadržel dech stejně jako Hayley. „To je hlavička!“

Hayley se začala smát a slzy jí stékaly po tvářích. „Podívejte, co má vlasů! Bože, ach bože, nemůžeme ho dostat ven celé?“

„Ted' ramínka, zlato, a bude to. Ještě jednou pořádně zatlačit, ano? Slyšíš? Ono už brečí. Hayley, naše děťátko brečí.“ A Stella plakala také, jak s posledním zoufalým zatlačením vnikl do místnosti nový život.

„Je to holčička,“ řekla Roz něžně a také si stírala slzy z tváří.
„Máš dcerku, Hayley. A jak je krásná.“

„Holčička. Malá holčička.“ Hayley už natahovala ruce. Když pak dítě položili na její břicho, aby Roz mohla přestříhnout šňůru, Hayley se dál smála a hladila dítě od hlavy k pate. „No, podívejte se na ni. Jen se na ni podívejte. Ne, neberte mi ji.“

„Jenom ji umyjí. Pár minut.“ Stella se sehnula a políbila Hayley na temeno hlavy. „Gratuluju, maminko.“

„Slyšíte ji.“ Hayley se natáhla a chytila Stellu a Harpera za ruce.
„I hlas má krásný.“

„Tři kila, čtyřicet,“ oznámila sestra, když přinesla zabalený uzlíček zpět k posteli. „Čtyřicet šest centimetrů. Plných deset bodů na stupnici.“

„Slyšíš?“ Hayley houpala dítě v náruči, líbala je na čelo, tvářičky a drobnou pusinku. „Z prvního testu máš jedničku. Ona se na mě dívá! Ahoj. Ahoj, já jsem tvoje máma. Tak ráda tě vidím.“

„Úsměv!“ David pořídil další obrázek. „Tak jaké jméno vybereš?“

„Jak jsem tlačila, vybrala jsem nové. Bude to Lily, protože jsem při porodu viděla a cítila ty lilie. Takže dostane jméno Lily Rose Star. Rose podle Rosalind a Star podle Stelly.“

19

Vyčerpaná a radostně vzrušená Stella vešla do domu. Přestože tou dobou měli být kluci v postelích, čekala, že jí přiběhnou naproti. Musela se ale spokojit jen s nadšeným Parkerem. Vzala ho do náruče a líbla na čenich, protože se pokoušel olíznout jí tvář.

„Víš ty co, chlupatý kamaráde? Narodilo se nám miminko. Naše první holčička.“

Prohrábla si vlasy a okamžitě se začala cítit provinile. Roz odešla z nemocnice dřív a teď nejspíš nahoře ukládala kluky.

Vydala se ke schodům, ale v hale se objevil Logan. „Výjimečný den, co?“

„Nejvýjimečnější,“ souhlasila. Netušila, že ho tam najde, a náhle si uvědomila, že jako porodní kouč si potom smyla celý make-up. A taky jí bylo jasné, že asi nevoní nejlíp.

„Nevím, jak ti poděkovat, že ses ujal kluků.“

„Není za co. Vykopali mi několik slušných děr v zemi. Ale asi budeš muset spálit jejich oblečení.“

„Vždyť mají i jiné. Roz je s nimi nahoře?“

„Ne. Je v kuchyni. Taky David tam něco míchá a zaslechl jsem něco o šampaňském.“

„Další šampus? V nemocnici jsme se v něm skoro topili. Půjdu nahoru odtroubit večerku.“

„Už se stalo. Od devíti nevědí o světě. Kopání v zemi chlapy unaví.“

„Aha. Já vím, říkals, že je sem odvezeš, když jsem volala, že máme miminko, ale nečekala jsem, že je taky uložíš.“

„Byli hotoví. Dali jsme si chlapskou sprchu, pak zalezli do pelechu a do pěti sekund měli půlnoc.“

„No, tak to jsem tvůj dlužník.“

„Tak splácej.“

Přistoupil k ní, objal ji a líbal, že jí už tak zamotaná hlava málem uletěla z ramen.

„Unavená?“ zeptal se.

„Jo, ale tím nejlepším možným způsobem.“

Jednou rukou ji jemně přejel po vlasech a druhou ji dál pevně držel. „Jak se vede novému človíčkovi a jeho mamce?“

„Skvěle. Hayley je báječná. Celých sedm hodin do porodu se statečně držela. Dítě se narodilo o pár týdnů dřív, ale jinak vyšlo ven jako šampión. Je jen o pár deka lehčí, než byl Gavin, i když mně trvalo dvakrát tak dlouho, než jsem ho přiměla vylézt na svět.“

„Nezačala jsi toužit po dalším?“

Stella o několik odstínů zbledla. „No, hm.“

„Teď jsem tě vyděsil.“ Pobaveně ji vzal kolem ramen. „Pojďme se podívat, co se podává k tomu šampaňskému.“

Ve skutečnosti ji nevydělil. Přiměl ji cítit zvláštní nejistotu. Právě si začala zvykat, že má nový vztah, a ten mužský už dělá narážky na mimina.

Jistě, nejspíš to byla jen přirozená poznámka vzhledem k situaci. Nebo takový vtip.

Ať už to myslel, jak chtěl, nutil ji přemýšlet. Přála si další děti, nebo ne? Tuhle možnost vyškrtla ze seznamu, když zemřel Kevin a zaklapl tím její biologické hodiny. Jistě že by z fyzického hlediska mohla další dítě mít. Jenže nešlo, nebo by nemělo jít jen o fyzické hledisko, když máte přivést na svět dítě.

Měla dva zdravé a čilé kluky a byla za ně naprosto a sama zodpovědná – emocionálně, finančně i morálně. Uvažovat o dalším dítěti by znamenalo uvažovat i o trvalém vztahu s mužem. Manželství, společná budoucnost, sdílení nejen toho, co má, ale budování dalšího a jiného.

Přišla do Tennessee hledat svoje kořeny a přesadit rodinu tam, kde měla původ. Chtěla mít blíž k otci a umožnit dětem stýkat se s prarodiči, kteří o ně stáli.

Její matka se o ně nikdy zvlášť nezajímala a netěšilo ji být babičkou. Nejspíš by si tím pokazila mladistvou image, napadlo Stellu.

Kdyby radar její matky zachytil muže podobného Loganovi, matka by po něm ihned skočila.

Jestli jen kvůli tomu Stella váhala, bylo to smutné. Ale částečně pravdivé. Jinak by ji to vůbec nenapadlo.

Nemohla říct, že by některého ze svých náhradních otců nesnášela. Ale také k nim nenašla vztah stejně jako oni k ní. Kolik jí to bylo, když se matka poprvé znovu provdala? Asi jako Gavinovi, vzpomínala. Ano, asi osm let.

Byla odhlášena ze školy a přesazena do nové. Do nového domu a nové čtvrti a zůstala jako omámená, zatímco její matka horečně prožívala vztah s novým manželem.

A vydržel jak dlouho? Tři, nebo čtyři roky? Asi tak nějak, k čemuž je třeba přičíst další rok nervů, kdy matka sváděla rozvodovou válku a likvidovala její následky. Další nové místo, nová práce, nový začátek.

A pro Stellu nová škola.

Potom se matka na delší dobu spokojila pouze s milenci. Ale to přinášelo další neklid. Musela přežít její bláznivé stavy zamilovanosti a hořké konce těch lásek.

Hořké bývaly vždycky, vzpomínala Stella.

Aspoň že už byla na koleji a žila si vlastní život, když se matka rozhodla znovu vdát. Možná i proto to manželství vydrželo skoro deset let. Neměli u sebe dítě, které by přinášelo problémy. Ale i tak přišel další smutný rozvod, který se časově téměř shodoval s jejím ovdověním.

Byl to strašný rok, ve všech ohledech, a matka ho zakončila ještě jedním krátkým a bouřlivým manželstvím.

Zvláštní, že ani jako dospělá nedokázala matce odpustit, že bývala odsunuta na druhé nebo třetí místo za matčiny potřeby.

Tohle ona svým dětem nedělala, ujišťovala sama sebe. Nebyla sobecká a nedbalá kvůli vztahu s Loganem ani neodsunula děti v srdci do pozadí, protože se zamilovala.

I tak všechno postupovalo moc rychle. Měla by zpomalit, aby dostala možnost podívat se na věc z dálky.

A kromě toho bude mít moc práce, aby myslela na svatbu. Vždyť ji vůbec neřádal o ruku nebo aby s ním měla děti. Proboha, kam až to ve svých úvahách došla?

Nejvyšší čas vrátit se na zem. Vstala od stolu a vydala se ke dveřím. Ty se otevřely, než dosáhla na kliku.

„Právě jsem tě chtěla najít,“ vysvětlovala Roz. „Pojedu vyzvednout naši novou rodinku a zavezu je domů.“

„Škoda že nemůžu s tebou. Chtěla jsem kvůli tomu tu schůzku zrušit.“ Roz se zadívala na hodinky, jako by o tom stále uvažovala.

„Až se vrátíš od doktora Carnegieho, budou už pěkně zabydlené a připravené na mazlení s tetou Roz.“

„Musím přiznat, že se těším, až ji budu chovat. Tak nad čím jsi tady dumala?“

„Dumala?“ Stella si šla do zásuvky pro kabelku. „Proč myslíš, že jsem dumala?“

„Máš obrácené hodinky, takže jsi s nimi otáčela, takže jsi dumala. Děje se snad něco, o čem nevím?“

„Ne.“ Stella, naštvaná sama na sebe, si upravila hodinky na ruce. „Ne, s prací to nijak nesouvisí. Přemýšlela jsem o Loganovi a o mojí matce.“

„Co má Logan společného s tvou matkou?“ Během řeči Roz zvedla Stellinu termosku. Otevřela ji, přičichla si a nalila do víčka trochu ledového čaje.

„Nic. Já nevím. Nechceš na to hrnek?“

„Ne, to je dobré, chtěla jsem jen ochutnat.“

„Myslím... cítím... napadlo mě... a už zas vypadám jako pitomec.“ Vytáhla z kosmetické taštičky v kabelce rtěnku a stoupla si před zrcadlo, které pověsila na stěnu. „Roz, mezi mnou a Loganem to začíná být nějak vážné.“

„Mám přece oči, takže to vidím. Mám na to říct ,no a?’ nebo chceš, abych si hleděla svého?“

„Když já nevím, jestli jsem na něco vážného připravená. A nevím, jestli je on. Překvapení je už to, že jsme se jeden druhému zalíbili, více méně...“ Otočila se k Roz. „Takhle jsem se ještě s nikým necítila. Ne takhle nabuzené, podrážděné a vystrašeně.“

Vrátila rtěnku na místo a kabelku zapnula. „S Kevinem bylo všechno tak jasné. Byli jsme mladí a zamilovaní a nestála nám v cestě žádná překážka. Ne že bysme se nikdy nehádali nebo neměli problémy, ale i tak to bylo hodně prosté.“

„A čím déle je člověk na světě, tím je život komplikovanější.“

„Ano. Bojím se znova zamilovat a překročit tu hranici mezi tím, co je moje a co je naše. Zní to hrozně sobecky, když to člověk vysloví.“

„Možná, ale mně se to zdá docela normální.“

„Snad. Roz, moje matka byla... je... hrozná. Já vím, že hodně věcí jsem udělala jen proto, že to byl naprostý opak toho, co dělala ona. Je to strašné.“

„Neřekla bych, zvlášť jestli to bylo dobré pro tebe.“

„Bylo. Ale nechci se vzdát něčeho, co by mohlo být krásné jen proto, že by moje matka po něčem takovém bezmyšlenkovitě skočila.“

„Zlato, můžu se na tebe podívat a vzpomínat, jaké to bylo. Nebo se obě podíváme na Hayley a budeme se divit, kde bere sílu vychovávat dítě sama.“ Stella se pousmála. „Bože, to je pravda.“

„A protože se z nás tří staly přítelkyně, můžeme jedna druhé poskytnout oporu, radu i rameno na vyplakání. Ale pravda je, že si to svoje každá stejně musíme prožít sama. Já myslím, že ty na to brzy přijdeš – ty umíš vymyslet, jak by věci měly správně fungovat.“

Odložila víčko od termosky a dvakrát Stellu jemně poplácala po tváři. „A teď zajedu domů a dám se do pořádku.“

„Díky, Roz. Vážně. Jestli Hayley nebude nic chybět, až ji přivezu, dám ji na starost Davidovi. Já vím, že se nám tady nahromadila práce.“

„Ne, zůstaň s ní a s Lily doma. Harper to tady ohlídá. Nestává se každý den, aby si člověk domů vezl nové miminko.“

* * *

A přesně na to Roz myslela, když se pokoušela najít parkování před domem v centru, kde bydlel Mitchell Carnegie. Už nějakých pár let se v Harperově domě neobjevilo novorozeně. Jak se s tím asi vyrovná Harperova nevěsta?

A jak se ona sama vyrovná s tím, že se její nejstarší syn zamiloval do té sladké svobodné maminky s maličkou holčičkou? Pochybovala, že si to Harper stačil uvědomit, a Hayley rozhodně

netušila nic. Ale matka takové věci pozná – vyčte je z tváře svého syna.

Zase bude mít o čem přemýšlet, ale jindy, pomyslela si a zaklela, když místo k zaparkování nenašla.

Nakonec musela auto nechat o tři bloky dál a proklínala se, že měla potřebu vzít si boty na podpatku. Teď nejenže ztratí čas převlékáním do pohodlného oblečení, až schůzka skončí, ale ještě ji budou bolet nohy.

A přijde pozdě, což nesnášela, a k tomu urícená a zpocená.

Jak ráda by tuhle záležitost světila Stelle. Ale něco takového nemohla chtít po manažerce. Jednalo se přece o její domov a rodinu. Tuhle věc bohužel brala jako samozřejmou až příliš dlouho.

Zastavila se na rohu ulice na světlech.

„Roz!“

Hlas, který pronesl tu jedinou slabiku, jí okamžitě zježil kůži. Na tváři jí ztuhl výraz, jako by právě zamrzlo peklo. Otočila se a zadívala se na – nebo spíše skrze – pohledného, štíhlého muže, který k ní rázoval v lesklých botách od Ferragama.

„Napadlo mě, že jsi to ty. Nikdo jiný by nemohl vypadat za horkého odpoledne tak ladně a elegantně.“

Tenhle chlápek, kterého si jednou z hlouposti vzala, ji popadl oběma rukama za paži. „No nejsi nádherná?!“

„Radši mě okamžitě pusť, Bryci, nebo se ocitneš nosem na zemi a budeš okusovat chodník. A trapně pak bude jedině tobě.“

Jeho rovnoměrně opálená tvář hladkých rysů se zatvrdila. „Myslel jsem, že po tak dlouhé době by z nás mohli být přátelé.“

„Nejsme a nikdy nebudeme přátelé.“ Záměrně vytáhla z kabelky kapesníček a otřela si paži, kterou předtím držel. „Prolhané podvodníky mezi své přátele nepočítám.“

„U ženy jako ty se člověk prostě nedočká odpuštění, když se dopustí chyby.“

„Přesně tak. Mám dojem, že teď máš poprvé za celý svůj mizerný život pravdu.“

Začala přecházet ulici a spíš rezignovaně než s překvapením přijala, že se k ní připojil. Měl na sobě světle šedý oblek italského

stříhu. Canali, jestli se nespolekla. Aspoň to byl jeho oblíbený návrhář, dokud ještě podepisovala jeho šky.

„Nechápu, proč se pořád zlobíš, Roz, drahoušku. Leda že bys ke mně pořád něco cítila.“

„To cítím, Bryci, to cítím. Odpor v tom převažuje. Běž pryč, než zavolám policii a nechám tě zavřít za obtěžování.“

„Rád bych jen dostal druhou šanci...“ To už ji zastavilo. „To se nestane v tomhle, ani v žádném jiném životě. Buď rád, Bryci, že můžeš chodit po ulici ve svých drahých botách a místo značkového obleku na sobě nemáš vězeňský mundúr.“

„Nemáš důvod mluvit se mnou tímhle způsobem. Máš přece, co jsi chtěla. To tys mě od sebe odřízla a nechala bez prostředků.“

„Kromě patnácti tisíc šesti set padesáti osmi dolarů a dvaadvaceti centů, které jsi převedl na svůj účet týden předtím, než jsem tvou ubohou prdel vykopla ze svého domu. I o tom jsem věděla,“ řekla, když z opatrnosti nasadil nechápavý výraz. „Ale nechala jsem to plavat, protože jsem si zasloužila trest za svoji hloupost. A teďdi a drž se ode mě dál. Nechci tě vidět, ani o tobě slyšet, jinak přísahám, že budeš litovat.“

Klapala podpatky dál po chodníku a ani nadávka ,čubko studená‘, kterou za ní křikl, nezměnila rytmus její chůze.

Ale chvěla se. Než došla na správnou adresu, ruce i nohy se jí třáslly. Měla na sebe zlost, že se nechala tak vyprovokovat a že pohled na něho vzbudil vůbec nějakou reakci, i kdyby to měl být vztek. Protože se zároveň cítila zahanbená.

Kdysi ho vzala do svého srdce a svého domu. Nechala se okouzlit a svést – nechala ho lhát a zradit. Ukradl jí víc než peníze, připravil ji o hrdost. A byl to pro ni šok, že i po tak dlouhé době nemá svou hrdost zpět. Ani v nejmenším.

Blahořečila chladu v domě doktora Carnegieho a vyjela výtahem do třetího patra.

Byla příliš rozčilená a otrávená, aby si upravila vlasy nebo make-up, než zaklepala. Místo toho netrpělivě podupávala, dokud neotevřel.

Vypadal stejně dobře jako na fotografii na zadní straně svých knih, z nichž některé před schůzkou četla nebo prolistovala. V košili

s vyhrnutými rukávy a starých džínách působil jen méně upraveně. I tak viděla velmi vysokého, štíhlého muže s kostěnými brýlemi na rovném, úzkém nose. Lahvově zelené oči za nimi působily roztržitě. Měl hodně vlnitých vlasů tmavě hnědé barvy, které rámovaly výraznou tvář s černou modřinou na bradě.

Protože byl bos, cítila se Roz okamžitě příliš oblečená.

„Doktor Carnegie?“

„Ano. Paní... Harperová. Promiňte, ztratil jsem pojem o čase. Pojdte, prosím, dál a nerozhlížejte se.“ Krátce, bezbranně se usmál. „Když ztrácím pojem o čase, zapomínám i uklízet. Takže půjdeme rovnou do mé pracovny, kde můžu nepořádek svádět na tvůrčí proces. Můžu vám něco nabídnout?“

Měl přízvuk jižního pobřeží, uvědomila si, klidné protahování samohlásek, jako když medu ukrajuje. „Dala bych si něco studeného, cokoli máte.“

Jistěže se rozhlédla, když ji vedl přes obývací pokoj. Viděla velkou, hnědou pohovku zasypanou knihami a novinami, další stohy knih a svíčku na stolku, který vypadal jako z doby krále Jiřího. Na hezkém tureckém koberci ležel basketbalový míč a pár odraných kotníkových tenisek, k jakým by se nemohli hlásit ani její synové. Jednu stěnu téměř zakrývala největší televizní obrazovka, co v životě viděla.

Třebaže ji rychle vedl dál, nahlédla i do kuchyně. Podle množství špinavého nádobí na lince usoudila, že nedávno musel pořádat večírek.

„Pracuju právě na knize,“ vysvětloval. „A když od toho vstanu, domácí práce nejsou priorita. Poslední uklízeč četa dala výpověď. A jejich předchůdci taky.“

„Vůbec nechápu proč,“ řekla s naučenou slušností, zatímco si prohlížela pracovnu.

Nebyl tam kousek volného místa a vzduch čpěl cigaretovým kouřem. Diefenbachie v nakráplém květináči na okně skomírala. Nad chaosem na stole čněl monitor s plochou obrazovkou, k němuž patřila ergonomická klávesnice.

Uvolnil pro ni jednu židli tím, že z ní všechno bez skrupulí smetl na zem. „Vydržte chvilku.“

Když odběhl, povytáhla obočí nad napůl snědeným sendvičem a sklenicí s něčím jako čaj mezi papíry na stole. Byla trochu zklamaná, když natáhla krk, aby dohlédla na monitor. Měl tam spuštěný šetřič obrazovky, ale i ten působil zajímavě, protože na něm několik komiksových postav hrálo basketbal.

„Doufám, že se spokojíte s čajem,“ řekl, když se vrátil.

„To je fajn, děkuji.“ Vzala si sklenici a doufala, že ji za posledních deset let aspoň jednou umyl. „Doktore Carnegie, vy tu rostlinu zabíjíte.“

„Jakou rostlinu?“

„Tu dieffenbachii na okně.“

„O. Ani nevím, že mám rostlinu.“ Zmateně na ni pohlédl. „Kde se tady asi vzala? Nevypadá moc zdravě, že ne?“

Zvedl ji a Roz s hrůzou zjistila, že ji chce vyhodit do překypujícího koše na odpadky, co měl u stolu.

„Probohaživého, přece ji jen tak nezaškodíte? To byste i kočku pohřbil zaživa?“

„Já nemám kočku.“

„Dejte mi ji.“ Vstala a sebrala mu květináč z ruky. „Uvádá horkem, nedostatkem vláhy a má příliš stěsnané kořeny. Ta hlína je tvrdá jako kámen.“

Postavila ji vedle židle a znovu si sedla. „Postarám se o ni,“ řekla a švihem si hodila nohu přes nohu. „Doktore...“

„Mitch. Jestli si vezmete moji rostlinu, musíte mi říkat Mitchi.“

„Jak jsem se zmínila už telefonicky, mám zájem o podrobný rodokmen naší rodiny se speciálním zaměřením na jednu konkrétní osobu.“

„Ano.“ Jak je úřední, pomyslel si a sedl si za psací stůl. „A já jsem vám říkal, že osobní rodokmeny sestavuji, jen pokud mě na historií rodiny něco zaujme. Jak vidíte, mám právě rozepsanou knihu a neměl bych tolik času věnovat se genealogickému výzkumu a zpravám.“

„Ještě jste nezmínil svůj honorář.“

„Padesát dolarů na hodinu plus výdaje.“

Pocítila, jak se jí stáhl žaludek. „Ale to berete jako právník.“

„Průměrný rodokmen nezabere tolik času, pokud víte, jak na to a kde hledat. Většinou je hotový asi za čtyřicet hodin, ale záleží na tom, jak daleko chcete zajít. Pokud je to složitější, může se stanovit cena předem a dodatečně upravit, když se počet hodin překročí. Ale jak jsem řekl...“

„Myslím, že by postačilo vrátit se asi o jedno století.“

„Tak to je jiná. Ale pokud vám jde jen o sto let, nejspíš byste to zvládla sama. Rád vás navedu správným směrem. Zdarma.“

„Potřebuji odborníka, což vy jistě jste. A jsem ochotná jednat o podmínkách. A když už jste si udělal uprostřed práce čas na schůzku, asi mě nejdřív vyslechnete, než mě vyprovodíte ze dveří.“

Zase ten formální, odměřený tón, pomyslel si. „To jsem neměl v úmyslu – to vyprovázení. Jistěže vás vyslechnu. A pokud s hledáním zrovna nespěcháte, za pár týdnů bych vám mohl být nápomocný.“

Když naklonila hlavu, začal hrabat na stole i pod ním. „Ještě moment... jak se to sem sakra dostalo?“

Vydoloval žlutý blok a pero. „Takže vy jste Rosalind, že? To je z *Jak se vám líbí?*“

Na rtech jí prokmitl úsměv. „To je z Russella. Otec byl fanda.“

Napsal její jméno nahoru na stránku. „Takže sto let zpátky. Řekl bych, že rodina jako vaše bude mít záznamy, deníky, dokumenty – spoustu ústně tradovaných pověstí, které by pokryly jedno století.“

„Vidíte. Jistěže toho dost máme, ale je důvod se domnívat, že pověsti nebudou přesné ani úplné. Ráda vás ale nechám nahlédnout do dokumentů, které vlastním. Hodně jsme toho už prošli my.“

„My?“

„Já a členové mé domácnosti.“

„Takže hledáte informace o konkrétním předkovi.“

„Nevím, jestli byla předeek, ale jistě byla členem domácnosti a určitě v našem domě zemřela.“

„Takže máte úmrtní list.“

„Ne.“

Postrčil si brýle na nose a zapisoval si. „Její hrob?“

„Ne. Jejího ducha.“

Velkomyslně se usmála, když na ni zamrkal. „Copak člověk, který pátrá v rodinných historiích nevěří na duchy?“

„Ještě jsem žádného nepotkal.“

„Pokud tuhle práci vezmete, potkáte ho. Jaký by byl váš honorář, doktore, kdybyste měl pátrat po minulosti a identitě rodinného ducha?“

Zaklonil se v židli a klepal si perem do brady. „Vy si neděláte legraci, že?“

„Určitě ne za padesát dolarů na hodinu plus výdaje. A jistě byste o historii Harperova ducha napsal zajímavou knížku, kdybych vám dala svolení a spolupracovala.“

„To určitě.“

„A připadá mi, že byste to mohl považovat za jistý druh výzkumu. Možná bych vás mohla sponzorovat.“

Znovu se usmál. „Nejdřív musím dokončit knihu, pak se mohu aktivně pustit do jiného projektu. Třebaže se to nezdá, vždycky dokončím, co začnu.“

„Pak byste měl začít mýt nádoby.“

„Říkal jsem, že se nemáte dívat kolem. Ale šanci, že opravdu máte v domě ducha, vidím tak na jednu ku dvaceti miliónům.“

„Ráda vsadím ten dolar, pokud risknete dvacet miliónů.“

„Ale pokud to vezmu, musím mít přístup ke všem rodinným dokumentům a váš písemný souhlas, že smím pátrat ve veřejných záznamech o vaší rodině.“

„Samozřejmě.“

„Jsem ochotný vzdát se honoráře za prvních, řekněme, dvacet hodin práce. Dokud se neukáže, o co jde.“

„Čtyřicet hodin.“

„Třicet.“

„Domluveno.“

„A rád bych viděl váš dům.“

„Možná byste mohl přijít na večeři. Jestli si někdy příští týden najdete volný večer.“

„To nevím. Moment.“ Obrátil se k počítači a jeho prsty zatančily na klávesnici. „V úterý?“

„Tak tedy v sedm. Jste neformální člověk, ale mohl byste přijít v botách.“ Chopila se květináče a vstala. „Děkuji za váš čas,“ řekla a podala mu ruku.

„Opravdu si tu věc vezmete?“

„Opravdu. A nemám v úmyslu vám ji vrátit, abyste ji zase zničil. Víte, jak se dostanete do Harperova domu?“

„Najdu to. Myslím, že jsem jednou jel kolem.“ Dovedl ji ke dveřím. „Víte, rozumné ženy většinou na duchy nevěří. Praktické ženy zase nebudou nikomu platit, aby po historii takového ducha pátral. Vy mi přijdete jako rozumná i praktická.“

„Rozumní muži většinou nežijí ve chlívě a na obchodní schůzky se obouvají. Oba to asi budeme muset risknout. Na tu modřinu byste si měl dát led, vypadá bolestivě.“

„Taky bolí. Trochu.“ Odmlčel se. „Dostal jsem ránu při basketu.“

„Aha. Takže vás čekám v úterý v sedm.“

„Budu tam. Na shledanou, paní Harperova.“

„Nashle, doktore.“

Nechal otevřené dveře natolik dlouho, aby ukojil svou zvědavost. Nespletl se. Zadní pohled byl stejně sexy elegantní jako přední a to všechno doplněné chladným hlasem jižanské krásy.

Klasa od hlavy po paty, usoudil a zavřel.

Duchové. Zavrtěl hlavou a uculil se, zatímco se brodil nepořádkem zpět do pracovny. No, není to legrace?

Logan si prohlížel drobnou bytůstku, která mžourala do slunečního světla. Mimin už viděl dost, mnohokrát je i choval. Novorozenci mu vždycky podivně připomínali ryby. Asi kvůli očím, uvažoval. A tahle holčička měla tolik černých vlásků, že vypadala jako mořská panenka. Exoticky a jako z jiného světa.

Kdyby byl nablízku Gavin a Hayley z doslechu, řekl by, že vypadá jako potomek Aquamana a Superženy.

On by to hned pochopil.

Malé děti ho vždycky děsily. Asi proto, jak se člověku dívaly zpříma do očí, jako by věděly mnohem víc než ostatní a byly ochotné vás tolerovat, dokud nevyrostou a nezařídí si věci po svém.

Ale pochopil, že musí vymyslet něco lepšího než potomka dvou superhrdinů, protože matka napjatě postávala vedle něho.

„Vypadá, jako by sem spadla z Venuše, kde je tráva safírově modrá a nebe jako zlatá bář.“ Pravda a zní to mnohem poetičtěji než teorie o Aquamanovi, pomyslel si Logan.

„No slyšíte ho? No tak,“ Hayley do něho žďuchla loktem, „můžeš ji pochovat.“

„Možná radši počkám, až trochu povyroste.“

Hayley se smíchem zvedla Lily z lehátka. „Velký chlap jako ty by se neměl bát takového cvrčka. Na. Jen dávej pozor, abys jí přidržoval hlavičku.“

„Má dlouhé nohy na to, jak je maličká.“ A trochu při zvedání koply. „Je hezoučká. A hodně po tobě.“

„Nemůžu uvěřit, že je opravdu moje.“ Hayley dítěti ještě upravila bavlněný klobouček a pak se donutila dál se ho nedotýkat. „Už můžu rozbalit dárek?“

„Jistě. Je to dobře, že je takhle na slunci?“

„Opékáme ji,“ řekla na to Hayley a zatáhla za lesklou růžovou stužku na krabici, kterou Logan postavil na stůl v patře.

„Cože?“

„Má trochu novorozeneckou žloutenku. Slunce jí prospěje. Stella říkala, že Luke ji měl taky, a tak ho každý den na chvíli vystavili na slunce.“ Zápasila s balícím papírem. „Zdá se, že Roz se

Stellou vědí o dětech naprosto všechno. Můžu se zeptat na sebevětší blbost a jedna z nich zná odpověď. Máme štěstí, já a Lily.“

Tři ženy, jedno dítě. Logan si uměl představit, že Lily ani nestihne začít plakat a už ji některá z nich bere do náručí.

„Logane, myslíš, že se věci dějí, protože se mají stát, nebo proto, že se o to sami zasloužíme?“

„Řekl bych, že se o ně zasloužíme, protože se mají stát.“

„Uvažovala jsem. Člověk má hodně času na přemýšlení, když je dvakrát třikrát za noc vzhůru. Chtěla jsem – potřebovala jsem prostě odjet z Little Rocku a zamířila jsem právě sem, protože jsem věřila, že mi Roz dá nějakou práci. Ale mohla jsem se vydat i do Alabamy. Mám tam bližší příbuzné – pokrevní příbuzné – než je Roz. Jenže jsem tady a myslím, že to tak mělo být. Že se Lily měla narodit právě tady a získat do života Roz a Stellu.“

„Všem by nám něco chybělo, kdybys obrátila auto jinam.“

„Tohle mi připadá jako rodina. Chybělo mi to, když táta umřel. Chci, aby Lily měla rodinu. Myslím – vím, že by nám bylo dobře i samotným, ale já pro ni chci něco víc než ‚dobře‘.“

„Děti všechno změní.“

Zářivě se usmála. „Ano. Už nejsem stejná jako před rokem, ani před týdnem. Už jsem máma.“ Sundala zbytek balícího papíru a vydala podle Logana typicky ženský zvuk.

„Jé, to je ale krásná panenka! A jak je měkoučká.“ Vzala ji do náruče stejně, jako Logan držel Lily.

„A větší než ona.“

„Na dlouho ne. Jak je hezká, růžová a ten maličký klobouček!“

„Když za něj zatáhneš, začne hrát hudba.“

„Vážně?“ Hayley nadšeně zatáhla za špičatý růžový klobouček a ozvala se známá ukolébavka. „To je krása.“ Vyskočila, aby Logana políbila. „Lily ji bude mít ráda. Díky, Logane.“

„Napadlo mě, že pro holčičku není panenek nikdy dost.“

Zvedl hlavu, protože dveře do patia se otevřely. Nejdřív se dral ven pes a za ním dva jející kluci.

Taky bývali takhle malí, pomyslel si Logan udiveně. Malincí, že se vešli do ohybu lokte a bezmocní jako, no, ryba na suchu.

Běželi k Loganovi a Parker lítal radostně a svobodně v kruzích.

„Viděli jsme tvoje auto,“ oznámil Gavin. „Budeme s tebou zase pracovat?“

„Dneska už mám padla.“ Oba kluci svěřili legračně brady, a protože to Logana potěšilo, rozhodl se změnit plány na víkend. „Ale zítra potřebuju doma na dvoře postavit pergolu. Hodili by se mi dva sobotní otroci.“

„My umíme být otroci.“ Luke zatahal Logana za nohavici. „A dokonce vím, co je pergola. Taková věc, co po ní něco roste.“

„Pane, tak to budu mít vzdělané otroky. Uvidíme, co na to řekne mamka.“

„Nebude jí to vadit, stejně musí pracovat, protože Hayley je na mateřnici.“

„Na mateřské,“ vysvětlovala Hayley.

„Chápu.“

„Můžu se na ni podívat?“ zatahal ho znova Luke.

„Jasně.“ Logan si dřepł s Lily v náručí. „Ta je maličká, co?“

„Ještě nic nedělá.“ Gavin se zamyšleně mračil a dotkl se prstem Lilyiny tvářičky. „Jen spí a brečí.“

Luke se naklonil k Loganovu uchu. „Hayley ji krmí,“ šeptal spiklenecky, „mlíkem z prsů.“

Logan obdivuhodně udržel vážnou tvář. „O tom už jsem někde slyšel. K neuvěření, co?“

„Ale je to pravda. Proto je mají. Holky. A klukům nerostou, protože neumějí dělat mlíko, i kdyby ho vypili moře.“

„Aha, tím se to vysvětluje.“

„Tlustý pan Kelso má taky prsa,“ řekl Gavin a bratr se začal křečovitě chechtat.

Stella přistoupila ke dveřím a spatřila Logana, jak obklopený jejími kluky chová miminko. Všichni tři se usmívali od ucha k uchu. Slunce prosvítalo červeným listím javoru a vrhalo na kameny pohyblivé vzory světla a stínu. Lilie rozkvetly do karnevalových barev a exotických tvarů. Cítila jejich vůni a také první růže, čerstvě posečenou travu a sporyše.

Bylo slyšet zpěv ptáků, veselý šepot jejích synů a jemnou hudbu zvonkohry, pověšené na jedné z větví javoru.

Její první myšlenka, když se tam zastavila, jako by vstoupila do obrazu s neviditelným rámem, byla jen: Ach.

Možná to vyslovila nahlas, protože Logan k ní otočil hlavu. Když se jejich oči setkaly, jeho šibalský úsměšek se proměnil ve vřelý a milý úsměv.

Vypadal moc velký, napadlo ji. Velký a drsný, jak tam tak dřepěl s drobným děťátkem na rukou, a příliš mužný v kruhu jejích drahých synků.

A tak... oslnivý. Opálený, silný a fit.

Jako by patřil někam do lesa, kde by se prodíral stezkou vedoucí po skalách. Ne do téhle elegantní scény, kde byl vzduch provoněný květinami a na ruce mu usínalo dítě.

Narovnal se a přešel k ní. „Jsi na řadě.“

„Ó.“ Natáhla se pro Lily. „Tady je moje krásná malá holčička. Tady ji máme.“ Vtiskla dítěti polibek na čelo a nasála jeho vůni. „Jak se jí dneska vede?“ zeptala se Hayley.

„Bezvadně. Koukni, Stello, co jí Logan koupil.“

Ano, čistě ženský zvuk, napadlo Logana, když Stella nad panenkou vydechla téměř stejně jako Hayley. „No, není úžasná?“

„A hele tohle.“ Hayley zatahala za klobouček a přehrála melodii.

„Mami, mami.“ Luke opustil Logana a tahal za rukáv matku.

„Vydrž chvílku, zlato.“

Rozplývaly se nad panenkou i miminkem, zatímco Luke zvedal oči v sloup a poskakoval na místě.

„Myslím, že bychom si s Lily měly jít zdřímnout.“ Hayley položila dcerku do nosítka a zvedla ho spolu s panenkou. „Ještě jednou díky, Logane. Bylo to od tebe moc hezké.“

„Jsem rád, že se líbila. Měj se.“

„Panenky jsou hloupý,“ prohlásil Gavin, ale ze slušnosti počkal, dokud Hayley nezašla do domu.

„Vážně?“ Stella se natáhla a srazila mu kšilt čepice do očí. „A co jsou ty malí lidičky, co máš všude na stole a na policích?“

„To nejsou panenky.“ Gavin se zatvářil šokovaně, jak jen to osmiletý kluk dokáže. „Prosim tě, mami, to jsou akční hrdinové.“

„Ach, to jsem to asi popletla.“

„Chceme být sobotní otroci a postavit pergolu.“ Luke ji chytil za ruku, aby si zjednal pozornost. „Můžem?“

„Sobotní otroci?“

„Chci zítra stavět pergolu,“ vysvětloval Logan. „Pomoc by se mi hodila a tady se nabízejí dva dobrovolníci. Prý pracují za sýrové sendviče a nanuky.“

„No, vlastně jsem měla v plánu vzít je na chvíli do práce.“

„Pergola, mami.“ Luke k ní prosebně vzhlížel, jako by dostal šanci postavit vesmírnou loď a pak s ní vyrazit na Pluto. „Ještě nikdy jsem žádnou nestavěl.“

„No...“

„Tak co si to rozdělit?“ navrhl Logan. „Ty je s sebou vezmeš dopoledne a já si je vyzvednu kolem oběda.“

Stál se jí žaludek. Znělo to tak normálně. Jako rozhovor rodičů. Jako rodina. Vzdáleně slyšela prosby a přemlouvání svých kluků.

„To bude fajn,“ vypravila ze sebe. „Jestli myslíš, že ti nebudou překážet.“

Na její upjatý, formální tón reagoval tím, že naklonil hlavu ke straně. „Když začnou, vyhodím je. Jako třeba teď. Kluci, co kdybyste se šli podívat, kde je pes a co tam provádí, abych si mohl promluvit s maminkou?“

Gavin se zatvářil otráveně. „Pojď, Lukeu, zase ji nejspíš bude líbat.“

„Ten kluk do mě vidí jak do akvária,“ řekl Logan. Vzal ji dvěma prsty za bradu, políbil a přitom sledoval, jak se mu dívá do očí. „Ahoj, Stello.“

„Ahoj, Logane.“

„Povíš mi, co se ti odehrává v hlavě, nebo mám hádat?“

„Spousta věcí a vlastně nic moc.“

„Vypadala jsi jako opařená, když jsi vyšla ven.“

„Opařená“. To člověk často neslyší.“

„Co se trochu projít?“

„Dobře.“

„Chceš vědět, proč jsem dneska odpoledne přijel?“

„Abys dal Lily panenku.“ Procházela se s ním po jedné z pěšinek. Ze strany slyšela hlasy kluků, štěkot psa a klepnutí baseballové pálky. Na chvíli se zabaví.

„Proto a taky abych z Roz zkusil vymámit nějaké jídlo, což je jiný způsob jak povečeřet s tebou. Došlo mi, že tě teď delší dobu od miminka nedostanu.“

Musela se usmát. „Očividně jsem taky průhledná. Je tak hezké mít zase miminko v domě. Když se mi podaří ji Hayley na hodinku ukrást – pokud mě nepředběhne Roz – můžu si s ní hrát jako, no, jako s panenkou. Všechny ty rozkošné oblečky. Nikdy jsem neměla holčičku a netušila jsem, jak ty maličké šatičky můžou být návykové.“

„Ale když jsem se ptal, jestli jsi při pohledu na Lily nepomyslela na další dítě, zpanikařila jsi.“

„Nezpanikařila.“

„Tak ses lekla. Proč?“

„Je běžné, že se ženy v mém věku a se dvěma odrostlejšími dětmi při pomyšlení na mimino leknou.“

„Hm hm. A stejně tak tě rozhodilo, když jsem řekl, že kluky zítra vezmu k sobě.“

„Ne, to jen, že jsem měla v plánu...“

„Nevymýšlej si, Zrzko.“

„Všechno se odvíjí moc rychle a jiným směrem, než jsem plánovala.“

„Jestli chceš plánovat každou drobnost, asi ti budu muset nakreslit mapu.“

„Svoji mapu si nakreslím sama a nemá cenu se urážet. Ptal ses.“ Zastavila se u věže z bláznivě rostoucí mučenky. „Myslela jsem, že tady na jihu jde všechno pomalejším tempem.“

„Dráždila jsi mě už od prvního setkání.“

„Děkuju mockrát.“

„Měl jsem to pochopit hned,“ pokračoval. „Bylas jako svědění na zádech mezi lopatkami, kde se člověk nepoškrábe, ani kdyby se sebevíc zkroutil. Byl bych radši, kdyby to šlo pomalu. Obyčejně se do ničeho nehrnu. Jenže víš, nemůžeš naplánovat, kdy se zamiluješ. A já jsem se do tebe zamiloval.“

„Logane.“

„Vidím, že tě to k smrti děsí. A to může mít dva důvody. Buď to necítíš to samé ke mně a máš strach mi ublížit. Nebo to cítíš stejně, ale bojíš se toho.“

Utrhl květ mučenky s bílými plátky a modrými tyčinkami a zasunul ho do jejích vlnitých vlasů. To nedbale romantické gesto bylo v rozporu s jeho neklidným hlasem. „Budu věřit tomu druhému, nejenže se mi to víc hodí, ale protože vím, co se s námi děje, když se políbíme.“

„To je přitažlivost. Funguje chemie.“

„Já umím poznat rozdíl.“ Vzal ji za ramena, aby ji přidržel na místě. „A ty taky, protože už jsme to oba zažili. Oba jsme už byli zamilovaní, takže to poznáme.“

„Možná ano, možná máš pravdu. Proto je toho tak moc a tak rychle.“ Stiskla prsty na jeho pažích a cítila jeho sílu a vůli. „Zнала jsem Kevina celý rok, než jsme to začali brát vážně, a další rok, než jsme začali mluvit o budoucnosti.“

„Přibližně stejně to bylo se mnou a Rae. A stejně jsme tady, Stello. Ty kvůli tragédii, já kvůli okolnostem. Oba víme, že neexistuje záruka, ať plánuješ sebevíc a sebedýl.“

„Ne, neexistuje. Ale nejde jen o mě. Nemůžu myslet jen na sebe.“

„Beru vás jako celek.“ Přejel jí nahoru a dolů po pažích a ustoupil. „Nejsem pitomec, Stello. A nekamarádím se s klukama, abych se dostal k tobě. Oni se mi fakt líbí. Těší mě být s nimi.“

„Já vím.“ Stella mu stiskla paže a odtáhla se. „Já to vím,“ opakovala. „Poznám, když to někdo hraje. Nejde o tebe. Je to ve mně.“

„To je ale pitomost.“

„Ale je to tak. Já totiž vím, jaké to je, když matka přebíhá od jednoho muže k druhému. To my neděláme, jasně,“ zvedla ruce, když se zlostně zamračil. „To taky vím. Ale můj život se teď soustředí na ty dva kluky. Musí.“

„A ty nevěříš, že můj taky může? Jestli myslíš, že jim nemůžu dělat otce, protože nejsou moji, pak je to v tobě.“

„Já myslím, že to chce čas...“

„Víš, jak získáš takovouhle silnou, zdravou rostlinu, která by se množila a dál rostla?“ Ukázal palcem na mučenku. „Můžeš ji křížit a dostaneš nové odnože a květy. Ale křížením zesílí a možná vznikne i nová varieta.“

„Ano, ale chce to čas.“

„Ale musí se začít. Nemám ty kluky rád stejně jako ty. Ale vidím, že bych mohl, kdybys mi dala šanci. A já tu šanci chci. Chci si tě vzít.“

„Ach bože. Já nemůžu... nemůžeme...“ Přitiskla si zápěstí k srdci a lapala po dechu. Ale ani tak se nedokázala pořádně nadechnout. „Svatba. Logane. Nějak nemůžu chytit dech.“

„Prima. To znamená, že na pár minut zavřeš pusu. Já tě miluju a chci tebe a ty kluky ve svém životě. Kdyby mi někdo před pár měsíci řekl, že si nabalím protivnou zrzku se dvěma hlučnými kluky, vysmál bych se mu. Ale tady to máš. Navrhl bych, abychom spolu chvíli žili a ty sis na to mohla zvyknout, ale to bys stejně neudělala. Takže není důvod, proč do toho nejít a nezačít nový život.“

„Jen tak do toho jít,“ vydechla. „Jako když si koupíš novou dodávku?“

„Nová dodávka má lepší záruku než manželství.“

„Taková romantika je fakt k popukání.“

„Mohl bych jít koupit prsten a kleknout si na jedno koleno. Představoval jsem si, že to udělám, ale začal jsem s tím teď. Ty mě taky miluješ, Stello.“

„Začínám se divit proč.“

„Vždycky ses divila. Nevadí mi, když se budeš divit dál. My dva můžeme mít hezký život. Všichni.“ Trhl hlavou směrem, odkud se ozývalo praskání plastového míčku o plastovou pátku. „I kluci. Nemůžu být jejich tatka, ale můžu být dobrý otec. Nikdy jim nebo tobě neublížím. Naštvu tě, budu otravovat, ale nikdy nikomu z vás neublížím.“

„Já ti věřím. Nemohla bych tě milovat, kdybys nebyl dobrý člověk. Jsi moc a moc hodný chlap. Ale manželství? Já nevím, jestli je to ta nejlepší cesta pro nás čtyři.“

„Dřív nebo později tě přemluvím.“ Přistoupil blíž a namotal si na prst pramen jejích vlasů. Jeho nálada se v mžiku změnila. „Když

to bude dřív, dostaneš šanci rozhodnout, jak bys chtěla zařídit jednu z těch prázdných místností v domě. Až zase začne pršet, chtěl jsem si jednu vybrat a pustit se do toho.“

Primhouřila oči. „To byla rána pod pás.“

„Když to zabírá. Chci, abys mi patříla, Stello.“ Otřel si rty o její. „Bud' me rodina.“

„Logane.“ Její srdce po něm prahlo, i když se tělo odtahovalo. „Zkus se ještě zamyslet. Rodina k tomu patří. Viděla jsem tě s Lily.“

„No a?“

„Bude mi pětatřicet, Logane. Mám osmiletého a šestiletého syna. A náročnou práci. Kariéru, kterou nechci opustit. Nevím, jestli bych si pořídila ještě další dítě. Ale tys vlastní nikdy neměl a zasloužíš si ho.“

„Myslel jsem na to. Mít s tebou dítě, hm, bylo by to fajn, pokud bychom se pro to oba rozhodli a chtěli to. Ale zatím mám pocit, že dostávám hodně. Tebe a dva zábavné kluky, kteří už hodně umějí. Nemusím vědět přesně, co bude dál, Stello. Nechci znát předem každý detail. Stačí mi vědět, že tě miluju a že chci i je.“

„Logane.“ Byl čas rozumně uvažovat, usoudila. „Měli bychom si na to sednout a promluvit si. Ještě jsme ani nepoznali rodinu toho druhého.“

„To se dá snadno zařídit, aspoň s tvými rodiči. Pozveme je na večeři. Vyber den.“

„Vždyť nemáš žádný nábytek,“ vyjekla a hned se pokusila uklidnit. „To není důležité.“

„Pro mě ne.“

„Jde o to, že přeskakujeme spoustu důležitých kroků.“ V tu chvíli jí všechny zmateně kroužily hlavou.

Manželství, další velká změna pro kluky, možnost dalšího dítěte. Jak to všechno mohla stíhat?

„Ty klidně mluvíš o tom, že se budeš starat o dvě děti. Vždyť vůbec netušíš, jak domácnost se dvěma malými kluky vypadá.“

„Zrzko, já jsem byl malý kluk. Víš co, prostě sepiš seznam všech těch důležitých věcí. Jestli si to přeješ, vezmem to pak jedno po druhém. Chci jen, abys mi teď a tady řekla, že mě miluješ.“

„Už jsem ti řekla, že ano.“

Chytil ji v pase, přitáhl blíž a pak ji zvedl, až se jí srdce zatetelilo. „Řekni to.“

Copak mohl vědět, jak silné pro ni bylo vyslovit tahle slova? Slova, která neřekla nikomu kromě muže, kterého ztratila. A teď tady stál, díval se jí do očí a čekal na prosté potvrzení toho, co už věděl.

„Miluju tě. Ano, ale...“

„To mi zatím stačí.“ Zakryl její rty svými a nechal se unášet bouří pocitů, která v něm zuřila. Pak ustoupil. „Sepiš ten seznam, Zrzko. A začni přemýšlet, jakou barvou bys chtěla vymalovat stěny v obýváku. Řekni klukům, že je zítra vyzvednu.“

„Ale... nechtěl jsi zůstat na večeri?“

„Musím ještě něco udělat,“ zavolal na odchodu. „A ty taky,“ ohlédl se přes rameno. „Ty si musíš dělat starosti se mnou.“

* * *

Jedna z věcí, se kterou se musel vypořádat, bylo zbavit se zklamání. Když požádal o ruku Rae, nebylo to ani pro jednoho z nich překvapení, a tak okamžitě a nadšeně souhlasila. Jistě, ale jak to dopadlo.

I tak bylo pro muže těžké, když mu žena, kterou miloval a s níž chtěl žít, ve všem zarytě, tvrdohlavě a s rozumem odporovala.

Dal si hodinku cvičení na trenažéru, potil se, hltal vodu a proklínal den, kdy se nedopatřením zabouchl do té upjaté zrzky.

Jenže kdyby nebyla upjatá, tvrdohlavá a citlivá, asi by se do ní nezamiloval. Stejně to ale byla její vina.

Byl přece spokojený, než se objevila. A jeho dům se mu nezdál prázdný, dokud nepřišla na návštěvu. Ona a ta hlučná děcka. Odkdy byl schopen dobrovolně strávit vzácné sobotní volno, samotářské sobotní odpoledne ve svém domě, ve společnosti dvou rozjívěných kluků?

Kruci. Měl by se sebrat a jít někam nakoupit ty nanuky.

Už to měl spočítané, uvědomil si, když vstupoval do sprchy. Copak už nevybral vzadu za domem místo pro velkou houpačku? Nezačal si nahrubo kreslit bunkr na stromě?

Uvažoval jako otec.

Možná se mu líbilo chovat miminko v náručí, ale na tom to nestojí. Copak mohli předem vědět, co si o tom budou myslet třeba za rok?

Věci se dějí, připomněl si Hayleyina slova, protože se mají stát.

A krucinál taky proto, že se o to přičiníme, opravil se a natáhl si čisté džíny.

Takže se do toho pustí hned.

Do čtvrt hodiny, potom co nakoukl do telefonního seznamu, byl v autě a směřoval do Memphisu. Vlasy mu ani nestačily uschnout.

Will se sotva po obědě stačil napít kávy bez kofeinu a zakousnout do jednoho dílku citrónového koláče, co mu Jolene povolila, když zaslechl klepání na dveře.

„Koho to sem čerti nesou?“

„Nevím, zlato. Asi bys to měl zjistit.“

„Jestli budou chtít kus koláče, pak já chci větší.“

„Jestli je to ten Bowersů chlapec na sekání trávy, řekni mu, že tady mám vychlazenou kolu.“

Ale když Will otevřel, nestál tam vyčouhlý kluk, ale ramenatý muž s podmračeným výrazem. Will si instinktivně stoupl do dveří, aby je zablokoval. „Co si přejete?“

„No, jsem Logan Kitridge a právě jsem vaši dceru požádal o ruku.“

„Kdo je to, zlato?“ Jolene si upravovala vlasy a mířila ke dveřím. „Ale, to je Logan Kitridge, že? Jednou dvakrát jsme se viděli u Roz, ale je to dost dávno. Znáám trochu vaši maminku. Pojd'te dál.“

„Říká, že požádal Stellu o ruku.“

„Vážně?!“ Rozzářila se jako sluníčko a zvědavě i užasle vytěřela oči. „To je ale báječné. Tak to pojd'te na koláč.“

„Neřekl, že souhlasila,“ podotkl Will.

„Copak Stella dokáže říct něco tak prostého jako ano?“ zeptal se Logan a přiměl Willa ke smíchu.

„Je to moje holka.“

Posadili se, jedli koláč, pili kávu a obcházeli kolem řečmi o Loganově matce, o Stelle a o miminku.

Nakonec se Will napřímil. „Takže teď se mám zeptat, jak hodláte zabezpečit moji dceru a moje vnoučata?“

„A je to tady. Když jsem tohle dělal naposled, otec bývalé ženy měl několik let na to, aby si mě prověřil. Netušil jsem, že tím budu muset projít znova v tomhle věku.“

„Jistěže ne.“ Jolene plácla manžela po ruce. „Dělá si legraci. Stella se dokáže dobře zabezpečit sama. A vy byste tu nebyl a netvářil se tak zarputile, kdybyste ji nemiloval. Snad bych se jen zeptala, jestli dovolíte, jak se cítíte jako budoucí nevlastní otec?“

„Asi stejně jako vy jako nevlastní babička. A když budu mít štěstí, budou kluci ke mně cítit něco podobného jako k vám. Já vím, že jsou s vámi moc rádi. Slyšel jsem, že babi Jo umí stejně dobré sušenky jako David, a to už je poklona.“

„Jsou to naše zlatíčka,“ řekl Will. „A pro Stellu taky. I Kevin je miloval, a to byl dobrý chlap.“

„Asi bych to měl snazší, kdyby nebyl. Kdyby to byl mizera, se kterým se rozvedla, a ne dobrý chlap, co umřel moc mladý. Nevím, protože je to jinak. Jsem rád, že měla dobrého chlapa a dobré manželství a kluci prima tátu, co je měl rád. Dokážu žít s jeho vzpomínkou, jestli se ptáte na tohle. Fakt je, že bych mu měl být vděčný.“

„No, to je rozumné.“ Jolene ho souhlasně poplácala po ruce. „Ukazuje to váš dobrý charakter. Nemyslíš, Wille?“

Will cosi zamručel a povytáhl spodní ret. „Když si vezmete moji dceru, dostanu rodinnou slevu na zahradnické práce a tak?“

Logan se pomalu usmál. „Přibalíme to k tomu.“

„Uvažoval jsem, že nechám předělat patio.“

„To slyším poprvé,“ zamumlala Jolene.

„Na jedné výstavě jsem viděl takové dláždění z cihel ve vzoru rybí kosti. Líbilo se mi to. Vy byste něco takového svedl?“

„Už jsem to párkrát dělal. Můžu se podívat, jaké to tam máte teď, jestli chcete.“

„To by bylo fajn,“ řekl Will a vstal od stolu.

21

Stella na to neustále myslela, probírala to ze všech stran a trápila se. Byla připravena pustit se do další debaty o kladech a záporech manželství, až se Logan v poledne dostaví pro kluky.

Věděla, že se na ni zlobí. Možná mu i ublížila. Ale i tak věděla jistě, že si někdy kolem poledního přijde pro děti. Jednou jim řekl, že dorazí, tak dorazí.

Zase jedno plus na jeho straně, uvědomila si. Mohla mu svěřit své děti.

Určitě se budou hádat, uvažovala. Byli oba příliš rozrušení, aby se dokázali klidně a rozumně bavit o tak emocionální záležitosti. Ale proti hádce nic neměla. Hádka plná argumentů aspoň vynese na povrch fakta a pocity. A ona potřebovala znát obojí, aby věděla, co pro všechny zúčastněné bude nejlepší.

Ale když je vystopoval tam, kde kluci uklízeli vyřazené košíky, tvářil se příjemně. Dalo se říct, že přímo zářil.

„Jste připravení na mužskou práci?“

Se souhlasnými výkřiky opustili zadaný úkol pro mnohem zajímavější aktivitu. Luke hrdě ukazoval svoje plastové kladivo, které si zahákl za šortky.

„To se hodí. Mám rád chlapy, kteří si nosí vlastní náradí. Večer je dovezu domů.“

„V kolik asi tak?“

„To záleží, jak dlouho vydrží pracovat.“ Štípl Gavina do bicepsu. „Tady z toho by mohlo něco koukat.“

„Sáhni na moje svaly, sáhni!“ zatíнал ruku Luke.

Logan poslechl, uznale hvízdal a pak mrkl na Stellu. „Tak zatím.“

A bylo to.

Takže přemýšlela, probírala to a trápila se celý zbytek dne. Což, jak si domyslela, bylo přesně to, co chtěl.

Dům byl nezvykle ztichlý, když se vrátila z práce. Nijak zvlášť se jí to nelíbilo. Osprchovala se, pohrála si s miminkem, vypila skleničku vína a pak přecházela sem tam, dokud nezazvonil telefon.

„Haló?“

„Ahoj, je to Stella?“

„Ano, kdo...“

„Tady Trudy Kitridgeová, Loganova matka. Logan říkal, že bych vám měla zavolat a že se touhle dobou vrátíte z práce.“

„Já... och.“ Ach bože, ne. Loganova matka?

„Logan nám s tatínkem řekl, že vás požádal o ruku. Jsem z toho celá pryč.“

„Ano, já taky. Ale paní Kitridgeová, my jsme se ještě nerozhodli... nebo já jsem se nerozhodla, jestli...“

„Žena má přece právo na trochu času na rozmyšlenou, nebo ne? Měla bych vás ale varovat, zlatíčko, že když si náš hoch něco usmyslí, je jako buldok. Povídal, že jste se chtěla seznámit s jeho rodinou, než řeknete ano nebo ne. Já myslím, že je to moc hezké. Jenže když žijeme teď tady, není to tak jednoduché. Ale chtěli bysme se na jih rozjet o svátcích. Za Loganem na Děkuvzdání a za dcerou na Vánoce. Máme v Charlotte vnoučata, víte, takže proto na Vánoce.“

„Jistě.“ Neměla ponětí co dál říct. Jak se na něco takového mohla tak bleskurychle připravit?

„Ale Logan taky říkal, že máte dva malé synky. Že prý jsou hodně živí. Takže možná budeme mít vnoučátka i v Tennessee.“

„Ach.“ Nic nemohlo zasáhnout její srdce víc. „Je hezké, že to říkáte. Ale ještě jste je neviděla, ani mě a...“

„Logan vás zná a já jsem syna vychovala, aby se uměl rozhodnout sám. Miluje vás i ty chlapce a my tím pádem budeme taky. Slyšela jsem, že pracujete pro Rosalind Harperovou.“

„Ano. Paní Kitridgeová...“

„Říkejte mi Trudy. Jak se vám tam dole vede?“

Stella pak zjistila, že si půl hodiny povídala s Loganovou matkou. Byla z toho zmatená, pobavená, dojatá i vyčerpaná.

Když skončily, seděla nehybně na pohovce a připadala si jako šokovaná oběť nějakého přepadení.

Pak zaslechla rachocení Loganovy dodávky.

Musela se přinutit, aby neletěla ke dveřím. To by čekal. Místo toho se usadila v předním salonu se zahradnickým časopisem na klíně a se psem u nohou, jako by se o nic na světě nestarala.

Možná jen tak ledabylyle prohodí, že si promluvila s jeho matkou. A možná ani to ne, aby se dusil ve vlastní šťávě.

No ano, bylo to od něho citlivé a hezké, že zařídil takový telefonát, ale probohaživého, copak ji nemohl předem upozornit, aby prvních pět minut neblekotala jako idiot?

Děti vběhly do domu s elegancí armádní jednotky na pochodu.

„Postavili jsme *celou* pergolu.“ Upocený a špinavý Gavin běžel vzít do náruče Parkera. „A zasadili jsme kytku, co na ní poroste.“

„Vinoucí jasmín.“

Popínavý jasmín, přeložila si Lukeovo oznámení. Dobrá volba.

„A já jsem si zarazil třísku.“ Luke zvedl zamazanou ruku, aby ukázal náplast na ukazováčku. „Velikou. Mysleli jsme, že ji budeme muset vyříznout nožem. Ale neudělali jsme to.“

„Páni. Tak na to dáme trochu dezinfekce.“

„To udělal Logan. A nebrečel jsem. A měli jsme tlustý sendviče. Jenže on říkal, že jsou tady chudý lidi, ale nevím proč, když tam dávají tolik věcí. A dostali jsme nanuky.“

„A vozili jsme se v kolečku,“ převzal štafetu Gavin. „A používal jsem opravdové kladivo.“

„Teda, to byl ale perný den. Logan nepůjde dál?“

„Ne, říkal, že má další práci. A hele.“ Vytáhl z kapsy pomačkanou pětidolarovku. „Každý jednu dostal. On říkal, že jsme pracovali tak dobře, že už nejsme otroci, ale levná pracovní síla.“

Nemohla si pomoci, rozesmálo ji to. „Tak to gratuluju, to jste teda povýšili. Radši se pojd'te umýt.“

„A pak budeme jíst jako prasata na dvorku.“ Luke ji vzal za ruku. „To říkal Logan, když byl čas na oběd.“

„Takové výrazy si radši nechte na pracoviště.“

Byli plní Logana a zážitků, ještě když se sprchovali a potom večeřeli. Pak na ně ze všeho padla taková únava, že ani nevyužili hodinku navíc, kterou jim Stella vždycky v sobotu dopřávala.

V devět spali jako zabití a ona snad poprvé v životě neměla co dělat. Zkoušela číst, zkoušela pracovat, ale u ničeho nevydržela.

Udělalo jí radost, když zaslechla plakat Lily.

Sešla do haly a spatřila přicházet Hayley, která tišila plačící miminko. „Je hladová. Myslela jsem, že ji nakrmím v obýváku u televize.“

„Stojíš o společnost?“

„Že se ptáš. Byla jsem tu celý den sama, protože David odjel na víkend k jezeru, vy s Roz jste byly v práci a kluci pryč.“ Posadila se, rozeplula košili a přiložila Lily k prsu. „Ták. Tak je to lepší, vid’? Dala jsem si ji do toho nosítka, co jsem dostala na párty, a šly jsme na procházku.“

„To je pro obě dobré. Na co by ses chtěla dívat?“

„To je jedno. Chtěla jsem jen slyšet hlasy.“

„Tak co o jeden víc?“ Roz vešla dovnitř a usmála se nad Lily. „Chtěla jsem ji taky vidět. Podívejte, jak si dává!“

„Chuťk jídlu teda má,“ potvrdila Hayley. „A dnes se na mě usmála. Lidi říkají, že se to jen zdá, ale...“

„Co můžou vědět?“ Roz se svalila do křesla. „Copak těm dětem vidí do hlavy?“

„Logan mě požádal o ruku.“

Netušila, proč to vyhrkla, ani že se jí to tlačí na jazyk.

„A do hajzlu!“ vybuchla Hayley a ihned začala tišším hlasem uklidňovat Lily. „Kdy? Jak? Kde? To je neuvěřitelné. To je ta největší novina. Povídej, honem.“

„Není moc co povídat. Řekl mi to včera.“

„Když jsem šla uložit Lily? Já věděla, že něco visí ve vzduchu.“

„Neřekla bych, že to plánoval. Prostě se to stalo. A pak se naštvál, když jsem se snažila rozumně zdůvodnit, proč bysme to neměli uspěchat.“

„A co je to za důvody?“ divila se Hayley.

„Znáte se teprve od ledna,“ začala Roz a dívala se na Stellu. „Máš dvě děti. Už jste oba jedno manželství zažili a nesete si z něho nějakou zátěž.“

„Ano.“ Stella si dlouze povzdechla. „Přesně tak.“

„Když ho chceš, tak chceš, ne?“ hádala se Hayley. „Ať je to pět měsíců nebo pět let. A on vychází skvěle s tvými kluky. Jsou do něj celí pryč. A to, že jste oba žili v manželství, by vám spíš mělo

pomocť předcházet problémům nebo tak. Já to nechápu. Miluješ ho přece, nebo ne?“

„Ano. A v tom ostatním máš taky pravdu, do jisté míry, ale... je to jiné, když jsi mladá a nezatížená. To můžeš víc riskovat. Teda spíš když nejsi já, můžeš víc riskovat. Ale co když bude chtít další děti a já ne? Musím si to rozmyslet. Jestli bych v tomhle věku mohla mít ještě dítě a jestli by se s ním děti, které už mám, cíťily napořád šťastné a v bezpečí. S Kevinem jsme měli plány dopředu.“

„Jenže to už je pryč,“ řekla Roz. „Není snadné uzavřít nové manželství. Já jsem si počkala hodně dlouho a stejně to bylo špatné rozhodnutí. Ale myslím si, že kdybych se zamilovala ve tvém věku do muže, s nímž bych byla šťastná, který by rád trávil sobotu s mými dětmi a který by mě vzrušoval v posteli, šla bych do toho a ráda.“

„Ale před chvíľkou jsi sama uvedla důvody, proč je to moc brzy.“

„Ne, to byly důvody, které bys uvedla ty – a já je chápu, Stello. Ale ještě něco bychom obě měly chápat – a to, že láska je vzácná a snadno zmizí. Ty máš šanci ji znova popadnout a držet. A taky velké štěstí.“

Stelle se znovu zdálo o zahradě a modré jiríně. Byla obtěžkaná poupaty, silnými a nalitými, připravenými rozpuknout se v květy. A na vrcholu se elektricky chvěl a v mírném vánku pohupoval velký, osamělý květ. Její zahrada, i když už ne upravená a spořádaná, se jí prostírala u nohou ve vlnách a proudech okouzľujících barev a tvarů.

Pak vedle ní náhle stanul Logan a drsnýma, hřejivýma rukama ji k sobě přitiskl. Jeho silné, vzrušivé rty hodovaly na jejích. Z dálky slyšela smích svých dětí a veselý štěkot psa.

Položila se do trávy na konci zahrady a její smysly ovládaly barvy, vůně i ten muž.

Cíťila horkost a rozkoš, když se milovali v záři slunce. Po hmatu rozeznávala jeho tvář. Ne pohádkově krásnou ani dokonalou, ale tolik milovanou. Chvěla se, jak se jejich těla společně pohybovala, kůže na kůži, měkkost a tvrdost, obľiny proti hranám.

Jak se k sobě mohli hodit, jak mohli tvořit tak dokonalý celek, když mezi nimi bylo toľik rozdělů?

Ale její tělo splývalo s jeho, spojovalo se a radovalo.

Ležela s ním na zeleném trávníku na konci své zahrady, slyšela burácení svého srdce a okusila blaho.

Poupata jiřiny se otevřela. A bylo jich tolik. Až příliš. Zastiňovala a utlačovala jiné rostliny. Zahrada se začala docela jasně měnit v džungli. Modrá jiřina se zdála příliš agresivní a plodná.

Vypadá dobře tam, kde je. Je to jen trochu jiný plán.

Ale než mohla Loganovi odpovédět, ozval se v její mysli jiný hlas – chladný a příkrý.

Jeho plán, ne tvůj. Jeho přání, ne tvoje. Vytrhni ji, než se rozroste.

Ne, nebyl to její plán. Jistěže ne. Tahle zahrada měla připomínat kouzelný a klidný ráj.

Náhle měla v ruku rýč a začala kopat.

Tak je to správné. Vykopej ji, vykopej.

Vzduch se náhle ochladil jako v zimě, až se Stella roztřásla, když zabořila rýč do hlíny.

Logan zmizel a ona se ocitla v zahradě sama s Harperovou nevěstou, která stála vedle ní v bílé košili s rozčuchanými vlasy a přikyvovala. Její oči byly šílené.

„Já nechci být sama. Nechci se toho vzdát.“

„Kopej! Pospěš si. Stojíš snad o bolest a jed? Chceš, aby zasáhly i tvoje děti? Spěchej! Zničí a zabije všechno ostatní, jestli ji tu necháš.“

Vykope ji. To bude nejlepší. A přesadí ji někam jinam, uvažovala, kam se bude lépe hodit.

Ale když květinu zvedla, opatrně, aby nepoškodila kořeny, květy zčernaly, modrá jiřina uvadla a proměnila se jí v ruku na prach.

Zaměstnat se něčím byl nejlepší způsob jak nepřemýšlet. A s tím neměla Stella problémy, protože se blížil konec školního roku, zahajovali prodej trvalek a její nejlepší prodavačka měla mateřskou dovolenou.

Neměla tedy čas rozebírat podivně znepokojivé sny nebo si dělat starosti s mužem, který ji nejdřív žádá o ruku a pak zase na dlouho zmizí. Musela se starat o firmu, o rodinu a ještě pátrat po duchovi.

Prodala poslední tři vavříny a pak se začala zabývat přerovnáváním keřů.

„Neměla bys přehazovat papíry místo kamélií?“

Narovnala se a byla si dobře vědomá, že je zpocená, má špinavé kalhoty a vlasy pod čepicí jako dráty. Zadívala se na Logana.

„Vedu to tady, takže musím zajistit, aby zboží bylo správně vystavené. Co chceš?“

„Mám novou zakázku.“ Zamával doklady a vánek, který vyrobil, ji téměř přiměl zasténat. „Jedu si pro materiál.“

„Fajn. Můžeš mi to nechat na stole.“

„Dál s tím nejdu.“ Strčil jí papíry do ruky. „Chlapi už něco nakládají. Vezmu ten japonský červený javor a pět růžových oleandrů.“

Přitáhl si plošinový vozík a začal nakládat.

„Fajn,“ opakovala, ale šeptem. Zlostně pohlédla na dokumenty, pak zamrkala a znovu si přečetla údaje o zákazníkovi.

„To je můj otec.“

„Hm hm.“

„Jak to že sázíš oleandry u mého táty?“

„Dostal jsem práci. Dláždím nové patio. Tvoje nevlastní matka už mluví o novém zahradním nábytku. A o fontánce. Vypadá to, že nemůže vidět rovný povrch, aby na něj hned něco nepostavila. O tomhle aspoň debatovali, když jsem od nich předevčírem večer odcházel.“

„Ty... Cos tam dělal?“

„Jedl koláč. Musím běžet. Potřebuju rychle začít, abych stihl ještě skočit domů a umýt se před tou večeří s panem profesorem. Zatím pa, Zrzko.“

„Počkat. Stůj. Přiměl jsi svou matku, aby mi z ničehonic zavolala.“

„Jak ničehonic, když jsi řekla, že máme poznat rodinu toho druhého? Ta moje je strašně daleko, takže telefonát vypadal jako nejlepší řešení.“

„Jen jsem ti chtěla vysvětlit...“ Máchla dokumenty. „Všechno.“

„Já vím. Ty jsi expert na vysvětlování.“ Zastavil se ještě na tak dlouho, aby ji stihl popadnout za hlavu a rozdrtit své rty o její. „Jestli to teď není docela jasné, asi něco dělám špatně. Zatím.“

„A pak si prostě odešel a nechal mě tam stát jako pitomce.“ Stella pěníla ještě o mnoho hodin později, zatímco přebalovala Lily a Hayley se převlékala na večeri.

„Říkala jsi mu, že chceš poznat jeho rodinu a tak,“ podotkla Hayley. „A teď jsi teda mluvila s jeho maminkou a on zase s tvým tátou.“

„Já vím, co jsem říkala, ale on se tam přihnul jak velká voda. A donutil matku, aby mi volala, a nic mi předem neřekl. On se prostě sebere a udělá to zničehonic.“ Zvedla Lily a přivinula ji k sobě. „Rozčiluje mě.“

„Takové rozčilování bych docela brala.“ Hayley se natáčela před zrcadlem a povzdechla si nad zvětšeným bříškem, které jí po porodu zůstalo. „Pořád jsem věřila, i když se v knihách píše něco jiného, že všechno zase naskočí zpátky, až Lily vyjde ven.“

„Nic už jen tak nenaskočí zpátky, když se narodí děťátko. Ale jsi mladá a čilá, brzy budeš mít postavu jako dřív.“

„To doufám.“ Vzala si oblíbené dlouhé stříbrné náušnice, zatímco se Stella mazlila s Lily. „Stello, něco ti řeknu, protože jsi moje nejlepší přítelkyně a mám tě moc ráda.“

„Ale zlatíčko.“

„Je to tak. Minulý týden, když Logan přinesl Lily panenku a vy jste s klukama vyšli ven – ještě než ti stačil položit tu otázku s velkým O – víš, jak jste vy čtyři vypadali?“

„Ne.“

„Jako rodina. A myslím, že ať se ti hlavou honí cokoli, hluboko uvnitř to víš. I to, že to tak bude.“

„Jsi moc mladá na to, abys toho tolik věděla.“

„To není věkem, ale zkušenostmi.“ Hayley si přes rameno přehodila šátek. „Tak pojď, holčičko moje. Maminka tě ukáže hostům a pak půjdeš spinkat. Jsi připravená?“ zeptala se Stelly.

„To se uvidí.“

Vyšly na chodbu, Stella vyzvedla syny a nad schody se potkali s Roz.

„No, že nám to ale všem sluší.“

„Museli jsme si vzít novou košili,“ stěžoval si Luke.

„A vypadáte v ní skvěle. Jestlipak můžu být sobecká a ukrást si tyhle dva dobře oblečené mladé muže jako svůj doprovod?“ Natáhla k nim obě ruce. „Asi bude bouřka,“ prohodila ještě při pohledu z okna. „A koukněte, to musí být náš doktor Carnegie a přesně na čas. V čem to proboha přijel? Vypadá to jako rezavá červená bedna na kolech.“

„Já myslím, že je to volvo.“ Hayley přišla Roz nakouknout přes rameno. „Opravdu staré volvo. Prý to bylo jedno z nejbezpečnějších aut, takové legrační, ale super. No teda, podívejte na něj!“ Hayley povytáhla obočí, když doktor Mitch vystoupil. „To je vážně žhavej kocour.“

„Dobrý bože, Hayley, vždyťby ti mohl dělat dědečka.“

Hayley se jen usmála. „Kocour je kocour.“

„Možná by si dal trochu vody,“ navrhl Luke.

„A Hayley nalijeme taky.“ Roz s úsměvem sešla dolů přivítat prvního hosta.

Přinesl hostitelce velmi dobré bílé víno, které s pochvalou přijala, ale sám se rozhodl pro minerální vodu, když mu nabízela drink. Napadlo ji, že člověk, který jezdí v autě starém jako on sám, asi potřebuje být při smyslech. Mitch náležitě chválil miminko a s vážnou tváří podal ruku klukům.

Roz mu přičetla k dobru, že nejdřív společensky konverzoval a nezačal se hned vyptávat na podrobnosti případu, na který ho najala.

Než dorazil Logan, všichni se hezky seznámili.

„Myslím, že na Harpera čekat nebudeme.“ Roz vstala. „Můj syn chodí pravidelně pozdě nebo se neukáže vůbec.“

„Také jednoho mám,“ řekl Mitch. „Tohle znám.“

„Ano? Netušila jsem, že máte děti?“

„Jen jedno. Joshovi je dvacet. Chodí tady na vysokou. Opravdu máte moc krásný dům, paní Harperová.“

„Roz. A děkuji. Je to moje velká láska. A tady,“ dodala, když z kuchyně přiběhl Harper, „je další.“

„Jdu pozdě. Sorry. Málem jsem na to zapomněl. Ahoj, Logane, Stello. Čau, kluci.“ Políbil matku a pak pohlédl na Hayley. „Ahoj. Kde je Lily?“

„Spí.“

„Doktore Carnegie, můj nedochvilný syn Harper.“

„Omlouvám se. Doufám, že jsem vás nezdržel.“

„Vůbec ne,“ prohodil Mitch, když si podávali ruce. „Těší mě.“

„Proč se neposadíme? Vypadá to, že se David dnes překonal.“

Uprostřed stolu se vyjímal podlouhlá mísa s aranžmá letních květín. Po stranách hořely dlouhé bílé svíce ve stříbrných podstavcích. David využil její střídme elegantní bílý čínský servis společně s jemně žlutým a zeleným prostíráním. Na každém talířku byl zdobně naservírovaný chlazený krabí salát. Pak se objevil David s vínem.

„Koho potěší tohle skvělé Pinot Grigio?“

Doktor Mitch zůstal u své minerálky, jak si Roz povšimla.

„Víte,“ ozval se Harper nad hlavním chodem, což byly plněné vepřové kapsy, „připadáte mi povědomý.“ Pátravě si prohlížel Mitchův obličej. „Snažím se vás zařadit. Neučil jste na Memphiské univerzitě, když jsem tam studoval, že ne?“

„To je možné, ale nepamatuju se, že bych vás měl ve třídě.“

„Ne. To nebude ono. Možná jsem byl na některé z vašich přednášek. Moment. Už to mám. Josh Carnegie. Přední útočník Memphis Tigers.“

„To je můj syn.“

„To ta výrazná podoba. To je ale bijec. Loni na jaře jsem byl na zápase proti Jižní Karolíně, kde uhrál třicet osm bodů. Vážně válí.“

Mitch se usmál a promnul si palcem mizející modřinu na bradě. „To bych řekl.“

Rozhovor se stočil k basketbalu a nabral obrátky a Logan dostal příležitost přitisknout se ke Stelle. „Tvůj tatka se těší, že se v neděli s klukama ukážeš. Zavezu vás tam, protože jsem taky pozvaný na nedělní večeři.“

„Opravdu?“

„Líbím se mu.“ Chytil ji za volnou ruku a přejel jí rty po prstech. „Spolčili jsme se nad oleandry.“

Ani nezkoušela potlačit úsměv. „Dostal jsi ho přes to, co má nejradši.“

„Tebe, děti a svoji zahradu. Jo, myslím, že to mám pojištěné. Už jsi mi sepsala ten seznam, Zrzko?“

„Stejně odškrtaváš položky, aniž by ses mě zeptal.“

Zazubil se. „Jolene myslí, že bychom to měli pojmout tradičně a uspořádat červnovou svatbu.“

Když Stella otevřela pusu dokořán, otočil se ke klukům a začal se bavit o posledním vydání oblíbených komiksů.

Sotva se pustili do dezertu, ozvalo se z vysílačky na příborníku šramocení a pak dlouhé kvílení. Hayley vyskočila jako čertík. „Povinnost mě volá. Přijdu zpátky, až ji nakrmím a uložím.“

„Když jsme u těch povinností,“ zvedla se i Stella. „Je čas jít na kutě, hoši. Zítra je škola,“ dodala, než mohli začít protestovat.

„Jít spát, když ještě není tma, je hloupost,“ stěžoval si Gavin.

„Já vím, takový je život. Co přijde na řadu teď?“

Gavin si povzdechl. „Děkuju za večeři, bylo to moc dobré, ale teď musíme do postele kvůli pitomé škole.“

„Skoro dobře.“

„Dobrou. Ty hranolky byly fakt skvělé,“ řekl Luke Davidovi.

„Nechceš pomoci?“ zeptal se Logan.

„Ne.“ Ve dveřích se ale otočila a zadívala se na něho. „Ale i tak děkuju.“

Odvedla kluky nahoru, kde zahájili večerní rituál, zatímco venku začalo hřmít. Parker ihned zalezl pod Lukeovu postel. Když syny ukládala, déšť už zaléval okna vydatnými proudy.

„Parker má nahnáno.“ Luke zabořil hlavu do polštáře. „Nemůže spát dneska se mnou?“

„Dobře, ale jen pro tentokrát, aby se nebál.“ Vytáhla psa zpod postele, pohladila ho, zatímco se třásl, a položila ho vedle Lukea. „Už je to lepší?“

„Hm. Mami?“ Zarazil se, hladil psa a vyměnil si s bratrem dlouhý pohled.

„Co je? Copak vy dva zas vymýšlíte?“

„Zeptej se ty,“ sykl Luke.

„Ne, ty.“

„Ty.“

„Na co? Jestli jste utratili všechny peníze za komiksy, tak...“

„Vezmeš si Logana, mami?“ vyhrkl Gavin. „Jestli...? Jak jsi na to přišel?“

„Slyšeli jsme Roz a Hayley, když si povídaly, že tě žádal o ruku.“ Luke zívá a ospale na ni zamžoural. „Tak vezmeš?“

Posadila se na kraj Gavinovy postele. „Uvažuji o tom. Ale něco tak důležitého nemůžu rozhodnout bez porady s vámi. Musíme hodně přemýšlet a hodně o tom debatovat.“

„Je prima, hraje si s námi, takže si ho můžeš vzít.“ Lukeovo shrnutí ji rozesmálo. Fajn, pomyslela si, možná z určitého pohledu není potřeba zas tak dlouho debatovat. „Manželství je vážná věc. Otvírá se tak hodně možností.“

„Šli bysme bydlet do jeho domu?“ chtěl vědět Luke. „Ano, asi ano, kdyby...“

„Nám se tam líbí. A mám rád, když mě drží hlavou dolů. A vytáhl mi třísku a skoro to nebolelo. A dokonce na to dal pusinku, jak se to má dělat.“

„Vážně?“ zašeptala.

„Byl by to náš nevlastní táta.“ Gavin kreslil prstem na prostěradlo kroužky. „Jako babi Jo nevlastní babička. A ta nás má ráda.“

„To určitě má.“

„Tak jsme se rozhodli, že by šlo mít nevlastního tatů, kdyby to byl Logan.“

„Vidím, že jste o tom hodně přemýšleli,“ vydechla Stella. „Tak já o tom taky budu přemýšlet. Možná si promluvíte zítra.“ Políbila Gavina na tvář. „Logan říkal, že nás tatínek pořád bude hlídat.“ To už jí slzy vstoupily do očí. „Ano, určitě bude, zlato.“ Pevně ho objala a pak i Lukea. „Dobrou noc. Já budu dole.“ Ale nejdříve zašla do svého pokoje, aby popadla dech a uklidnila se. Zlatíčka, pomyslela si. Její nejcennější poklady. Přitiskla si prsty na víčka a myslela na Kevina. Na poklad, který ztratila.

Logan říkal, že nás tatínek bude pořád hlídat.

Muž, který tohle chápal, přijal a řekl malému klukovi, byl další takový poklad.

Změnil její plány. Zasadil výraznou modrou jiřinu doprostřed její tiché zahrady. A ona ji nechala růst.

„Já se za něho provdám,“ slyšela se, jak říká, a vzrušeně se rozesmála.

Během dalšího zahřmění zaslechla zpěv. Instinktivně běžela do koupelny a nakoukla do dětského pokoje. Byla tam, strašidelná ve vlající bílé košili, s temně zlatými, rozvířenými vlasy. Stála mezi postelemi, její hlas zněl klidně a sladce, ale oči se v záblescích zvenku na Stellu nepřičetně dívaly.

Stelle přejel po zádech mráz. Vyrasila kupředu, ale byla sražena zpět ledovým závanem.

„Ne.“ Znovu se rozběhla a narazila na pevnou stěnu. „Ne!“ Začala do ní tlouct. „Nemůžeš mě držet od mých dětí.“ Vrhla se tělem na ledový štít a volala kluky, kteří dál nerušené spali.

„Ty mrcho! Nedotýkej se jich.“

Vyběhla z pokoje, ignorovala Hayley, která k ní spěchala, i dusot kroků na schodech. Myslela jen na jedinou věc. Musí se dostat k dětem, proniknout přes bariéru a dostat se ke svým synům.

V plné rychlosti vrazila do otevřených dveří z chodby, ale mrštilo to s ní zpět na zeď za zády.

„Co se to sakra děje?“ Logan ji chytil, odstrčil stranou a hnal se dovnitř sám.

„Nepustí mě tam.“ Stella zoufale bušila pěstmi do chladné stěny, až jí zrudly a ochably. „Má moje děti. Pomozte mi.“

Logan vrazil do otvoru ramenem. „Je to jako z oceli.“ Znovu se rozběhl a Harper i David s ním.

Mitch za jejich zády nahlížel do pokoje, kde stála postava v bílém, z níž teď sálalo divoké světlo. „Panebože.“

„Musí být ještě jiná cesta. Ty další dveře.“ Roz chytila Mitche za ruku a táhla ho do haly.

„Tohle se už někdy stalo?“

„Ne. Bože dobrý. Hayley, drž miminko co nejdál.“

Stella s rukama opuchlými od tlučení se jako v horečce rozběhla. Jiná cesta, napadlo ji. Síla nic nezmuže. Mohla by bušit do neviditelného ledu, zuřit a vyhrožovat, ale stejně by nepovolil.

Bože, prosím, moje děti.

Rozum. Zkusí být rozumná, prosit a slibovat. Vyběhla do deště a rozrazila dveře z terasy. Jako by to nebylo marné, vrhla se dovnitř.

„Nemůžeš je mít!“ snažila se překřičet bouřku. „Jsou moje. Jsou to moje děti. Můj život.“ Klesla na kolena, oslabená strachem. Viděla, jak kluci klidně a tvrdě spí a ze ženy mezi nimi vyzařuje bílé světlo.

Vzpomněla si na svůj sen. Pomyslela na to, o čem s kluky mluvila těsně před tím, než se ozval zpěv. „Co dělám, je jen moje věc.“ Snažila se udržet pevný hlas. „Jsou to moje děti a dělám jen to, co pro ně považuju za nejlepší. Ty nejsi jejich matka.“

Světlo jako by ochablo, a když se ta žena otočila, měla v očích stejně smutku jako šílenství. „Oni nejsou tvoji. Potřebují mě. Potřebují svoji matku. Z masa a krve.“

Zvedla ruce, poškrábané a zhmožděné od tlučení. „Chceš, abych pro ně prolévala krev? Budu. Už se to děje.“ Vkleče přitiskla dlaně k ledové stěně, zatímco ji smáčel déšť.

„Oni patří mně a udělám všechno, aby byli šťastní a v bezpečí. Lituju toho, co se ti stalo. Co to bylo, koho jsi ztratila, je mi to líto. Ale nemůžeš mít moje děti. Nemůžeš mi je vzít. A nemůžeš jim vzít mě.“

Stella se opřela rukama o stěnu a ty se náhle propadly dovnitř, jako by se ponořily do ledové vody. Bez váhání se prodrala do místnosti.

Vzadu viděla, jak se Logan marně snaží proniknout za ní a Roz naráží do další stěny. Neslyšela je, ale zahlédla zoufalství v Loganově tváři a jeho krvácející ruce.

„On je miluje. Možná to do dnešního večera nevěděl, ale miluje je. Bude je chránit. Stane se otcem, jakého si kluci zaslouží. Tohle je moje volba, naše volba. Už se nikdy nepokoušej držet mě od mých dětí.“

Na tváři té ženy se objevily slzy. Plula pokojem směrem ke dveřím na terasu. Stella položila dlaň na Gavinovu a druhou na Lukeovu hlavu a kolena se pod ní roztrásla. Byli v bezpečí a hráli.

„Pomůžu ti,“ prohlásila pevně a znovu se zadívala do těch usouzených očí. „Všichni ti pomůžeme. Jestli o to stojíš, řekni něco. Aspoň svoje jméno. Řekni mi, jak se jmenuješ.“

Harperova nevěsta se začala vytrácet, ale ještě zvedla ruku ke skleněným dveřím. Na tabulce vzniklo z dešťových kapek, tekoucích jako slzy, jediné slovo.

AMELIA

* * *

Když Logan pronikl dovnitř dveřmi za jejími zády, Stella se k němu otočila a přitiskla mu ruku na ústa. „Sšš. Vzbudíš je.“ Pak schovala tvář na jeho hrudi a rozplakala se.

EPILOG

„Amélie.“ Stella se chvěla, i když se převlékla do suchého a vypila brandy, kterou jí Roz vnutila. „Její jméno. Zahlédla jsem ho napsané na skle ve dveřích těsně před tím, než zmizela. Nehodlala jim ublížit. Zlobila se na mě a chránila je přede mnou. Není úplně normální.“

„A tobě nic není?“ Logan dál dřepěl před jejím křeslem. „Opravdu?“

Přikývla, ale napila se znovu brandy. „Ještě mi potrvá, než se vzpomatuju, ale ano, jsem v pořádku.“

„Ještě nikdy jsem neměla takový strach.“ Hayley pohlédla ke schodům. „Víte jistě, že teď jsou všechny děti v bezpečí?“

„Ona by jim nikdy neublížila.“ Stella pro ujištění stiskla Hayley ruku. „Něco jí zlomilo srdce a nejspíš i mysl, ale děti jsou její jediná radost.“

„Nebudete se zlobit, když řeknu, že je to naprosto fascinující a naprosto šílené?“ Mitch přecházel sem tam po místnosti. „Kdybych to neviděl na vlastní oči...“ Zavrtěl hlavou. „Budu potřebovat všechny dostupné údaje, co máte k dispozici, jakmile se do toho budu moct pustit.“

Zastavil se a pohlédl na Roz. „Neumím to rozumně vysvětlit. Viděl jsem to, ale nechápu to. Ta... entita, budu tomu zatím říkat entita, byla přítomná v tom pokoji. A pokoj jakoby zapečetěný.“ Bezmyšlenkovitě si promnul rameno, kterým narážel na pevný vzduch. „A ona byla uvnitř.“

„Bylo to větší představení, než jsme čekali, že vám při první návštěvě předvede,“ řekla Roz a nalila mu další šálek kávy.

„Berete to dost s nadhledem,“ odpověděl.

„Z nás všech žiju v domě nejdéle.“

„Jak to?“

„Protože je to můj dům.“ Byla na pohled bledá, unavená, ale v očích se jí bojovně lesklo. „A její přítomnost tady to nezmění. Je to můj dům.“ Zhluboka se nadechla a také upila trochu brandy. „Ale musím přiznat, že ta dnešní událost se mnou otřásla. S námi všemi. Nic takového jsem ještě nezažila.“

„Musím dokončit rozpracovaný projekt, ale pak budu chtít slyšet o všem, co jste viděli.“ Mitch se rozhlédl po lidech v pokoji.

„Dobře, domluvíme se.“

„Stella by si měla lehnout,“ řekl Logan.

„Ne, je mi dobře, opravdu.“ Ohlédla se k vysílačce, ale slyšela jen tiché šumění. „Mám dojem, že ta dnešní věc něco změnila. Ve mně i v ní. Ty sny a modrá jirina...“

„Modrá jirina?“ přerušil ji Mitch, ale Stella zavrtěla hlavou.

„Vysvětlím to, až budu klidnější. Ale myslím, že už se mi nebudou zdát. Myslím, že ji nechá být, aby si rostla, protože jsem k ní pronikla. Věřím tomu, že jsem ji zasáhla jako matka matku.“

„Moje děti v tomhle domě vyrostly a nikdy se nepokusila mě od nich odstavit.“

„Ty ses nerozhodla provdat, dokud byli kluci ještě malí,“ oznámila Stella a sledovala, jak Logan přivřel oči.

„Nevynechala jsi nějaké kroky?“ zeptal se.

Zmohla se na chabý úsměv. „Zřejmě žádné podstatné. A pokud jde o Harperovu nevěstu, možná ji opustil manžel nebo čekala dítě s milencem, který ji nechal nebo... já nevím. Moc jasně mi to nemyslí.“

„Nikomu z nás. A i když myslíš, že jsi v pořádku, jsi celá bledá.“ Roz vstala. „Vezmu tě nahoru a uložím do postele.“

Zavrtěla hlavou, když chtěl Logan protestovat. „Všichni jste vítání. Zdržte se, jak dlouho chcete. Harpere?“

„Jasně.“ Pochopil, co je jeho povinností, a vstal. „Dá si někdo další drink?“

Protože se Stella ještě cítila nejistě, nechala se odvést nahoru. „Jsem unavená, ale nemusíš se mnou chodit.“

„Po takovém šoku si zasloužíš trochu péče. Já vím, že by se toho Logan rád ujal, ale dneska asi bude lepší jiná žena. Běž se převléknout,“ řekla Roz a rozesílala postel.

Protože šok uvolnil místo únavě, Stella poslechla a pak se dveřmi z koupelny naposled podívala na kluky. „Měla jsem takový strach. Tolik jsem se bála, že se k nim nedostanu.“

„Jsi silnější než ona. A vždycky jsi byla.“

„Ještě nic mě takhle nezasáhlo. Ani...“ Stella se vrátila do svého pokoje a vklouzla do postele. „Ten večer, co Kevin zemřel, jsem nemohla nic dělat. Nemohla jsem se k němu dostat, přivést ho zpátky, vymazat, co se stalo, i kdybych se snažila sebevíc.“

„Ale dneska jsi mohla něco dělat a udělalas to. Ženy, a ženy jako my, za každou cenu udělají, co je třeba. Ted’ odpočívej. Přijdu se na tebe i na kluky podívat, než půjdu spát. Mám ti nechat rozsvíceno?“

„Ne, to je dobré. Díky.“

„Budeme dole.“

V tichu a tmě si Stella povzdychla. Klidně ležela, naslouchala a čekala. Neslyšela nic než své vlastní oddechování.

Pro dnešek – alespoň pro dnešek – je po všem.

Pak zavřela oči a ponořila se do spánku.

Do spánku beze snů.

Očekávala, že se Logan druhý den ukáže ve skleníku. Ale neukázal. Byla si jistá, že se staví v domě před večerí. Ani to neudělal.

Dokonce ani nezavolal.

Usoudila, že po uplynulé noci potřebuje také klid. Pokoj od ní, od domu a všech dramat. Kdo by se mu divil?

Rozbil si ruce, ty velké, tvrdé ruce, do krve, aby se dostal k jejím synům a k ní. Ted’ o něm věděla všechno, co potřebovala. Stal se mužem, kterého nejen milovala, ale i respektovala.

Zнала ho dost na to, aby mu svěřila vše, co měla. A milovala ho tolik, že mohla počkat, dokud za ní sám nepřijde.

A když pak děti usnuly a vyšel měsíc, jeho dodávka zarachotila na příjezdové cestě k Harperovu domu.

Tentokrát neváhala a běžela ho přivítat.

„Jsem ráda, že jsi tady.“ Otevřela náruč, objala ho jako první a přitiskla se k němu, když ji také objal. „Tak ráda. Ted’ si vážně musíme promluvit.“

„Nejdřív pojd’ ven. Mám pro tebe něco v autě.“

„Nemůže to počkat?“ Odtáhla se. „Co kdybychom si na chvíli sedli a některé věci probrali. Nejsem si jistá, jestli jsi mě včera správně pochopil.“

„Vyjádřila ses docela jasně.“ Aby to vyřešil, popadl ji za ruku a vedl ven. „Potom co jsem ze strachu o tebe přišel o deset let života, jsi řekla, že si mě vezmeš. Neměl jsem ale příležitost na to reagovat. Za daných okolností. Než spustíš tu svoji vyřídilku, musím ti něco dát.“

„Tak to asi nechceš slyšet, že tě miluju.“

„Na to si čas udělám.“ Popadl ji, zvedl do náruče a cestou k autu se zatočili dokola. „Budeš mi organizovat život, Zrzko?“

„Pokusím se. A ty vneseš zmatek do toho mého?“

„Na to vem jed.“ Spouštěl ji dolů, dokud se jejich rty nesetkaly.

„Že to ale včera byla pořádná bouřka – v každém ohledu,“ řekla a položila si tvář na jeho. „Ale už je pryč.“

„Tahle ano. Přijdou další.“ Vzal ji za ruce, políbil je a pak se na ni ve světle měsíce zadíval.

„Miluju tě, Stello. Udělám tě šťastnou, i když tě přitom budu dohánět k šílenství. A kluci... Včera v noci, když jsem ji tam u nich viděl a nemohl se k nim dostat...“

„Já vím.“ Teď zvedla ona jeho ruce a políbila nateklé a odřené klouby. „Jednoho dne, až budou starší, určitě dokážou ocenit, že měli za otce dva tak dobré chlapy. Já už vím, jaké mám štěstí, že jsem takové dobré chlapy mohla milovat a oni milovali mě.“

„Napadlo mě to, když jsem se do tebe zamiloval.“

„A kdy to bylo?“

„Cestou do Gracelandu.“

„Ty ale neztrácíš čas.“

„Když jsi mi vyprávěla ten svůj sen.“

Srdce jí poskočilo. „O zahradě a modré jiřině.“

„A pak později, když se ti zdál další, začal jsem přemýšlet. Takže...“ Natáhl se do kabiny a držel v ruce menší květináč s naočkovanou rostlinou, „...jsem poprosil Harpera, jestli by to nezkusil.“

„Jiřina,“ zašeptala, „modrá jiřina.“

„Je si celkem jistý, že vykvete modře, až doroste. Je vážně šikovný.“

Slzy ji pálily v očích a zastíraly hlas. „Chtěla jsem ji vykopat, Logane. Ona mě k tomu pořád nutila a připadalo mi, že má pravdu. Protože jsem ji tam sama nezasadila a nenaplánovala to, i když byla moc krásná. Ale když jsem to udělala, když jsem ji vykopala, uvadla. Bylo to ode mě tak hloupé.“

„Tuhle můžeme naopak zasadit. Uděláme to spolu, ty a já, a všichni čtyři pak kolem ní založíme zahradu. Vyhovuje ti to?“

Zvedla ruce a vzala jeho tvář do dlaní. „Vyhovuje.“

„To je dobře, protože Harper zapracoval jako šílený vědec a snažil se vypěstovat opravdu výrazně tmavě modrou. Počkáme a uvidíme, co nám vykvete.“

„Máš pravdu.“ Dívala se mu do očí. „Uvidíme, co bude.“

„Dal mi svolení, abych ji pojmenoval. Takže to bude Stellin sen.“

Teď už se její srdce projevilo v jejích očích. „Spletla jsem se, Logane. Ty jsi přece jen dokonalý.“

Vzala květináč do náruče, jako by šlo o dítě, nové a drahé. Pak chytila Logana za ruku a propletla si s ním prsty, zatímco se společně procházeli v měsícem zalité zahradě.

Domem provoněným květinami zatím procházel někdo jiný. Procházel se a plakal.

Nora Robertsová

Modrá jiřina

Ovdovělá Stella se krátce po manželově smrti rozhodla opustit spolu s dvěma malými syny místa, kde na ni doléhají smutné vzpomínky. Mladá žena se vrací do rodného Memphisu. Získá práci ve velkém a uznávaném zahradnictví. Jeho majitelka Roz Harperová jí nabídne ubytování ve svém nádherném rodinném sídle a Stella to vděčně přijme navzdory podivným pověstem, které se šíří jak o samotné Roz, tak o jejím domě. Po čase se zdá, že by v novém působišti mohla Stellu potkat i láska. Loganu Kitridgeovi, jednomu ze spolupracovníků, není mladá vdova rozhodně lhostejná a jejich vzájemné škádlení a špičkování ji pomalu vrací k radostem života. Všechno však není jen růžové, kdosi neznámý v pozadí jako by se pokoušel rodící se romanci zmařit. Kromě Stelly se do Rozina domu uchýlila ještě těhotná dvaadvacetiletá Halley, ta se netají přáním vychovat své dítě sama. Mezi trojicí žen vzniklo silné přátelské pouto, umocněné navíc společným pátráním po záhadné bytosti, která se ve vile z neznámých důvodů zjevuje v podobě půvabné smutné blondýnky zvané Harperova nevěsta. Bude mít Stella na všechno dost sil? Kromě nástrah a tajuplného zjevení řeší totiž ještě jednu znepokojivou záhadu – tajemství vzácné modré jiřiny, která se jí noc co noc noří ze snů.

Nora Robertsová

Nora Robertsová se narodila v Silver Spring v Marylandu jako nejmladší z pěti dětí. Navštěvovala katolickou školu, později pracovala jako sekretářka.

Vdávala se velmi mladá a porodila dva syny. V současné době je podruhé vdaná. Od malička ráda četla a tvořila, svou první knihu vydala v roce 1981. Získala mnoho ocenění a její romány jsou oblíbené po celém světě. Je autorkou více než dvou stovek titulů.